

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Digterværker.</u>
Alternativ titel Alternative title:	Digterværker.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 13-14
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Andr. Fred. Høst, 1844-1849
Fysiske størrelse Physical extent:	1-18 i 9 bd.

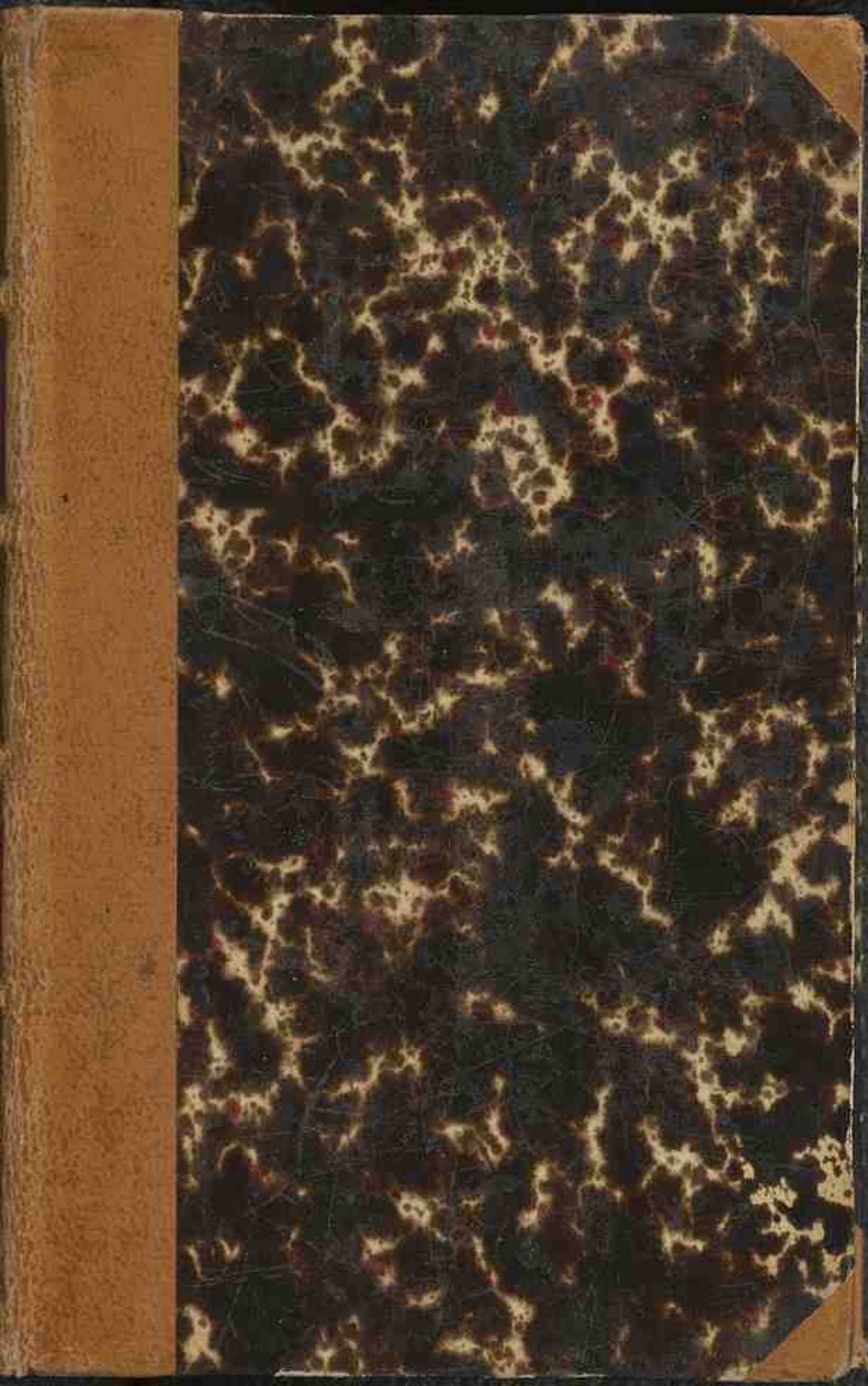
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

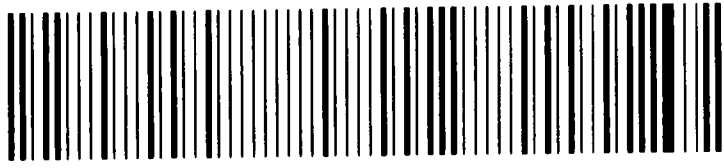
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

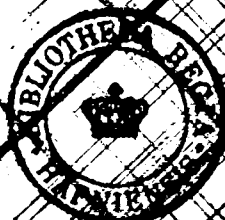

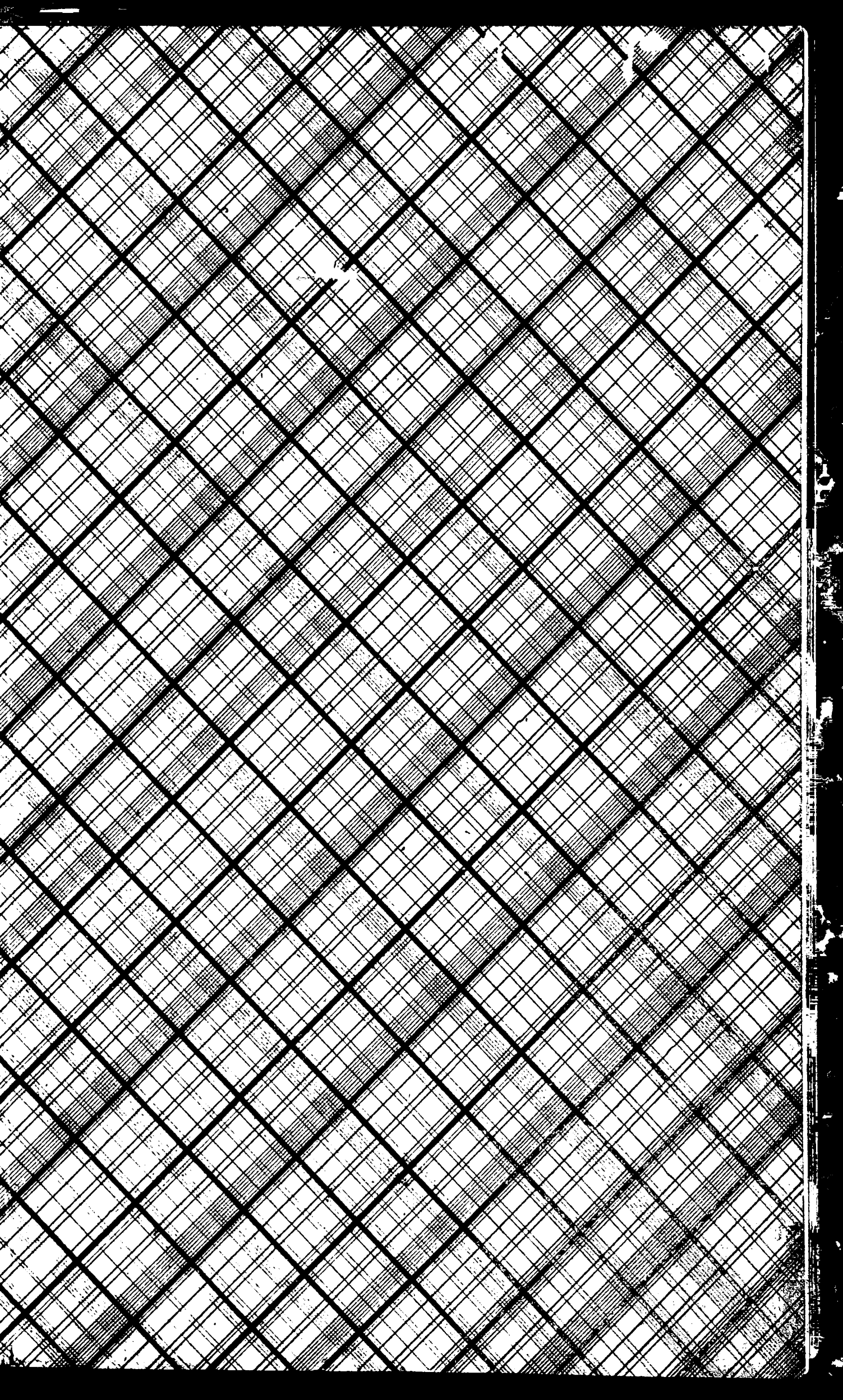
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05705 7

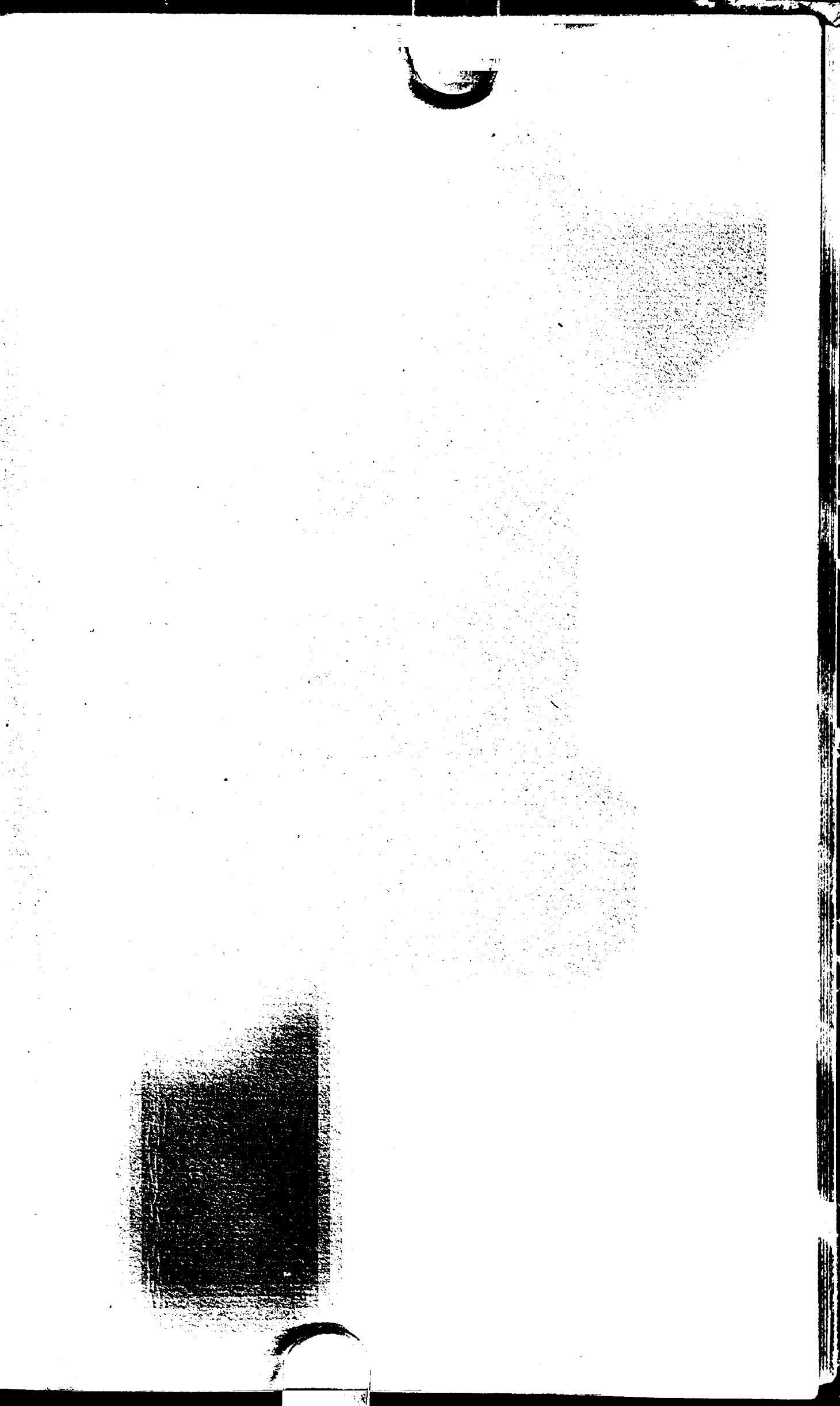
ARSEN

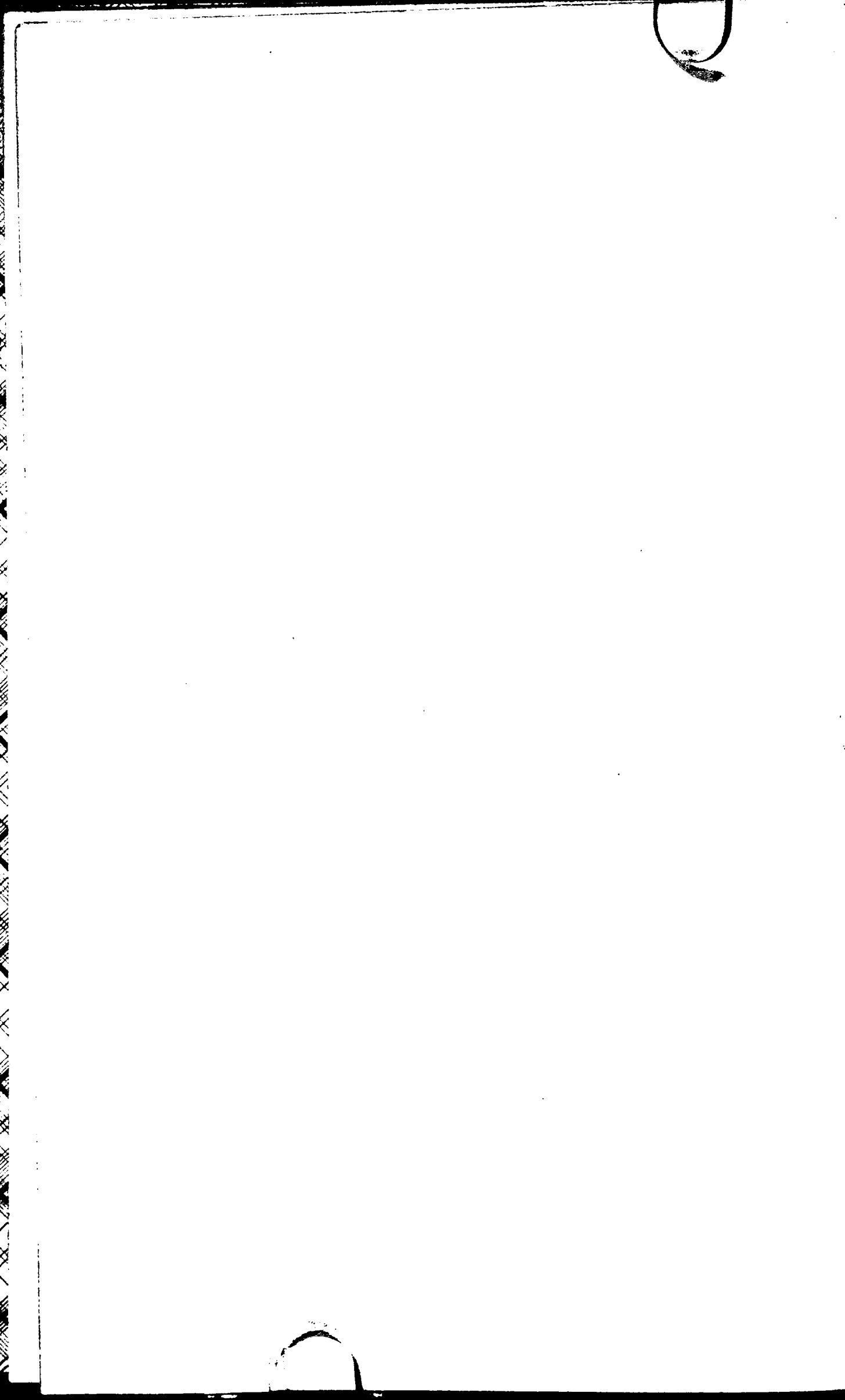

52. - 119

Oehlenschlägers
Samlede Værker.

To og tyvende Bind.

Noveller.

Kjøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i S. Eriers Officin.

1846.

Oehlenschlägers
Digterværker.

Trettende Bind.

Noveller.

Kjøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst's Forlag.

Trykt i S. Eriers Officin.

1846.

Indhold.

	Side
Reichmuth von Abocht	3
Maleriet	14
Lykkeridderne	31
Straffen ester Døden	60
Munkebroðrene	73
Eremiten	98
Den billige Kunstdommer	133
Den blege Ridder	168
Digterbesøget	206
Den gale Uglspeil	225
Den italienske Digter blandt de Bilde	247

Oehlenschlägers

samlede Værker.

- 1ste Bind: Baldur hiin Gode. — Langbarberne. — Stærk-
odder.
- 2det — Hagbarth og Signe. — Fostbrodrene. —
Palnatøke.
- 3die — Hakon Jarl. — Olaf den Hellige.
- 4de — Knud den Store. — Børingerne i Miklagard.
- 5te — Axel og Valborg. — Erik og Abel.
- 6te — Dronning Margrete. — Tordenstiold.
- 7de — Carl den Store. — Hugo von Rheinberg. —
Den lille Hyrdebøng.
- 8de — Correggio. — Scrates.
- 9de — Dina. — Erik Clipping.
- 10de — Nordens Guder.
- 11te — Helge. — Yrsa — Groars Saga.
- 12te — Hrolf Krake. — Drvarodds Saga.
- 13de — Freias Alter. — Baulundurs Saga. — Aly og
Gulhyndy. — Sanct Hansaften=Spil.
- 14de — Trillingbrodrene fra Damask. — Fiskeren og
hans Datter.
- 15de — Aladdin.
- 16de — Gienfærdet paa Gerlufsholm. — Robinson i
England.
- 17de — Sovedriiften. — Ludlams Hule. — Noverbørgen.
— Tordenstiold.
- 18de — Garrick i Frankrig. — Den lille Skuespiller.
— Sybille=Templet.
- 19de — Landet fundet og forsvundet. — Den Rige og
den Fattige. — De italienske Noverer. — Over-
ielsen. — Børtshuusstiltet. — Rubezahl. —
Urlighed varer længst.
- 20de — 21de — Den i Sydhavet. Roman. i 2 Dele.
- 22de — Noveller.
- 23de — 25de — Lyriske Digte.

Noveller.

Reichmuth von Adocht.

I Colln levede Nar 1571 en rig Borgermester, hvis Hustru Reichmuth, efter et Par Mars kærilige Egteffab, blev syg og døde. Den fornemste Kirke der i Staden er Kathedralen, Sanct Petrus, een af de herligste Bygninger i Tydskland, men dog ikke saa fuldendt, som Bygmesteren har havt i sinde; kun Choret er hvælvet. I denne Kirke blev Reichmuth von Adocht bisat, og i en Tidsalder, der havde mere Sands for Pragt, end Smag, var det naturligt at hun blev smykket som en Brud, i broget Silke, med spraglede Krandsse paa Hovedet og kostbare Ringe paa de blege Hænder.

Saaledes blev hun hensat i et lidet Kapel i Kælderen under Choret, i en Kiste med Glasruder hos adskillige Forfædre. Med at balsamere havde man op hørt; Rummet var fuldt, og da Reichmuth var bisat, havde man besluttet at ingen flere skulde sættes derhen. Hun laae nu der som hun var taget af Cottesengen, kun iført den underlige Pragt.

Den vakkre Adocht, hendes Egteherre, havde med tunge Skridt fulgt sin Hustru til hendes Hvilested. Klofken i Taarnet, paa tohundredogthve Centner, havde tonet sin dybe Sørgeklang giennem den store Stad. De fromme Munkke havde med Sang og Serpenter, ved Lys og Rø-

gelse, sunget Siælemesser af de Pergamentsfolianter, der laae i Choret paa Nodestole. Hendes Frænder havde Alle været med, holdet den hellige Kost i deres Hænder, og under Sangen bestænkt hende med Bievand. Nu laa hun der, bleg og udstrakt i Dødens Gal. Det uhyre Uhr, der kun optræffes een gang om Aaret, der viser Dagens Timer og Stjernernes Løb, var det eneste Bevægelige i den tause Hvalving. Dets eensformige Tik Tak lød over de stille Grave, over de gamle Selgenbilleder.

Det var en stormfuld Novemberaften, da Peter Bolt, Undergraver ved Sanct Peders Kirken, gik hjem, efter den prægtige Jordekjæder. Denne fattige Mand havde for tre Aar siden giftet sig; hans Kone havde Aaret efter Betyluppetheden skænket ham en Datter; nu var hun igjen høifrugtsommelig. Med et tungt Hierte vandrede han fra Kirken til sin stille Bolig, der kold og fugtig laa ved Floden og havde Blæsten om Efteraaret fra første Haand. Han vilde gaae ind til sin Kone, men den lille Maria, der sad allene i den yderste Stue paa en Skammel og legede med en Dukke, kom ham imøde: Fader, sagde hun, ikke gaae ind. Storken er kommen og har bragt Maria en Broder. Moder er syg og ligger i Sengen. — Kort derpaa kom hans Svigerinde ud til ham, og bragte ham et nyfødt, velkædet Drengbarn. Hans Kone befandt sig ilde, og der blev gjort Fordringer til nødvendige Udgifter, som langt oversteg hans Kræfter. I denne Nød løb han til Jøden Isaa, der i de senere Tider ofte havde hjulpet ham med en lille Sum, mod forsvarligt Pant. — Men der var intet mere at pantsætte, og Bolt maatte grunde sit Haab paa Isaaks Medlidenhed; dette var en daarlig Underplads. Vængstlig bankede han paa Nagerkarlens Dør. Isaa hørte hans heftige, ved Taarer afbrudte Begjæring med Taalmodighed; da den var tilende, svarede han sagtnodig, at han intet kunde laane paa et nyfødt Barn, og at Taarer og Suf var et slet Pant, som ingen

ordenlig Mand kunde holde sig til. Naadvild og ulykkelig tumlede Bolt hjem igien. Hos de rige Prælater havde han været adskillige Gange; de havde affpiist ham med en ubetydelig Almisse, og nu turde han ikke komme der mere. Det var mørk Nat, den første Sne faldt i vandkolde Tøfog skraaes hen over Dompladsen. I denne Tilstand, hensunken i sin Ulykke, forseilede han Veien over Torvet, som han dog var gaaet saa tit, og stod, inden han vidste det, paa Trappen lige for Hoveddøren til Domkirken. Klokken slog Tregvarteer til Tolv. Da foer der Bolt en Tanke som et Lyn giennem Hovedet. — Han saae sin lille Marie lege med Duffen, sin syge Kone ligge med den nyfødte Dreng ved et udtæret Bryst; — derpaa saae han den døde Reichmuth i Glasristen med Brillanter paa Liigfingrene. — Hvad skal hun med dem? tænkte han. Et herligt Pant for Isaak! Er det da Synd at tage fra de Døde, for at give de Levende? Med disse Tanker skyndte han sig hjem, og efter hundrede Gange paa Veien at have tænkt frem og tilbage, bragte hans Kones fortvivlede Emil ham til at tage en Beslutning. Han tændte sin Blindlygte, tog det store Knippe Nøgler i Lommen og travede afsted.

Paa Veien kom det ham for, som om Jorden gnygede under ham; men Forestillingen om, at det hiemme var værre end her, drev ham fort. Han trøstede sig med det slette Veir, som holdt Gaderne tomme, at ingen kunde belure ham. Paa Trappen stod han et Dieblif stille; derpaa tog han Mod til sig, satte Nøglen i den gamle Laas, dreiede om med det vante Greb; og nu stod han ene i Kirken, efter at have lukket Døren paa Aalen efter sig.

Med hvilken Siertebanken gif han over det lange Kirkegulv! Han rystede saa stærkt med Lygten i Haanden, at han hvert Dieblif frygtede for at Lyset skulde gaae ud. Det kom ham for, som om de bonede Ggetræes Cherubim paa Stolestaderne vilde holde ham tilbage ved

Kiortelen med deres Binger. — „Du maa tæmme din Frygt, det er altsammen Indbildning, det er kun Blodet som kaager og bedrager dig! Hundrede Gange er du gaaet her om Natten og der er intet hændet dig!“ Alt dette sagde han sig selv; men det gjorde ham ikke modigere.

Svergang han kom forbi en Altertavle med Lygten og belyste Billederne, syntes det ham, som om de alvorlige Ansigter gjorde truende Miner. Et Stykke forestilte Apostelen Peders Genrettelse. Med Hovedet ned imod Jorden og Fødderne strakte mod Himlen, hang den Helige der paa Korset; de sølvgraae Lokker feiede Støvet. I dette Dieblif forekom det Bolt, som om Uhrets Secondslag lode stærkere. — Han foer tilbage. Gud, tænkte han, hvad jeg dog er for en Synder! Den hellige Petrus døde saa ydmygt sin pinlige Død for Jesus; og jeg forraader ham! I det samme galede Midnatshanen derude; — og nu randt det Bolt i Sinde, hvorlunde Petrus havde fornægtet sin Frelser tre Gange, inden Hanen galede eengang. Han var dog ogsaa et Menneske, tænkte han, og havde ingen Johanna, ingen Maria, intet uhyødt Barn at forsørge. — Denne Tanke gav ham atter Mod. Han gik kiæk Søialteret forbi, aabnede Choret, steg ned ad Trappen, gik igiennem den lange smalle Kiældergang med Begravelser til begge Sider, lukkede Reichnuths Capel op — og nu stod han lige for hendes Kiste. — Der laa hun bleg og gusten. Han mærkede alt Liiglugt i Svælvingen. Flitteret i hendes Haar, Ringene paa hendes Fingre glimrede sælsomt i det svage Lygteskin.

Han vilde aabne Laaget — men foer tilbage. Det forekom ham, som om den Døde forandrede sine Miner. — „Saa vilde jeg dog heller brække noget ud af de andre Kister. Tiden har allerede udsløtt det Menneskelige paa disse Mummier. — Man bringer jo uden Samvittighedsnag Mummier fra Egypten; den lange Tid har tilintetgjort Dødens Ret, og

næsten ogsaa Egenes Erværdighed. Men disse her vare Christne, tænkte han igien; — Egypterne selv holdt deres Begravelse i stor Ære, det er først en fremmed Efterfølgelse, et fremmed Folk, som aabner og plyndrer dem. — Angsten for at dvæle paa dette Sted, gav ham Mod. Reichmuths Kiste forekom ham lettest at bryde. Han vilde aabne den med et Brækjern; — men det gik ikke saa let. Glasruderne i Laaget vare for smaae og for smede med Staaltraad; han maatte bryde Træet i Stykker udenfra. Medens det knagede i Listerne, flød den kolde Sved ham ned over Ansigtet. Denne Lyd overtydede ham mere sandseligt end alt det Dvrige om, at han var en Kirkerøver. Før havde han kun været bange for hvad der var omkring ham, nu begyndte han at blive bange for sig selv; — og han havde uidentviol ladet sit Forsæt fare paa Halvveien, hvis ikke pludselig Laasen var sprunget op, i det han trykkede paa en Fieder. Hurtig saae han tilbage, som for at opdage hvo der stod bag ham og belurede ham? Da han ingen saae, faldt han paa Knæe, opløstede sine Hænder og sukkede: Hellige Døde, tilgiv! Du behøver intet af denne Pragt, og en eeneste Steen deraf kan gjøre en stakkels levende Slægt saa lykkelig. Det kom ham for, som om den Døde ved disse Ord saae blidere ud. Behiørtet greb han hendes Haand og vilde aftrække Ringen. Hvad skildrer hans Forsærdelse, da Riget i det samme greb ham med flamme Fingre, og trykkede dem fast om hans Haandlede? Med et Skrig vristede han sig bort. Han havde ikke saamegen Besindighed at tage Lygten med; Angst finder Veien i Mørke. Som en Hare foer han giennem Capelgangen, giennem Choret, og var uidentviol kommen lykkelig ud, hvis han ei i Skyndingen havde glemt den store, saakaldte Diævelsteen, der laa midt i Kirken, og, som den menige Mand troede, var fastet giennem Svælvingen af den Døde.

Mod denne Steen tærnede den ulykkelige Bolt, lige-

som Klokken brummede sine tolv dybe Slag fra det høie Taarn; — og ubevidst stortede han som død til Jorden. Da han vaagnede af sin Afmagt og mærkede at der ingen forfulgte ham, gav Knasten ham Vinger. Nu ilede han ud af Kirken, over Torvet lige til Borgermesterens Huus. Han følte intet uden sin Skyld, og indsaae ingen anden Mulighed i at undgaae den Dødes Hævn, end ved at bekiende sin Forbrydelse.

Han maatte længe banke paa Porten, inden man lukkede op. Alle Husets Folk laae i den første Søvn, kun den stakkels Aldocht sad endnu oppe i sin Canapee, hvor han saa ofte havde siddet med Reichmuth. Hendes Billed hang i Skyggen paa Væggen. Bedrøvet stirrede han derhen, med Haand under Kind. Bolts gientagne Banker vakte ham endelig af sin Drøm, han gik hen, aabnede Vinduet, og spurgte: Hvem der? „Ik, strænge Herr Borgermester, lød Svaret dernede, det er mig!“ — „Hvilken mig?“ „Peter Bolt, Undergraver ved Sanct Pederskirken; jeg har en Sag af yderste Vigtighed, at aabenbare Eder, Herr Borgermester!“

En naturlig Tankeforbindelse af: Reichmuth, Graven, Kirken hvor hun laa og den vigtige Hemmelighed, drev Aldocht afsted. Han tog sin Borstabel, ilede ned og aabnede selv Døren for Bolt. Hvad har I at sige mig? spurgte han. Neppe var Døren lukket, før Bolt kastede sig for Aldochts Fødder og bekiendte alt hvad der var skeet. Aldocht hørte ham med største Forbauselse. Hans Bredde var blandet med Medlidenhed. Han befalede Bolt at fortie denne Sag; da han ellers kunde styrte sig selv i den største Ulykke. Selv besluttede han strax at gaae hen med Graveren i Kirken igjen, for at undersøge Sammenhængen. Men hin vægrede sig aldeles derved. I mare før bringe mig strax til Stetterstedet, sagde han, end at jeg andengang skulde forsynde mig og forstyrre den Dødes Fred. Aldocht brændte af Begjærlighed efter at

komme derhen; et Glimt af Haab opsteg i hans Hjerte; paa den anden Side rørte Bolts Tilstand ham. Denne skielvede og bævede, fortalte Borgermesteren sin Kones Nedkomst og sin trængende Armod, med saa blegt et Ansigt og saa fortvivlede Dine, som om han selv havde været et Gienfærd fra Kirkegaarden. Borgermesteren befalede Bolt at fatte sig, og ei at tale til Noget derom. Han afhjalp hans trængende Nød, og formanede ham til at gaae hjem og sørge for sin Hustru.

Nu kaldte Aldocht paa sin gamle Gaarskarl. Er Du bange for de Døde, Hans? spurgte han ham. Nei, faste Herr Borgermester, var Svaret, de ere ikke nær saa stemme at komme til Stette med, som de Levende. — Turde Du for Exempel gaae ind i Domkirken i Nat? — Naar jeg gif i mit lovlige Kald? Ja! Af Nysgierriighed ikke; man skal ikke spotte det Erværdige. — Troer Du paa Spøgelsjer, Hans? — Ja jeg gjør Herr Borgermester! — Er Du bange for dem? — Nei jeg er ikke. Jeg holder med vor Herre, og saa veed jeg, han holder igien med mig, og han er den Stærkeste! — Vil Du følge med mig i Domkirken, Hans? Jeg har havt en underlig Drøm om min salig Hustru; det var, som om hun kaldte paa mig over Torvet, fra Bydhullet i Kirketaarnet. — Nu har viist Peter Bolt været her og sat Jer Fluer i Sovedet. Disse Gravere have Syner hvert Dieblif. — Tænd Din Hornlygte, Hans! tie og følg med! Jeg befaler Dig det! — Naar I befaler det, faste Herr Borgermester, saa maa jeg lystre, thi I er mit Herskab og min Dyrighed. — Nu tændte Hans uden Modsigelse sin Hornlygte og fulgte sin Herre.

Aldocht treen med hurtige Skridt ind i Kirken; men Hans der skulde gaae foran og lyse, sinkede han med sine Anmærkninger, saa det kun gik langsomt. Strax ved Indgangen belyste han de gyldne Stave over Døren, hvoraf der hvert Aar blev hængt een hen til, i den rez-

gierende Churfyrstes Levetid, for at see hvor længe han havde regieret. Dette er en god Indretning, faste Herr Borgermester, sagde Hans, saasnart man bare tæller disse Stave, kan man strax see, hvorlænge den fromme Herr Churfyrste har hersket over os syndige Mennesker. — De skionne Gravsteder af Kobber og Alabast maatte han ogsaa først behse; han bad sin Herre forklare sig Indskriftene, kort var sig ad som en fremmed Rejsende, der benyttede sig af denne Leilighed, for at see Kirkens Mærkværdigheder; skiondt han havde levet alle sine fire og tred-sindstve Aar der i Colln, og ofte været i Kirken flere Gange om Ugen i den Tid.

Udocht, som vidste at det ikke hjalp at drive paa ham, fandt sig i sin gamle Huusvæns Besynderlighed, og nøiedes blot med at svare saa kort som muligt paa hvad han spurgte om. Saaledes kom de hen imod Høialteret. Men her stod Hans pludselig stille og var ikke til at drive videre. — Skynd Dig dog! — raabte Udocht, som begyndte at tabe Taalmodigheden, og hvem Hiertet alt bankede stærkere af den uroligste Forventning. „Alle gode Engle staaer os bi!“ — mumlede Hans mellem de klapprende Tænder, i det han famlede ved Beltet efter sin Rosenkrands. — Hvad fattes Dig? raabte Udocht. — Seer I ikke hvem der sidder herne, strange Herr Borgermester? — Hvor? — Gud forlade mig, der sidder den salig Frue, i et langt sort Klæde paa Alteret og drikker af Sølvkalken! — Nu vendte Hans Blytten henimod Synet, — og det var virkelig saa. Bleg sad hun der i den lange sorte Dug og hævdede den sølverne Skaal til sine Læber, med en mager Dødningsarm. Ogsaa Udochts Mod begyndte nu at vikle. Reichmuth! raabte han, i Jesu Navn svar mig, er det Dig selv eller Din Skygge? Al — svarede en svag Stemme, Det er mig! I havde begravet mig levende! Jeg var nær ved at forsmægte; men denne Draabe Bijn har vederqvæget mig igien. Kom

op til mig, kære Adocht! Jeg er ikke død, men jeg er meget mat, og hvis der ikke sørges for mig snart, saa dør jeg. — Du ilede Adocht op til Alteret og sluttede den elskede gienfundne Reichmuth i sine Arme.

Efterat Bolt var flygtet, havde Reichmuth, som var vaagnet i Liigkisten af sin Dvale, havt nogle skræffelige Dieblif. Inden hun ret kom til sig selv igien, havde hun ved sin Armbewægelse kastet det Lys, Bolt havde ladet staae paa Kisten, overende, saa det gik ud. Hun slog Dinene op, og vidste ikke hvor hun var; hun følte omkring sig, men istedet for varme Sengklæder fandt hun sig hyllet i det tynde Silketoi; hun greb til sit Hoved — og fik fat paa adskillige Guldsmykker. Endnu vidste hun ikke hvad hun skulde tænke. Det var bældørft. Ved at føle sig noget mere for, opdagede hun, at hun laa i en snever Kasse. I det samme adskilte Sneeskjerne sig paa Himlen, og den klare Maane stod just lige for det eneste lille Vindue der var paa Svælvingen. Nu saae Reichmuth til sin Skræk, hvor hun befandt sig. Hun sprang op og fyldte Graven med Skrig. De forfærdeligste Forestillinger om at begraves levende, om at døe af Hunger og Tørst, om at tilbringe sine sidste græsselige Timer mellem fæle Liig, — alt dette stod klart for hende. Døren var lukket. Den forskrækkede Bolt havde slaaet den i efter sig. Hun indsaae, at man ikke fra Choret kunde høre hendes Skrig. Vinduet var høit oppe og vendte ud til et assides Sted, hvor ingen kom. Det var sandsynligt, at man i flere Dage ikke vilde komme herved. I den Tid maatte hun forsmægte. Reichmuth vreed sine Hænder, hun betragtede de hvide Tinkister, de sortrøgede Bægge med Gysen. Det var paa disse Blade, hendes lange Negler skulde indgrave hendes Lidelseshistorie — den eneste Lindring og Beskæftigelse, før hendes gyselige Død. Fortvivlelsen prægede sig i hendes Ansigt; hun begyndte at fryse af Kuld og For skrækkelse. I denne Nød saae

han sig om efter Noget han kunde svøbe sig i, og fandt det sorte Dugklæde, hvorpaa Kisten havde staaet paa Dødsningebaaren. I dette hyllede han sig; og det var ligesom den varmere Tilstand gav hende Kræfter igien. Maanen skinnede klar. I den sorte Indhylling knælede hun for Vinduet og raabte: Gellige Moder Maria! som staaer deroppe i Kirken over dit Altar! jeg kan ikke i dette Dieblif knæle for dit Billed; men dit Ansigt er blidt og straalende som Maanens; jeg forestiller mig, at det er dig, som seer ned til mig, fra din Himmel. Gellige Moder! red mig! Forløs mig! — Efter denne Bøn gik hun hen til Døren og anvendte sine sidste Kræfter paa at omdreie det store rustne Tag. Hvad skildrer hendes Glæde, da hun mærkede at Døren gik op, og at den ei havde været i Laas. — Nu ilede hun med hurtige Skridt videre; men hun vandt ikke længer end hen til Søialteret. Hun følte det isne giennem sine Been af Mæthed, og frygtede atter for en Besvimelse. Til Lykke erindrede hun, at Præsten sædvanlig lod Flasken, hvori man bragte Viin til Guds Bord, staae bag Alteret. Hun arbeide sig did, aabnede Flasken, og fandt netop saameget, som hun behøvede at styrke sig paa. Med mere Andagt og Tro kunde vist Ingen nyde det hellige Sacrament, end hun nød Viinen her. — Hun følte Livet vende tilbage i sine Aarer. Saaledes saae hun sin Husbond. Kun et Dieblif gyste han for det sælsomme Syn; snart fattede han sig, og opvarmede den elskede Hustru i sine Arme. —

Udøcht lod hende bringe hjem med største Forsigtighed. Det var ham en let Sag, at skule den første Marsag til hans Kones Nedning. Hvor stor var hans Glæde, da Lægen næste Dag forsikkrede, at den farlige Crisis var overstaaet, og at han intet havde meer at frygte for Reichmuth. Det var ham ikke muligt at være fortørnet paa den stakkels Bolt, der var drevet af saa rørende Marsager til sin Brøde. Men Bolt var en

strængere Dommer over sig selv, end Borgmesteren. Han nedlagde sit lille Embed, og vilde aldrig, som Bættent, see Kirken tiere; endnu mindre turde han dvæle der om Altsenen. Reichmuth sørgede for hans Husken, Aldocht for ham. De stode begge Fadder til hans Barn. Selslige Følelser opfyldte deres Bryst, da Reichmuth fiorten Dage efter sin Nedning, paa en skøn solklar Formiddag, holdt den smilende Dreng i sine Arme over Daaben, under Orgelets Klang, medens Stolestaderne vare udpyntede med grønne Granqviste, Bladguld og Bladsølv, og alle Pulpiturer fulde af Byens Indvaanere. Det lykkelige Par takkede Forsynet af ganske Sierte, og besluttede aldrig at drage deres Haand fra den lille Dreng, hvis nødlidende Fødsel var det Gæste, der havde hindret Reichmuths gyselige Død. Saaledes blev da den bedrøvelige Liigfærd omstiftet til en glædelig Barnedaab, med Pauker og Trompeter; og den rige Aldocht sparede ikke sin gamle Altskvin den Dag, men lod den springe paa Torvet, i et stort Kar, til Gænnen for Altsenen, som drak hans og hans Huskens Sundhed under gjentagne Fryderaab.

Maleriet.

Paa et Universitet i det sydlige Tyskland studerede to unge Bøener. Ludvig, rig, af gammel Familie, lagde sig især efter Mathematiken, for at gjøre sig duelig til Krigstjenesten. Sigfrid dyrkede de skønne Videnskaber og Malerkunsten; Saa forskellige deres Anlæg vare, saa aldeles stemte de overeens i personlig Elskværdighed. Sigfrid puzstede tidt en levende Mand i Ludvigs døde Linier; Ludvig maaned tidt Sigfrids flygtige Skjgger ind i sine Kredse; herved vandt de begge, og de indsaae meer og meer, hvad de vare hinanden. Men saa fast dette Venstabsbaand var knyttet, saa skulde det dog sønderrives ved en uhykkelig Hændelse.

Nylig komne fra det nordlige Tysklands glimrende Hovedstad, fandt de det her, uagtet den langt skønnere Natur, noget dødt og kiedsommeligt. Hvad der altid endnu morede dem, var om Søndageftermiddag at vandre ud til et Gæstgiversted, der laa en halv Meils Vej fra Byen, ved Indgangen til en Skov. Herhid stimlede alt hvad der havde Been at gaae paa, og Lyst til at fornøie sig. I et aabent Skuur i Nærheden dansede Studenter med Borgerdøttre, Haandværksfænde med Tjenestepiger, og Kvadrillerne blandte sig muntert mellem hinanden, under Fiolernes Lyd. Ikke langt

derfra sadde Byens Honoratiores med deres Familier, ved smukke Træborde i Træernes Skygge. Herrerne røgte deres Pipe, ved et Glas Vin; for Damerne stod der sædvanligt lidt Bagværk, et Glas Mælk, eller Limonade.

Ved en saadan Leilighed gjorde de tvende Benner Bekiendtskab med Professor Treumann. Deres Væsen, der var ligesaa langt fra Paatrængenhed, som fra bli Forlegenhed, behagede ham; og endstjøndt de ei kunde nægte sig selv, at de egentlig vare trukne hid af en anden Magnet, end Professorens Lærdom, saa gjorde de sig dog al Umage for at lade saa. De indlode sig i en vidtløstlig Samtale med ham om de gamle Folkefester; og det var kun nu og da, at deres Dine, ligesom hændelsesviis, faldt hen paa den skønne Mathilde, med de store blaae Dine og de kastaniebrune Haar, der sad lige overfor med sin Moder og sin yngre Søster.

Da det første Skridt var giort, blev Bekiendtskabet ugentlig fortsat. Man vovede nu ogsaa at indlade sig i Samtale med Mathilde, naar Faderen ikke var tilstæde. Hverken hun eller de unge Herrer manglede Wittighed, og denne Selskabelighedens skønne Blomst, naar den ikke misbruges, bragte dem snart hinanden nærmere. Ved at tale om lutter fremmede Ting paa en spøgende Maade, gjorde de uformærkt personligt Bekiendtskab.

Det varede ikke længe før de tvende Benner begge vare forelskede; men saa oprigtige de havde været før i alle Ting, saameget søgte de nu at undgaae hinandens Opmærksomhed; især taledede de altid om Mathilde med en forstilt Kulde. Imidlertid begyndte den Eine at blive den Anden meer og meer til Uleilighed; dette forarsagede ondt Lune og Uenigheder. Naar de spadserede, gik Enhver helst allene, for at kunne uforstyrret hænge ved sine forelskede Tanker; naar de traf sammen hos Treumanns gik den Første altid bort for den Sidste. Imidlertid kunde Hiertet dog ikke undvære en Fortrolig; og snart

havde hver sig en Ven blandt de Menomister, som de for saa Uger siden saa omhyggeligt havde søgt at undgaae.

Men skiondt de begge tilbade Mathilde, kunde hun dog kun giengielde den Enes Rierlighed, og Sigfrid blev den Lykkelige. Hans Kunst var det første, som bragte ham i et fortroligere Forhold til hende. En Dag da hun broderede paa en Sypose, der skulde sendes en fraværende Veninde paa hendes Fødselsdag, foreslog han, at male Mathilde i Miniatur. Billedet skulde stilles i Syposen; og den glade Overraskelse vilde da worde større, naar den kiære Veninde fandt Giverinden i selve sin Gave.

Sigfrid havde nu Leilighed til hele Timer uforstyrret at betragte den skønne Pige. Det Maleriske i Billedet gav ham fri Naadighed over hendes Klædedragt. Skavler, Solhatte, Halstørklæder og Handsker var der ikke at tænke paa i den Tid; og skiondt han vist ellers vilde skiælvbet over at røre ved hende, saa gav hans lovlige Kald ham dog saameget Mod, at han selv flettede hendes Haar om undertiden; og stak Skildpadde-Rammen mere dristigt i Nakken.

Paa den Maade lærte disse unge Mennesker at kiende hinanden, og det varede ikke længe, før de tilstode deres Rierlighed.

Imidlertid havde Ludvig, som frygtede for at hans Udeiskab vilde gjøre ham mistænkelig hos Mathilde, anholdet om hende hos Forældrene. Ludvig var rig, hans Fader elskede ham høit, var fornuftig og lod ham raade sig selv, hvad Hiertet angik. Treumann kunde ikke andet end ansee dette Parti for en Lykke, og lovede at tale med sin Datter derom. Han mødte hende just i Haven, ligesom hun havde isinde at søge ham i et lignende Grinde. Min Datter! sagde den Gamle, det er to vakkre unge Mennesker, vi paa de senere Tider have gjort Bekjendtskab med; især huer mig den Ene fortrinligt. Mathilde var af samme Tanke. Han elsker Dig Mathilde, han har

anholdet hos mig om Din Haand! — Hvad har Du svaret ham, kiære Fader? spurgte Mathilde rødmende. — Nu, mit Barn, dersom Du intet har derimod. — Hun trykkede hans Haand til sine Læber. Nu sprang Ludvig frem af en Bust og kastede sig for hendes Fødder. Mathilde, raabte han, er jeg saa lykkelig? Elsker De mig? Gud, det var ikke saaledes meent, sagde Mathilde bleg, i det hun vristede sig løs. — Faderen ilede efter hende, for at erfare Sammenhængen. Nu traadte Sigfrid frem. Ludvig studsede; men Forbittrelsen løste hans Tungebaand. I sin Hidsighed udstødte han fornærmelige Ord imod Sigfrid, og forlod ham ude af sig selv.

Til Ulykke havde en af de gode Venner, som Sigfrid i den senere Tid omgikkes, staaet i Haven, og været Vidne til det hele Optrin. Sigfrid var den Lykkelige, han begreb hvor naturlig Ludvigs Gærne var, i et Dieblik, hvor han saae sin Forventning skuffet. Hans Følelse for Ludvig vaagnede paa ny, han erindrede sig det Venstæb hin havde viist ham ved utallige Leiligheder, og ønskede intet heller end at bilægge Striden. Men den saakaldte Senior havde været tilstæde. Broder, sagde han, denne touche kan Du ikke lade sidde paa Dig, hvis Du er en brav Karl. Den maa vaskes af. Men jeg vil være Din Secondant, og Du skal ikke have anden Uleilighed, end at slaaes. Jeg forstaaer mig paa slige Af-fairer og skal indrette Alt paa det Bedste.

Sigfrid var af et blidt og fredeligt Sindelag; men en ungdommelig Ureflekthed, en Frygt for at synes feig, overdøvede alle Betænkneligheder; og der var intet andet for, end med tilsyneladende Kulde at finde sig i Omstændighederne.

Da Ludvig kom hjem om Aftenen, laa der en Ud-fordring paa Bordet. Hans Venner glædte sig ligesaa høit, og opmuntrede ham ved et Maaltid, der holdtes paa hans Bekostning, til ei at bryde sig om nogen Ting.

Nu bleve tvende Gæste bestilte, for i paakommende Tilfælde at bringe Seierherren over Grandserne.

Om Morgenen tidlig før Solen stod op ginge begge Parter ud til et affides Sted i Skoven, hvor Studenterne pleiede at duellere. Først spiste man Frokost i et Værtshuus i Nærheden. Saa vel Ludvigs som Sigfrids Garne svandt aldeles, da de saae hinanden. De betragtede deres Selvskab som Furier, og de havde ti Gange heller vendt deres Klinger imod hine, end imod hinanden indbyrdes. Men den mystiske Dæmon Wren forbød dem atter at lyde deres Fjelleser. Dog kunde de ikke holde sig fra at klinge med hinanden. I dette Dieblig betragtede Ludvig Sigfrid med et Blik, som gik dybt ind i hans Jnderste, og det var paa høie Tid at Secundanterne skildte dem ad. De grebe med stum Fortvivlelse deres Kaarder, og ilede ud til den affides Plads.

Solen stod just op og luede som en blodrød Kugle, den kolde Dug laa paa Træet og skælvede. Det var, som om Naturen græd og rødmede, fordi dens bedste Skabning misbrugte sin Bestemmelse. Kun høit og her hørte man en Fugl pibe, og nedenunder i Dalen klang Bielderne som Liigklokker paa Stilladset af de langsomme Fragtbeste. Ved et Træ stode Ludvigs og Sigfrids Gængere, og pustede den skynlige Dunst ud giennem de spilede Næsebor i den kolde Morgenluft.

Nu gik de tvende Benner løs paa hinanden, og Sigfrid havde den Ulykke at stikke sin Ben Kaarden i Brystet. Ludvig faldt til Jorden. For Dævelen Broder, raabte Sekondanten, Du har givet ham, hvad han har nok af. — Ludvig! raabte Sigfrid, i det han kastede sig ned til ham; lever Du endnu? Tilgivelse! Forsoning! — Blodet sprang ud i en dunkel Straale; med et afseligt giennemborende Blik betragtede Ludvig Sigfrid; derpaa sank han tilbage med en convulsivisk Bevægelse. Han er død! mumlede de Omkringstaaende. Saa har jeg intet

mere her at gjøre, raabte Sigfrid med et Udtryk, som de fleste misforstode. Farvel, mine Herrer! I have pustet til Ilden, nu kunne I nyde Frugten af Eders Geir. Gid ingen Selvedesild hisset maa hævne Ludvigs Død og Sigfrids Fortvivlelse. Med disse Ord svang han sig til Hest og galloperede bort.

Ludvigs Afmagt havde blot været en Følge af det mistede Blod og et Nervetilsfælde. Lægen forsikrede at hans Saar var ikke dødeligt. Den utrøstelige Mathildes eneste Lindring var at pleie den Syge, som Forældrene toge i Huset. Hun og hendes Søster Camilla, et smukt Barn paa tretten Aar, gif ham saa omhyggeligt tilhaande, at han ved deres og Lægens Hielp, snart fik sin Helbred igien. Men uagtet al Esterspørgsel var der intet at erfare om Sigfrid. Ludvig forlod nu Universitetet og ilede hjem. Han gif i sin Konges Tjeneste, og søgte ved Forretninger at glemme Tabet af en Ven, der efter hin uhykelige Begivenhed var bleven ham dobbelt kær.

Saaledes forgik tre Aar, i hvilke der uagtet alle Breve intet var at erfare om Sigfrid. Ofte havde Ludvig personlig iſinde at opſøge ſin Ven; men de politiske Uroligheder, der gjorde det nødvendigt at holde Armeen paa Krigsfod, gjorde hans Fraværelse umulig. I denne Tid havde han ogsaa den Kummer at miste ſin Fader. For at adſprede ſig for ſit dobbelte Savn, beſluttede han, da endelig Leiligheden gaves, at gjøre en lille Reife, og nu var hans første Udflugt til Universitetet og den Treumannſke Familie.

Saaſnart han var ſteget af i Bærtshutet, ilede han til den bekiendte Have. Han vilde ſkynde ſig lige til Dagligſtuen, da han, i det han gif forbi Lyſthuset, troede at ſee Mathilde ligge paa en Græsbænk og læſe. Han kunde ikke nok forundre ſig over hendes Skionhed og blomſtrende Udſeende. Kummeren lod til intet Spor at have efterladt; hun var endog lidt fyldigere end ſidſtegang,

han saae hende; ogsaa forekom ham Haarene noget lysere. Sørger hun ikke mere for Sigfrid? tænkte han. Da den Skionne hævede sit Ansigt fra Bogen, mærkede han, det var — Camilla, der var bleven tre Aar ældre. Glad og forundret udstødte hun et Skrig og sprang op, da hun blev ham vaer.

Han vilde just spørge om Mathilde, da denne Yndige langsomt nærmede sig. Hun havde intet mistet af sin Skionhed; men den var bleven mere rørende, mindre fortryllende. Hendes Kinder blussede ikke som Rosen i sin Midte, men som de store blegere Blade, der omhvælve den. Hendes Die var ikke hult, men det laa noget dybere, og lod den hvælvede Pande kaste sin tankefulde Skygge derover. Hun leed med Frihed og med Fatning, og hendes Lidelse gav hendes Bæsen et endnu ædlere Udtryk. Hvilke Dieblif tilbragte Ludvig her i hendes og Camillas Selskab! Hvilken Blanding af Veemod og Fortryllelse, Haab og Grindring, Kummer og Trøst!

De Gamle fandt han ganske forandrede. De kunde hverken dele Camillas Munterhed eller Mathildes Veemod. De modtog ham med hin kolde Forstemthed, der er langt ubehageligere for et følsomt Hierte, end stærke Udbrud af virkelig Fortvivlelse. Men fra dette Dieblif havde ogsaa Ludvig fattet sit Forsæt, og besluttet at sætte det i Værk.

En Søndageftermiddag, da han spadserede med Camilla, førte han hende, som af en Hændelse, paa den Plads, hvor han havde duelleret med Sigfrid. De satte sig paa en Bænk; her havde de fri Udsigt over Egnen, fra den skyggefulde Klippe. Solen skinnede munter varm og tørrede de glindsende Løv, hvoraf en vældig Regn nys havde vasket Sommerstøvet.

Camilla, sagde han, — troer Du (til at sige Du havde han vænt sig sidst, da hun var et Barn, og denne Ret havde han beholdt, da Camilla ikke vilde være andet nu, end sidst;) troer Du, som Din Søster, at man kun

kan elste eengang? At den Mand er farlig, som efter et ulykkeligt Forsøg vender sin Tilbøielighed til en Anden? Camilla vilde stamme noget frem, men Forlegenheden og hendes Følelser bandt hendes Tunge. Hun gjorde en Bævægelse, som om hun vilde reise sig. Kære Pige! blev den dristige Ludvig ved, i det han holdt hende tilbage, er jeg væghindet, om jeg elsker Dig? Ligner Du ikke Mathilde i Træk og i Gange? Deler Du ikke hendes Opdragelse, hendes Charakter? Thi din barnlige Munterhed ligger i din Alder, i din Stilling; den har Mathilde ogsaa haft engang, og kan faae den tilbage. Skienk mig dit Hierte! Jeg er rig, jeg er min egen Herre; jeg vil være dine Forældres og Mathildes Støtte; jeg vil hjælpe Eder at opsoge Sigfrid; jeg vil bringe ham sin Brud. Men skienk mig nu ogsaa een! og lad mig her paa dette Sted, hvor jeg blødte for en ulykkelig Kærlighed, finde min Erstatning i et venligt Svar fra dine Læber! Camilla taug; hendes Dine fyldtes med Taarer. Hun betragtede ham med et Smil, der opløste hans Siæl i Lyst. Hvad de mere sagde hinanden var kun afbrudte Ord; og det samme Træ, som for tre Aar siden saae Ludvig ligge bleg og livløs i sit Blod, saae ham nu blusse med dobbelt Liv i den deilige Piges Arme.

Deres Bryllup gjorde en Forandring i det Hele, og alle vare glade, undtagen Mathilde, som ved de unge Gæstefolks Ulyksalighed følte sit Savn stærkere. For at adsprede hende, og drevet af en dunkel Auelse, besluttede Ludvig at gjøre en Reise til Schweiz med sin unge Kone og Svigerinde. Han haabede paa denne Rei at faae Nys om Sigfrid; thi han formodede at han var reist til Italien, for at glemme sin Sorg ved at betragte Kunstens Værker.

Efter adskillige Udflugter, mere bestemt af Lunet og Tilfældet, end af nogen egentlig Plan, standsede Ludvig og hans tvende Ledsagerinder en smuk Formiddag i Bierg-

staden Baden. Høit paa det granbevorede Fjeld rage Ruinerne frem af det ærværdige Stambuis, som indbød dem til at dvæle der. Ludvig havde streifet omkring med Camilla og beseet de skønne Egne, de herlige Udsigter, da Mathilde foreslog, at stige ned i Hulen under Slottet, hvor, efter Sigende, den hemmelige Ret i Middelalderen skal have havt sit gyselige Opholdsted. Trætte af at vandre i Solen, skjøndt de lange Poppelalleer venligt besknyagede dem, bifaldt de Mathildes Forslag; og med en Reviser foran og med Fakler i Hænderne nærmede de sig den Hule, som ved Göthes Gøs von Berlichingen var bleven dem ligesaa interessant, som den i Virkeligheden var gyselig.

Dybt under Borgen strakte sig de underjordiske Svælvinger. Man viste dem det Hul, hvori den Jndstævnte var bleven sat i en Kurv og heiset ned med tilbundne Dine, for ei at kiende Veien. Derpaa ilede de giennem en lang mørk Gang, der endtes med en Dør, som bestod af en eneste stor firkantet Steen, der havde sluttet saa tæt, at man ikke kunde see, hvor man var kommen ind, naar man stod der. Inden for denne Dør skulde have været Sager i Bæggen, Skruer og andre pinlige Redskaber, hvormed Dommerne over Liv og Død havde ladet Befiendelsen aftvinge. Længer henne var en Hule, hvor, man paastod, havde været en Faldluge inden for Dørtærskelen. Ved Siden af Retterstedet var Domhuset, en stor firkantet Svælvving. I Baggrunden var en Fordybning i Bæggen, hvor Alteret skulde have staaet med sit Kors. Rundtomkring saae man endnu Udbygninger i Stenene; her havde de hemmelige Dommere havt deres Sæder.

Bore Rejsende stode fordybede i alvorlig Tausshed; de røde Fakler oplyste sælsomt den mørke Hule, ligesom for femhundrede Aar siden.

Mange, sagde Omviseren, tvivle dog om, at den hemmelige Ret har været her. Men hvorom alting er:

skulde De vel troe, at saa rædsomt dette Sted lader, har der dog et ungt Menneske, for tre Aar siden, opholdt sig her en heel Nat?

Neppe havde Omviseren sagt dette, før Ludvig, der var gaaet hen med sin Fakkell i Alterhvælvingen, tilfældigvis oplyste og læste følgende Linier:

Kald mig for Dømmen, Klager!
 Naab, grumme Søvnner! trefold Dee.
 Spænd mig i Pinslens Sager!
 Lad blinke Dødens Dee!
 Mit Bryst er haardt og koldt, som Sneer;
 Sorg er min Vaabendrager,
 Fro skal jeg Døden see!

Som Kain jeg mig giorder
 Til Flugt, som den forlorne Søn.
 Jeg var en Brodermorder,
 Døv for Naturens Bøn!
 Af Ubel var saa god og skøn!
 Nu Smerten er min Morder
 Og Vanvid er min Løn.

Var der nogen Tvivl om, at Sigfrid havde skrevet disse Linier? Ludvig vogtede sig vel for at gientage dem høit for Mathilde.

De kom om Aftenen til et Værtshuus. I Tusmørket traf de en fremmed Rejsende, som sagde: Det er mig kiært, Herr Vært, at jeg kan tilbringe Natten hos Dem. Den foregaaende Nat var mig ikke nær saa behagelig.

Jeg havde gjort en botanisk Vandring, og kom hen imod Aften til et eenligt Værtshuus i Skoven. Den eneste gode Seng stod oppe i en stor gammeldags Sal, med mange Skilderier. Jeg gik derop; Tieneren satte Bys paa Bordet til mig, og forlod mig. Jeg gik frem og tilbage i den store Sal, og morede mig med at bese

de stive Portrætter paa Bæggen. Der sadde flere Helte fra det syttende Aarhundrede, med Allongepaarhykker, blanke Harnisker og brede Manschietter over de stive Stridshansker. Somme Stykker vare aldeles sortnede, saa at kun Ansigterne stak frem af den mørke Grund.

Imellem alle disse Malerier undrede det mig at see eet hænge med Krangen udad, jeg vendte det om. — Det var Billedet af en smuk ung Mand, der i Førstningen lod til at see rolig hen for sig, men jo mere jeg traadte tilbage i den svagt oplyste Sal, jo mere betragtede han mig med en besynderlig gyselig Mine. Jeg tænkte: det er kun Indbildning! og gif hen, for at klæde mig af; men ligesom jeg vilde i Sengen, faldt mine Dine atter uvilkaarligt derhen, og nu syntes mig, at han truede med en fortvivlet Mine. Mit Hjerte bankede, som om jeg havde begaaet en Synd imod ham. Jeg var mig ingen Brøde bevidst; men min Phantasie var nu engang ophidsset; og jeg kunde ikke gaae i Seng, før jeg havde taget Skilderiet ned af Bæggen, sat det udenfor Døren paa Trappen og lukket Døren i Laas efter mig.

Om Morgen, da Opvarteren bragte min Kaffe, hørte jeg ham lee uden for Døren. Har du nu igjen kysset Folk? sagde han. — Var der flere, som bleve saadan tilnøede ved at see dette Billed, spurgte jeg. — Alle som kom her! svarede han. Derfor have vi været nødt til at vende det om paa Bæggen. Hvi lod De det ikke hænge saaledes, min Herre? — I have godt ved at spørge, var mit Svar; — først pirre I Folks Nysgierighed, og siden forundre I Eder over, at man tilfredsstiller den. — Sandt at sige, var Svaret, saa veed min Huusbond det ganske godt; og han beholder egenlig dette Stykke, som en Magnet, der trækker Gæster til Huset. Thi uagtet alle Mennesker blive bange derfor, saa kunne de dog ikke lade være at fortælle hinanden deres Skræk;

og Folk mere sig mere ved at gøse over noget Foru-
derligt, end ved at gabe over noget Hverdags.

Jeg havde gierne holdet mig længer op, for at ud-
fritte Værten, men da jeg mærkede at han satte Priis
paa sin Hemmelighed; da jeg desuden ved at betragte Bille-
det ved Dagens Lys og i Selskab, ikke nær følte mig
saaledes rystet, som Alstenen tilførn, saa skrev jeg den be-
sunderlige Virkning mere paa min, end paa Stoffets Reg-
ning, og fortsatte min Rei videre uden Betænkning.

Alle forundrede sig over denne Fortælling; men in-
gen mere end Ludvig, der forbandt dette, med hvad han
havde seet i den hemmelige Ket. Imidlertid vilde han ikke
stufte Mathilde og Camilla med et falskt Gaab. Man
lagde sig træt af Reisen tidlig tilsengs; næste Morgen
ilede de atter afsted. Man kan nok tænke, at Ludvig
passede Reien henimod det besunderlige Skovhuus.

Bed Middagstid kom de til et Nonnekloster. Port-
nersten bragte de tørstige Damer et Glas Mælk og
indbød dem saa venligt, at de fik Lyst til at dvæle der;
hvilket kom Ludvig som kaldet. Han bad dem ikke at
være urolige, om han skulde blive borte Natten over. De
lovede det, og trostede sig ved, at der var noget der kunde
erstatte ham Tabet af en Fornøielse, hvorfra hans Aion
udelukkede ham.

Ludvig vandrede afsted med en Mandjel paa Ryggen,
og magede det saa, at han først om Alstenen kom til det
beskrevne Værtshuus.

Han bankede paa Porten. Opvarteren kom ud med
et Lys i Haanden og luffede op. Neppe havde han
vendt Lysen imod Ludvigs Ansigt, før han blegnede som
et Ligg, klappede med Tænderne, lod Lysen falde og løb
sin Rei. Ludvig studsede, men gik videre. Han kom ind
i Gæstestuen og fandt den tom. Han sad nogle Dieblif
og ventede; da der ingen kom, gik han ind i Sidevæ-
relset. Du Nar! hørte han en Basstemme sige, — hvad

har Du faaet for Griller i Hovedet? Du sætter os alle i Skræk. Nu vil jeg gaae ind og undersøge Sagen med egne Dine. I det samme lukkede den Talende Døren op paa Aalen, just ligesom Ludvig, med Lys i Haanden, vilde derind. Det er rigtigt! det er han! raabte en tyk Mand, og slog Døren i, vi ere om en Hals! — Denne Modtagelse kom Ludvig saa selsom for, at han ikke vidste hvad han skulde tænke; men da han saa en Dør staae aaben til Trappen, ilte han ud, steg op ad Trappen, og skyndte sig ind i den store Sal, for at overhyde sig om Marsagen til denne besynderlige Udfærd, hvilken han dog allerede anede.

Han havde neppe aabnet Døren, før han blev det omvendte Maleri vaer paa Væggen. Alt ile derhen, springe op paa en Stol, vende det om, og see — det livagtigste Billed af sig selv — var et Diebligs Sag. Nu tvivlede han ikke længer om, hvo der havde malet det. Han steg ned, gik hen og betragtede Billedet i Frastand — og det stirrede virkelig paa ham med en saa hemmelig, truende Mine, at han var færdig at blive bange for sig selv.

I disse Phantasier stod han fordybet, da han hørte en Mængde Mennesker komme op ad Trappen. I maae gaae foran, Broder Martin! sagde den forrige Basstemme; I har nydt godt i mit Huus i Fredstider, nu maa I vise hvad I duer til i Krig. Vær ikke bange, svarede den Anden; — det skal have gode Veie. Nu saa Ludvig ned af Trappen, og blev det besynderligste Optog vaer. Foran gik en tyk Munk med et Bierandskar i den ene og et Røgelseskar i den anden Haand. Efter ham fulgte Bærten, med et gammelt Sværd, Gaardskarlen med en Høthv, og Opvarteren med en Stovleknægt. Endelig sluttede Bærtinden og hendes Piger Truppen. Men neppe lod Ludvig sig see, førend den hele Hær, paa Munken og Bærten nær (de holdt sig ved Rækværket), styrtede ned paa hverandre.

Hvad vil dette sige? raabte Ludvig. Gre J alle fra Forstanden? Hold Røgelsekarret! raabte Munken, og kast Eders Sværd! Her maa strides med andet end verdslige Vaaben. Bærten kastede Sværdet og begyndte at svinge Røgelsekarret af al Magt. I det samme nærmede Munken sig Ludvig, og gav sig til at overøse ham med den ene Haandfuld Biervand efter den anden. — Ludvig sprang tilside for ei at blive vaad. Haha! raabte Munken — det virker alt! Seer J hvor han krymper sig?

Mine Herrer! sagde Ludvig, jeg begriber hvoraf Eders Frygt og Jver reiser sig. J holde mig for en Mand; og skjøndt jeg holder mig selv for det samme, troer jeg dog at kunne bevise Eder, at jeg ogsaa er af Kød og Blod, ligesom J. Til Beviis derpaa, er min Bøn, at J jo før jo heller skaffe mig noget at spise. Jeg trænger til Aftensmad, og skal ærligt betale, hvad jeg fortærer. Her tog han sin Guldbørs frem og lod Louisdorerne flinge.

Denne huldfulde Musik indtog Bærtens Dre meer, end om Pythagoras havde hørt Sphærerne's Harmonier. For en Mand der var sulten og havde Louisdorer, var han ikke bange. — Det maa være et ordenligt Menneske! sagde han til Munken; bliv her, Broder Martin, og examiner ham nøiere! Jeg vil skynde mig ned i Kjøkkenet og lave Mad.

Det er altsammen Diensforblindelse og Diavelsfagter! raabte Munken. Veed J ikke, at den Dnde har Mammon i Overflødighed og elsker sandfælsige Nyheder? Nu sprang Ludvig hen og kneb Munken i Armen. Føl dog, J overtroiske Menneske! raabte han, om jeg ikke har et Legem, saavel som J.

Det varede længe, inden det lykkedes ham at overbevise Pateren; men endelig kunde denne dog ikke troe andet. Jeg indseer Aarsagen til Eders Frygt, sagde Ludvig; thi hint besynderlige Billed er virkelig mit. Kiender

I den Mand, som har malet det? — Skulde jeg ikke kende ham? sagde Munkens; — han er jo netop Maler i Sanct Blasii Kloster, hvor jeg er fra. Den stakkels Synder har engang begaaet et Mord paa en Ben, som ikke kan være nogen anden end Dem, min Herre! skændt De med Sophismer vil overbevise os om at De lever endnu. Fra det Dieblig havde han ingen Fred, han flygtede. Men hvor han gik og stod, forekom det ham, som om den Dræbte forfulgte ham; og hvergang han vendte sig, efter at Solen var gaaet ned, stod det gyselige Ansigt for ham, med truende Miner. Han fandt ingen Ro, før han havde afmalet denne forfærdelige Nabenbarring. Fra det Dieblig Billedet stod paa Lærredet, forsvandt Synet; og nu har han Fred. Vi have hængt Stykket herhen, for at han ikke skal ængste sig med at see det selv. Siden et Marstid er han stille og venlig, dog tidt veemodig og tungsindig; og nu maler han skønne Billeder for vor Kirke. Vi have ofte søgt at overtale ham til at skifte Religion; (thi han er en Kiætter desværre) og til at træde i vor Orden; men dertil kan intet bevæge ham.

Jeg forstaaer det altsammen fuldkommen vel, svarede Ludvig. Jeg er den Ben, som han troede at have dræbt; men mit Saar gav kun Anledning til en lang Besvimelse. Det har ikke været mig muligt at opspørge ham siden. Gud være lovet, at jeg har ham igjen.

Nu kunde hverken Broder Martin eller Bærten tvivle længer. Især da Maden kom op og den Fremmede spiste med god Appetit. Ludvig bad dem være rolige og gaae tilsæns. Selv lagde han sig til Hvile paa den store Sal. Men — besynderligt! — da alle vare gangne bort, og han laae og læste ved et Lys, maatte han dog op igjen og vende Skilderiet om paa Væggen, saa giennemboende og truende betragtede det ham; og at det var ham selv, gjorde kun Virkningen større.

At Ludvig saa hurtigt som muligt Dagen derpaa ilede tilbage til Nonneklosteret, hentede sine Veninder, fortalte dem hvad der var skeet, og derpaa rullede alt hvad Tøiet kunde holde hen til Sanct Blasii Kloster, kan man vel tænke. Først maatte han tale med Prioren, og denne værdige Mand glædede sig inderligt over det lykkelige Udfald, Sagen havde faaet. Det kommer overmaade heldigt, sagde han; thi alt for fiorten Dage siden var her en Rejsende, som paastod at De levede endnu; og skøndt Sigfrid ansaae det for en Opdigtelse af sine Venner, for at faae ham tilbage, har det dog vaakt et Glimt af Haab i hans Hierte, og forberedt ham paa en Glæde, som ellers vilde komme for pludselig.

Hvor er han? raabte Ludvig. — De finder ham i Kirken, var Svaret; der tilbringer han sin meste Tid. Han har malet os Væggene fulde af skønne Billeder; men næsten alle mørke sorgelige Gienstande, med eet eller andet Hensyn til hans egen Stilling. Korsfæstelsen er hans kæreste Gienstand. Maria med Barnet har endnu ikke villet lykkes ham, og jeg har eensgang hørt ham sige: For at kunne det, maatte jeg ikke være berøvet Mathilde! — Nu sidder han i Choret og maler den yderste Dag. Men han er endnu ikke kommet længer end til de Fordømte; de Salige i Ekherne har han kun saa løseligt udkastet, og er slet ikke fornøiet dermed.

Ludvig fulgte Prioren, de listede sig ind i Kirken; Solen straaledede giennem de lange Vinduer paa flere Billeder af det gamle og nye Testamente. Hist slog Cain Abel ihjel, her rejste sig Eufens Søn af Nain fra Dødsningebaaren; derhenne kom den forlorne Søn til sin Fader, og bad om Tilgivelse. Længer borte solgte Jakobs Sønner deres Broder Joseph til de arabiske Kiøbmænd. Men midt i Kirken, under Kuppelen, paa et Stillads, sad Sigfrid selv. Ludvig kunde kun see de nedhængende Been og den dristige Haand, som strakte Penselen op imod Kirke-

hvælvingen. Men nu holdt Sigfrid pludselig inde, lod Penselen synke, og Prioeren og Ludvig hørte ham synge:

Min Siæl er mere vel tilmode,
 Thi Straalen hænger i min Sky.
 Skal atter Taagesløret flye?
 Har Jorden end for mig et Gode?
 Maa Vintren vige for en Vaar?
 Skal Ubel atter favne Cain?
 Vil han, som Enkens Søn af Nain,
 Dpreise sig fra Dødens Vaar?

Skal Sigfrids bange Siæl ei meer
 Forfærdes af en rædsom Skygge?
 Vil Glæden atter ham betrygge
 Og puste Livskraft i hans Leer?
 Seer jeg igien min Ludvig Dig,
 Og dig, Mathilda! min Veninde?
 O — da vil Selvede forsvinde,
 Naar Himlen atter aabner sig.

Hvilen Glæde betog de kiære Venner, det elskende Par, da de saae hinanden igjen! Sigfrids Ulykke blev omskiftet til den høieste Lyksalighed. Men han vilde ikke forlade det gæstfri Kloster, før han taknemmelig havde fuldendt sit Billed. Ludvig blev hos ham; Mathilde og Camilla maatte vente saalænge i Nonneklosteret. Og nu lykkedes det ham ligesaavel at male de Saliges Glæde, som det før havde været ham let at fremstille de Ulyksaliges Fortvivlelse.

Lykkeridderne.

Det er flere Aar siden at Alberto, Sanger af Profession, skiondt hans Stemme kun lidt overgik det Middelmaadige, besluttede at reise fra sin Fødeby Turin til Milano. Han tvivlede ikke om, at han vilde vorde meget bedre modtaget der, end hiemme, hvor det endnu aldrig lykkedes ham at høste Bifald. Men han trøstede sig med, at en Prophet er ikke agtet i sit Fædreland. Efter altsaa at have gjort alle Anstalter til Reisen, manglede der ham intet uden en Selskabsbroder, som kunde paatage sig de to Trediedele af Reisens Omkostninger og personlig gaae ham tilhaande med alting. Denne troede han at finde i Kavero sit Bysbarn, Nabo og tro Drabant fra Bardonnen af. Kavero var Snekker; han var noget langsom af Begreb, men forresten stærk og godhjertig, han var saa forgabet i Alberto, at han slet ikke kunde afsee ham. Fra Bardonnen af havde Kaveros Genfold maattet tiene til Folie for Albertos slaae Vittigheder. Som Dreng havde Alberto pryglet ham: det taalte han rolig, og trøstede sig med, at han dog var den Stærkeste. Naar nogen bebreidede ham hans Kulde, anførte han Porthunden Philar, der daglig lod sig nappe i Ørerne af den lille Folie, uden at blive vred. Havde han nu om Søndagen vasket sine Hænder i Mandelklid fra Neapel, og

trukket sin ny Kiøle paa, saa besøgte han Alberto, og holdt det for en stor Lykke, naar denne elegante Herre tog ham med sig ud af Porten, og fandt sig i at lade sig traktere paa hans Bekostning.

Paa deres seneste Spadseregang udmalede Alberto al den Lyksalighed, som han haabede der skulde møde ham paa dette Eventyr. De skønneste Damer skulde han indtage med sin Sang; de skulde ville dele Rang, Fornuie med ham, og vnde ham deres Haand. Der maangede vor Don Quirote, intet uden en tro Sancho Pansa, og denne fandt han i Kavero. Alberto forestilte ham, hvorledes han som Kunstner, (Snedker nemlig) vilde have godt af at reise; og anførte til Beviis paa hvad der kunde blive af ham, Benvenuto Cellini, der fra simpel Guldsmed havde arbeidet sig op til en berømt Billedhugger.

Kavero, der var vant til at give efter, gjorde det ogsaa her. Han lukkede sit Hus, betrode Nøglen til en gammel Fætter, tog dobbelt saamange Penge med, som Alberto sagde han havde; og nu droge de afsted, efter at Kavero havde paataget sig alle en Tieners Forretninger.

Det var en tidlig Morgen, da de rullede ud af den sardiniske Majestæts prægtige snørlige Hovedstad, for at besøge det uregelmæssigere, men ogsaa større, morsommere Mailand. Her paa Veien havde Alberto det overraskende Syn af Solens Opgang, som han endnu aldrig havde seet. Han spaaede sig megen Glæde af denne Reise, hvis det vilde blive saaledes ved, og vendte sig til Kavero, for at finde Deeltagelse. Men Kavero havde taget sit Parti: han sov i Krogen, og saaledes blev han ved, indtil de kom til det første Bærtshuis.

Det gaaer langsomt i Italien, veed man, med en Netturin, og de vare tre Dage om at komme til Milano. Den sidste tidlige Morgenstund, da de reiste giennem Bøsketten paa hin Side Novarre, mødte dem en fortvivlet

Sændelse. De havde nemlig hørt meget om Røvere i denne Egn; men træt af Reisen sov Alberto ind, uagtet sin Frygt; Kaverø vidste ikke hvad Frygt var og sov endnu bedre. Pludselig vaagnede de begge, ved, som det syntes dem, at blive slaaede for Panderne hver, med en tyk Kulle. Nu gav Alberto sig ynkeligt til at skribe, og havde allerede sin Guldbørs oppe, for at købe sit Liv; men Kaverø, der havde besluttet at forsvare sig til det Yderste, greb sin Modstander ved Halsen, gav sig til at dænge ham af al Magt med knyttede Næver, og havde uden Tvivl dræbt ham, hvis de ikke pludselig ved Maanedstusset havde opdaget, at de havde fat i hinanden indbyrdes, og at den hele Ulykke var kommen deraf, at de sovende havde tabt Ligevægten og slaaet Hovederne sammen. Saaledes fik Alberto alle de Prygl betalt, som han havde givet Kaverø i deres Barndom. Den sidste blev meget bedrøvet, da han mærkede hvorledes han havde tilredt sin Ven. Han svor paa, at han aldrig mere vilde sætte sig til Modværge, om ogsaa tusinde Stratenrøvere sloge ham med Koller for Panden. Thi, sagde han, hvad staaer mig inde for, naar jeg bilder mig ind, jeg prygler en Gavtyv, at det ikke er Dig igien, min søde Broer? —

Saa snart de havde lagt sig ind paa et Værtshuus i Milano, søgte Alberto at komme til at synge i den store Opera della Scala. Dette er en meget stor Bygning, hvoraf adskillige adelige Familier ere Giere, og Logerne gaae i Arv fra Slægt til Slægt. Paa Logernes Døre staae deres Baaben stort afmaalet med brogede Faver; og disse Loger ere egentlig ikke andet, end de mailandske Damers Stadsfæstuer, hvor de modtage Besøg, spille Kort, og kun nu og da titte ud giennem det uhyre Rum, for at see en smuk Dekoration, eller høre en Aria af den Opera, der hver Uften opføres flere Uger i Træk. Paa denne Skueplads var det, at Alberto haabede at gjøre Lykke, uagtet man raadte ham heller at forsøge sig

i det Comiske, paa Santa Radagonda. Men hans Balg-
sprog var: aut Cæsar, aut nihil; som alle middelmaa-
dige Virtuoser, bragte han den personlige Forsængelighed
med sig over i Phantasiens Verden, og vilde heller spille
en taabelig Holofernes i Judith, end en komisk Smed i
de forlippede Haandværksfolk.

Endelig bragte han det saa vidt, at han fik Lov til
at træde frem, og det var den høie Tid, thi hverken han
eller Kadero havde en Skilling meer, og Bærten truiede
hvert Dieblif med at kaste dem paa Døren. — Nu var
da Tiden bestemt, Alsteneren kom. Kadero maatte rende hele
Dagen omkring, for at skaffe Alberto hvad han behøvede.
Han var gaaet i Seng, Alsteneren tilforn, med et rørt
Hjerte, og havde bedet den hellige Jomfru om at lade det
gaae hans Ven godt og faae brav Klap. At den hellige
Jomfru, efter Katholikernes Begreb, ikke tog sig af Thea-
tret og dets Personale, tænkte han i sin Enfoldighed
ikke paa.

Alberto førte hen til Skuespilhuset som Holofernes, med
en forfærdelig Kobberhielm af Guldpapir, med et brusende
Skiæg, med et drabeligt Sværd og en utrolig Mængde
Pailletter. Kadero havde neppe Mod til at omfavne hans
hebraiske Excellence og ønske ham til Lykke. Genimod Spille-
tiden gif han selv med bankende Hjerte til Theatret.

Men da Huset var stort med mange Indgange, havde
han glemt den rette Vej til Parterret; han spurgte en
Forbigaaende om: hvor man gif ind til hvor der blev
spillet? den Fremmede viste ham op ad en Trappe. Han
gjorde sig ingen Tanker om, at det gif saa høiet i Veiz-
ret; og nu stod han pludselig i Vestibulen til en Sal
med tvende Døre, og fire Skildvagter traabte til ham:
Gatten af, min Herre! i det han raadte ind. Dette
forbluffede ham noget; men hans Bestyrtelse tog til, da
han saae store grønne Borde rundt omkring i Salen.
Paa Bordene laae store Gulddynger; og blege magre

Mænd sadde for Enden af hvert Bord; hver med en Kiep i Haanden, paa hvis Ende var en lille Skuffe.

Kavero skubbede sig ogsaa til en Plads, og stod og forundrede sig over alle de Guldpenge, der enten bleve skræbete hjem af hine, eller med en særdeles Færdighed kastede ud paa den grønne Disk til de Bindende. Af Spillet forstod han ikke det mindste andet, end han saae at Bordet var besat med Strimler og runde Pletter af rødt og sort Saffian. Saaledes stod han en tidlang, og var formodentlig gaaet igien, uden at tage Deel i Spillet, hvis ikke en ivrig lille bleg Person, der stod og prikkede i en Seddel med en Knappenaal, for at gjøre sine Beregninger efter Sandsynligheden, havde stødt ham i Siden og sagt: naar han ikke spillede med, skulde han ikke staae andre i Veien. Kavero fik nu først en Idee om, at han kunde spille med, hvis han vilde. Han greb i Lommen, og befølede den eneste Louisdor han havde, saa længe til den blev ganske varm og ligesom brændte ham mellem Fingrene. Det upartiske rolige Ansigt, hvormed Spilleren, uden at gjøre en siur Mine, ligesaa villig betalte naar han tabte, som strøg hjem naar han vandt, gav Kavero Haab om, at man ikke vilde bedrage ham, skiondt han ei forstod Spillet. Efter adskillige mishyffede Forsøg paa at drage Louisdoren op af Lommen og kaste den paa Bordet, vovede han det endelig. Han vilde kaste den hen paa det Røde, fordi han syntes, denne Farve var den meest tillokkende, men af Ubehændighed bar han sig saaledes ad, at den trillede over paa det Sorte. Spilleren spurgte, om den skulde ligge der? Og skiondt det var ham af Hjertet imod, nikkede han dog af Undseelse, for ei at opholde Spillet; skiondt denne Louisdor udgjorde hans hele Formue. Hvor glad blev han, da der kort efter blev kastet en Louisdor hen til hans. Han saae at en gammel Officeer, som havde vundet betydeligt, lod sine Penge ligge; dette gjorde han efter, og nu havde han fire.

Han skælvede stærkt af Glæde og blev rød af Frygt over at man skulde mærke det. Nu gav han sig til at regne ud hvor mange Scudi fire Louisdorer udgjorde. Kavero regnede langsomt og kunde ikke have mere end een Ting i Hovedet ad Gangen. Der blev spillet fire Gange inden han blev færdig med sin Regning, i den Tid havde han vundet ligesaa mange, og der laae fire og tredsindsthye Louisdorer. Han skælvede og bævede. Den gamle Officcer lod sine Penge staae, han gjorde det efter, og snart havde han Hundrede og otteogtve. Nu tog Officieren det Halve hjem, og satte det Dvrige paa Nødt, Kavero efterfulgt ham, — og nu havde han vundet hundrede og to og halvfemsindsthye Louisdorer. Det vilde vare for længe, hvis vi Skridt for Skridt skulde følge ham ind i Lykkens Tempel; nok at han spillede en Times Tid ligesom den gamle Officcer, og havde i den Tid vundet fem tusinde Guldstykker.

Nu holdt han op ligesom Officieren. Denne gamle tørre Krigsmand vendte sig til ham, trak ham hen i en Krog og sagde: Jeg vil give Eder to Raad, min Ven! I lader til at være kommen sovende til Eders Lykke; men I kan maaskee fortiene den ligesaa godt, som vi andre der vaage. Tag Eder, for det første, Gen af Vagten med til Beskærmelse, ellers bliver I plyndret paa Gaden, naar I gaaer hjem. For det andet raader jeg Eder, aldrig at spille Hazardspil tiere. Det vilde være Utaalnemmelighed mod Fru Fortuna, at tvinge hende til flere Gunstbeviisninger, end den, hun frivillig har ydet Eder; — og hvo veed? maaskee kunde hun hævne sig føleligt. — Kavero takkede Officieren for sit gode Raad og gjorde hvad han sagde ham. Da han kom hjem, leiede han strax en Diener, og trak hen i det bedste Værtshuus i Byen; ikke for at øde, tænkte han; men han vilde dog have lidt Fornøielse af sine Penge. I det gamle Logie betalte han alting, og bad Værten naar Alberto kom

hiem, at vise ham hen til Albergo della Cita, hvor han nu boede.

Men imedens det var gaaet Kadero saa heldigt ovenpaa i den ene Spillesal, var det gaaet Alberto aldeles modsat nedenunder i den Anden. Med et Seltemod, der kun gav den virkelige Holofernes's lidet efter, var han traadt op i sin Rolle. Men uagtet den frygtelige Hielm, det bukkede Skjæg, det fornidable Sværd og det prægtige Pandser, havde det ikke været ham muligt at indgyde Publikum den skuldige Grefsnagt for hans Person. Man havde ei Taalmodighed at vie, til Judith halsbuggede ham; dette skulde først skee i tredje Akt, og han blev eenstemmig udpebet i Anden. Forgjæves støttede han sig til sit Sværd med en Regulusmine, der spottede Døden. Hielmene blev af en Recensent i Galleriet truffet med en Apels sin saa kunstigt, at den faldt ham af Hovedet; thi for Skionhedens Skuld var den ikke bundet under Sagen; og med Hielmene tabte Alberto Modet. Man blev nødt til at lade Teppet falde; vor Selt der havde ligesaa stor point d'honneur, som lidet at grunde den paa, styrtede ud af Skuespilhuset i Fortvivlelse.

I første Dieblif fandt han, at han ikke kunde overleve denne Skændsel. Indhyllet i sin Kappe, hvorunder han endnu havde den heroiske Dragt, besluttede han at drukne sig. Men da der intet Vand var i Nærheden, kjøledes Heden inden han kom saa vidt, og nu besluttede han heller at bruge Kaderos Rejsepistoler. I den dybeste Fortvivlelse kom han hiem. Han skælvede for at gaae ind; han vidste, Værtens Taalmodighed var tilende, efter denne ulykkelige Prøve, og at han vilde kaste ham paa Døren. Nu begyndte Alberto at blive forsagt og vee-modig. Han frygtede for at sulte ihjel, og hans eneste Haab stod til Kadero, at denne kunde fortiene dem Noget til fælleds Underholdning, ved sine Hænders Arbejde.

Da han kom til Værtshuset og vilde gaae ind paa

sit Kammer, fandt han det øde og tomt. Ak, tænkte han, Bærten har alt bemægtiget sig al vor Smule Eien-
dom. Hvor er nu min Broder Kaverø? Min Ven i Liv
og Død! — Nu kom Bærten og fortalte, at Kaverø
havde ladet alting hente, betalt deres Gjæld, og var flyttet
hen i Albergo della Cita. Alberto vilde ikke troe sine
egne Øren. Efterat Bærten flere Gange havde forsikket
ham det, forlod han ham i den største Tvivl; han troede,
det var altsammen Finter, at Kaverø gif huusvild om paa
Gaden og søgte efter ham. Han forbandede sin Skiebne.
Du maa dog gaae derhen, tænkte han tilsidst; det er jo
kun en Gang, og hvad har Du andet at gjøre herefter,
end at drive om paa Gaderne?

Med vaklende Fied og skielvende Stemme nærmede
han sig den elegante Garçon der stod i Døren til det
prægtige Gæstgiverhuus, med fint hvidt Forklæde opstuffedet
til den ene Side, og hvide Silkestrømper. Neppe havde
Tjeneren hørt hans Navn, før han raabte: Jo ganske
rigtig, min Herre! Behag at følge med! Derpaa greb
han en trearmet Sølvstige med Vorkh, der stod i For-
stuen, og løb foran op ad den brede Trappe, for at vise
Alberto Vej. Tjeneren førte ham ind i et smukt Værelse,
hvor Bæggene vare betrukne med rødt Damask omfattet
af Guldlister. Midt i Stuen brændte en modern Lys-
krone, paa Marmorflisen over Caminen stode to andre
Lys, og i Sophæen, lige over for, laa hans Ven Kaverø,
saa lang som han var, med Støvlerne paa. Han havde
neppe seet Alberto, før han strakte sine Arme imod ham
og ilede ham imøde.

Kaverø havde alt hørt hans Uheld, og søgte at trøste
ham med at fortælle sit Held. Glem alle Kabaler,
raabte han, og gif Theatret en god Dag! Nu behøver
Du det ikke. Men istedet for at denne Lykke skulde glædet
Alberto, opirrede den ham kun. Troer Du, sagde han
med en foragtelig Mine, det er for at æde og drikke at

man dyrker Musjerne? Du kan jo dyrke dem saameget Du vil, for din Fornoielses Skyld, svarede Kavero. Fat Mod, min Broder! See der kommer Aftensmaden! Vinen staaer allerede paa Skienkebordet, og Musikanterne vente kun et Bink, for at begynde Taffelmusiken. — Net saa, sagde Alberto; Den skal have det, som hverken kan læse eller skrive. Det er i sin Orden, at jeg faaer Afnisser af dig. Kavero fandt sig taalmodig i Albertos ædle Harmes; han satte sig taus tilbords og hævnedes sig kun paa Netterne. Da Alberto mærkede hvorlidet hans Brede virkede, tog han endelig Deel i Maatidet. Han druknede sine Sorger i Vinens Lethe. Men Spillemandene maatte gaae bort; thi Musik var bleven ham en Pest, fra det ulykkelige Dieblif, da Piberne i Parterret blandede sig med Orchesterets Toner.

Før havde han kun foragtet, nu begyndte han at hade Kavero, og tænkte paa intet andet, end at hielpe ham med at sætte sin Fornuie overstyr. Men saa enfoldig Kavero var i mange andre Ting, begreb han dog godt, at det var Galsskab at angribe Kapitalen, naar man kunde leve af Renterne; han fik sine Penge sat paa et sikkert Sted. Renterne deelte han trolig med sin falske Ven, og fandt sig villig i alt hvad denne vilde, ligesom før. Derfor, da hin foreslog at reise til Florents, havde han intet derimod; thi han kunde vel indsee, at Alberto ikke gierne vilde gaae om til Spot paa Gaderne i Milano. —

Alberto, som var et Universalgenie i egen Indbildning, besluttede nu at lægge sig efter Malerkunsten, og ilede til Italiens Blomsterstad, Arnøens Dronning, for at møtte sit Syn paa de skionne Billeder i Kirkerne og det florentinske Gallerie. De reiste over Bologna. Paa Apenninerne udstod Alberto adskillige Dødsangster, deels af Skræk for Nøvere, deels fordi Kavero, der havde meer at miste end sidst, endelig vilde have sine Pistoler ladte med i Bognen. Ved hvert Skub Bognen fik, frygtede Alberto

for, de skulde gaae af i Karet døren og skyde ham i Tæerne. Endelig var Faren overstaaet, og paa en tidlig Marts morgen, saae de Domkirkens Kuppel stikke frem nede i den skønne Dal. Den klare Himmel, den varme Sol, de blaae Bierge, de skyggesfulde Høie, Vintersæden paa Marken, der alt spirede frem, de dunkle Cypresser, de røde Blomster paa Fruagtræerne, der endnu stode bladløse, det grønne Lov fra ifjor, som end ei var visnet; alt dette gav næsten ligesaa meget Liv der, skjøndt Vaaren endnu ikke var kommet, som hos os, naar den er der alt. Nu forsvandt Kuppelen igien, og lod sig ikke see før en halv Miils Vej fra Staden, hvor den da viste sig langt mere tydelig, i en Krimmel af Bygninger, midt i den brede Dal, som af Arnoslodens Sølvtraad skæres i to ulige Dele. Rundt om den skønne Stad laae i en Kredts de prægtige Lystslotte og Landhuse, om hvilke Kræst siger: at hvis de vare samlede paa eet Sted, vilde de udgjøre et dobbelt Rom.

Dette Syn fornøiede forresten ikke Alberto meget; thi hans svrige Siæl tillod ham ikke at være Tilskuer af noget Skønt; han maatte selv frembringe det, hvis det skulde glæde ham. Ravero havde vist i sit Hjertes Ustykthed fornøiet sig derover, hvis han havde seet det; men han var uheldigviis nærsmet. Altsaa gik det dem her, som det gaaer saa Mange: den skønne Natur fløi dem forbi uden Virkning.

Derfor bedrøvede det heller ikke Alberto saameget, som han bildte sin Staldbroder ind, da de kom til Florents just i den stille Uge, og fandt Galleriet lukket og Kirkebillederne behængte med sorte Tæpper. Naar han gik paa Torvet for at see Cosimo di Medicis Billedstøtte, eller Neptun af Johannes Bologna, eller Perseus af Cellini, eller David af Michelangelo, saa var det ikke saameget for at føle det Skønne og det Charakteristiske, som for at skændte paa Ravero, fordi han ikke følte det. Stod Alberto allene for een af disse Statuer, saa kiedede det

ham i Grunden, naar han havde begabet den et Dieblif; men var den Anden tilstæde, og demes Dine ullykkeligviis faldt hen paa en Eblefærting, eller en Gadedreng, der gik forbi, mens Alberto stod henrykt i Beskuelsen; saa gik det løs. Gud, Kadero! heed det da — hvad Du dog er for et Dyr! berøvet al Følelse for det Hoiere.

Nu nærmede sig den Dag, der skulde have Eløret fra de skionne Billeder for den henrykte Maler. Han og Kadero stode i Domkirken; det var Løverdagen mellem Langfredag og første Paaskedag.

Klokken henimod tolv forsamlede der sig en Mængde Mennesker; ikke blot Kirken, men endeel af Pladsen udenfor opfyldtes dermed. Nu blev i langsom Procession en stor firkantet Maskine, omtrent af Skikkelse som en Liigvogn, men bedækket paa Siderne og med smaa Rabninger, ført hen paa Torvet af fire hvide Orne, lige for den store Kirkeøer. Ved denne Maskine blev fæstet en stram Snor, der løb langs igiennem Kirken op til Høialteret. Paa Snoren blev en hvid Papirsdue fæstet i Choret. Alt var endnu stille Klage; ingen Billeder, ingen Musik; kun den eensformige Klang af Præsternes Messe blev hørt. I taus Forventning stod den talrige Mængde, hvoraf Kirken og Pladsen var opfyldt, med Snoren over deres Hoveder. Endelig slog Klokken tolv. Med det sidste Slag var den stille Uges Smerte forbi. Den knælende Præst rejste sig, hævde sin Fakkell og antændte den rasktfulde Due. Som en flammende Helligaand foer den over Menighedens Hoveder, giennem Kirken, ud paa Torvet, staf Fyrværkeriet, hvormed Maskinen var opfyldt, i Brand; — og hundrede jublende Knald og tusende Ildhvirvler og stigende Straaler bevidnede nu: at Christ var opstanden og at Skabningen skulde glæde sig. I dette Dieblif fore alle sorte Forhæng fra de skionne Billeder; Orgelet lød, Instrumenterne tenede, Sangerne istemte deres frydefulde

Chor, og Folket kastede sig paa Knæe med udstrakte Hænder og raabte med høi Røst: Han er opstanden!

Den ærlige Kadero græd som et Barn. Alberto vidste ikke ret hvad han skulde sige til dette Optog, da hans Dine faldt paa en Gienstand, hvis Skionhedsmagt var saa stor, at den forstyrrede ham i hans Concepter. Det var en ung blomstrende Pige paa omtrent atten Aar, der knælede ved hans Side. Hendes Ibenholts Haar var adskilt i Panden, som paa en Madonna. Den sorte Kiøle sluttede tæt om de runde Skuldre, det fulde Bryst. De trinde Hænder og Arme, som hun strakte i Keiret, bleve endnu hvidere ved denne Stilling, og fra de sorte tindrende Dine fløde brændende Taarer over hendes Rosenkind. Som hun laa der, i en tilbage lænet Stilling, havde han Leilighed til at bemærke det smækkre Liv; og den nydeligste Fod stak frem bag det sorte Klædebond af den Knælende.

I denne Skionne blev Alberto saa forelsket, at han ganske glemte, hvad der var omkring ham. Her er hun, tænkte han, min Gudinde, mit Ideal! Intet uden Døden skal skille mig fra dig. — I disse Betragtninger, fik han saa vældigt et Skub i Ryggen af en Mængde Memester, der vilde ud af Kirken, at han blev nødt til at følge Strømmen. Alt hvad han dreiede Hovedet tilbage, hialp det ikke. Han blev løftet paa adskillige Albuer, og i største Magelighed baaret et langt Stykke, lige hen til Kirkedøren. Her blev han utaalmodig og gjorde nogle Bevægelser, hvorved han mistede sin gode Stilling, og var uidentivl bleven trykket fordærvet, hvis ikke Kadero, som trolig fulgte ham, var kommen ham til Hielp, og med sine stærke sammenslyngte Arme havde aabnet ham Vej. Saaledes kom han da tilsidst lykkelig ud paa Torvet; men med nedtraadte Skoe, sønderrevne smudskede Strømper; Hatten havde han tabt i Trængselen, og da han vilde gribe efter sit Uhr, var det borte. —

Men det var ikke dette Savn, som smertede ham

mæst: Uhret havde Kævero foræret ham, og kunde give ham eet igien; men hvor var den Skønne bleven af? Det var ham ikke muligt, uagtet han blev staaende ved Døren og lod alle Mennesker gaae sig forbi, at opdage hende. Endelig blev han opmærksom paa sin slette Paaflædning og indsaae, det var en Skam, hvis hun skulde see ham saaledes. Han haabede vist at træffe hende igien i Morgen i Kirken; indtil den Tid besluttede han at slaae sig til Ro og at beskæftige sin Phantasie med hendes Billed.

Nu begyndte Alberto at skrive Sonetter, og glemte derover reent at male; men han sagde: Naar jeg ikke kan male hende, hvad kan jeg da male? Tolke hende mit Siertes Følelser derimod — det kan jeg! Saaledes blev han Poet. Vi meddele en Sonnet af de trehundrede, han digtede til hendes Ære.

Seer jeg i Luften Solen eller Maanen,
Da tænker jeg: hvad er vel Maaner, Sole,
Paa Firmamenternes azurne Pole,
Mod hine Blik, som lærte mig min Daanen?

Jeg saae i dem den sande Himmels Blaanen,
Da i den høitidsfulde Taftes Kiøle,
Hvis Sørthed monne med din Hvidhed bole,
Du slog med Smil mig, uden mindste Skaanen.

Mit Bryst er fuldt, forvirret er min Sierne,
Vil Amor vel den hulde Flamme pleie?
Hvor findes Ord til mine Tankers Brimmel?

Mit Die blændtes af dit Dies Stierne;
Da da det faldt paa Barmens Melkeveie, —
Da tabte Tanken sig i Himles Himmel.

Næste Dag glemte han ikke at gaae i Kirke. Det varede længe før han kunde opdage hende; endelig havde han denne Lykke, just som Gaabet vilde forlade ham. Hun var ikke mere sort, men i en smuk lysbrun Silkekiøle, der forræderisk omfluttede de skønne Former. Hun læste med Andagt sit Paternoster; da det var forbi, hyllede hun sig igien i Sløret og gif. Alberto fulgte hende. Ved Døren holdt en Bog, hvori hun steg. Men havde Sløret misundelig berøvet ham det fortryllende Ansigt, saa erstattede Hændelsen ham Tabet, ved, i det hun steg i Bogen, at vise ham Skønheder, som de hvide Silkestrømper mere forstærkede, end bedækkede. Hold paa mig, Xavero! raabte han, jeg svimler. Men demegang maatte han holde paa sig selv; thi Xavero var bleven staaende, før at høre paa den herlige Musik, og før at lugte den fine Røgelse, som Chordrengene svang bag den messende Prælat, der stod for Alteret.

Det varede ikke længe før Alberto fik opspurgt hvor den Deilige boede. Nu klimprede han og sang Sonetter udenfor hendes Vinduer hver Nat. Naar han traf hende i Kirken, stirrede han saa længe paa hende, til hendes Dine mødte hans, og da var det, at han døde reent hen i Genrykkelse. Til sidst troede han at spore Opmærksomhed for sig. Hun smilede undertiden til ham; og endelig havde han den Glæde, at naar han spillede ved hendes Dør, blev et lille Vindue opluftet over Porten, og han hørte saa stærke Klap, som man neppe skulde have tiltroet hendes silkebløde Hænder. Det Artigste var, at han ved denne Forelskelse virkelig tabte en Deel af sin naturlige Uforstammenhed. Han blev frygtfuld, og turde aldrig vove sig ind i Huset, før at spørge, hvo hun var. Hun tyktes ham et overnaturligt Væsen, og det vilde forstyrret ham i hans Phantasier, hvis han havde hørt, at hun var af en vis Stand, eller en vis Familie. Men om hun elskede ham, det maatte han vide. Rigtignok syntes han

at spore de umiskendeligste Prøver derpaa, i hendes Smil, i hendes eftertrykkelige Haandklap; men dog vilde han vide det af hendes egen Mund, og Leiligheden gaves endelig ogsaa, skøndt det kostede Xavero en god Skilling. Alberto havde nemlig mærket, at den Skønne samvittighedsfuld skiftede for en Munk der i Kirken. Denne undersøgte han med en ikke ubetydelig Sum, til at lade sig gaae i hans Sted. Det pleiede at være om Morgenen tidlig, naar der kun endnu vare saa Folk tilstede. Skriftefaderen sad i en Stol af Træ, hvor han hverken kunde see eller blive seet, Skriftebarnet satte sig i en Lignende ved Siden, der kun forbandtes med den anden ved saa stor en Abning, at de kunde tale med hinanden, ved verevliis at lægge Mund og Dre til Gullet. I Førstningen havde Fader Benedikt vel havt adskillige Skrupler, men de skønne Guldstykker borttogte enhver Betænkelighed, og han haabede, efter sin jovialiske Tænkemaade, sikkert Tilgivelse for en Synd, hvis hele Hensigt var at skaffe en Elsker Bisshed om sin Elskerindes Sindelag.

Med hvilken Gierteklappen lagde Alberto Dret til Gullet! Hvor forsøgedes denne Vengstelse, da han hørte den klare Stemme. Hun havde kun en eneste Synd at bebreide sig i de senere Tider; hvad kunde det være andet, end hendes Kiærlighed til ham? Med andægtig Stemme opmuntrede han hende til Fortrolighed; og nu hørte han hende sige: *Al, ærværdige Fader!* det er i Anledning af et ungt Menneske, som kommer her daglig, for at see paa mig, og som har forelsket sig i mig. Frygt ikke, min Datter! raabte Alberto, — Kiærlighed er en hellig Lidsenskab. Beroer ikke vor Religion paa Kiærlighed? Elsker hinanden, hedder det jo i Skriften. Hvad siger ikke Evangelisten i det Vers, Du veed nok selv? *Tal, min Datter!* Udøs dit Gierte for mig! Det unge Menneske elsker dig? — Hvor vidt han egentlig elsker mig, var Svaret, veed

jeg ikke. Noget rigtig Kiærlighed kan det ikke være; thi det lader til at være en stor Nar. — Her blev Alberto, som om hun havde slaaet en Spand koldt Vand over ham. Svorledes, raabte han, du elsker ham ikke igien? — Nei, derfra bevare mig den hellige Jomfru og Sanct Sebastian, min Skytshelgen! svarede hun. — Og har Du ikke opmuntret ham med Suk og Emil, Ugudelige? — Al jo, det er just min Skyld; jeg har havt det stakkels Menneske til Bedste, og det er en Forbrydelse i Guds Syns, som jeg angreer og bekiender. — Og har Du ikke ogsaa gjort det udenfor Kirken, du bodfærdige Magdalena? spurgte Alberto. — Jo! men der var Skylden ikke saa stor. — Jeg kiender den unge Mand; han har fortalt mig alting. Har Du ikke med Fornøielse hørt hans natlige Sange? Har Du ikke klappet i Hænderne, for at opmuntre ham? — Al, det var en Overgivenhed, som jeg gierne tilstaaer; det morede mig at forstyrre hans Nattero. Jeg selv sov sødt; det var vor Gaardskarl, som jeg betalte for at sidde i Portvinduet og applaudere. — Deraf kom det, at Bisfaldet var saa lydeligt! bemærkede Alberto naiv. — Han har tvende arbeidsvante Hænder, var Svaret; jeg tvivler ikke om at Applausen har været eftertrykkelig. — Og Du kunde saaledes spille Bas med de ædlest Følelser? — Havde han havt mindste Smule Forstand, saa maatte han jo begrebet, at Datteren af Huset ikke boede paa Portkammeret, og at man ikke klapper med bløde Hænder, som med Banketærskler. — Nu havde Alberto nok. Han lod hende gaae uden Absolution, og forsikrede hende, at hun vilde komme til at brænde i Skiærsilden derfor. Det var med Nød og Neppe at han holdt sig i sin Rolle. Den Skionne gif, og nu var hans Kiærlighed i et Dieblif forvandlet til Arrighed og Forbittrelse.

Men da Breden efter nogle Dages Forløb kjoledes, begyndte Forelskelsen dog at indfinde sig igien, og den var

maaskee flaaet ud i stærkere Flamme, hvis ikke den Skionne pludselig var forsvunden. For at adsprede sig indgik Alberto nu Bekjendtskab med adskillige lystige Fyre. De raadte ham, ikke at tage sig Verden saa nær; men siden Skieb-
nen havde sat ham i den Tilstand at leve mageligt paa Kaveros Beføstning, saa skulde han gjøre det, og tage sin Trost hvor den fandtes. Nu gik det lystigt. Hver Middag var et lille Maaltid hos Kavero, hvor disse Herrer kom. Deres Munterhed behagede ham, og det var ham kjær at kunne beværte dem.

I denne Tid indtraf en Omstændighed, der næsten vilde synes utrolig, hvis vi ei allerede havde underrettet Læseren om, at Kavero, saa ærlig en Karl han var, kun forstod sig lidet paa denne Verdens Herlighed. Næsten enhver af de unge Herrer havde en Kiæreste. Disse Skionne tiende til bestandig Conversation, naar Vinen havde gjort de unge Mennesker lystige; og Kavero havde da stedse den Ydmygelse, at han var den Æneste, som intet kunde fortælle. Toge de ud paa Landet, saa havde de Kiæresterne med; men han ingen. Nu foresloge de vel ofte at skaffe ham een; men heri var Kavero delikat: han vilde have en, som var smuk, som var ærbar, og som holdt af ham for hans egen Skyld. Dette var ikke saa let at bringe tilveie, især da han var yderst uindseelig og tilbageholden. Der gik altsaa en lang Tid, hvori han bestandig maatte taale deres Drillerier.

Saa taalmodig, som han forresten var, saa begyndte det dog efterhaanden at ærgre ham, og han tænkte paa, hvorledes han skulde komme ud af sin bedrøvelige Forsatning. Naar han nu gik ud, skottede han meget mere til Vinduerne paa Gaden, end han før havde gjort. Thi ei engang Albertos skionne Ubekjendte havde han nogensinde vovet at tage i Dieshn. Saae han paa et Fruentimmer, saa maatte hun holde sig ganske stille, uden at see paa ham; saasnart hendes Dine faldt paa hans, kom han i

Forvirring, og han pleiede da jo før jo heller at tage Flugten. Hertil kom, som vi have anmærket, at han var nærsynet, og kunde ikke opdage Skionheder, uden ved at stirre lige ind paa dem, hvilket Undseeligheden forbød ham.

Men paa den senere Tid, naar de gode Venner besøgte ham, fandt de ham ofte tankesfuld og adspredt. Han lagde ikke Mærke til deres Løier; hans overordenlige Batteredmildhed var aftaget, ja de hørte ham endog undertiden sukke. Nu satte de Alberto ud paa ham; og det varede heller ikke længe, før Xavero en Aften aabnede sit Hjerte for sin Ven i følgende Ord: Jeg har ofte forundret mig over, at Du kunde være saa indtaget af et Fruentimmer, Alberto! men nu begynder jeg at indsee Muligheden; thi jeg har selv faaet en Dem af Guden. — Alberto var lutter Dre, og Xavero blev saaledes ved: J vilde Eder ind, at jeg aldrig kan blive forelsket; men det kunde dog være, at J havde forregnet Eder; og før at skrifte reent ud: jeg er forelsket! — J hvem da, min Broder? — Jeg veed endnu lige saa lidet om min, som Du om din; hvad jeg veed, er at hun er deilig og ærbar, skøndt hun sidder i Vinduet fra Morgen til Aften. Det Gneeste, jeg ikke kan lide, er at hun noget ofte skifter Hovedtøi: hvilket vel kunde lægges ud til Forsængelighed. Men hun er forresten saa stille, saa tankesfuld, at jeg ikke kan troe ondt om hende. De Andre løbe til og fra Vinduet, som Narre, og glosere over Folk, som gaac forbi. Hun seer aldrig ud, men altid paa skraa lige hen for sig. Formodentlig sidder hun ved noget Haandarbeide, og det har givet mig Mod til at betragte hende. Saadanne blaae Dine, saadan en rød lille Mænd, saadan et deiligt hvidt hvælvet Bryst har Du endnu aldrig seet Mage til. — Er hun da smukkere end min Kirkegiængerinde? spurgte Alberto. — Det kan jeg ikke forviist sige Dig, var Svaret, thi hende har jeg endnu aldrig ret betragtet; men denne har jeg seet, seer hende daglig. Hendes Ansigtstræk

have præget sig dybt ind i mit Hjerte; og dersom hun er ligesaa skion paa Siæl som paa Legem, saa har jeg fuldt og fast besluttet at gifte mig med hende jo før jo heller; hvis hun selv intet har derimod.

Alberto spurgte videre, og fandt ud, at det maatte være hos en Modehandlerinde i Nabolaget. Han trøstede Xavero med, at hvis saa var, vilde hans Skionne neppe være grusom; men Kiærlighed, som altid tvivler, indtog dog Xavero saa stærkt, at han ikke var rolig, før han havde Tilstaaelsen af hendes egen Mund. Næste Formiddag ginge de begge forbi Huset. Alberto saae meget opmærksomt til Vinduene; men blev ikke andet vaer, end en smuk Gueblok, med rødt og hvidt laferet Papanisat, der stod med et nyt Hovedtøi paa, for at lokke Kiøbere. Alberto vendte sig til Xavero, og vilde just beklage, at de vare gangne forgiæves, da han i det samme hørte ham drage et dybt Suf, med de Ord: Nu har hun igien faaet et nyt paa! Altid skifter hun Hovedphnt! Altid i Vinduet. Det glæder mig vel for saavidt, at jeg har Leilighed til at see hende; men røber det dog ikke Forsænelighed og Tidsspilde? — Alberto spilede sine Dine dobbelt saa vidt ud af Hovedet, som de stode ham af Naturen, stirrede stivt paa Xavero, og raabte: Var det hende, der sad i Vinduet, som Du har forelsket dig i? — Snes dig ikke hun er det værd? spurgte den Anden. Jo, svarede Alberto, som nu i et Dieblif havde udkastet sin Plan; jeg troer ikke at der, siden den skionne Selenes Tider, har staaet noget skionnere Brystbilled i en Krambod. Hun har gulere Haar end Hør; og den græske Linie fra Panden ned over Næsen, kunde ingen Snekker hovle ligere. — Jeg vil ikke derfor nedsette din Skionne, sagde Xavero thi hvis jeg ikke tager feil, saa har hun sort Haar. — Hvad er Sort imod Guult? raabte Alberto; det samme som Nattens Mørke mod Solens Straaler. Vore Damer, med de sorte Granat-Dine, kunde gaae hen og lægge

sig. Her er den lyse Himmel! Skionnere kunde den ikke være, om den var slebet af det blaaeste Glas; og mod hendes Mund bliver selv det rødeste Zinover til Oker og Brandquilt. — Hver kan være god for sig, sagde Xavero; jeg mærker nok, at Du vil have mig til Bedste, fordi min Skionhed er blond og ikke brunet. Men lad os springe over Dinene og Haaret; — hvad siger Du da om hendes Smag, hendes sædelige Bæsen? — Hvad hendes Smag angaaer, svarede Alberto, saa vilde Du neppe finde nogen Kone, der saa godt forstaaer sig paa Hovedtøier, som hun, uden at skade dig. — Hvorom alting er, vedblev Xavero, saa seer Du nu at jeg ogsaa kan blive forelsket, og forstaaer at opsoege mig noget Snukt. Jeg gjør Regning paa din Bistand. — Du skal finde en tro Achates i mig! svarede Alberto. Med disse Ord gif de hjem: Xavero fuld af forelskede Forestillinger, Alberto fuld af Ulyspilstreger, for at benytte denne lykkelige Leilighed, til at gjøre sin ærlige Ven latterlig.

Han tøvede heller ikke længe med at opdage Kammeraterne Xaveros Lidenkab, og Lidenkabens Gienstand satte dem alle i den største Forundring. Er det muligt? raabte de: Xavero har forelsket sig i et Skabillenhoved? Nu hengif der otte Dages Tid med at gjøre Nar af ham ved Bordet. Blandt andet havde et forslaget Hoved forfattet følgende Sonnet, som han oplæste:

Er Du saa grusom, skionne Følesløse?
Som sidder der, saa rolig og fornøiet,
I Vinduet, og skifter Hovedtøiet,
Men skotter ei til Gadens unge Fløse.

O Du er ei af hine knibste Tøse!
Glashimlen glimter kærlic dig af Diet,
Og Perlehimlen om Parhykken høiet,
Elst ham igien, den vakreste blandt Knøse!

Brevs, Du har et Sierte, som kan sukke,
 Kæf ham din Saand, saa er han snarlig trøstet,
 Lad Elskov varme Barmens kolde Glober!

Hvis ikke maae vi troe, Du er en Duffe;
 Kun smuk af Ansigt, skaaret af til Brystet,
 Med Blodet koldt, som Bluet i Zinober.

Slige Sonnetter, der ikke vare meget anderledes, end dem Alberto havde gjort for Alvor om sin Kiærlighed, bleve med hoi Latter oplæste for den ærlige Kadero, der tog det altsammen for god Mynt, og ansaae det for en Spøg, der hørte med til Tingenes Orden.

Kaderos ivrige Duffe var nu at faae en Sammenkomst med den Elskede; Alberto tog sig paa at vare Mægler i denne Sag. Han gif hen til Modehandlerinden, og ved at love hende noget for sin Ueilighed, kom han let i Besiddelse af det tilbedte Paphoved, der, efterat man først havde givet det et fuldstændigt Legeme, blev forshnet med en smagfuld Klædedragt. Nu bragte Alberto Kadero et Brev en Morgen; og hvor stor var hans Glæde, da han fandt en Indbydelse, at komme næste Aften til Haven bag Huset, hvor hun vilde vente ham — paa Kanden af Plankeværket.

Kadero skyndte sig did til bestemt Tid, og fandt sin Skionne i en smagfuld Negligé, halv bag Plankeværket, kun synlig til Beltestedet. Paa den Maade kunde Alberto, der stod paa den indre Side med sine gode Benner, bevæge hende som en Marionet, ligesom han vilde, og lade hende svare paa alt hvad Kadero spurgte hende om.

Her tilstode de da nu hinanden deres Kiærlighed, under Guds fri Himmel, ved Stjernernes Skin; og den Skionne, der kaldte sig Penelope, tilstod Kadero, at hun var i et Huus, hvor hun af sin Stedmoder holdtes strængt, og blev nødt til at pynte sig mod sin Willie. Hun øn-

skede intet mere, end at blive fri for dette Slaveri; hun havde hørt tale om, at Xavero var et godt, skikkeligt Menneske, og hun var villig til at give ham sin Haand. Men dette kunde ikke skee uden ved en Bortførelse. Hun vilde sagt ham mere, men nu hørte hun Nogen komme, og maatte gaae bort. Hun lovede, med det første at give ham nærmere Besked.

Denne Besked blev da bragt ved Alberto; og nu blev der afgjort, at Bortførelsen om nogle Dage skulde gaae for sig til Fiesole, den gamle Stad paa Bierget udenfor Florents, hvor de Gistende skulde lade sig henzmeligt vie. Alberto besørgede alting, Bognen kom rullende, den Skønne sad allerede indpakket. Nu steg Xavero ind; Alberto trykkede ham endnu engang til sit Bryst, slog Karetøren i, og befalede Kudstken at føre til.

Xavero vovede neppe at tale. Endelig aabnede han sine Læber med et frygtsonit Spørgsmaal; men fik intet Svar. — Skulde hun sove? tænkte han. Skulde hun være bedrøvet over dette voldsomme Skridt? Jeg tør ikke være paatrængende. Udentviwl er hun undseelig, ved i den mørke tidlige Morgen at sidde allene med mig. I Morgenrøden ville vi begge fatte Mod, og i Aften er hun min. — Saaledes fandt han sig taalmodig i Alt; satte sig, efterat have gjort endnu et Par frugtesløse Spørgsmaal, hen i Krogen ligeoverfor; og saaledes gif det til Solen stod op, og viste ham, — istedetfor hans indbildte Skønne, et stirrende Duffkeansigt, fæstet til en udphyntet Blok!

Som en Bjørn, der længe griber efter den Honning, man vælker den giennem Sprinkelværket, og lader sig sagtmodig slaae om Labberne, uden at tabe Taalmodigheden; naar den da endelig mærker, at der spilles Vas med den, forvandler sin godmodige Brummen til Hyl, sit venlige Grin til skummende Tændersgnidsel, og slaaer den senefulde Lab i de skielvende Stænger, — saaledes Xavero!

Det første han gjorde var at tage Corpus delicti, den usalige Dame ved Haaret, og kaste hende ud af Kareten. Da siden Jupiter slængte Vulkan ned fra Olympen, er der ikke fløiet et tobenet Dyr uden Fier med saadan Behændighed giennem Luften. Derpaa sprang han ud af Vognen, og havde uidentviol dræbt Rudsken paa Stedet, dersom ikke denne havde seet sig for og forsvaret sig med sin Pidsk, ved at snærte Xavero ganske filosofisk i Ansigtet, medens han beviiste sin Uskyldighed.

Xavero var et godmodigt Menneske, og, som alle Enfoldige med stærke Legemskræfter, vanskelig at opirre, men da blev han ogsaa rasende. Da han havde gjort adskillige forgiæves Forsøg, med at bestorme Rudsken paa Buxken, men var slaaet hvergang tilbage med betydeligt Tab, lod han ham endelig fare med de Ord: *Itis ad Helvede til!* Dette lod Rudsken sig ikke sige to Gange. Den Pidsk, der før havde manøvreret mod Xavero, vendte sig mod Hestene, og i saa Diebliffe var Gvripagen forsvunden.

Xavero stod bleg, med stirrende Bine mod Jorden. Intet uden Albertos Blod syntes at kunne forsoner ham. Han drog den store Kniv ud, hvormed han bestandig gif, undersøgte dens Skarphed, og tænkte med vellystig Glæde paa, hvor herligt Blodsdraaberne vilde flyde fra den, naar den sad i Albertos Hjerte. Uden at vide hvor han var, eller hvad han gjorde, løb han op ad Bierget, mellem de snevne Havenure, der i Middelalderen ere byggede af den gamle Stads Ruiner, efterat Florentinerne af Nabomisundelse havde faaet den ødelagt. Saaledes kom han endelig op paa Høien.

Huusvild og raadvild besluttede han at gaae ind i den fiolige Domkirke, just ligesom den skønne Giulia vilde gjøre det samme. Denne Deilige boede i et Huus i Nærheden, og een af de mange Haver paa Biergbakken tilhørte hende. Just som hun vilde gaae ud af Havedøren, mødte hun Xavero, der, ophidsset saavel af Solen og Breden, som

af den hurtige Stigen op ad Bierget, følte sig plaget af en forsmædelig Tørst. Uden ret at see paa hende, hilste han, halv but, halv venligt, og bad hende derpaa med en Mine, underlig sammensat af Godmodighed og Brede, om nogle Frugter at lædske sig paa. Hun bad ham gaae med ind i Haven. Den gamle Catharine maatte bringe en Kurv med Frugter i Lysthuset, og nu havde Giulia al sin Overtalelse nødvendig, for at hindre Kadero i at forske sig, ved at spise for store Stykker af den saftige Melon. Hans Væsen forekom hende saa beshynderligt, at hun ikke kunde andet, end blive nysgierrig efter hans Skæbne; og det kostede hende da heller ikke meget at faae ham til at tale, da han selv længtes efter at give sit Hierte Luft.

Madonna! sagde han, jeg troer ikke at der siden Methusalem's Tider har levet et Menneske, der har lidt større Forsmædelse end jeg. Men jeg vil ogsaa hævne mig. Ja, du Nederdrægtige! du Fordømte! jeg vil hævne mig! — Her drog han atter sin store Kniv frem, og lod den blinke.

Man kan let tænke, hvorledes Giulia maatte blive tilmode ved denne Udsærd; men hun var af en rask bestemt Charakter. Den stakkels Kadero bevægede hende til Medlidenhed. Han saae saa ærlig og godhiertig ud, at hun sikkert formodede, man maatte have gjort ham stor Fortred; og hun besluttede nu, da Tilfældet havde bragt ham i hendes Nærhed, at gjøre alt hvad der stod i hendes Magt, for at forekomme Ulykke. Uden altsaa at komme med større Formaning, der ved slige Leiligheder kun opbringe mere, gav hun ham Nøt i, at Hævnen var sød, og at der gaves Fornærmelser, som man ikke kunde lade gaae ustraffede hen. — Men hvormed har man da for-tørnet Eder min Herre? spurgte hun.

Saa maa jeg da først fortælle, svarede Kadero, at jeg er det dummeeste Menneske, som findes i det gamle

Strurien; og at een af mine største Fæiskheder bestaaer deri, at jeg fra Barnsbeen af har skænket en Nar, en Dosmer, en flau Dagdriver, en egenmyttig kold Slubbert mit Venskab og min Fortrolighed. Denne Knægt overtalte mig til at lukke mit Værksted, hvor jeg som en flittig Haandværksmand fortiente mit daglige Brød, for at følge ham til Milano, og see ham udfibes paa Theatret. Og skændt jeg imidlertid vandt 20000 Skudi ovenpaa i Spillesalen, uden at forstaae Spillet, og uden nogensinde at have prøvet det før eller siden; saa har det dog ikke hjulpet det Bitterste, at jeg ærlig deelte Nenterne med ham, ja gav ham Broderparten. Nei, jeg troer han har endog kastet Had og Vind paa mig, fordi jeg var lykkeligere end han. Jeg har længe taalt hans og Consorters Finter og Gloser, i den Tanke, at det var et venksabeligt Skicent. Men denne sidste Streg glemmer jeg ikke. Nei, Alberto! skændige, nedrige Ven! det glemmer jeg dig ikke, før jeg har givet dig Hjertestødet! — Her maatte Kniven igjen for en Dag, og Giulia havde al sin Standhaftighed nødvendig, for ei at tabe Modet. — Men hvad er der da sket? spurgte hun.

Sidindtil havde Favero kun været fordybet i sin Lidenskab, Hævnlysten og Vreden havde fortrængt hans sædvanlige Blyhed; han havde slet ikke lagt Mærke til hvem han talde med, og kun betragtet Giulia, som en deeltagende Siæl, for hvilken han kunde udøse sin Garme; men nu, da han skulde til at fortælle Kiærlighedshistorien, blev han først opmærksom paa hende. Giulias Skionhed var stor; han blev saa rød som et Blod, og maatte stanne længe, inden han igjen kunde faae Talen paa Gled. Denne Forvirring gav ham noget Behageligt. Heden og Vreden havde livnet hans aabne, veldannede Ansigt meer end sædvanligt; de ærlige, store, brune Dine tindrede med Ild; og Undseeligheden gav ham en Ynde, der sælsomt afstak

til hans kraftige Fjærkaarenhed, og viste ham som et ægte Naturmenneske.

Jeg har vel fortient det, sagde han endelig med dæmpet Røst; thi hvor kunde jeg være en saadan Taabe? Men jeg maa til min Undskyldning sige, Madonna! at jeg er nderst undseelig for Fruentimmer, og desuden meget nærsynet. Jeg har hidindtil ikke vidst hvad Kiærlighed var, og ved Albertos og hans Kammeraters Trædskehed lkkedes det dem endelig at føre mig bag Lyset og beskiænne mig. — Du fortalte han hende oprigtig den hele Historie. Den Naivitet, hvormed han gjorde det, indtog Giulia. Et Fruentimmer tilgiver let en Mand, at han er uerfaren i Kiærligheds-sager; og skiondt det hele Eventyr rigtig viste en besynderlig Sandsesløshed fra Xaveros Side, saa beviste det dog hverken Dumbhed eller Følesløshed. Det var mere en Slags Forsængelighed, for at undgaae de Andres Blosse, der havde bragt ham til denne Parforce-Forelskelse; og Xavero viste sig forresten i alt hvad han sagde, som et Menneske, der tænkte og følte sundt.

Da Xavero havde endt sin Fortælling, smilte Giulia og sagde: J skulde ikke tage Eder denne Sag saa nær; den kloge Alberto har jo intet at lade Eder høre. Sik han Eders Kortsynethed til at bortføre en Papirdukke, saa har han selv været forelsket i en levende Pige, der endda ikke saa lidet har ladet ham føle, hvor dybt hun foragtede han..

Xavero gjorde store Dine; thi denne hele Episode om Albertos ubekjendte Skionne, havde han forglemmt i sin Tver at fortælle. Hvor veed J det, Madonna? raabte han. Hvor har J hørt det? — Kiender J mig da slet ikke igjen? spurgte den deilige Giulia med Latter. Nei, man mærker dog alt for tydeligt, at J aldeles intet Die har for Fruentimmer, hverken for virkelige eller estergjorte. — Skulde det være muligt? raabte Xavero; J er selv denne Tilbedte? — Jeg og ingen Anden, svarede hun. —

Dg hvorledes kommer J her? — Jeg har her min lille Eiendom; dengang var jeg i Besøg hos en Tante i Byen. — Dg hvor ere da Eders Forældre? — De ere alt for mange Mar siden i Graven, svarede Giulia. — Jeg har heller hverken Fader eller Moder, sagde Kavero. Boer J da her allene? — Dette Landhuus og denne Hauge beboer jeg med min gamle Catharine, var Svaret; nu og da kommer jeg ind til Byen til min Tante; for det meste lever jeg her, og finder mig glad som en Fugl i min Ensomhed. — Kavero betragtede hende med det første dristige Blik; Bevidstheden om hans 20000 Scudi gav ham Mod. Hør, Madonna! sagde han, vil J aldrig gifte Eder? — Det var et Samvittighedsspørgsmaal, svarede hun smilende. — I det samme saae han et Baaben hugget i Steen over Indgangen til Huset. Hvad er det for et Baaben? spurgte han bekymret. — Det er vort Familiebaaben, svarede Giulia. — Al, saaledes at forstaae! sagde Kavero nedslaaet. Men jeg seer et Snekkerkilt ved Eiden af; boer her en Snekker? — Det var min Faders Profession! svarede hun. — Hvorledes? En Aldelsmand Snekker? — Hans Forfædre erhvervede hint Baaben i Krigstider; Omstændighederne berøvede deres Efterkommere efterhaanden al Formue; med sine flittige Hænder har min Fader vedligeholdt Familiens sande Ære, været istand til at lade sin Datter vel opdrage, og efterladt hende en lille Eiendom. — O Madonna! raabte Kavero glad: jeg har ogsaa været Snekker; men nu er jeg riig, og kan kjøbe mig et Aldelsbrev naar det skal være! — Saadan gaaer det i Verden, svarede Giulia; Tidens Bølger stige og synke. — Men, sagde Kavero, undertiden samle sig de forskiellige Floder i en smuk Sø, med Blomster paa Bredderne. — Ei ei! raabte Giulia, er J ogsaa Poet? — Dersom det er sandt, at man bliver Poet, naar man bliver forelsket, sukede Kavero, saa kan jeg begribe hvordan det gaaer til. — Her vilde Giulia

reise sig; men han holdt hende tilbage. Nu har jeg een- gang faaet Munden paa Gang, raabte han; skeer det ikke strax, saa skeer det aldrig. I er skion, det siger Eders Ansigt mig! I er god, det siger Eders Dine mig! Selv har I sagt, at I er fader- og moderløs. Et forunderligt Lykke træf har bragt os sammen; dersom jeg ikke smedder mens Jernet er varmt, saa er alting tabt. Jeg tog herud for at gifte mig; det kommer an paa Eder, om jeg skal reise tilbage med usorrettet Sag og staae til Ratter for den affhyelige Alberto; eller om jeg skal trium- phere over ham og give ham Hjertestødet; ikke med en Dolk, men med Eders Godhed for mig.

Medens Giulia havde udspedit Albertos Tilstand og drillet ham, var hun ogsaa bleven fuldkommen vel under- rettet om den ærlige Xaveros. Giulia havde for et Par Aar siden lidt et Tab, som hun fortaug ham: hendes Elsker, en tapper Kriger, var falden i Kampen for Fæ- drelandet.

Men Giulia var af en nunter Charakter; hun havde fattet Mod igjen og begyndte at forvinde sit tunge Savn. Xavero forlangte ikke for meget; han følte sig lykkelig ved hendes Besiddelse, uden just at eie hendes Kier- lighed; og hun betænkte sig ikke paa at skænke ham sin Haand. Med Tiden vandt han ogsaa hendes Hjerte.

Med hvilken Triumph Xavero bragte sin Elskede til- bage til Florents, kan man tænke. Alle de gode Bønnen vare forsamlede, for at modtage ham ved Porten. Alberto aabnede selv Karetøren, steg op paa Trinet og raabte: Nu Xavero! Min Ven og Staldbroder i Liv og Død! hvordan gaaer det? Har Du taget din skionne Brud til- bage med dig igjen? Ja, svarede Xavero rolig, i det han pegede paa Giulia, — der sidder hun! — Alberto tabte Næse og Dren. Hvorledes? raabte han; hvad seer jeg? — Et sindrigt Indfald af den lunefulde Lykke, Mester Alberto! svarede Giulia. Undertiden spiller man Comodie

nede i Huset og bliver udpebet, medens en ærlig Siæl, som man overseer, vinder en god Formue oppe i Salen; undertiden bilder man sig ind at gifte ham med et Skabkøllehoved, og saa forvandler det sig til en Pige, der har givet vor egen høie Person Kurven. Kaverø er Eder megen Tak skyldig. At I har misbrugt hans Godhed, levet paa hans Beføstning, og dog villet spotte og forhaane ham; — hvad siger det? Han skylder Eder baade sin Klædning og sin Brud. —

Hvad Alberto svarede dertil, fortier Historien. Formodentlig har han atter havt i hinde at drukne sig, og betænkt sig ligesom sidst. Men vi tvivle meget om, at den forstandige Giulia har tilladt Kaverø's Godhiertighed at tage ham til Naade igien, og at sætte ham ind i de forrige Klættigheder.

Straffen efter Døden

For mange Aar siden levede i en af Provindserne, i en lille Kiøbstæd, en Mand ved Navn Herr Harpix. Han drev allehaande Smaahandel, og uagtet han et Par Gange gik Fallit, erhvervede han sig dog tilsidst en klæffelig Formue. Nogle paastode, at han just var bleven rig ved at spille saa godt Bankerot, det eneste Spil i Verden, hvori man aldrig taber naar man spiller med Forstand. Derimod vare adskillige andre Tosser blevne Stoddere ved ham; blandt andre hans yngre Broder Ulrif, hvis Forminder han havde været, og hvis lille Kvo han havde forødt. Det unge Memeste var derved bragt til Bettelstaven, tilsidst forsvunden, og man paastod endog at han havde givet sig i Lag med Taterne, som undertiden besøgte Egnen der. Broderen sagde, naar man taledes derom: Det er for Gud meget muligt; jeg kiendte ham ikke igien om han stod for mine Dine. Og dengang løi han ikke; thi da Ulrif en Aften besøgte ham, som den forlorne Søn, bad med Taarer om Hielp og lovede Bedring, kiendte Herr Harpix ham virkelig slet ikke, men gik ud af Stuen og lod ham vise Døren med den Advarsel: at hvis han kom tiere, vilde han blive angivet for Dvirgheden.

Jahn Pfeiffer, den thdske Barber, en naragtig gods-

hiertig Karl, der havde bosat sig i Byen for nogle Aar siden, og faaet en lille Sum i Medgiwt med den smukke buttede Lise, Slagterens Datter, var ogsaa forarmet ved Herr Harpir, saa han maatte leve jammerligt blot af at barbere og curere. Da nu Lise ovenkjøbet hvert Aar skienkede sin Mand en Livsarving, vidste den stakkels Barkeer tilsidst ikke hvordan han skulde komme ud af det med den blotte Nagekniv; og havde han ikke været en god Christen, saa havde han gjort en Ulykke med den paa sig selv.

Forresten var Herr Harpir en anseet Mand, og man prisste ham endogsaa tidt; thi han var høflig i sin Aldfærd og Tale, roste alle Mennesker i Dinene, som han snakkede med, og gjorde undertiden Selskaber for de fornemste Folk i Byen.

Engang havde Herr Harpir havt Gilde, og sad Aftenen derefter med Gumild, sin gamle Huusholderiske. Det var just Slagtertiden, og et stort Sviin laa ude i Forstuen paa et Bord, med et Lagen over. Herr Harpir sad i sin Lænestol og gottede sig med de opvarmede Levninger fra Gildet. Gumild sad lige overfor; hun var hans Siæls Fortrolige. Gumild var rørt og græd; hun blev gammel nu, befandt sig ilde, og Maden smagte hende ikke ret. Hun stirrede paa sin Herre, som slugte med stor Begierlighed, og sagde: Jeg begriber ikke, Husbond! hvor I kan sidde saa rolig og spise, da I dog har saa mange Synder paa Samvittigheden. — Hvad gaer der af hende? sagde Herr Harpir; primer hun? Har jeg ikke været i Kirke i overgaars, fortrudt mine Synder, og lovet Bedring? Ja, men det holder I ikke — sagde Gumild. — Hvor kan hun vide det? raabte Herr Harpir; siden i overgaars har jeg dog intet syndet, som er værd at tale om; thi at jeg solgte Peter Gümber det Par Allen blaat Klæde for ægtefarvet, skiondt det er uægte, vil hun dog vel ikke regne mig til Last? Naar Tosses kommer til

Torvs, saa faaer Kræmmeren Penge. — Ja det er nu en Bagatel, sagde Gmild; men Jeres Broder Hans Ulrich, og den stakkels Jahn Pfeiffer, de trykke mig paa Samvittigheden. Nu, sagde Herr Harpix, naar jeg kan taale det, saa kan hun vel ogsaa. — Men siig mig dog oprigtig, vedblev Gmild, troer I virkelig ikke paa Helvede og paa Fanden? — Nei, sagde Herr Harpix, det er kun dum Overtro. Vor ny Degn paastaer, at Helvede bestaaer i en ond Samvittighed, og da jeg nu ingen ond Samvittighed har Har I da en god Samvittighed? — faldt Gmild ham i Talen. — Nei, svarede Herr Harpix, det maa jeg heller ikke siige; min Samvittighed er hverken ond eller god; den holder Middelveien, og det er det Rette i Alting. — Men, sagde Gmilde, hvis nu Gud skulde kalde Jer idag eller imorgen? O, hvistede Herr Harpix med et underligt Grin — det giør han ikke! — I det samme blev han mørkeblaa i Ansigtet, sad ubevægelig som en Støtte, og taledede ikke et Ord mere. —

Vi kan dog gierne tage Svinet; sagde den nu ikke længer buttede, men magre og blege Lise, som sad med sin Barbeer ved et Fyrrebord, ved et Stykke Ost og Brød og en Flaske Lyndtol, mellem sex Børn, der laae omkring i Straahalmen og sov. Nein, Bieschen! sagde Jahn Pfeiffer, um Gottes Willen nicht! Si hvad, sagde Lise, har ikke den gamle Thy berøvet mig alt hvad jeg eiede? Ja freilich, svarede Jahn; aber weil er ein Spitzbube ist, soll ich es sehn? Af den Snak blive vi ikke mætte, sagde Lise. Han har berøvet mig, hvad jeg skulde føde disse stakkels Orme med. Nu ligge de og sulte i Straaet, mens den gamle Hallunk mædsker sig saalænge i sin Lænestol, til han faaer et Poppelsflag. Han har slagtet et stort Sviin; med det kan jeg i det mindste mætte mine staf-

kels Mollinger i otte Dage. Jeg veed, Evinet ligger paa en Bænk i Forstuen, Døren vender til Gaden og er let at lukke op. Kom Zahn Pfeiffer! vær Fader! Intet Menneske faaer at vide hvad vi gjøre. Bægteren snorler i Kielderhalsen. — Aber Gott, Frau! sagde Zahn Pfeiffer — Gud veed at jeg tager kun en ussel lille Deel af hvad Mit er, raabte Lise. Følg mig, hvis du er Mand.

Dermed gif de hen til Huset, som laa noget affides. Natten var ikke mørk, men Bægteren sov. Nu maa vi fortælle, hvordan det var gaaet Herr Harpir derinde midlertid.

Han var ganske rigtig død af et „Poppelslag“, som Lise spaaede ham. Da Gunild længe nok havde stirret paa sin Husbond, og han paa hende med de store opspilede brystne Dine, uden at svare, blev hun overfalden af Skræk og raabte: Ak, Fanden har taget ham! Med disse Ord løb hun ud og hentede den gamle Gaardskarl Jens. De rustede længe i den Døde, men det vilde alt sammen ikke hielpe, og de overbeviste sig endelig om, at Manden var død.

Nu toge de Evinet af Baaren og lagde Liget istedet med det samme Lagen over. Gunild skyndte sig derpaa hen til Forvalterens, hvor hun vidste Præsten og Degnen ogsaa vare, for at berette Dødsfaldet. Jens maatte blive tilbage og vaage over Liget.

Jens var en ærlig Karl, men havde den Feil at han undertiden tog sig en Taar over Tørsten. Dette havde han i Alfen ogsaa gjort. Hvad Under at hans Phantasie, ved den sørgelige Husepraas i Liigstuen, begyndte at virke, og foreviste ham allehaande Skrækk billeder. Han havde ikke lært at kiende Selvede af Dantes guddommelige Comødie; heller ikke den hderste Dag af Michael Angelos store Billed i Vatikanet; men han localiserede sig alle disse Ting paa sin Maade. Saaledes tyktes det ham da, som om Fanden steg op af Jorden i en Birke-

dommers Lignelse, i sort Kappe, med en Protocol under Armen og en Hammer i Haand. Efter ham fulgte en Flok Diæble med Horn og Hornlygter, samt Høthve i Hænderne. Fanden satte sig tilbords og holdt Auction over alle den Afdødes Lemmer. Og neppe havde en Diævel betalt sin Deel med gode Kroner, før han gik hen til Baaren og slog i Herr Harpix med sin Høthv, for at faae den Deel, der tilhørte ham. Endelig, da Auctionen var endt, slog han saa stærkt med Hammeren i Bordet, at Lysset faldt ud af Stagen og gik ud. Alting blev mørkt. Der høstes en forfærdelig Susen og Brusen, en blaa Lue skimede. Jens styrtede bedøvet til Jorden, og saae to tause Skiffelser komme ind ad Døren, som hurtigt toge Liigbaaren bort med sig og forsvandt.

Det sande i denne Vision var, at Blodet suste og bruste Jens for Dreerne, at Lysset faldt ned og gik ud; at ligesom det var bleven stille og mørkt i Stuen, Jakob Pfeiffer og Lise kom, aabnede Døren, hvorigiennem Maanen skimede, og ginge bort med Liget, i den Tanke at det var det nyslagtede Svin.

Da Jens kom til Besindigheden igien, slog han Ild, tændte Lysset, og da han saae Herr Harpix var borte, sagde han resigneret: Ja det er rigtigt! Fanden har taget ham. — Derpaa gik han ind og hentede Svinet, som de i Tummelen havde lagt paa den Afdødes Seng. Jens lagde Svinet paa Bordet, hvor Auctionen var holdt, bredte et Lagen over det igien; satte Lysset i en Skaal Vand, for at det ingen Skade skulde giøre og sagde: Svin behøver man ingen Waagestue at holde over. Derpaa lagde han sig paa sit grønne Dre.

Gumild var imidlertid kommen hen til Forvalteren, som havde Præsten hos sig den Aften, tilligemed et Par andre gode Venner. Der blev drukket Punsch, og Gier-

sterne havde taget saameget til sig, at alle vare drukne, undtagen Præsten. Han var igrunder ikke yndet her, og man holdt mere af Degnen. Da nu Gmild kom grædende ind og fortalte den Ulykke, der var skeet, bleve de alle meget rørte; thi berusede Mennesker have ligesaa stort Unløg til at græde, som til at lee. Det var dog en ærlig Siæl! — sagde den Ene. — Vi finde ikke hans Mave saasnart igien; sagde den Anden. — Alle Mennesker vare den Stakkel paa Halsen, raabte den Tredie. En god Dugangsven, meldte Forvalteren. — Vi have spillet mangt et godt Slag Polstpas sammen, begyndte den Første paa ny. Vi have stuffet mangt et Glas ud paa hinandens Velgaaende, raabte Degnen. Kun Præsten taug. Ja, Faer holder da vel en Liigtale over ham? spurgte Forvalteren. Nei mænd gjør jeg ikke, sagde Præsten, i det han tog sin Hat og Stok; jeg veed intet Godt at sige om ham, og bebreide et Menneske sine Udyder, naar han ligger Liig, er for silde. Har han syndet, saa staaer han nu for Gud; han være hans Siæl naadig! — Dermed sagde Præsten Godnat og gif hjem.

Da han var borte, omringede de Degnen og sagde: Det er en haard, stolt, ufølsom Mand, den Præst. Hør, min Bro'er! du kan præke ligesaa godt som han. Hvad siger du? Skal vi endnu i Aften gaae hen til den salig Siæl i Liigstuen, og vil du, trods Præsten, holde en Lovtale over ham, stante pede? Thi saa meget har du dog ikke faaet endnu, at du jo vel kan staae paa dine Been. O, svarede Degnen hvad det angaaer, saa præker jeg aldrig bedre, end naar jeg har en Nuss; thi saa kommer Manden over mig. Du skal ikke have gjort det for intet, sagde Forvalteren; vi ville skillinge sammen: du har længe trængt til en ny Hat og et Par sorte Emises Buxer; det skal du faae. Jeg føler mig ret oplagt, sagde Degnen. Nu ginge de hen i Liigstuen.

Gumild lukkede op; de fandt Lyset i Vandkjaalen. Den stakkels Jens er gaaet i Seng, sagde hun, han er bleven bange for Liget, thi det seer ogsaa grueligt fælt ud. Men jeg mærker dog, at Karlen har havt den Forstand, at tage vor Husbond af Svinebaaren og lægge ham paa Bordet. Vil I see ham? O nei, o nei! raabte de alle; thi det var Midnat, og de begyndte at blive underlige tilmod. Begynd, Degn! hold din Tale og lad os saa gaae igien.

Degn'en traadte nu hen for Bordet, hvor Lagnet laa over den Døde, og sagde:

Her have vi siddet mangen god Gang, mine elskelige Tilhørere! og tømt mangen Flaske Biin med den salig Siæl, som nu ligger der og vender Næsen i Veiret. Og han var dog den sundeste, graadigste og fedeste af os alle. Hvad den udvortes Skikkelse angaaer, da var han just ikke af de Smukkeste, men der gives dog dem, der ere hæsligere. Han havde smaa Dine, og de saa noget søvnige ud; men Fanden troe ham, han var svinepolist. Haarene vare stride og sadde ham som Børster om Hovedet. Derimod havde han en respectabel Mave. Han var ikke af mange Ord, og man beskyldte ham for noget gryntende i sin Udtale; ogsaa repeterte han vel ofte sine Tanker og Meninger. Men det var en Person, som ingen Forvirring og Oprør gjorde i Sognet; og han skreg aldrig høit, uden naar han følte Kniven paa Struben, hvori man ikke kunde fortænke ham. Bindskibelig var han ogsaa, trods nogen, og undsaae sig ikke ved at rode og søge sin Fordeel i det, som den blinde Almue gif letsindig og foragtende forbi. Derfor lønnedes han ogsaa tilsidst, og trivedes Dag for Dag; indtil han endelig, just for sin overvættes Sundheds Skyld, fik en hurtig og brad Død, hvorfra vor Herre bevare os andre. Der ere de som paastode, at han havde noget Umenneskeligt ved sig; men det var kun hans Fiender og Nvindsmænd, og de, der

ikke kiendte ham bedre. Nu er han død, og kunde vi see inden i ham, saa vilde vi overbevise os om, at han, hvad de indvortes Dele angaaer, havde en paafaldende Lighed med de bedste Menneskers Gierter og Myrer, der have levet paa Jorden. Farvel min Broder! Kunde du nu see op, da vilde det dog husevise dig, at finde dine gamle Kammerater og Dunsbrodre, der i lystige Dage hujede og hvinede med dig, staa her omkring din Sotteseng, med foldede Hænder og Taarer i Dinene. De elske dig saa høit, at de have lovet mig en ny Hat og et Par sorte Gmises Buxer, hvis jeg vilde holde en Liigtale over dig, som svarede til din Fortieneste. Og den har jeg nu holdt; saa jeg tænker, vi kunne være tilfreds paa alle Kanter. —

Som han sagde disse Ord, gled Lagnet ned af Bordet, og de Tilstedeværende saae det nyslagtede Sviin. Der blev en Undren, en Studsen, en Fuisen og Grinen. Det gik ud over den stakkels Degn; men han blev vred, og sagde: Hvad jeg har sagt, var der ikke et Ord Løgn i; Gatten og Buxerne har jeg fortient. — Dem skal du faae, raabte de, dem har du ærlig fortient; thi et Sviin var han, og som et Sviin har du rost ham. Derpaa ginge de leende og støiende bort, uden at bekymre sig om hvordan det hang sammen, og lode den bedrøvede Gmild staae alene tilbage i Liigstuen. —

Tiidlertid var Zahn Pfeiffer og den behiortede Lise komne vel hjem med deres Bytte. De bragte Baaren hen i det tomme Kiøkken. Lise tog Dren frem, stillede Huggeblokken tilrette og sagde til Zahn: Tag mig nu Svinet, og læg mig det paa Blokken, saa ville vi strax hugge det i Stykker og salte det ned. Med disse Ord rev han Lagnet bort. Men var Degnen og hans Følge blevne forbausede ved at finde et Sviin istedet for Herr Harpir, saa blev Lise og Zahn Pfeiffer det meget

mere, ved at finde Herr Harpir istedet for et Sviin. Da de havde fattet sig igien, sagde Lise: Her kan han ikke blive, afsted med ham strax! Skynd dig! Hvor skal vi bære ham hen? Vi vil sehtille ham op ved Døren hos den fransöfische Peruquemacher, sagde Zahn Pfeiffer. Der ist doch mein guter Freund nicht; han faller mich immer i min Privilegium. — De skyndte sig derpaa, og bare Liget hen til Parfmagerens. Zahn Pfeiffer reiste Herr Harpir op, saa stiv som han var, og stillede ham bag Døren; Lise gik strax hjem; men Barberen, som var af en nysgierrig Natur, blev tilbage, og skjulte sig i en Krog for at see Udfaldet.

Parfmageren Monsr. Narciss havde ogsaa været ude at fornöie sig lidt i Nsten. Det var en mager, sortsmuttet, gammelaagtig Franskmænd, der længe havde tient i Krigen som Soldat, endelig havde han ved en Hændelse forvildet sig herhen, hvor han øvede Friseurhaandværket, og havde for et Par Aar siden givet sig med en smuk ung Pige, paa hvem han, med eller uden Grund, var overordenlig skinnhg.

Da Monsr. Narciss kom med sit Spankrør i Haanden, pænt spadserende paa Tærne hen ad de brede Stene i Gaden, og saae Herr Harpir staae der opstillet ved Døren i Slaaprof, troede han, det var en hemmelig Gæster, der havde været hos Konen i hans Fraværelse. Champagneblodet begyndte at koge i ham; og uden at give Galanen Tid til Flugt, styrtede han hen over ham, som en Høg over en Due, og pryglede ham af alle Kræfter saalænge, til Liget faldt ned for hans Fødder.

Neppe havde Mr. Narciss opdaget at Manden var død, og at han efter Sandsynlighed havde slaaet ham ihjel, før han blev saa hvid i Ansigtet som hans egen Pudderqvast. Han stod længe raadvild, fløede sig med Kammen i Hovedet og sagde: Que faire? Men da han havde présence d'esprit, som alle Franskmænd, tog han

hurtig Liget paa Nalken og slæbte det hen i det aabne Baabenhuus, ved den gamle, store gothiske Kirke. Derpaa skyndte han sig i al Stilhed, klædte sig hurtig af og gik i Seng, hvor han forefandt Konen i en dyb Søvn.

Nu hændte det sig samme Nat, at den Taterflokk, som Hans Ulrik, Herr Harpir's Broder, var kommen til, just opholdt sig der i Nærheden i Skoven. — Ulrik var blevet Taternes Høvding. De havde flakket vidt omkring; men en Drift til at giensee sin Fødegaard, og hvad der maaskee drev stærkere: Lyst til at hævne sig paa den unaturlige Broder, formaaede Ulrik til efter flere Mars Streiferier, at vende tilbage. Han var nu en fuldkommen Tater, men han havde havt Leilighed til at vise Mod, givet Prøver paa Tapperhed og List, var tilbedet og blindt adlydt af den vilde Sværm, og den smukkeste Pige i Flokken var hans Gustru. Taterne havde fanget nogle Ratte, hvilke de stegte i Skoven, og gjorde sig tilgode med, ved adskillige Flasker Brændevin. Da Blodet var steget dem alle til Hovedet, sagde Ulrik: Velan, Kammerater! lader os nu gaae hen til min Broders Huus, og banke saa stærkt paa, at han kan høre os, og lukker op. Tager Fyrtsøi, Svamp og Svovlstikker med, og lader den røde Hane endnu før Morgengry gale paa hans Tag! — Et eenstemmigt Fryderaab bevidnede, hvor høit alle bifaldt Høvdingens Billie. Saaledes listede han sig da med nogle Udvalgte hen til Byen, og lovede de Tilbageblevne i Skoven, at han snart skulde forlyste dem med et smukt Fyrværkeri.

Da de kom til Kirken og Ulriks Dine faldt paa den høie røde Muur, og løftede sig op imod Taarnet, hvor det forghldte Kors straaede i Maanskin, blev han veemodig; men denne blide Følelse dunstede snart bort for vild hævngierriq Brede. — Han gik hen paa Kirkegaard:

den og stirrede paa sine Forældres Liigstene, som vare brustne, dybt nedstumne og overgroede med Græs. Her ligge de, sagde han; see, om den Hund har havt saameget Hierte i Livet, at lade vor Faders og Moders Liigstene istandsætte og indhegne? Da Taterne hørte at deres Hovdings Forældre laae her begravne, vare strax alle Hænder sysselsatte med at oprødde Stedet. De viftede Stenene rene med deres Klæder, kradsede Jorden ud af Bogstaverne med deres Negler, rykkede Blomsterbuske op fra de andre Grave, plantede dem om Forældrenes Grav; og inden kort Tid var Gravstedet nydeligt og smukt. Imidlertid dirkede Ulrik Kirkedøren op og gik ind. Han stirrede i Daaben, hvor han var døbt, han gik hen og stod paa det Sted, hvor han var confirmeret. Jeg havde kunnet været en lykkelig ærlig Karl! hvistede han, dersom ikke den Kieistring havde været. Hevn! Hevn!

Med disse Ord styrtede han ud af Kirken og kaldte sine Staldbrødre, for at antænde Broderens Huus. Han fandt dem i Skuret omkring en Liigbaare; han nærmede sig, stirrede, studsede — og da han ret gienkiendte sin Broder paa Liigbaaren, op slog han en græsfelig Skoggerlatter og raabte: Ved den retfærdige Gud, det er ham! Fanden har taget ham. Nu er jeg hans Arving! Slaap- rof, Nathue og Tøfler tilhøre mig. Dem vil jeg bringe i Triumph hjem; men hans Liig hører Galgen til.

Neppe havde han sagt dette, før Taterne astrak Herr Harpir Nathuen, Sloprocken og Tøflerne, og med dette Bytte ilede Ulrik til sin Gustru, medens de Andre hængte Herr Harpir op i den tomme Galge paa Bakken udenfor Byen. Da Zahn Pfeiffer, (som bestandig hemmelig havde sneget sig bag efter), saae, at Herr Harpir saaledes endelig var kommen til sit Bestemmelsessted, skyndte han sig hjem til Lise, og fortalte hende alt.

Næste Morgen vare Taterne forsvundne og Herr Harpir hang i Galgen.

Men der indtraf ved denne Leilighed en anden selv som Tildragelse. En af Herr Harpir's fortroligste Bønder, som boede fem Mile derfra reiste just hid til Byen, for at besøge sin Hiertensven, og for at høitideligholde sin Fødselsdag med ham. Da han nu tidlig om Morgen kom ridende ganske alene, og saae at der hang en Synner i Galgen paa Marken, kunde han ikke nægte sig selv den Fornøielse at ride did, for at see paa den Henrettede; thi slige Synner morede ham meest. Han saae aldrig Skuespil; thi om Comodier sagde han, at det var noget Bisgleri, og om Tragedier, at man havde Sorger, Ulykker og Samvittighedsnag nok hjemme; derimod forsømte han aldrig en god Henrettelse, ja han tog endog sine Børn med; thi, sagde han, det lærer dem og udvider deres Menneskekundskab. Hesten, som havde mere Forstand end dens Herre, vilde ikke derhen, men blev sky og gjorde Krumspring, saa at han var nødt til at binde den ved et Træ og gaae tilfods. Men tænkt hans Forsærdelse, da han kom til Galgen, og saae den agtbare Mænd Herr Harpir, sin Ven og Medvider i alle Skurkestræger, hænge der. Nu saa er da alting opdaget, raabte han; saa er jeg forraadt! Tie kunde den gamle Glæderhank ikke, det var et maliciøst Menneske; og det er jeg vis paa, maatte han hænge, saa var det hans eneste Trøst at saae mig med. Nu ville de udfkiælde mig for en Meender og Mordbrænder. Fængsel, Forhør, Dødsdom vente mig. Det var en smuk Maade at celebrere min Fødselsdag paa. Nei det er ligesaagodt at giøre det af strax, saa falder man dog ikke i Retten's Hænder.

Med disse Ord løste han sine Strømpebaand og hængte sig selv i et Piletræ ved Grøvten, lige over for hans Kammerat.

Jungen i Verden kunde begribe hvorledes dette var gaaet til, og hvorledes tvende slige agtbare Mænd, som man aldrig havde kunnet lovligt bevise nogenting, vare

blevne hængte; især Herr Harpir i en ordentlig Galge. Thi at den Anden hang ved Siden af i et Piletræ, var mere romantisk og kunde tilskrives Sværmeri og Kiærlighed og Lyst til at dele Skiæbne med sin Ven. Man anførte i saa Henseende Damon og Pythias, David og Jonathan, Gjalmar og Drvarodd, og sagde: Nu kunde man bare see, at Venstæbets og Selvopoffrelsens Dyder endnu ikke vare uddøde og lumfede hos Nutidens Helte; men at de tvertimod ofte overgik Oldtidens; thi hine deelte kun GREN, men disse endogsaa Skammen med hinanden.

Jeg gav hundrede Daler til — sagde den gamle rige Oberst, som reiste giennem Byen næste Morgen, da Zahn Pfeiffer barbeerte ham i Bærtshuset, — hvis jeg rigtig vidste, hvorledes den Historie hang sammen. Top! det er et Ord, sagde Zahn, og hvis Deres Wohlgeborenheit ikke vil verrathe mich, und bezahler de hundredt versprochenen Thaler, saa skal De alting at vide bekomme. — Obersten blev ved sit Ord, Zahn fortalte ham den forrige Nats Begivenheder; Obersten studsede, morede sig, følte Medlidenshed med Zahn Pfeiffer, gav ham de hundred Nirdaler, og Barbereren løb glad hjem med dem til sin Kone.

Siden, da Herr Harpir's Efterladenskab blev solgt, fik ogsaa Lise sin Medgift igien, og blev inden kort Tid saa buttet og lystig, som før hun var gift. Børnene sov nu ikke længer paa Straa, man mødte dem hver Morgen rødmodfede og smilende med deres Skolebøger under Armen.

Munkebrodrene.

I Maria Novellas Kloster i Florents levede tvende Brødre, Martin og Johannes. De havde tidlig mistet deres Forældre; Martin, sex Aar ældre end den Anden, forbandt et stille Sind med et skrøbeligt Legem, og var glad ved at tage sin Tilflugt til et roligt Kloster i en venlig Egn. Det var ham let at faae sin yngre Broder med, der var vant til i alting at lyde ham. Johannes var en smuk Yngling med stærk Indbildningskraft og et følsomt Sierte. I sine Forældres trange, tarvelige Huus havde han kun fundet liden Tilfredsstillelse for sine Ønsker og Længsler; derimod havde han havt daglig Leilighed til at nære dem. Deres Fader var en af disse tungsindige stille Folk, som uden stærktilsmeladende Bevægelser, giemme dybe Lidenskaber i deres Bryst. Hans Haandværk, der styrkede Legemet, uden at beskæftige Tanken og Indbildningskraften, nærrede hans medfødtte Hang til Sværmeri. Naar han sad ved Bæsten til langt ud paa Natten med sine Sønner, fortalte han dem Eventyr og Helgenlegender. Martin sad da ved slige Leiligheder og stirrede andægtig hen for sig med vaade Øine; Johannes stirrede hen til det mørke Vindue, hvorpaa de vaade Vintergrene stode udenfor, og brændte af Begjærlighed efter hellige Eventyr. Hans Fader sagde da ofte til ham: Du bilder dig ind

at være mere ivrig end din Broder; men stille Band har dyb Grund; du er for meget af denne Verden, min Søn! og skulde Du tiene Gud, da maatte det være som den hellige Christopher, med Arbeid og Legemskræfter; til en Munk duer Du ikke. — Sid Johannes havde været paa Faderens Død! det havde sparet ham mangen Siertesorg.

I de første Maaneder af hans Munkeliv forekom det ham dog, som om der ingen bedre Stand var paa Jorden. Han havde byttet et indknebet Kammers med en Kirke fuld af herlige Malerier, hvor han daglig hørte skion Musik; istedetfor den maadelige Skomagerkost nød han daglig flere Retter ved et velbesat Bord i det kielige Refectarium. De fromme Brødre i dette Kloster anvendte deres ledige Timer til at destillere stærke, vellugtende Blande. Hvor fornøiede det Johannes at omgaaes med Kølber og Retorter; at puste til Ilden, passe Barmegradden, og see den liflige Spiritus stige som Damp og falde som Draeber i det giemensigtige Kar. Med største Flid rensede han de synderligtformede Glas, det velfortimede rødblinkende Kobber, og fandt Fornøielse i, naar Arbeidet var til Ende, at opstille det med største Orden i Laboratoriet. Han havde ogsaa faaet det Hverv, at staae for Udsalget i Apotheket. Her blinkede Flaskerne med paa klinede Overskrift, i glatbonede Skabe med Ruder. Til Apotheket hørte en Hauge, fuld af duftende Urter; Kruse-mynt, Rosmarin, Ambra o. s. v. Thi Blomster holde Italienerne ikke saameget af at lugte til, fordi deres Duft i det hede Clima er for stærk og bedøvende. Ogsaa gav det beskedne mørkegrønne Urtebed, uden blændende Farveblade, den lille Hauge noget Fromtsørgeligt, der syntes at høre Stedet til.

Men det varede ikke længe, før hvad der havde moret Johannes, blev kiedsommeligt og eensformigt. Til sidst kom det ham endogsaa for, som om han var ind-

spærret i en Grav. Hans Ungdom og Livskraft trængte til Udspredelse, og hvor skulde han finde den i saa snever en Kreds? Naar han nu saa unge Folk gaas til og fra Kirken, efter eget Tykke, da misundte han dem deres Frisshed og følte sig som Fuglen i Buret. — Ak, sagde han da tit ved sig selv: hvi har jeg gjort et overilet Løfte?

For at forslaae Grillerne gav han sig til at læse Vulgata med en gammel Munk og det varede ikke længe, før han med Lethed forstod den latinske Bibel. Han havde tilforn kun endnu kiendt lidet til det gamle Testamente, og der aabnede sig ligesom en ny Verden for ham. Den levende, sande Natur, som aabenbarede sig i disse herlige Oldtids-Sagn, havde han ikke fundet saaledes i sine Helgenlegender, hvor Naturen ofte træder tilbage som et blot Gisser for mystiske Forestillinger, og hvor Forfatterernes Ukiendskab til Verden saa ofte bringer den i et urimeligt Forhold til de ophidsede Følelser. Her bar alting Præg af Liv og Sandhed. Den patriarkalske Verden aabnede ligesom Klosterets Mure for ham, og udvidede den sorgelige lille Hauge til et Paradis, til et Kanaan.

Men under denne Læsning nærredes ogsaa Tilbøieligheden, som det magelige Klosterlevnet ikke kunde quæle. Naar Johannes forestilte sig Eva i Paradis, med det bølgende Guldhair ned til Hælene; naar han saa Rebekka tage Krukken ned af den sortglindsende Haarfletning, med den fulde hvide Arm, for at give Abrahams Svend at drikke; naar Rachels Skionhed pirrede hans Phantasie, ved den Modsetning, hvori den stod til Lees Hæslighed; naar han med David belurede Bathseba, og med de to Gamle Susanne i Badet; — da følte han meer end ellers, at han ikke var skabt til Munk, og at de hellige Erfesfædre heller ikke havde været det. Hvad Under at han da ofte læste Salomons Høisang, uden at tænke paa den fromme Allegorie?

Hvad der endnu mere bidrog til at forsthyre hans

Stolighed, var en ung Pige, der ofte kom i Apotheket for at hente eet eller andet. Af det fine Ansigt, de regelmæssige Træk, det grønne Næt omkring Haaret og den fuldere Udtale, sluttede han sig til, at hun var en Romerinde. Hun havde ofte været der, uden at han havde vovet at tale til hende. Hendes Skønhed bandt hans Tunge, og han blev endnu stummere, ved at see hvorledes Blyfærd og Undseelighed hævede det skønne Bryst, naar hun stod for Skranken, og betalte ham af sin lille Elfenbeens Bodike.

Tid efter anden begyndte de dog begge at sætte Frygten tilside. Den unge Pige fandt ikke hos Johannes det strenge Pateransigt, der indgyder Grefrygt, men heller ikke det listige lystne Blik, hun havde seet hos saamange Munke, og som viste, at de vare, om ikke Ulve, saa dog Ulber i Faareklæder. Unglingens sværmeriske Blik, den beskedne dybe Længsel i hans Die, gif hende til Hierte. Hvad der endnu bidrog til at forsøge hvad de følte for hinanden, var den Opdagelse, at Angelicas Fader just havde leiet sig ind i samme Hus, hvor Johannes's Forældre før havde boet, og drev der nu det samme Haandværk. Han spurgte om hun kiendte den lille Gange ret, der hørte til Huset? Og da han nu erfarede, at ethvert Træ, enhver Blomsterbuss var hende velbekiendt, og at hun hærgede det alt som en flittig Gartnerpige, — da saae han til Klostermuren med et smerteligt Blik, som om den trykkede ham; da følte han først hvad han havde tabt, ved at ombytte sin forrige Frihed med det rige Slaveri.

Hvor inderligt længtes han efter hende, hvor glad blev han, hvergang hun kom! De korte Dieblik, der kun forundtes dem, lagde Tønder til en Jld, der uformærkt ulmede hos dem begge. Af, sagde Johannes engang, hvor lykkelig vilde jeg være, Angelica! naar jeg dog et Par Timer i Nad kunde sidde uforstyrret og tale med dig i Genrum. Angelica sukede; en gammel Pater kom

ind i Apotheket; Johannes rakte hende en lille Flaske; hun takkede, gif, og Samtalen var endt.

Gengang varede det længe inden hun kom igien. Johannes følte den største Uengstelighed. Tungsindig sad han en mørk Aften, — det var fiorten Dage siden hun havde været der sidst. — Da kom en gammel Kone ind, og bad ham om nogle styrkende Draaber. Han gav hende dem; hun betragtede ham længe, derpaa tog hun den bekiendte Elfenbeens Bodike frem, hvoraf Angelica saa ofte havde betalt ham. Ved at see den blegnede Johannes. Den Gamle saae klogt paa ham, med det regelmæssige blegtindsfaldne Ansigt, hvoraf endnu de brune Dine funkede. Derpaa listede der sig en Taare ned ad hendes Kinder og hun sagde: Jeg tager ikke fejl, I er Broder Johannes! — Det er jeg, svarede han. Saa kiender I ogsaa den Person, som eier denne Bodike! sagde hun. — Jeg kiender hende! Hvorfor har hun ikke været her saa længe? — Stakkels Pige! hun er vel undskyldt; hun har ligget otte Dage syg af en hidsig Feber. Maaskee er hun død i dette Dieblif. Men Den er vel faren, som er hos Gud. Hun bad mig bringe Eder dette, til en Grindring. — Med disse Ord rakte hun ham hurtig den lille Elfenbeens Bodike; thi der kom atter Nogen. Den Gamle lagde Pegefingeren paa Munden, saae til Himlen og gif.

Johannes gienste Klenodiet paa sit Bryst og ilede til sin Celle. Han gav sig ikke Tid til at slaae Ild; Maanen skinnede klart over Klosterhaugen, og gjorde Nat til Dag. Han gif til Vinduet med Bodiken; men den var saa let, at han mistvivlede om at finde Noget deri. Han rystede den og hørte en sagte Raslen. — Det er et Papir! raabte han; de sidste Linier af hendes Haand. — Nu aabnede han den, og fandt en visse Kiærminde. Maanen skulde sig bag Kirkenuren; Natten foldede sine brede Skygger som en Sørgedug over hans Leie.

Hans Bedrøvelse forekom ikke de ældre Munkes be-

synderlig. De vare vante til Sigt hos unge Brødre; og Prioeren pleiede at sige: Soldaten ræddes i den første Krig, Munken græder i det første Mar; naar den Gne har lugtet Krudtet og den Anden Røgelsen entidlang, saa jevner det sig af sig selv. — Denne cholerisk-phlegmatiske Mand var skabt for sin Stand, som den var, men ikke for Standens Hensigt; thi hans Siæl var uden Kiærlighed, og han førte blot Begrebet Kiærlighed til Gud paa Læberne. Da han traf Johannes i Taarer, sagde han: Præs den kun ud, denne syndige Saft af en giftig Rod! Lad dine Lidenskaber rase, desto før afmattes de. *Ik, ærværdige Fader!* svarede Johannes, *J veed ikke — Jeg veed, hvad jeg vil vide: at Du est en Synder!* Du bilder dig ind, at der er hændet dig noget usædvanligt; og Krystallerne i Biergene ligne ikke hinanden meer, end det ene Ynglingsliv det Andet. — Han vilde præket mere; men nu kom man og meldte et Liig, som skulde bisættes i Kirken, og de maatte ile til Processionen.

Italienerne begrave ikke deres Døde som Protestanterne. Hos os er alting anlagt paa en stille Høitidelighed, der bærer alting Præget af et lidenskabeligt Skuespil. Man iler afsted med de Døde, som til en Dands. Først løber Chordrengen med en Klokke foran Crucifixet, Skaren bryder giennem Gaderne, og Alle knæle til begge Sider, saasnart man skuer Korsset, der bæres høit foran. Liget ligger i en aaben Kiste, og bag efter følge de barmhertige Brødre, et frivilligt Laug, der bestaaer af alle Stænder, fra Hertugen ned til Betleren. De ile, naar en vis Klokke ringer, i et hvidt Overtræk afsted, for at være ubezkiendte; at ikke christelig Kiærlighed skal faae Ekin af jordisk Forsængelighed. Dette Overtræk danner en Hætte over Hovedet, med to udskaarne Huller for Øinene. Saaledes styrte disse hvide Skikkelser bag efter Kisten, som Spøgelses, med hule Øine; og det Hele har virkelig noget Gyseligt. I Kirkedøren mødes de af Munkchoret; Cere-

monierne holdes; naar disse ere tilende, lader man den Døde staae tilbage i Kirken. Nu er alting forbi; Liget overlades i Gravernes Hænder, og sættes i Jorden uden videre Omstændigheder.

Saaledes mødte ogsaa her Brødrene i Maria Novella den Døde. Johannes stillede sig mekanisk hen i Munkenes Række. Messen begyndte; uden at tænke paa hvad han gjorde, istemte han den. Nu blev der en kort Stillehed. — I Sandhed, Johannes! sagde Broderen Martin, som stod ved hans Side, dette har været en deilig Pige. Hun ligger jo endnu der saa frisk, med Jomfruskandsen i sit Haar, som om hun levede. — Ved disse Ord vaagnede Johannes, slog sine Dine op, betragtede den hvide langtudstrakte Skikkelse, og opdagede — Angelica! Som et Marmorbilled fra Oldtidens skønneste Mejerhaand laa hun der. Hendes Ansigt var hvidt som Sne; men den hvide Sne havde endnu intet af det blaalige, mindre det grønne Ligskær, der gjør Synet af en Død saa gnseligt. Johannes sank i Usmagt. Da han vaagnede fandt han sig i sin Celle. Maanen skinnede i hans Værelse paa Elfenbeens Bodiken, som stod i Vinduet. Han sprang op og lyttede, men hørte intet. Klosterbrødrene laae i Midnattens Slummer. Han ilte til Vinduet; — den lille Daase tabte sit Skin. Det er en Drøm! raabte han. Jeg maa have Bished. — Med disse Ord ilede han giennem den mørke Klostergang til Kirken. Han traadte ind. — En Gravlampe straalte ham imøde, — han fordobblede sine Skridt. Det varede ikke længe, før han saae Ligkisten paa det forrige Sted, før han opdagede Blomsterkradsen og de sorte Lokker om den blege Pande. Himmel! det var kun alt for sandt! Der laa hun. Johannes knælte for hendes Kiste; grædende betragtede han det hvide Ansigt, de store Dienlaage, der hvælvende over de slukte Lys. Angelica! raabte han, Du elskte en Ulykkelig, hvad var der da andet for Dig, end at

døe? — Her qvælte hans Ord paa Læberne, og ubevægelig stirrede han paa den Døde. Da — man tænke sig hans Forførdelse, — da smilte Liget! — Hendes Barm hævede sig — hendes Brønder strakte sig mod Himlen, hendes Dine aabnede sig, som Blomsterkalken for Solens Straaler, og hendes Læber taledes disse Ord: Tilgiv, heilige Guds Moder! Tilgiv, hellige Ignatius! min Ekhypatros. Kiærlighed undskylder alt. Lad mig see ham, tale med ham, omfavne ham en eneste Gang, saa vil jeg gierne døe. O hellige Magdalena! beed for mig hos min Frelser! Kom en eneste Gang lad mig trykke ham til mit Bryst! — Med disse Ord reiste det skønne Liig sig overende i Kisten, slyngte sine Arme om Munkens Hals, og trykkede sine varme Læber til hans Mund.

Hvor snart forstod Johannes alt. Hun elskede som en Romerinde, det vil sige med en Lidenskab, der knuser Hjertet uden Tilfredsstillelse, og som spotter enhver Fare for at naae sit Maal. Hendes Fader havde opdaget hendes Kiærlighed; thi en Aften da han troede, hun bad andægtig paa sit Kammer, og snæeg sig hen for at glæde sig ved hendes Bøn, hørte han hende sige: Hellige Moder Maria! skienk mig den skønne Broder Johannes til Elsker; lad ham worde min! Ellers maa jeg døe. — Nu var den Gamles Beslutning tagen; men han havde ikke Besindighed nok til at være klog. Han styrtede ind og gjorde sin Datter bittere Bebreidelser; derpaa besluttede han jo før jo heller at reise bort igien til Rom. Angelica faldt i en hidsig Feber. Hun tvivlede ikke om, at hun skulde døe, og sendte den gamle Kone til Johannes med den lille Kiærlighedserindring. Men i een af de vaagne Nætter, hun tilbragte i Feberheden, kom det hende for, som om en venlig Engel steg ind ad Vinduet til hende, med guldgule Haar og lange lysegrønne Ringer, spættede med Purpurfarer. Han traadte for hendes Leie og sagde: Angelica! Du skal ikke døe; men Du skal tage en Cos

vedrik. Saa bære de dig hen til Klosteret; der vil Du om Natten træffe Johannes; og saa kunne I flygte bort til Ægypten, ligesom Joseph og Maria! —

Hvor troe Angelica fulgte sin Engels Raad have vi seet; hvor saligt dette Dieblif var, at de glemte, hvad der var omkring dem, og kun følte Kiærlighedens Fryd i hinandens Arme, falder af sig selv.

I dette Dieblif kom Battista og Pietro, de tvende Graverkarle, der skulde skruе Kisten til, og bære den Døde til Kirkegaarden. — Hvad er Kloffen monstro? spurgte Battista. — Det er nok Midnat! sagde Pietro. — Nu ligge alle Mennesker og sove paa deres grønne Dre, undtagen vi og Spøgelseerne, sagde Battista. — Ja, hvad skal man sige til det? sagde Pietro. — Nu skulde vi da have denne Pige i Jorden! sagde Battista. — Ja, der er vel ingen, der gjør det for os, svarede Pietro. — Tager jeg ikke feil, saa sidder hun der overende i Kisten, sagde Battista. — Og snakker med Dævlen! sagde Pietro. — Ja, det er da ikke førstegang, det er skeet, sagde Battista og holdt sig ved Bievandskarret. — Det ere vi saa vante til, sagde Pietro, i det han stænkedes af al Magt med Bievand i Ansigtet. — Fordømt, at jeg har glemt min Rosenkrands! mumlede Battista, ellers kunde man dog bede et Paternoster eller to. — Et Par Kors kunde man dog altid slaae for sig uden Skade, hviskede Pietro. — Det hjælper ikke! Alting har sin Tid, og Dævelen vil ogsaa have sin. — Er Du bange? — Jeg skulde have tient mine thye Aar, som Graverkarl, og være bange for Spøgeri? — Her tog Battista en lille Flaske frem og tog sig en Slurk. — Giv mig ogsaa en Taar, sagde Pietro, at styrke Samvittigheden paa. — Har Du været i Messe denne Uge, min Broer? — Fire Gange! — Naa, saa behøve vi ikke at bryde os om nogen Ting. — Men jeg troer, jeg glemte min Sele ude paa Kirkegaarden. — Bliv lidt, jeg

skal hente dig den. — Hvilken Snak! lad Du mig gaae selv. — Kommer Du nu med dine Komplimenter igien? — Jesu Maria! der kysede han hende; Seer Du, hvor han trykker hende til sit Bryst? — Her gave de sig begge til af panisk Skræk at løbe Hovederne mod en Kirkesøile. — For en Diævel med Kløer og Knudesvøbe, sagde Bartzista, da de atter stode under aaben Himmel, er jeg ikke bange; men begynder han først med at kysse og caressere, saa har Fanden reent sit Spil.

Bed deres Bulder vaagnede Prioren. Han havde neppe hørt, hvad der havde givet Anledning dertil, før han ilede til Kirken. I Begyndelsen havde den besynderlige Gruppe ogsaa nær forfærdet ham. Den ranke Angelica sad opreist i Kisten, med Jomfrufrandsen om sit Haar, i et langt flagrende Klædebon. Ved hendes Fødder laa Johannes i den sorte Kappe. Hendes hvide Arm snoede sig omkring hans Hoved; og Kierlighedens søde Samtale lød, som en sagte Hvidslen, giennem Kirkehvælvingen. Men snart forstod Prioren Alt. Han paalagde Grauverklarene Tausshed; men lod dem dog blive i den Formening, at de havde seet Spøgeri. De Elskende, som intet havde mærket af hvad der foregik, fandt det nu endelig nødvendigt at skilles ad, efterat de først havde aftalt deres Flugt. Johannes forlod sin Angelica for at gjøre Ansøgning. Han fortalte, som sandt var, at han var gaaet ned i Kirken, og tilfældigviis havde opdaget den Skindøde. Det Dvrige fortaug han. Prioren lod som han ingen Mistanke havde. Den opvaagnede Pige blev bragt til en Læge i Nabolaget. Hvor glædte sig Johannes, da han atter stod paa sit Kammer; med et let Hierte overlod han sig til den vederqvægende Søvn.

Men han havde en fæl Drøm. Det forekom ham, som om han blev taget af to haandfaste Karle og baaret ned i et skummelt Fængsel. Hvor forfærededes han, da han vaagnede og fandt Drømmen virkelig. I en mørk

Kiælder, hvilken kun et lidet Gittervindue ovenfra behyste, laa han i Lænker paa et Galmsnippe. Han kiendte sit Opholdsted: det var Carceret, hvor Munkene bleve bragte ned for Forseelser. Han tvivlede ikke om at han var opdaget, og Tvivlen gik over til Bished, da Prioeren med en stræng Mine stod for ham.

Hvad der er skeet i Kirken inat, sagde han, er en Hemmelighed, som jeg veed, og kun To endnu uden mig. Du slipper demegaang med naadig Straf. Her sidder Du i otte Dage. Den knappe Kost og Stedets Gensommelighed vil bringe dig paa rolige, din Stand værdige Tanker. Naar den Tid er forbi, seer Du atter Dagens Lys. Angelica seer Du aldrig meer. Det vil komme an paa din Opførsel, om jeg siden skal behandle dig med Skaansel eller Strængighed. — Med disse Ord forlod han ham.

De otte Dages Fængsel og Angsten for Angelicas Skiebne forvandlede Johannes til en Skygge. Han faldt hen i stille Tungesind. I denne Tilstand bragte hans Brøder ham Efterretningen om Angelicas virkelige Død. Johannes gav sig atter til at læse Bibelen. Men det gamle Testamente havde ikke mere det Tillokkende for ham; derimod hang han med sit hele Hierte ved det Ny. Alle de fromme unge Qvinder deri forestilte han sig som Angelica, især Maria.

To Uar efter denne Begivenhed blev der en stor Glæde i Klosteret over et herligt Madomabilled, som Munkene fik til deres Kirke. Det var malet af den store Rafael, som opholdt sig i Rom, ved Leo den Tiendes Hof. Leo havde skienket det til sin Fødeby, og da Maria Novella just manglede en smuk Altertavle, fandt man, at her var det meest passende Sted. Ved alle Maaltider blev der i Refectoriet talet om dette Billed, om den Ure, der gjordes Kirken dermed, om den store Rafael's Genie. Johannes glædede sig ikke. Han var vant til at tænke

fig Maria som Angelica, og det fortred ham, at en Sændelse skulde forstyrre ham i hans kiæreste Phantasie.

Nu kom endelig den længe ønskede Dag, og Maleriet blev opstillet. Hvo kiender ikke det herlige Billed, i det mindste af Kobber eller Beskrivelse, der endnu hænger i Dresden til Efterslægtens Glæde.

Der stod hun — nei! hun svæved
 Paa spæden Jomfrufod;
 Da Morgenvinden bæved
 I Elvets Straaleflod;
 Da sædeligt sig slyngte
 Det røde Purpurhæng,
 Mens hun paa Armen gængte
 Den takkefulde Dreng.

Hun stod, ei som en Moder,
 Men som en Søster skøn;
 Det Barn var hendes Broder
 Langt meer end hendes Søn.
 Hun hæved ei sit Die
 Mod Himlens hvalte Blaa;
 Hun lod det ei sig høie —
 Sødt hen hun for sig saae.

Uskyldig og saa rolig;
 Et Smil paa Læben loe;
 Blyfærdig og fortrolig,
 Saa salig, pigefro;
 Saa skøn — af kan min Tale
 Dig det beskrive vel?
 Det kan kun Engle male,
 Som Englen Rafael.

Med Lokker sølverhvide
 Sirtus nedknælte da,
 Men til den anden Side
 Den fromme Barbara.
 Han hæved venligt Diet,
 Hun saae andægtigt ned.
 Højt mandig Wiisdom høiet,
 Ser blysom Qvindlighed.

Og dybt i Grunden lutter
 Cheruber i det Blaa;
 Og nedenfor to Slutter
 Med brune Vinger paa.
 Med Haand paa Kind, alene,
 Som Borne grubled de.
 To Klar var kun den Ene,
 Den Uden var alt tre.

Den Største var Fornuften,
 Fingren paa Munden laa;
 Den Mindste saae i Luften —
 Men hvad han tænkte paa?
 Al paa sin Liljestængel
 Og andet Rangleri;
 Det var den lille Engel
 For Kunst og Poesie.

Den lille Engel svæver
 Nu om sin Malers Grav,
 Og Harpestrængen bæver
 Til Tak for hvad han gav;
 Men mange Toner svinde,
 Og Kunstnerværket døer,
 Men skion staaer din Gudinde
 Ufløret med sit Elør.

Dg selv naar Tavlen falder
 Ned i sit Støv til Jord,
 Skal dog den sidste Alder
 Dig nævne høi og stor.
 Et værdigt Eftermæle
 I Krøniken skal staae,
 Dg sene Slægt besøge
 Til i dit Spor at gaae.

Det var en solklar Morgenstund, da Johannes førstegang treen i Kirken alene, for dog engang at see Billedet. Med Armene overkors, med nedbøiet Hoved, nærmede han sig Alteret. Nei, min Elskede! sagde han, dit Ansigt staaer for dybt i min Siæl, til at vige for noget Fremmed. Jeg tør frit see paa Mafael's Maria; jeg er vis paa, at det kun er en Skygge, mod din Skønhed. Med disse Ord opløstede han sine Dine, og saae — Angelica!

Der kunde ingen Tvivl være om, at hun havde siddet for Mafael, og at hun altsaa levede, siden Billedet var nyt. Det Idealske, det Helligtfromme havde vel Romerinden ikke saaledes havt; men en Elsker glemmer let hvad hans Elskede mangler, over de Fuldkommenheder, hun besidder.

Den inderligste Længsel efter den virkelige Angelica betog ham, og kun Haabet om, at hun snart vilde lade ham erfare sit Opholdssted, kun Frygten for at forfeile hende, hvis han flygtede paa egen Haand, holdt ham tilbage. I denne Forventningstid offrede han sin hele Kiærlighed til Maleriet. I Forstningen havde det høitidelige Udtryk hvori den Elskede stod, holdt ham i en ærbødig Afstand. Lidt efter lidt tabte denne Følelse sig og gik over til en stærkere Attraa. Hans Dine funkede, hans Kinder glødede, hans Læber blussede; kort — han var forelsket i den skønne Madonna. Svergang han nu stod

for hende, opkom den Lyst hos ham, at stige paa Alteret og trykke sin Mund til hendes Læber.

Midlertid havde en Tyvebande faaet Nys om dette Billed, besluttet at stiale det bort og at bringe det til en engelsk Fribytter, der laa for Anker i Livorno, og som havde lovet dem en stor Sum Penge derfor. Natten, man havde bestemt til dette Tyveri, var just den samme, i hvilken Johannes vilde bestige Alteret, for at kysse Angelica. Tyvene gjorde alle Anstalter, og belavede sig til den bestemte Tid at bryde ind i Kirken. Smidlertid havde Ruggiero, et ungt Menneske af Banden, faaet Samvittighedsstrupler. Paa den anden Side vilde han dog ikke gjøre sine Kammerater ulykkelige. I sin Hierteangst løb han til Klosteret i Mørkningen. Den første Munk han traf, var Martin, Johannes' Broder, for hvem han strax aabenbaredede, at en Tyv vilde bryde ind i Kirken i Nat og stiale Billedet. — Martin spurgte gjentaget, om det kun var Een? Ruggiero forsikkrede det, af Frygt for at man skulde gjøre Larm og opsøge Banden. Derpaa ilede han igien til sine Kammerater. — Hvad fattes dig? raabte Hovedsmanden; Du seer jo ud, som om Du havde forraadt vor Herre. — Jeg har vel Marsag til at være forstræffet, sagde Ruggiero; nu nylig gif jeg forbi Klosteret, hvor jeg hørte Guardianen staae og tale med en anden Munk i Døren. Jeg kunde mærke paa Alt, at vi ere forraadte, og at man venter os i Nat. — Disse Ord forstyrede den hele Plan. At Ruggiero i samme Dieblis skulde forraade sine Staldbrødre for Munkene og disse igien for hine, var der ingen Sandsynlighed i. Saaledes blev da Anslaget forsthyret, og Tyvene flygtede bort fra Florents endnu samme Nat.

Smidlertid havde Martin, som higede efter at vise den hellige Kirke hvor meget han vaagede over dens Ret og dens Hæder, udrustet sig med alt det Mod, som der hører til at gaae mod en Kirkerøver. Han vilde ikke

giøre Larm, han vilde selv forsvare Madonnas Billed og fælde den Frække, som vovede at røve det. Han erindrede sig alle de Helgenlegender, hvori de udødelige Helte havde overvundet Drager, Gedninger og udstaaet tusinde Farer. — Og skulde jeg end døe, — tænkte han, saa har jeg dog den Visshed, at jeg falder for den hellige Tomfrus Gre. — Med disse Ord tog han en lang Hellebarde, som stod i Forstuen til Klosteret, gik ind i Kirken og skjulte sig bag en Seile.

Det var Midnat, da Johannes listede sig ind i Kirken og nærmede sig Høialteret. Maanen skinnede ikke dennes gang. Det var mørkt; den svage Lampe i Choret udbredte kun et maat Lys. Dette havde Johannes forudseet, og forsynet sig med en Blandlygte. — Da Broderen saae ham komme med Lygten, tvivlede han ikke om at det var en Thy. Han stillede sig til Udfald med sin skarpe Hellebard, og kaldte St. Georg og alle Helgene til Hielp i dette dristige Foretagende.

Johannes satte Lygten paa Alteret og gyste. — Hvad vil Du? tænkte han; betræde Herrens Alter med din Fod? Banære Guds Moder med dine jordiske Læber? — Men det er ikke Madonna, tænkte han saae igien; det er Angelica. — Med disse Ord steg han dristig op paa Alteret, omfavnede Billedrammen og trykte sin Mund til Madonnas Læber. Men i samme Dieblik sad ogsaa Martins Hellebard i hans Skulder, og han styrtede baglænds ned af Alteret. Saaledes straffes Formastelsen! Hørte han en bekiendt Stemme raabe. Mere ændsede han ikke; han sank ubevidst hen.

Da Martin opdagede, at han havde dødelig saaret sin egen Broder, stod han længe i stum Fortvivlelse og stirrede hen paa den Blødende. — Derpaa opfyldte han Kirken med sit Skrig, vred sine Hænder, og styrtede ud med Hellebarden i Haanden i den mørke Nat. Han løb som en Ufsindig gennem Gaderne, indtil han stod ude

paa Veien til Rom. Her ilede han nu atter afsted, som om hans Broders Mand forfulgte ham.

Martins Skrig havde vaft adskillige Munk; de ilede til Kirken og fandt Johannes i sit Blod. De tvivlede ikke om, at han var overfaldet af en Kirkerøver, som paa hans Skrig havde taget Flugten. De forbandt ham, førte ham til sin Celle og ved at gnide ham i Tindingen med Uedike, bragte de ham for et Dieblif til sig selv igjen; men af Mathed faldt han snart atter i Afmagt. Saaret var farligt og man tvivlede længe om hans Liv; men ved en duelig Broders Hielp blev han reddet. Johannes ønskede at leve, siden Angelica levede. Hans Broders Flugt fortaug man ham for det Første. Det var ikke usædvanligt, at en Munk undertiden tog Flugten, især fra dette Kloster, hvor Priors Strængbed hindrede de Friheder, der ellers hyppigt gif i Evang. Johannes hagede efter intet andet, end at følge sin Broders Exempel, og at flygte som han.

Maret derefter, paa samme Dag, som han havde fundet sin Elskede, greb han om Morgenen tidlig Vandringstaven, kastede det sidste Kys til hendes Billed, og ilede bort. Der var al Sandsynlighed for, at Angelica maatte være i Rom, did gif hans Bei. For at gribes og indspærres igjen, frygtede han ikke meget. De Tidens Mangel paa Politie gjorde det let for hvem der vilde, at overtræde Ordenen. Det Gnefte, Johannes frygtede for, var hans Prior; men det varede ikke mange Dage, før han ingen Grund havde længer til denne Frygt, da han i Pilegrimsdragt vandrede ind under de forslagte Nøgler ad Porto del Popolo. Hans Dragt og foregivne Bestemmelse skaffede ham strax Huusly i et Hospital for Pilegrimme til Jerusalem. Han kunde nu gaae frit omkring og søge. Men desværre, han fandt Intet, og den Dag, paa hvilken han skulde indvies af Paven, for at reise til det hellige Land, nærmede sig med stærke Skridt.

En Dag, da han var gaaet et temmelig langt Stykke Vej lige til Frascati, kom han til et smukt Hus, der laa i Skyggen af en Lund. Ved Høgens Indgang var en Bænk, i Nærheden af en høi Rosenbække fuld af Knupper; ved den gamle brune Bænk stode to Drengbørn og legede. Den Ældste, der omtrent kunde være fem Aar, fortalte den Yngste, der ikke lod til at være meer end tre paa fierde, en Legende. Den Mindste stod med største Opmærksomhed og hørte paa Broderen, og havde, for ret at høre efter, lagt sig med begge Armene paa den brune Bænk. Den Ældre derimod støttede sig kun med den ene Arm til Bænken, og lagde Fingeren paa Munden med en estertænkksom Mine, som for at finde paa noget Nyt, at fortælle Broderen. Johannes havde ikke betragtet dem længe, før han udstødte et Skrig. Der manglede dem intet uden Bingerne. Det var Rafaels Engle paa Altertavlen! Han hævede sine Dine i den blaa Luft, for at see Madonna, og da han ikke saa hende, raabte han: Hvor er Du, Angelica? Hvor er Du? — Men de smaae Drengbørn vare der ikke mere. Vængstede af hans Skrig løbe de ind i Huset, og raabte: Søster! Søster! der er en gal Mand derude, som kalder paa dig!

Johannes havde ikke staaet længe, før en smuk ung Mand kom ud af Huset, og gik ham imøde med en Mine, der udtrykte en Blanding af Frygt og Nysgierrighed. — Er han gal? spurgte han Børnene; hvor er han? I det er jo en ærværdig Broder! sagde han, i det han hilste Johannes. Johannes betragtede ogsaa ham. Det var en Mand i sine bedste Aar, med et deiligt udtrykfuldt Ansigt. De store brune Dine havde noget smægtende Dueagtigt, der dog intet betog dem af deres mandige Skønhed. Kinderne vare noget blege, de kastaniebrune Haar adskilte sig i Panden og hang i Lokker om Skuldrene. Isen var bedækt med en lille sort Fløiels Hat.

Rafaël Kantio — thi det var denne store Kunstner,

— mærkede snart at Johannes ikke var affindig; han havde neppe gjort ham et Par Spørgsmaal, før han opdagede, at det var Angelicas Elsker.

Johannes maatte sætte sig paa Bænken og fortælle ham sin hele Historie. Rafael kunde ikke nok forundre sig over det besynderlige Tilfælde, der havde forbundet nogle Menneskers Skæbne med et Kunstværk af hans egen Haand. — Det er intet Under, raabte han, at Englene maatte falde Eder ind, ved at see den lille Leo og Urbino her ved Bænken; thi det er virkelig den samme Bænk, der har givet Anledning til hin brune Streg i mit Billed neden under. I maae overalt vel vogte Eder for at fortælle denne Historie videre. Jeg kunde komme i Ity for at være en blot Naturmaler, istedet for at jeg dog nu giælder for en Idealmaaler. De fleste Mennesker kunne ikke begribe, at det Skønne ofte ligger lige for Haanden, naar vi forstaae at benytte det, og at alting i denne Verden maa have en naturlig Anledning.

Efterat Johannes havde fortalt sin Historie, fortalte ogsaa Rafael hvad han vidste om Angelica. — Efter hin besynderlige Tildragelse, sagde han, drev Priorsens hæftige Forlangende, og endnu mere hendes Faders pludselige Sygdom og Død hende til at flygte til hendes Broder, en driftig Landmand i Champagnen. Prioeren havde benyttet sig af hendes første Angst, og taget en Sed af hende: aldrig at opsøge Eder eller lade Eder vide hvor hun var. Men hun er Eder endnu hengiven med sit hele Hierte. Hendes Skønhed og yndige Bæsen var mig strax paafaldende; men det kostede mig meget, inden jeg fik Tilladelse at male hende. Hun lever her et stille Liv med sin Broder. Jeg er Begges Ven, og jeg kan forsikre Eder, at jeg har aldrig tænkt paa at misbruge dette Ven-skab; thi skøndt jeg vel har Dred for at elske Skønheden, saa gaaer mig dog den Mandelige langt over den Regemlige; og har min Siæl først fundet Tilfredsstillelse

i en kuld Sympathie, saa kunde ingen lavere Attraa friste min Amor til at give sin Psyche andet end det barnligt- uskyldige Kys.

Disse Ord satte Johannes i Forlegenhed, inden Maleren fik forklaret, hvad han meente med denne mythologiske Talemaade. — Vil I hde mit Raad, sagde Rafael, saa følger I mig idag til Rom, uden at see Angelica. Hendes Broder er hæftig og maa forberedes først. Johannes maatte love intet Skridt at gjøre uden Rafael.

Næste Morgen tidlig gik Rafael hen i Vaticanet. Klokken var fem og Solen stod endnu kielig i Horizonten. Kunstneren benyttede den stille svale Morgen for at arbejde, inden den altfor stærke Hede forbød ham det. Han var just ifærd med at male Leo X. Denne muntre jovialste Pave mødte ham i sit Bærelse, med den røde Slaaprof og den lille Hætte paa Hovedet af samme Farve, saaledes som man endnu seer ham paa det herlige Portræt. — God Morgen, min gode Søn! — Tak, hellige Fader! — Det er en smuk, frisk Morgenstund. — Ja! men jeg frygter dog, vi faae Scirocco inden Aften; Luften er trykkende. — Intet mindre, Rafael! den er vedergængende. — Maaskee ligger Feilen hos mig, hellige Fader! Jeg kom silde tillsammans i Aftes. Vil I at jeg skal begynde? — De satte sig. Efter et Dieblif begyndte Paven med et venligt Emil: Du lever for uordentligt, min gode Rafael! Du skader din Sundhed, mit Barn! Betænk hvad Gud har betroet dig. — Rafael lagde Penselen: O hellige Fader! naar I begynder saaledes, saa er det bedre, vi strax holde op igien. — Nu, nu! Du er kort for Hovedet, min Søn! Det er din egen Skade — og vor med. — Jeg havde tænkt, sagde Rafael, at male Eder som en venlig Mand; hvis I præfer for meget, staaer der, inden vi vide et Ord deraf, en vred Munk paa mit Lærred. — Leo smilte og rystede paa Hovedet. — Nu bliver det alt bedre, sagde Rafael. —

Naar man kun giver efter i Alt! mumlede Leo. — Det er nødvendigt! raabte Rafael. Hvorledes skulde jeg male Leo, som en Mester, hvis jeg sad for ham som en Skoledreng? — Man kan være en stor Kunstner, Rafael! dog — Og om jeg nu havde ifinde at forandre min Bevemaade? vedblev Rafael, i det han lagde Penselen, stod op, gik nogle Skridt tilbage, og holdt Haanden over Dinene, for i en længere Frastand at betragte sit Arbeide. Nu da, min Søn? spurgte Leo nysgierrig. — I har saa tidt raadet mig at gifte mig, hellige Fader! — Jeg troer, at Du i enhver Henseende vilde vinde derved, min Søn! — Ja, hvad kan det hjælpe mig, om jeg ogsaa vilde? Min Kiærlighed er ulykkelig; og jeg seer mig for evig berøvet min Elskede. — Elsker hun dig da ikke igien? — Hun elsker, som hun elskes. — Er hun da gift? — Ja desværre! og det med en Brudgom, som hun først skal eie efter Døden. — Er det en Nonne? Rafael! — Det er en Nonne, hellige Fader! — Den hellige Fader smilte. — Efter din Naade at elske paa, sagde han, vil Du vist ligesaavel i Klosteret, som i Palladset finde Skionheder, der indtage dig; men kiender jeg Rafael ret, saa er han ingen af de Elskere, som drukne sig af Fortvivlelse. — Men, sagde Rafael pludselig i en anden Tone, med den ham saa egne Gratie, der paa en sielden Naade forstod at gaae over fra den letteste Spøg til den dybeste Alvor; — men, hellige Fader! hvis det nu var en Unden? Een af disse stille mørkere Siæle, der ikke forstaae at plukke Blomster paa Livets Bei, hvor de findes, men som havde fæstet sit Die paa en eneste huldfuld Rose; vilde Du da vel nægte ham denne Rose, hvis den stod i dit Urtebed? Vilde Du ikke ligesaavel benytte dig af de Nøgler, Sanct Peder har betroet dig til at løse, som til at binde med?

Leo begreb ikke hvad han meente, og nu fortalte Rafael ham den hele Historie, med al den Veltalenhed, og

al den Kraft, som Geniet og Følelsen af at være den gode Sags Apostel, gav ham. Det hjalp ikke, alt hvad Leo protesterede. — Ved disse hellige Mure! raabte Rafael, hvor jeg har anvendt min Tid, min Flid, min Ild og mit Liv, i din og Kirkens Tjeneste; ved disse Stanser! hvis brogede Bægge ville vidne om Religionens Magt og dens Virkning, naar den længe har været lukket og kilet blandt Menneskene, besværges jeg dig: skienk mig denne Munk af Klosteret, og lad mig forene ham med hans Pige! — Du er Jesu Stattholder; vel, saa maa Du gjøre Mirakler, som han. Rør ved den Bærkbrudne, og lad ham reise sig af sit Kummersteie! Lad ham som Enkels Søn af Main staae op fra Dødningsbaaren; og har han ingen Moder, der kan græde af Glæde over hans Opstandelse, saa vil hans Elskerinde gjøre det desto meer. — Men det vil gjøre Opsigt, Rafael! Just nu paa denne Tid, da Kætteriet gaar saa stærkt i Evang. — Saa meget desto før! Han kunde jo flygte med sin Angelica til Tydskland; hans ligende Siæl kunde gribe efter Luthers Lære, og lade sig henrive af den, hvis hans Trostak for dig og Kirken ikke var ligesaa stor som hans Kierlighed. — Hvorledes kunde Leo, hvis Siæl var aaben for det Skønne, længe betænke sig? Han gif hen til sit Skriverbord, tog et Stykke Pergament frem — og inden fem Minuter havde Rafael et Brev i sin Lomme, der gav Johannes Frihed og tillod ham at gifte sig med Angelica.

Rafael ilede til Hospitaliterklosteret med den glædelige Tidende til Johannes, men traf ham ikke. Han var gaaet ud til Klosteret Grotta Ferrata, sagde man, og kom ikke hjem inden Aften. Rafael kunde neppe oppebie Solens Nedgang. Da Johannes endnu ikke kom, steg han til Hest og tog Veien til Frascati, hvor han ikke tvivlede om, at Johannes var vandret hen, giennem den skønne Platanallee fra Grotta Ferrata. — Det var maanelyst i Begyndelsen, men alt som Rafael nærmede

sig Gonsalvos Huis, blev det mørkere. Himlen bedækkedes med Skyer og det regnede smaat. — Rafael standsede ved Gonsalvos Port. Han vilde ride derind, men hørte Støi i Haugen; røde Blus glintede bag Træernes sorte Grene. Rafael sprang af Hesten og skyndte sig did. I Haugegangen laa Johannes paa Jorden, bleg som et Liig, Gonsalvo stod blussende af Forbittrelse over ham, som en Hævnens Engel, med blinkende Dolk. Med flagrende Lokker laa Angelica paa Knæ og beskærmede med sit eget Legem sin Elsters Bryst for den Rasendes Stød; en firskaaren Karl stod med brændende Fakler i Hænderne, og betragtede som nysgierrig Tilskuer næsten ganske phlegmatisk det hele Optrin.

Hold inde! raabte Rafael; er Du affindig? Hvad vil Du? — Jeg vil dræbe ham! suhsede Gonsalvo; denne Diævel, som har forstyrret min Søsters No. Jeg skal lære den fortvilede Munk, at sætte hende Stevne: der i Haugen om Natten. — Rafael vendte sig til den firskaarne Karl: Giv mig dine Fakler, sagde han; dem kan jeg holde. Grib din Herre! Du har Kræfter! Hold ham fra det fortvilede Skridt! hvis ikke forklager jeg dig i Morgen for Paven, og Du er hængt inden Aften. — Den forfærdede Karl tabte ved disse Ord den ene Fakkel paa Jorden af Angst, den anden rakte han Rafael, greb med sine store stærke Hænder omkring sin Herres Arm, og holdt ham tilbage. — Skændt Rafael skielvede, maatte han dog først et Dieblig opmærksom betragte denne beshynderlige Gruppe. Den blege Johannes, der laa udstrakt, som død; Angelica, der svævede over ham, som venlig Skytsengel; Gonsalvo blussende af Forbittrelse, og Gaardskarlen med den stærke Phlegma; alt Dette i Natens Mulm, oplyst af den ene Fakkel i Kunstnerens Haand, og af den Unden, der laa halv udsukt, rygende paa Jorden; — medens Regnen ligesom for at kisle den vilde Brede faldt fra Himlen; og Haugens Blomster og Blade,

lig hange Piger, Skælvede med Taarer paa Kinderne. —
 Alt dette frembragte en Natte-scene, der ikke kunde andet
 end bevæge Kunstnerens Phantasie.

Nu traadte Rafael hen for Gonsalvo og raabte:
 Gonsalvo! Dæmp din Brede! Johannes er uskyldig! I
 skulle alle vorde lykkelige.

Bed at see Rafael's aabne glædebringende Ansigt
 svandt Gonsalvos Raseri. Han var vant til at betragte
 denne store Mand som sin gode Genius. Hvad Under,
 at det lykkedes Rafael at vriste sin Ben den blinkende Dolk
 af Haanden og at kaste den paa Jorden.

Johannes, der fortvivlede om nogensinde at forenes
 med sin Elskede i denne Verden, havde besluttet endnu
 engang at see hende og tage Afsted med hende. Paa
 Landeveien, igiennem Skoven, traf han de to smaa Bro-
 dersøner. Han forærede dem nogle Billeder, som han
 havde hos sig, og til Giengiæld fortalte de ham alt hvad
 de vidste om deres Søster, saaledes kaldte de den unge
 Fæster. Af denne Meddelelse fik Johannes Bished om at
 hun elskede ham endnu. Han lod de smaa Drengene gaae
 hjem. Da Natten faldt paa, gik han til Gonsalvos
 Hauge. Den lille Leo havde fortalt, at hendes Kammer
 stødte til Hagen og Broderens til Landeveien. I den
 stjerneklare Nat hævdede Johannes sin Nøst. Angelica,
 hvis Søvn var let som Fuglens, vaagnede og hørte ham
 synge:

Din lille Blomst i hviden Gienne:

Forgiætmigei

Har viist den Bei,

Hvor sand Lyksalighed har hienne.

I Himlens Bolig, himmelblaa,

Du Elskte! skal vort Bryllup staae.

Dg nu god Nat! nu vil jeg tie.

Her gaaer jeg fra

Angelica;

Men hisset finder jeg Marie.

Du var den hellige Jomfru mig,

I Himlen tør jeg elske Dig!

Derpaa vilde han bort; men i det samme aabnede Angelica Døren og laa i hans Arme.

Svorledes deres Glæde blev afbrudt, have vi seet; men vi have ogsaa seet Himlen klares op igien, ved Rafaels Komme. Det gaaer ofte med Uhykken, som med en farlig Sygdom: den stiger til en vis Grad; kan Mennesket udholde den, saa aander han let igien, naar det farlige Dieblif er overstaaet.

Johannes traf ogsaa sin Broder Martin, ligesom denne fortvivlet vilde drage som Pilegrim til Pælestina, for at udsone sit Brodermord. Han blev nu i Rom i et Kloster — og besøgte ofte det lykkelige Par. Angelica skienkede Johannes to Sønner, som han kaldte Leo og Rafael.

Ermiten.

Det var en noget kold, men klar og lysblaa Septem-berdag, Theodor og Susanne kørte gennem Skoven, for at besøge Brudens Fader, Ermiten paa Harzen, modtage hans Belsignelse, og tage ham med til Schwaben. — Hvor vil det glæde Gubben, sagde Theodor, at hans Svigersøn er fra det samme Land, som han, og at han nu kan sidde i Bedstefaderstolen, hvor han legede som Barn. — Det Gneste, der bekymrer mig, sagde Susanne, er min Faders Alder; der forestaaer os snart den tunge Skæbne at miste ham. — Først skal han nyde glade Dage i sine Børns Arme! svarede Theodor. — Hvor det vil glæde os at see ham i hans lille Skovhuus, sagde Susanne. — Lever han nu virkelig som Eremiterne i gamle Dage? spurgte Theodor. — Paa ingen Maade, min Ven! Naar Du hører hans Historie, vil Du indsee, det ikke var Tilbøielighed, men Nød, som bragte ham i denne Tilstand. — Han har jo skrevet sin egen Historie? — Ja! og lovet at læse os den for, den første Aften vi see ham. — O lad os ile! raabte den raske Brudgom; og de væilige Heste droge med dobbelt Hurtighed den smukke Bogn gennem Skoven hen til den Egn, hvor Gubbens Bolig skulde staae. Theodor havde aldrig seet ham. Han havde for et halvt Aar Tid siden lært at kiende Susanne

hos en velhavende Frænde. Susanne havde heller ikke besøgt sin Fader i denne Hytte. Han pleiede aarlig to Gange at vandre tilfods til Byen, hvor hun boede, for at besøge hende.

For at komme til gamle Frands maatte de først fiøre giennem en Bondeby, der laa ved en Udkant af Skoven. Da de vare ved den smukke lille Kirke, stod Degnen i sin sorte lussidte Kiøle i den aabne Port. — Er her Guds-tieneste? spurgte Theodor. — Det er et fattigt Liig! var Svaret; — og Theodor gav Hestene Tøilen. Det har noget Sørgeligt, sagde han, at see en Liigbegiængelse i den blomstrende Natur. Naturen lever fort, og kun Mennesket, der dog skulde være Skabningens Herre, maa forlade denne skønne Omgivning. De grønne Træer skue ned paa Kistelaaget med stolt Foragt. — Men Træet elsker ikke, Theodor! og det er med ganske andre Blade, en ganske anden Krone, det beskyyger vore Efterkommere. —

Under denne Samtale, der havde sat dem i en alvorlig Stemning, kom de Hytten nærmere. Nu begyndte Skoven at blive saa tyk og Grunden var saa ujevn, at de ikke kunde komme videre. De stege af, lode Vognen fiøre en Omvei, og vandrede ad den lille Sti. Pludselig hørte de Psalmetoner af et sig nærmende Liigsfølge; og det varede ikke længe, før de saae en lysguul Liigkiste bæres forbi de grønne Buske af fire Bønderkarle; fire gamle Mænd i sorte Klæder udgiorde Følget, og nogle Skolebørn gif foran og sang:

Lær mig, o Skov! at visne glad,
Som seent i Høst dit gule Blad.
Et bedre Foraar kommer,
Hvor grønt mit Træ skal herligt staae
Og sine dybe Rødder slaae
I Eviighedens Sommer.

Lær mig, o lille Trækfugl, Du!
 At svinge mig med freidig Du
 Til ubekjendte Strande.
 Naar Alt er Vinter her og Is,
 Da skal et saligt Paradis
 Mig hisset aabent stande.

Lær mig, du munte Sommerfugl!
 At sønderbryde tunge Skiul,
 Som nu min Frihed tvinger.
 En Drm jeg kryber her paa Jord;
 Snart slagre høit, i lette Flor
 De stærke Purpurvinger.

Du, som fra Skyen smiler hist,
 Min Mester, Lærer, Jesu Christ!
 Lær mig at tvinge Sorgen!
 Sving for mig Haabets grønne Flag!
 Langfredag var en bitter Dag,
 Men skion var Paaskemorgen.

Susanne havde neppe seet Kisten og hørt denne Sang, før hun var overthudet om, at det var hendes Fader. O vi! raabte hun grædende. Standser! Lader mig see ham en eneste Gang endnu, før han synker i det mørke Muld. — Da de hørte hvem Susanne var, satte de strax Kisten ned. Der var just en Bænk i Nærheden under en Ege, hvor gamle Frands pleiede at hvile, naar han gif sin Spadseregang om Astenen. Her satte man ham for sidste Gang.

Det er ikke meer end billigt! sagde gamle Smedker Wolf, Gremitens Ben — (han havde selv tømrret Kisten, og fulgte Gubben til Jorden) — Det er ikke meer end billigt, gientog han, i det han greb i Lommen og søgte efter sin Skruetrækker; saa see vi Andre ham ogsaa engang endnu. Han ligger i sin Kiste, som i sin Hytte

from og venlig. Med disse Ord skruede han Laaget fra Kisten og skød det tilside. Der laa den blege Frands, med en Nathue paa sit Hoved, i en tarvelig reen Skiorte, med et lille blaat F i Splitten, (som Susanne selv havde syet), med foldede Hænder, de hule Dine trykte fast til af Bønnens Haand; et venligt Smil var paa de blaae Læber. Susannes Taarer badede forgiæves hans Kinder. Men neppe havde hun ret betragtet sin Faders Liig, før hendes vilde Smerte gik over i Beemod. Det var, som om Gudben med en venlig Trudsel bebreidede hende hendes Lidenskab. — Følger jeg ikke Naturens Krav? syntes hun ham at sige, — og er Du ikke lykkelig? Med en sagte Armbevægelse bad hun Smedkeren igien skruue Laaget fast. Men uagtet han skyndte sig at efterkomme hendes Begjæring, kunde han dog ikke hindre en lille Egeqvist i at falde ned paa den Dødes Bryst. — Den skal han beholde, sagde Wolf; gamle Ege og gamle Frands vare gode Bønnen; og havde Lykken været med ham i Livet, saa kunde han vel have vundet en Egefrands, som saa mange Andre. Nu gik Toget til Kirken, efterat Theodor og Susanne havde stillet sig deri, som det nærmeste Sørgepar.

De første Dage tilbragte Susanne i dyb stille Bedrøvelse. De unge Folk havde leiet et Huus ikke langt fra Gremithytten, til den gjorde de i det skønne Septem-berveir hyppige Vandringer om Eftermiddagen.

Hvor glad blev Theodor, da han mellem Oldingens Papirer fandt hans med egen Haand optegnede Levnetsløb. Der blev strax besluttet at man vilde læse det og Theodor læste.

Jeg er fød i en lille Riobstad i Schwaben, hvor min Fader var Præst. Ved denne Leilighyd fik min Siæl tidlig et Hang til det Høitidelige, det stille Religiøse, hvilket dog atter paa en synderlig Maade afstak til mit sangvinske Temperament og min lystige Barnlighed. In- gen af mine Legekammerater var saa overgIVEN, legede saa

gjerne, havde saa mange Indfald og Indretninger, som jeg. Jeg oprettede Krigshære; de langqvistede Piletræer maatte hde deres Grene til Epyd. Det fornøiede mig, at skrælle den grønne Bark af, for at see det glindsende Bed. Paa det nysskabte Epyd blev fæstet et rødt Flag. Naar Landsen næste Morgen var krum, vissen og gul, foragtedes den. Jeg var Gartner og indrettede Sauer, store og smaae, som jeg uddelte til mine Kammerater, gav dem Navne, og inddeelte dem i Keiserdommer og Kongeriger, og passede altid selv, som Stifter, at være Anfører i Krig og Keiser i Fred. Men om Søndagen stod ingen saa alvorlig som jeg paa Orgelet og sang. De høitidelige Toner, de gamle, kraftige Psalmer henrykte mig.

Da min hele Barndom dreiede sig om denne Kirke, er det let at indsee, den maatte blive Middelpunktet for alt hvad der var mig af Betydning. Ved enhver Barne- daab, ethvert Bryllup, enhver Begravelse var jeg tilstede, og lærte saaledes tidlig at see Menneskene i de vigtigste Dieblif af deres Liv. Det var paa hendes Confirmationsdag, at jeg lærte min Adelheid at kiende.

Hendes Fader var Naret i Forveien bleven Embedsmand der i Egnen. Jeg glemmer aldrig, da den ranke Pige i den hvide Kiøle stod i Kirkegangen lige over for mig; da min Fader lagde sin Haand paa hendes Pande og gav hende Betsignelsen.

Fra det Dieblif, jeg elskede Adelheid, fik mit Liv en anden Retning.

Jeg havde, da jeg traadte ind i Indlingsaarene, meest levet med de Døde. Ved enhver Begravelse var jeg tilstede og førte Samtaler med Graveren, der vel ikke alle vare Hamletske, men som dog altid gif ud paa noget Lignende. Det morede mig meget at tale med den gamle Karl og høre hans Meninger. Engang sagde han til mig, da han stod nede i en nykæstet Grav: Han gaer

nu der i Skole og lærer saameget, men kan han sige mig engang hvoraf det kommer, at man har lært Geographie og Landkort i Berden? — Nei, svarede jeg, Niels! hvoraf kommer det? — Det kommer deraf, sagde han, at da Diævelen tog Doctor Faust med sig op i Luften i en Glasboks, saa viste han ham den hele Jord, og lod ham ridse den af der. — Dette Phantasiebillede syntes mig meget smukt; det forekommer os virkelig naar vi see paa et Landkort, som om vi svævede høit i Luften, og oversaae alle Egnene. — En anden Gang fortalte han mig, at han ofte mødte Nissen, med en rød Hue paa, i Kirketårnet, naar han skulde trække Uhret op, og at samme Nisse engang havde kastet ham ned af Trappen. Saaledes idealiserede Niels sin Kuus. Den stakkels Karl var en stor Ven af Brændeviin, og det voldte hans Død; thi med en saadan Ladning faldt han en Eftermiddag, da Veien var slibrig i en Grøvt og druknede saa man kunde sige: Den, som grov en Grav for Andre, faldt selv deri. Det gjorde mig ret ondt for min stakkels Niels, og jeg mindes ham endnu, som en af mine første Læremestere i det Tragiske.

Men nu fortængte Uheldighed enhver anden Følelse; jeg tilbød hende, og Gud veed hvorlænge jeg var gaaet saaledes sukende, indsluttet i mig selv, dersom ei en Hændelse havde hjulpet mig. — 3. October indtraf nogle underlig skønne Dage. Det var ligesom om Sommeren gjorde et Forsøg paa at vende tilbage. Solen varmede, Himlen var mild og blaa, Græsset, der endnu var grønt og fugtigt af de foregaaende Dages Regn, syntes atter at spire; men der var ingen Blomster. Store gule Dufte blandte sig med de grønne Løv. Den liflige Overgang i Solskinnet fra Brandguult til Mørkegrønt erstattede paa en Maade Farverne, som Lys og Skygge i et Kobberstik. Jeg satte mig ud i Skoven, læste den nys udfomne Oversættelse af Ossian, og glemte at Dagen hældede. Det var mere Kulden end

Mørket, der bragte mig til at holde op; thi Maanen var allerede kommen, og skinte klar giennem sin Sølvskj.

Jeg var ikke gaaet langt, før jeg hørte en qvindlig Stemme udstøde et frygtsomt Skrig: Hvem der? — Det var Adelheid, som kom fra et Besøg. Hun frygtede for at gaae alene og blev bange, ved at høre Hækken rasle. Hvad var naturligere, end at byde hende min Arm? Hun modtog den uden Dumstændigheder. Efter at de første høflige Talemaader vare opbrugte, var mit Forraad tilende. Jeg blev stum, og min Tausshed, gjorde ogsaa hende forlegen. Alligevel havde jeg gjerne vandret saadan til Ewigtid. Adelheid bragte imidlertid snart Samtalen paa Gled igien, i det hun leende sagde: Skulde De vel troe, fiære Frands! at min Fader ikke kan lide Maanen? — Ikke lide Maanen? raabte jeg forundret. — Nei, han siger den lyser altfor lidet hele Naret igiennem; især naar man regner alle de Dage fra, hvori Skyer og Slud hindre den i at skinne. Han er, som De veed, meget for det Nyttige, og synes der er alt for liden Oeconomie i den Indretning. — Er da blot alting til Nøtten? sagde jeg. Har Intet sit Værd fordi det er skönt? — Han mener, vedblev Adelheid, at det maa være ulige bedre paa Jupiter, hvor der er fire Maaner; ikke at tale om Saturnus, hvor der er syv og en lysende Ring. — Der maa være mange Formærkelser, svarede jeg; den Ene maa tidt staae den Anden i Veien. — Og altfor lyst, raabte Adelheid; mig synes just det er deilig med denne Afverling af Lys og Skygge. Har det længe været mørkt, og nu Maanen kommer, saa bliver man saa fornøiet. — Maanen gjør samme Virkning paa Himlen, som et deilig Ansigt paa Jorden, sagde jeg. — Adelheid slog sine Dine til Himlen, men mine dvælede paa hendes skønne Fødder, som hyppigt maatte arbeide sig frem giennem de visne nedfaldne Løv.

Jeg mærkede ikke at jeg stod ved hendes Dør, før hun slap min Arm, takkede og ringede. Døren aabnede sig, og hun forsvandt. Glæde- og elskovsdrukken ilede jeg til Skoven igien. Det Sted, hvor jeg første Gang havde truffet hende, var mig en Helligdom. Jeg skar hendes Navn i et Træ. Da jeg kom hjem gav jeg mit Hierte Luft i et lille Digt; jeg husker det endnu, og vil meddele det:

Her gif hun. O det lykkelige Grønne,
 Som følte Trykket af din Fod, Du Skønne!
 Her sad hun. — Saligt hvert et lille Straa,
 Som Alabafterarmen hvilte paa.
 Hun talde; — Fuglen taug for ret at lytte,
 Og Gubben stod forundret ved sin Hytte.
 Hun speilte sig i Bækfens Bølge klar, —
 Der standsed, da den hendes Billed bar.

Men mere dybt, af til en lønlig Smerte,
 Har hendes Billed speilt sig i mit Hierte.
 Min Frihed, Stolthed og mit hele Mod
 Er trykt i Støvet af den lille Fod.
 Nu blusser hun i Nattens milde Slummer,
 Og kiender ei min Længsel og minummer.
 Jeg skiaerer dybt i Bøgen hendes Navn,
 Og koldt kun blinker Stierne ved mit Savn!

O smil, Du søde Kiærlighedens Stierne!
 Til dette Navn i Træet, fra det Fierne.
 Viis Luna det, at hendes Sølvskin
 Kan bryde gennem Himberhækken ind.
 I smaae Violer, som saa tidligt kommer
 Den første varme Dag, naar det er Sommer,
 O dufter vinkende paa hendes Bei,
 Og siger hende, hvad jeg vover ei.

Dette Digt skrev jeg med fordreiet Skrivt og fæstede det næste Morgen i Bogen over Aldelheids Navn. Da jeg om Aftenen vilde besøge det igien, var det borte. Hvilken sød Tvivl betog mig! Har hun været her? tænkte jeg; — taget det? Elsker hun mig? Eller har Binden, eller en plump Jægerhaand afrevet det? — Jeg længtes efter intet meer, end at see hende igien, for af hendes Miner at slutte mig til min Skæbne. Men jeg havde aldrig seet hende meer kold og rolig end nu; og da vi en Aften atter kom til at følges ad giennem Skoven, bad hun en Veninde gaae med, og taledes næsten ikke et Ord til mig hele Veien. Hvor mange Taarer kostede det mit uerfarne Herte! Men pludselig skulde en Hændelse aabne mine Dine, og lære mig min daarlige Wildfarelse.

En Høstaften, da min Fader og jeg besøgte Aldelheids Fader, hørte vi, i det klare Maaneskin, en Strængeleg røres udenfor Huset. Aldelheid lukkede Binduet op: O den stakkels lille Dreng! raabte hun; han fryser vist. Kom kun, kære Folk! — Nu traadte en Spillemand ind med en Clarinet, en Mand med en Triangel, og en lille Dreng, paa omtrent otte Aar, med et Haffebræt under Armen. De vilde strax giøre sig til at spille, men den medlidende Aldelheid sørgede først for den Lille, og gav ham Thee og Tvebak. Faderen blev rørt over denne Godhed, og da alting var kommen i Orden, sang han os, ved sin Triangel, den ene lystige Bise oven paa den anden, medens hans Staldbroder blæste Clarinetten, og den lille Dreng med megen Færdighed slog Haffebrættet. Vi vare alle ret fornøiede derover, og Aldelheids Fader lagde til Afsked en Sølvdaler paa Virtuøsens Strængeleg. Clarinettisten bukkede, uden at tage Instrumentet af Munden, og Faderens Triangel lod til at saae en skionere Sølvklang ved dette Syn. Nu saae de paa hinanden, nikkede, og istemte til Afsked følgende Sang:

Mod Pigen er ingen ubillig og grum,
 Som Ynglingen, naar han ei hende kan glemme;
 Han troer hun er trodsig fordi hun er stum;
 Han hører ei Midnattens eensomme Stemme. —
 Hvad skal hun? Hvad fordrer han? Veed han det ret?
 Hvor kan han dog kiende til Hiertet saa slet?

Hvad synger vel Fuglen om Kiærlighed huld?
 Den fløiter en Sang, som kan meget betyde.
 Hvad tolker vel Morgenens luende Guld?
 Dens Varme kan Gubben som Ynglingen fryde.
 Hvad straaler vel Maanen ved sølverne Pjil?
 Ledtages af Stemmer dens hellige Smil?

Dog tolke de høit, hvad ei Tungen formaaer,
 Hvad Læben forgiæves med Ord vil udtrykke.
 De tale det Sprog som kun Hiertet forstaaer.
 Lyksalige! kan Du miskiende din Lykke?
 Hun blusser og tier paa eensomme Veie?
 O dersom hun talde, saa elskte hun ei.

O salige Taushed i kiærlige Bryst,
 Hvis Følelser overgaae Ordet og Tanken!
 I Selskabet lyde den vittige Røst,
 Beltalenhed staae for Cathedret og Skranken;
 Men Amor er stum, naar han bilder Dig ind,
 Med Diet som funkler at Amor er blind.

Uagtet Tusmørket, blev jeg dog, ved det klare Maanes-
 skin, meget vel Udelheids Forvirring vaer. Hun gjorde
 sig et Grinde ud af Bærelset for at skjule den; men jeg
 havde seet nok for at fatte det sødeste Haab. Da Mu-
 sikanterne gik, fulgte jeg dem ud, og Sangeren gav mig
 med Fornøielse en Afskrivt af sin Lise.

Gid jeg besad Gyne til paa Papiret at optegne alle de Emaatræk, hvorved vor Kiærlighed yttrede sig, indtil den brød ud i en Tilstaaelse. — Jeg havde saa ofte ønsket mig Noget af hvad hun besad; kunde jeg komme til at rane en visjen Blomst imellem, som hun havde baaret paa sit Bryst, da var jeg lykkelig. Een Dag vorte min Glæde over al Maade; — jeg fik et Brev fra hende! Jeg trode ikke mine egne Dine, brød det, læste det, og Indholdet var følgende:

„Da min Fader har skaaret sig i sin Finger, kiære Frands! og ikke kan skrive, og da Deres Herr Fader først kommer hjem fra Byen paa Løverdag, saa sætter Skiebne Dem i den Nødvendighed at maatte læse nogle Linier af mine Kragetæer. Da vi vide, at Henrik gaaer til Byen i Morgen, vilde De da ikke ved ham erindre Deres Fader om det gode Blomsterfæs, han saalænge har lovet min Fader. Om hans Bei faldt forbi Madame Barini, saa var han maaskee saa god at tage en lille seladongrøne Baand med til mig, og lægge ud hvad de koste. Det er en Skam, at vi giøre Dem saa megen Uleilighed; men Landsbyfolk maae hjælpe hverandre, og vi ere villige til igien at være til Tieneste med hvad vi formaae. Udelheid.“

Behøver jeg at fortælle nogen Elsker, at dette Brev blev kysset tusinde Gange?

Vor Følelse for hinanden vorte daglig. Endelig var Diebliffet kommet, da hun skulde tilstaae mig sin Kiærlighed. Dette glade Budskab fik jeg paa Gladens Fest, i den Nat da Englene paa Marken forkyndte Hyrderne det søde Evangelium. Det var en Juleaften; Byens Ungdom var forsamlet hos hendes Fader. Medens man efter Maaltidet gjorde de fornødne Anstalter til Julelegen spøgte Udelheid med nogle Børn, der vare for smaa til at tage Deel i de Stores Færd, og som stode halv forundrede, halv nedslaaede, som ørkesløse Tilskuere. — Kom, sagde

hun, for at opmuntre dem, lad os trække Sandsker! —
 I dette Dieblif aftrak hun virkelig sine, og lagde den deis-
 ligste Haand, Noget vilde see, paa sit Skød. Børnene
 vare strax villige. Hvor misundte jeg de smaae brune
 Næver at hvile paa den større, fuldendte, sneehvide Haand.
 Mine Dine funklede paa Aldelheids; hun slog sine ned,
 men hævede dem strax igien, og spurgte med en lystig
 Mine: Vil De lege med, Frands? Hertil var jeg natur-
 ligviis strax villig. Jeg kastede mig paa Knæe for hende,
 — for at være af lige Høide med Børnene, — jeg lagde
 min Haand først paa Een af deres, og skælvede af Glæde,
 da Aldelheids endelig med sin hele bløde Flade berørte
 min. Da Kloden ved Forandring af Spillet kom til
 mig, kunde jeg ikke holde mig fra at trykke hendes Haand.
 Det rygende Glas Punsch havde gjort mig dristig. —
 Hvad skildrer min Glæde, da jeg mærkede hun taalte det
 uden at blive vred; hun slog endog sit Die betydningsfuldt
 paa mit. Jeg svimlede; Aldelheid, som mærkede min Til-
 stand, og som bedre vidste at fatte sig end jeg, stod op
 og troede saaledes at gøre Ende paa Legen. Men den
 var begyndt for alvorlig til det. Der blev danset, og
 denne Beskæftigelse dæmpede hverken min Ild eller hendes.
 Endelig legedes Pant. Ved det første Pant, man ind-
 løste, dømte man, at hvis det var en Pige, saa skulde
 hun gaae ud og kige Stierne med Frands. — Pantet
 blev taget frem. — det var Aldelheids Ring! Hun rød-
 mede, men loe, for at man ikke skulde mærke det, sprang
 med en tvungen Lethed fra sin Stol, tog mig Skælvende
 ved Haanden og trak mig ud. De Andre havde intet
 mærket; de vare beskæftigede med deres egne Panter, og
 de Fleste havde ogsaa hver en bestemt Gienstand at hen-
 vende deres Tanker til.

Da jeg stod i den stjerneklare Nat under aaben
 Himmel med den ranke Aldelheid, med hendes Haand i
 min, stirrede mit Die først med et forskende Blik i hen-

des; og da jeg saae at hun smilte til mig giennem Taa-
rer, trykkede jeg hende til mit Bryst, og hendes Arm
omfavnede mig igien. Men her havde jeg atter et Be-
viis paa qvindlig Fatning midt i Lidenstaben. Et bræn-
dende Kys, og et: Ewig Din! var neppe givet og sagt
fra begge Munde, før hun viklede sig løs med de Ord:
For Guds Skyld, lad os gaae ind! — Og neppe var
hun traadt ind, og man spurgte hende: Hvormage Stier-
ner er der? før hun sagde: Der er en over alle de an-
dre! Gaaer selv ud og tæller dem, hvis J ikke troe mig.
— Dermed var det forbi. Og hvor lykkelig fólte jeg
mig; jeg, som var denne Stierne! Jeg stræbte at efter-
ligne Adelsheids Munterhed, men min altfor store Over-
givenhed har uidentvivel robet mig; thi det blev snart be-
kiendt at vi elskede hinanden, saa gierne som hun endnu
et Par Aars Tid havde holdt det hemmeligt.

Skiondt Adelsheids Fader, saavel i Stand som i
Vilkaar, var over min, havde han intet imod vor For-
bindelse, og lovede mig sin Datters Haand, naar jeg var
istand til at ernære en Kone. Nu studerede jeg af alle Kræfter,
og ilede til Tübingen, for at gjøre mig færdig til Candidat.

Min kiæreste Fornoielse i Tübingen var at gaae ud
i den grønne Eng, spadserere under de skyggesfulde Bøge-
rækker, og sætte mig under et stort Træ, for at tænke
paa Adelsheid. Gengang da jeg kom til mit Yndlingssted,
fandt jeg Pladsen optaget. En smuk Mand sad og læste
der i en Bog. Da han saae mig, hilste han venligt, og
gav sig i Samtale med mig. Mine Dine faldt usgier-
rige i hans Bog, og jeg saae de Ord Romeo og Mer-
cutio trykte over nogle Replikker, hvoraf jeg sluttede mig
til at det var et Skuespil.

Den Fremmede havde noget Paafaldende og Indta-
gende i sit Væsen. Der kom just en lille Bondepige
forbi med Kirsebær; medens han stod op og gif hen for

at lise nogle, ligede jeg i den opslagne Bog; det var et fremmed Sprog, saavidt jeg kunde skionne, Engelsk. Jeg saae efter Navnet, og læste: William. Der stod endnu et Navn, men det var saa beshynderlig langt og underligt bogstaveret, at jeg i en Hast ikke kunde komme ud deraf. Jeg kastede mit Die paa Kobberet, — det var, i mine Tanker, en smuk Præst, med Bladkrave, aaben høi Pande og alvorlige, skionne Dine. Den Fremmede kom tilbage med et Raalblad fuldt af store modne Kirsebær. Han saae mig i Diet, saa paa Bogen; derpaa sagde han: Ah Shakespeare! Læser De ogsaa Engelsk? — Jeg maatte svare Nei. Hvorledes kalder De den Mand? spurgte jeg. — Kiender De ikke engang Shakespeare af Navn? raabte han. — Nei, svarede jeg; jeg seer nok, det har været en Præst; men jeg kiender ham ikke. Hvor havde han sin Menighed? — Den Fremmede smilede, bød mig Kirsebær, og sagde: Her i Tübingen! — I Tübingen raabte jeg forundret. — Og i Stuttgart, sagde den Fremmede — Frankfurt, Berlin, Hamburg! — Hamburg? — London, Kiøbenhavn, Philadelphia! — Jeg vidste ikke hvad jeg skulde sige: Mener De maaskee Lutheren? spurgte jeg adspredt. — Ja, sagde den Fremmede, han har luttret os Lusten for det Skionne, ligesom hin for det Fromme, og bragt os Sandheden og Naturen nærmere.

Vi kom til et Værtshuus. Udenfor Værtshuset paa Bænken sad en stille Mand i ringe Dragt, og forlangte besteden et Glas Biin. Værten kom ud, betragtede ham med Foragt, skienkede bagvendt ud fra Haanden, satte Glasset paa Bænken, gik ind og slog Døren i efter sig. Den fremmede Mand tønte rolig sit Glas, og stirrede med et stivt Blik hen i Astenrøden. Derpaa pillede han sagte paa Vinduet. Det blev lukket op, han lagde Bestalingen i Karmen, lettede paa Hatten og gik. Jeg maatte forundre mig over denne Opførsel, som jeg aldrig havde

seet Mage til, vendte mig til min Ubekjendte, og sagde: Hvad skal det bethyde? — Det er Skarprefteren, svarede han; ham behandler man saaledes efter gammel Skik og Brug. — Det giøs i mig ved at høre disse Ord. — Vi ville dog tale et Par Ord med ham, sagde den Fremmede. — O nei, hvi vil De det? raabte jeg. Et saadant Menneske der vælger en saa ghselig Næringvei, er i Sandhed foragtelig. — Det er ikke muligt at bestemme slikt a priori, sagde den Ubekjendte. — Med disse Ord gif han hen til ham, hilste ham og spurgte, efter en kort Indledning, hvordan han var falden paa det Haandsværk, han førte? — Min Fader var ogsaa Skarprefter, sagde Bødelen ganske rolig. — Den Ubekjendte vendte sig til mig, og saae paa mig, som om han vilde sige: Ligger ikke hans hele Undskyldning i disse saa Ord?

Denne Hændelse gav vor Samtale en anden Retning. Det er slem, sagde jeg, at Mennesket er saa let til at hade og foragte sin Næste. — At man foragter en Skarprefter, kunde være hvad det er; men tænk Dem en Mand, der dreves af Iver for det Skisme, som idelig beskæftigede sig med idealske Forestillinger; som hundrede Gange havde fremsat Exempler deraf for sine Medborgeres Dine og henrevet dem; og som dog blev ringeagtet, dog ikke anseet for at være udmærket Borger i Staten, der fortiente at dele Hæder med dens fortienstfulde Mænd! — Hvor er saadan et Menneske? raabte jeg. — Her staaer han for Dem, var Svaret. Og vil De vide hvad han er, saa er han hvad hin Menneskeheds Præst var, som De nylig saae med Bladkraven i min Bog; hvad Sophokles var; og saamange Andre, der ved en skøn Illusion bragte Menneskeheden Gud nærmere; kort: en tragisk Skuespiller. Det er jeg! — Og derfor vil jeg raade Dem, min unge Ven, vedblev han i en muntre og roligere Tone, da De studerer Theologie, — til ikke videre

at søge min Dngang. Med disse Ord trykkede han venligt min Haand og forlod mig.

At jeg ingen No havde, før jeg atter opdagede min Tragiker, er naturligt. Han var ikke længer i Tübingen. Men jeg hørte, at der skulde spilles i Mannheim af et Skuespillerelskab, for hvilket han var Hovedmanden. Jeg reiste derhen paa nogle Dage, og kom just den første Aften til Bnen, ligesom Skuespillet skulde begynde. Jeg havde neppe læst „Emilie Galotti“ paa Plakaten, før jeg skyndte mig at faae en Billet, og gik i Parterret. Hvilken Rolle, tænkte jeg, kan Blumau spille heri? Hvor stor var min Forundring, da jeg saa min aabne, begejstrede, naturlige Ven træde frem som den lumste, ondskabfulde Marinelli. Han spillede sin Rolle til Fuldkommenhed, Alle beundrede ham, og jeg med; men det gjorde mig dog ondt. Hvor kan Ufskyldigheden, tænkte jeg, være saa vel bekiendt med Lasten? Med disse Tanker traf jeg ham, takkede ham for hans Spil, men meddeelte ham mine Følelser.

I Grunden, svarede han, træffer Deres Indvending ligesaa meget Digteren som Skuespilleren, og dog falder man aldrig paa at gjøre den imod en stor og sand Digter. Derimod gøres den ofte mod Mennesker med et eensidigt poetisk Talent. Man kan nemlig besidde en rask Iyrisk Ild, en dristig Flugt, en spillende Vid, en siebliffelig Følelse, uden Fornuft og Siertensgodhed. — Deraf kommer det, at man ofte beundrer Værket, uden at agte Forfatteren. Hvor derimod Digteren skuer dybt, hvor han skaber og ordner et Værk, der er Fornuft, der er en reen Siæl. Naar han da fremstiller Lasten i sin Natur, saa er det ikke af Ugtelse for den; men for at vise Livet med sine Skygger. Dette maa ogsaa Skuespilleren, gjøre og altsaa bliver Følelsen for det Gode og Skønne stedsse hvad der bør begejstre ham, enten saa Rollen er god eller ond.

Den virkelige Slette spiller ikke, han er; hvad han er, veed han ikke ret; thi intet Memeste er sig sin Slettedhed klar bevidst. Men hvad jeg ikke er mig bevidst, kan jeg ikke fremstille med Kunst, altsaa er den Fordærvede en slet Skuespiller.

Jeg blev hver Dag mere indtaget i Blumau, og den Interesse jeg følte for ham, blev snart til en inderlig Fortrolighed. Jeg betragtede ham og Adelheid som mit Livs gode Genier, og anede ikke, at den Ene førte mig paa Afveie. Men han var uskyldig; jeg maa tilskrive mig selv Følgen af et overilet Skridt.

Blumau opdagede Talent hos mig for Skuespillerkunsten. Det var paa den Tid, Lessing skrev sin Dramaturgie i Hamborg, da Gethof blomstrede, da Voltaire reiste mellem Frankrig og Preussen, og virkede ligesaa meget for Theatrets Afgtelse i den fornemme, som hine i den lærde og borgerlige Verden. Blumau lod mig lære Roller, lod mig spille dem for sig, og forsikrede mig, at hvis jeg traadte frem som Romeo, vilde jeg henrive alle Memester. Hvor smigrende for en ærgierrig Yngling! Hvad hjalp det, at han paa samme Tid raadte mig til at lade det være, og lægge mig efter mine Studeringer?

Jeg havde lovet, ikke at komme hjem, før jeg var færdig ved Universitetet, fordi min Fader frygtede for at min Kiærlighed hjemme for meget skulde adsprede mig. Ulykken var, at den ogsaa gjorde det i Tübingen. Adelheid fulgte mig til Høiskolen, gik usynlig ind med i Høresalen. Istedetfor Professorens paa Kathedret, saae jeg hende ved sin Strykke; istedetfor de dogmatiske Foredrag hørte jeg hende tale med mig. Saaledes kunde jeg sidde hele Timer, uden at lade mig adsprede. Ofte forekom den monoton-phlegmatisk Professor mig at være en huldrisende Kilde, der susede i Nærheden, mens jeg laa paa en Græsbenk og tænkte paa hende; og det var først naar

man stræbede, for at Docenten skulde holde op, at jeg vaagnede, for at gribe min Hat og styrte ud af Døren med de Andre. — Jeg fik meer og meer Affmag for at studere Theologie; derimod lærte jeg Engelsk, Fransk, Italiensk, læste Digterværker, Historie og Philosophie.

Blumau var reist med sit Selskab til Nordthyskland. Jeg vidste, at han paa Weien vilde spille i adskillige Smaastæder. Jeg boede dybt nede i Schwaben, og havde Udsigt til at blive Landsbyprest der. Jeg havde hørt at flere unge velopdragne Mennesker undertiden spillede hist og her Komødie, under fremmed Navn. Ingen kender Dig, tænkte jeg; især forklædt paa Theatret. Du skal gaae til Blumau, opholde Dig et Par Maaneder hos ham, spille Romeo og flere Roller i smaae Stæder; din Tidspilde kan Du snart erstatte, naar Du er flittig; og flittig vil Du vorde, naar Du har tilfredsstillet den Attraa, som nu bestandig adspredter Dig. — Jeg reiste.

Da jeg traf Blumau med sit Selskab i en lille Stad i Sachsen, blev han først forundret og glad ved at see mig, men da han hørte min Plan, blev han misfornøiet. — Det gaaer ikke an, sagde han. Dyrker Du Muserne i Smug, saa ville Muserne hævne sig, naar Du kommer i Templet som en Nicodemus.

En Saadan, Blumau! raabte jeg, vil jeg aldrig vorde; thi jeg føler i mit Indre, at det er en sand Drift, et bestemt Uulæg, som driver mig. — Et saadant Uulæg tænker Du dog vel ikke at udvikle i et Par Maaneder? svarede Blumau. Enten maa Du bestemme dig for det Ene eller for det Andet. Præst og Aeteur kan Du ikke være offentlig og ærligt paa eengang, saa ofte som det end uærligt og hemmeligt har været Tilfældet.

Og om jeg nu var Poet, sagde jeg, kunde jeg da som Præst skrive Comødier? Kunde jeg frit udtale alt det som Digteren føler? — Blumau blev mig Svaret skyldig, og jeg raabte: Saa lader os lempe os efter Din-

stændighederne, naar vi dog ikke kunne forandre dem. En daarlig Skipper seiler lige mod Vinden; han vilde sikkert lide Skibbrud; ved at lavere kommer man til Maalet, om det ogsaa gaaer langsommere.

Du beviser mig atter, gode Frands! sagde Blumau efter at vi længe havde disputeret, hvad jeg hundrede Gange har erfaret, at hvad Mennesket ikke vil indsee, det indseer han ikke.

Nu blev Romeos Rolle indstuderet. Hvor bankede mit Hierte, da jeg første Gang betraadte Bræderne paa Prøve. Hvad der ellers pleier at forstyrre Illusionen: de grove Pletter paa Coulisserne og Actriernes Kinder, den uordenlige Negligee, de idelige Mellemscener af Coufleur og Maskinmesteren; alt dette havde for mig en egen Ynde. Det forekom mig, som om jeg var i et Selskab af Troldmænd, der ved en tilshyneladende urimelig Blanding af de meest forskellige Ting, forstode at tilveiebringe en skøn Virkning. Selv det, at min elskede Julie var et Fruentimmer over de blomstrende Mar, affecteret og noget coquet, forstyrrede mig ikke. Tvertimod var det mig kjær. Jeg elskede Aldelheid, og ønskede at undgaae det mindste Skin af Utroskab; jeg havde besluttet at forestille mig Julie som Aldelheid; havde Skuespillerinden været ung og skøn, havde det maaskee ikke været mig saa let. Nu levede jeg ganske i min egen Phantasie, og det var mig det Kiæreste.

Det Gneste, der forstyrrede mig, var en Harlequin, der pleiede at spille i nogle Smaafarceer oven paa de store Stykker, enten det nu var Tragødie eller Comødie. Dette forekom mig meget uærdigt, og der var intet i min hele Omgivning, der saa meget forstyrrede mig, og saa meget gav mig at forstaae, at jeg dog egentlig havde sluttet mig til en Pøbelssværn som denne Giegler. Han elskede sin brogede Dragt saa høit, at han ei engang lagde den af, naar han ikke spillede. Dette kom, som jeg

siden hørte, tildeels deraf, at han ingen anden havde; thi andre Klæder pantsatte han strax, naar han fik dem, for at drikke det op. Som alle unge Mennesker var jeg eensidig; hvad jeg elskede og beundrede i det Dramatiske, var kun Tragødien. Det Komiske saae jeg ned paa med fornemme Dine, og det Burleske foragtede jeg. Havde jeg behandlet min brogede Kunstbroder med lidt mere Afgtelse, saa havde jeg maaskee gjort mig ham til Ven, istedet for at han nu blev min uforsonlige Fiende. Uagtet al hans Munterhed og vilde Lystighed paa Scenen, var han udenfor mørk og bitter; hvilket det Slags Folk oftest blive, af Træthed, Riede og Mangel paa anden Bestieftigelse, Afgtelse og Udkomme. — Han havde neppe mærket hvor langt jeg oversaae ham, før han hævnede sig paa følgende Maade. Da jeg som Romeo stod fær- dig paaflædt i Couliissen, just som jeg skulde træde ind, faldt han paa Knæ for mig ved Indgangen, og tilbød mig, som den personificerede tragiske Musa. Derpaa bad han mig at tage en Lomme fuld ud med af de Klap, der uidentviol vilde regne ned paa mig, til ham og hans mange smaae uforsørgede Børn. — Jeg svarede ham med et bistert Blik, at Klaps kunde han let faae, hvis han ikke holdt sig i Skindet. — O, raabte han, Ingen skal beklage sig over mig, at jeg ikke holder mig i mit Skind. Men Deres Belædelhed, hører jeg, er nylig løbet fra Bogen til Couliissen; og jeg frygter, De bliver saa heroisk, hvis De endnu spiller et Par slige Roller, at De vender fra Couliissen lige til Kalveskindet, og tager Musketten paa Nakken. — Jeg maatte støde ham til Side, for at komme til rette Tid ind. At jeg var forstyrret i min Rolle, er naturligt. Det var først ved Blumaus fortræffelige Spil, at jeg kom ind i Illusionen igien. Med hvilken Værdighed, Fromhed, Godmodighed fremstillede han Lorenzo! — Alting gik godt for mig, indtil Scenen med Apothekeren. Da denne Person kun har lidet at

fige i Stykket, saa var der prøvet uden ham om Forsmiddagene. Hvad skildrer min Forundring, da jeg nu saae nysnævnte Harlekin komme ind i denne Rolle? Hans Udseende og Paaflødning svarede aldeles til Beskrivelsen. Med de nedhængende Dienbryne, det hule Blik, udmarvet af Glendighed nærmede han sig; han saae virkelig ud som en saadan Laborant, der tilbringer sit usle Liv i en fattig Gade, hvor en udstoppet Krokodil, en Skildpadde, nogle tomme Kruffer, grønne Potter, adskillige Seglgarnstraade, Blærer og muggent Frø er det hele Huusgeraad. Jeg veed ikke hvorledes det var, men istedet for at det foregaaende Optrin i Coulisfen skulde forstyrret mig, havde tværtimod denne Overraskelse noget saa pirrende for mig, og Apothekereren sagde sine saa Replikker med saa megen Natur, at han virkelig rørte mig. Min Medlidenhed for Apothekereren blandte sig tillige med personlig Medlidenhed for Mennesket, der spillede Rollen, og hos hvem jeg opdagede meer Fortieneste, end jeg havde formodet. Scenen gik meget godt. Da den var forbi vilde jeg opsøge ham; — men han var gaaet hjem.

Mærk nu vel her, kære Læser! hvor ofte vort Livs Lykke hænger ved den tyndeste Traad. Havde dette Menneske endnu kun nogle faa Dieblikke dvælet paa Theatret, inden han gik hjem, saa havde det gjort den vigtigste Forandring i min hele følgende Skæbne. Jeg havde ikke mistet min Adelheid, mit Embede, mit gode Nytte; jeg havde ikke været nødt til at flygte fra Verden, for at finde Trøst i langvarig Gensomhed. — Jeg søgte ham forgiæves, og det gjorde mig ondt; thi det var mit Forsæt at takke ham for Rollen og at forsones mig med ham. Jeg var muntert stemt, jeg havde faaet udeelt Bifald; min Phantasie var i fuld Bevægelse, Adelheid stod bestandig for mig som Julie. — Man vil maaskee finde det besynderligt, at et ungt Menneske kunde finde Fornøielse i at tænke sig sin lykkelige Kierlighed som ulykkelig; og

dog vil jeg spørge enhver Elsker med Hierte og Phantasie, om han ikke ofte har giort det? Man ønsker at leve i de vigtigste Katastropher med den Elskede, for at vise hende sin Selvopoffrelse; man tænker sig selv med et Slags Bellhyst at være hende berøvet, for at kunne hde hende ikke blot sine Glædes-, men ogsaa sine Runners- taarer, og for ret at overbevise sig om, hvor ulykkelig man vilde være uden hende. — Af jeg anede ikke, at denne Scene snart, kun med nogle Forandringer, alvorlig skulde gientage sig og at Kunstens søde Beemod om kort Tid blev forvandlet til Virkelighedens bittre Fortvivlelse.

Da jeg ikke fandt Schwalbe, (saaledes heed han, der havde spillet Apothekeren), besluttede jeg næste Morgen at tale med ham og satte mig strax igien aldeles ind i min Rolle, for at komme paa Kirkegaarden med Balthasar. Alting gik i sin Orden: Graven aabnedes, Paris faldt; den skønne store Monolog kom, og jeg sagde den med al den Tydelighed, den Id og den Følelse, som var mig muligt, indtil de Ord:

„Nu denne Skaal for Dig, i hvor Du stranded,
Dg denne for min Brud! —“

Her tømte jeg Flasken; men det var neppe skeet, før jeg mærkede at det var Tartarus emeticus jeg havde faaet. Det var mig ikke muligt for Bæmmelse at fremføre de sidste Ord; det var mig ikke muligt at blive liggende som død; jeg maatte springe op og forlade Skuepladsen. Min Opstandelse forvandlede den almindelige Graad til Latter. Jeg mødte den bestyrkede Blumau i Couliisen. Med faa Ord fortalte jeg ham min Ulykke, og ilede paa mit Kammer, syg, fortvivlet og i høi Grad forbittret paa den affhyelige Schwalbe, som havde spillet mig denne Streg. En Skuespiller kom snart op til mig og trøstede sig med at Blumau ved sin Nandsnærværelse og sin Betsalenhed havde bragt Alting i Orden igjen, ja

endog foraarjaget, at Tilskuerne i den forrige Stenning havde forladt Skuepladsen. „Det unge Memeste, havde han sagt, der spillede Romeos Rolle, havde angrebet sig saa stærkt, at han selv havde havt ondt deraf; man maatte undskylde hans Bortgang og betænke, at en Yngling endnu ikke var kommen til den Færdighed at føle det Tragiske paa en let og uskadelig Maade, at stille Kunst fra Natur.“ Saaledes vidste Blumau at trække den Medlidenhed, man havde tabt for Romeo, over paa Skuespilleren, der havde forestillet ham. Med et almindeligt Haandklap og et gien- taget Bravo havde man forladt Skuepladsen.

Næste Dag fik Schwalbe sin Afsked, i hvor alvor- ligt han end forsikkrede, at han havde taget feil af Flas- ken, og at han selv havde havt isinde at betiene sig deraf, da han ikke befandt sig vel. Men desværre! det var ikke den værste Streg han spillede mig.

Ligesaa hæftig som en Yngling er i sin Attraa, li- gesaa let kan en modende Ubhagelighed kiole ham derfor og gjøre ham kied deraf. Det forekom mig, som om det hele Skuespillervæsen var profaneret og fordærvet ved denne Leilighed. Blumaus Formaninger stode klart for mig, og jeg betragtede denne Hændelse, som et Bink af min gode Genius til at forlade en Bane, der kun vilde bringe mig i Ulykke.

Jeg betraadte kun Theatret den eneste Gang, tog Afsked med min Ven, følte ved Afskeden ret levende hvad jeg tabte i ham, — og ilede til Tübingen. Fra det Die- blif Blumau ikke længer saa udelukkende beskæftigede mine Tanker, stod Adelheid igjen ret levende for mig. Hans brillante Straaler havde en tidlang tilbagetrængt min skønne Maane. — Nu stod den klare Luna igjen der i sin fulde Glans.

Kiedsomheden i Tübingen tvang mig til Flid, Forestillingen om Adelheid var ikke længer et adspredende Savn; jeg blev færdig ved Universitetet, og saasnart jeg var det, ilede jeg i hendes Arme.

Bed min Hiemkomst fandt jeg min Fader syg af en slem Nervefeber. Han havde ikke saamegen Samling, at han kunde give mig sin Betsignelse. Men han havde ikke glemt sin Søn, medens han levede; han havde udvirket, at jeg skulde arve hans Kald. Kierlighed trostede mig. Adelheid anede intet af hvad der i min Fraværelse var forefaldet. — Men jeg havde en Hemmelighed paa mit Hierte, og den pinede mig. Hvor ofte havde jeg isinde at sige hende Alt! Men hendes Fordom mod Theaterlivet lod mig besejrede, at jeg ved min Uabenhierighed vilde vove for meget. Kunde jeg ikke derved tabe i Agtelse hos hende? Og vilde hendes Tillid til min Redelighed ikke lide et Knæk, naar hun havde erfaret, at jeg saalænge havde fortiet hende en vigtig Hemmelighed? Men endnu mere: det vilde have ængstet hende for Fremtiden. Jeg taug altsaa, og vænnte mig til at betragte hin Begivenhed som en Drøm. Jeg blev Præst, jeg ægtede min Adelheid; efter et Mars Forløb var jeg Fader til en Datter. Hvor var jeg lykkelig! Saaledes svandt tre Aar, og min Kone var igjen hviifrugtsommelig. Jeg ønskede mig en Søn; det eneste Dnske, som endnu manglede Opfyldelse, for at gjøre mig fuldkommen lykkelig.

Det var den første skønne Vindsedag. Naturen havde smykket sig med sine grønne Krands og Blomster, for at hylde Genrykkelsens Fest. De unge Karle havde plukket lyse Mai i Skoven, Pigerne udphintede Prædikestolen og Stolestaderne dermed. Min Kone gik til Kirken ved min Side, med den lille tre Mars gamle Susanne ved sin Haand. Den klare Himmel, den blaa Luft satte mig ligesom hen i det forjettede Land. Mig thktes at see Jesus gaae giennem det frodige Græs paa Marken. Jeg

tænkte paa, hvor lykkelige de Mennesker havde været, som havde levet med ham. Saa tænkte jeg igien paa den gyselige Dag, der pludselig havde berøvet dem deres Lærer og Mester; men hvorledes saa atter hans udødelige Minde havde begejstret dem ved en Fest, som feiredes til hans Erindring, og givet dem flammende Tunger. Denne Fest skulde nu gientages, og give mig Tunge til at tale. Saaledes blev Erindringen det, som forbandt Forgangenheden med Livet; og Haabet som vafte ved Erindringen, forbandt atter Livet med Fremtiden.

Dette var omtrent Gangen i den Prædiken, jeg agtede at holde.

Da vi stode paa den store Grønning ikke langt fra Kirken, kunde vi ikke komme frem for Mennesker. Kirkeflokken, som kinede til Høitid, blev overdøvet af en Tromme, et Par klingende Bækkener og nogle Fløiter. Jeg spurgte mig for, hvad det var? Man fortalte mig, at der var en Biørnetrækker og en Bajats, som vilde more Byen i Dag. Jeg spurgte efter Sognefogden; man svarede, han var syg; efter Bøgeteren; han var ikke tilstede. — Mine Venner! sagde jeg til de Omkringstaaende, nu er ikke Tiden til sligt. Det er en slem Norden, at disse Folk vise deres Optrag under Gudstienesten. Man maa strax gaae til Amtmanden og underrette ham derom. Jeg haaber, hans Folk komme snart, og saa vil man fortryde, at man uden Tilladelse opslaaer sine Boder her lige udenfor Kirken og forstyrrer Festens Høitid.

Under denne Tale skilte Mængden sig ad; og da just Biørnetrækkersekskabet stod imellem Kirken og mig, maatte jeg, uagtet min Misfornøielse, gaae det temmelig nær forbi. — I komme snart til at pakke ind, hørte jeg en gammel Mand sige: her bliver intet for Jer at fortiene. Hans Belærværdighed vil forklage Jer for Politiet. — Det er tilpas for slige Landstrygere! sagde en Anden; de komme ikke blot for at trække os Pengene ud af Landet, men

vanhellige ovenkiøbet Festdagen, og forstyrre os i vor Andagt. — Imidlertid var jeg kommen forbi Biørnetrækkeren, som forbluffet stod med sin Sællepipe under Armen og sin polske Sue i Haanden. Men man tænke sig min Forfærdelse, da Bajatsjen vendte sig om og saae paa mig. Det var den samme Harlekin — Apothekeren — Schwalbe, der havde spillet mig den uforstammede Streg for fem Mar siden i Romeo og Julie, og som for den Sags Skyld var bleven nødt til at rømme Theatret. — Han havde aldrig saasnart gientkiendt mig, førend først Forundring, derpaa en ondskabsfuld Glæde tindrede i hans Dine. Han giættede sig strax til Alt; derpaa vendte han sig med en latterligandægtig Mine til Menigheden og spurgte: Er det Eders Præst? — Det kan Du vel see! var Svaret. — Jeg stod som en Skynder, der førtes til Retterstedet, for at udstaae, ikke blot Døden, men en piinlig Død. Jeg forudsaae alle mine Ulykker og blegnede som et Liig; — alt hvad jeg kunde, var med et Blik fuldt af Taarer at anraabe min Bøddel om Barmhiertighed. Men denne Forvirring kildrede ham kun mere. Med sin spidspullede Hat i Haanden nærmede han sig ærbødig, med adskillige Bue, og sagde: Det er altsaa andengang jeg har den Ære at gjøre Deres Belærverdigheds Bekiendtskab. Jeg seer, vi have begge skiftet Farve siden den Tid. Jeg er bleven hvid, og De er bleven sort. De har lagt Dem en smuk Familie til; men min er heller ikke at foragte. Seer De den unge Riddermand der paa sin Ganger? Det er min Søn. Gatten af, Slubbert! — Og den smukke Dame der, med Sættet paa Hovedet, er min Datter. Vil Du neie, Canaille? — Han havde neppe udtalt disse Ord, før en Albe i kort blaa Trøje, der sad skrævs over Biørnens Hals, tog sin galloneerte Hat af for mig, og en lille Hund med Fiskebeensskjorter gav sig til at neie. — Alle Mennesker forundrede sig over denne Uforstammede mod en Præst i Ordensdragt, og han var uden-

tvivl bleven stenet, hvis ikke nogle af Byens Ungdom, som han havde faaet paa sin Side, ved at bringe dem til at lee, havde taget ham i Beskyttelse. — Min Kone betragtede mig med store Dine, og min lille Susanne hoppede og sprang af Glæde over Gunden og Alkekatten. — Det var mere end jeg kunde udholde. Jeg holdt mig ved et Træ, for ikke at synke til Jorden. Den grusomme Bajats var ikke tilfreds med denne Ydmygelse. — Deres Belærværdighed, sagde han, har vist intet imod at vi bygge vor Fjællebod saa nær ved Kirken? Jeg veed, De er en Ven af at forene Theatret med Prædikestolen! — Nu kunde Folk ikke tæmme sig længer; en stærk Karl slog ham i Hovedet, saa han tumlede, og hans Ansigt stod i Blod. Dette maatte jeg Ulyksalige undgiælde. — Hvad slaaer I mig for? raabte den forbittrede Ufsindige. Eders Præst er en ligesaa stor Giegler som jeg, det vil jeg bevise. Han har jo været Comodiantspiller! Vi have begge ageret sammen for fem Aar siden i Sachsen, hvor han forgiftede sig med et Bometiv paa Theatret. Lad ham nægte det om han kan! — Meer hørte jeg ikke; jeg besvimede.

Et Stør være draget over den følgende Nædselsscene! Men din Medlidenhed vil Du ikke nægte stakkels Frands, kære Læser! naar Du hører, at hans Adelheid, tre Uger efter denne Begivenhed, laa paa Kirkegaarden, med et dødfødt Barn ved sit Bryst. — Da jeg havde begravet hende, og selv strax nedlagt mit Embede, stod jeg, Afstenen efter hendes Jordefærd, med min lille Susanna ved Haanden, som en bleg Skygge ved min Svigerfaders Dør. Han tog mit Barn til sig, jeg omfavnede Susanne, betragtede min Adelheds Træk i det lille Ansigt endnu engang — og gik bort.

Paa Weien raabte man efter mig: See der gaaer

den Præst, som har været Comødiant! Jeg maatte skynde mig ud af Bøen, af Frygt for Drengenes Hyl; til om Aftenen opholdt jeg mig i Skoven; da det blev mørkt, vendte jeg tilbage til Kirkegaarden, for at dvæle nogle Dieblig ved min salig Kones Grav. Jeg bragte en vild Rose med fra Krattet, og plantede den paa Graven. Just som jeg vilde gaae, mærkede jeg, at man havde glemt at lukke Kirkedøren. Jeg gik ind. Det faldt mig ind, at Aldelheids Psalmebog maatte ligge i hendes Stol. Jeg ilede did og fandt den virkelig paa sit gamle Sted. Jeg slog den op; hendes Navn stod paa det hvide Blad foran, skrevet med hendes egen Haand. Jeg trykte det til mine Læber, bladede i Bogen, og fandt et visst Rosensblad klæbe ved de Linier:

„Hvo ikkun lader Herren raade,
Dg til ham sætter al sin Liid!“

I dette Vers læste jeg endnu ikke Himlens Trøst. Jeg glemte Psalmebogen paa min Barm, og ilede ud af Kirken, hvor Hændelsen førte mig. — Hvad der paa denne Vandring kændtes mig, veed jeg ikke. Jeg gik som i Drømme, og min Tilstand var ikke langt fra Vanvid. Jeg taledede med ingen. De Penge, min Svigersfader havde givet mig, skaffede mig Guusly saalænge de varede. Gengang var det silde. Førend jeg gik ind i Værtshuset, greb jeg i min Lomme, — den var tom! Uden Penge, sagde jeg, faaer Du intet af Menneskene. — Jeg tumlede fort, og kom i den maaneklare Nat til en speillar Flod, satte mig ved Bredden og stirrede i Vandet. En lille Mhg styrtede sig deri. Den snevre Kreds udbredte sig i alt større og større Munddele. Pludselig forekom det mig, som om en Havfrue steg op midt imellem Kredse, med et Barn i sin Arm. Det var Aldelheid! — Kom herved, kiære Frands! syntes mig hun sagde med sin sølvklare Stemme; kom

herned til mig og din lille Dreng. Susanne følger snart efter. — Det tyktes mig, som om hun traf mig ved min Fod. Jeg svimlede, jeg gled — pludselig sank jeg i Vandet, og Bølgerne sloge sammen over mit Hoved.

Da jeg vaagnede fandt jeg mig i denne Hytte paa Mossbænken. En Olding i graa Kappe, med et langt hvidt Skæg, stod for mit Læie. — Gud være lovet! raabte han glad, da jeg slog Øinene op, — Du er ingen Selvmorder. — Jeg vilde tale; han forbød mig det, og bragte mig Hiertestyrkninger. Først anden Dagen, da en dyb Søvn havde vederqvæget mig, fik jeg Lov til at fortælle min Skæbne. — Megen Ulykke! sagde han; men Mennesket bør lide med Taalmod. — I den mørke Skov findes en Ven, hvis Du ikke forsmæer ham! Han rakte mig sin Haand. — Hvad har bragt Eder herhid, fromme Fader? — Lyt til Gensomhed og Eftertanke, ikke Ulykken, som Dig. — Jeg betragtede Oldingen: høi og stor, som han stod der, forekom han mig som en guddommelig Aabenbaring. Jeg blev hos ham, gik ud i Skoven og sankede Dviste med ham, hjalp ham at lave Mad og at gjøre Skeer og Skovle. Vi læste sammen i Bibelen. I hans Sygdom var jeg hans Læge; da han døde begrov jeg ham, og arvede denne Hytte og denne Kappe efter ham.

Et Aar efter min Ankomst døde han i en høi Alder. Hans Dngang havde vant mig til Gensomhed. I nærmeste Næbsted gjorde jeg Bekjendtskab med den gamle Smedker Wolf; han blev min Ven, og vi besøge hinanden ofte.

To Aar efter min første Indtrædelse i denne Hytte, som jeg sad i min Rolighed og læste, hørte jeg Nogen synge nærved i Skoven. Jeg gik ud; det var en fremmed Mand, der ilede mig imøde, med en hvid Stav i sin

Haand, med et Skomagerstødskind, et lille Fipsticg, en rund Paruk og en Pilegrimshat med Muslingeskaller. Han sang som Jerusalems Skomager:

Ukjalig Gremit!
 Som sidder i din No,
 Og styrket ved din Tro,
 Guds Rige kalder Dit;
 See mine snare Skridt!
 Jeg har kun liden No.
 Jeg slider mine Skoe,
 Og gjør dem selv, min Tro!

For Fusentasteri
 Jeg længe bøde maa;
 Til Verden skal forgaae
 Min Straf er ei forbi.
 De Folk ad Livets Sti
 Saa skævt paa Skoen gaar;
 Den trykker deres Taa;
 Men — det maa jeg forstaae!

Jeg blokker Skoen ud;
 Hvis den i Stykker gik,
 Jeg sætter den en Flit,
 Jeg lapper Støvlens Hud.
 Jeg flaaer den plumpe Stud,
 Og garver stive Skind.
 Jeg blødner stive Sind.
 Jeg gaaer i Sol og Slud.

Jeg Soffer sælge kan,
 Gøthurner ligerviis,
 Og alt til billig Priis,
 Mundt i det hele Land.

Jeg gjør dem med Forstand.
 Thi kom, hvis Du er vis!
 Jeg vil min Bod opslaae,
 Jeg lærer Dig at gaae!

Blumau! raabte jeg, og laa i hans Arme. — Han blev tre Dage hos mig; saa forlod han mig. — Om et Aar kommer jeg igien, sagde han ved sin Bortgang. Farvel saalænge! — Han holdt Ord paa en forunderlig Maade. En galloneret Tiener traadte ind i min Hytte, og paa slet Tydsk meldte han mig, at Kammerherre Herr von Voltaire, den store Digter, som just reiste her forbi fra Preussen til Frankrig, ønskede at gjøre mig en Visit. Jeg vidste ikke hvad jeg skulde svare, da Bogen allerede holdt nede ved Bierget. En gammel Herre, med et meget rynket Ansigt, stor pudret Allongeparuk, rigtbroderte Klæder, ilede mig med megen Artighed insøde og tiltalede mig paa Fransk.

I Sandhed, min Ven! raabte han, De gjør vel. Der gives kun to Maader for den Kloge at leve paa mellem Narrene: enten at skændes med dem, eller at ignorere deres Tilværelse. Tillad mig, at jeg lader min Tiener koge mig en Kop stærk Kaffe paa Deres Skorsteen; saa ville vi, mens jeg drikker, og mens jeg overtaler Dem til at drikke med, gjøre Bekjendtskab. — Herr von Voltaire! sagde jeg, min Skorsteen staaer til Deres Tjeneste, men jeg drikker ingen Kaffe. — De har Ret! raabte han. En Eremit bør drikke Kaffe; Kaffeen er en skøn Gave af Naturen, og det er kun Menneskene, ikke Naturen, De bør vende Nyggen. Vogt Dem for Munkestolthed! med Munkene har jeg intet at gjøre. — Herr von Voltaire! — sagde jeg. — Nu, tag det ikke fortrydeligt op, raabte han med megen Godmodighed, at jeg skiemter. Jeg er bleven vant til at betragte Verden fra den latterlige Side, og jeg sparer mig ikke selv. Jeg græder sjelden, uden

naar jeg læser Gyskovs Tragedier; især mine egne. — Jeg var i Forlegenhed; thi jeg udtrykte mig kun slet paa Fransk. Herr von Voltaire mærkede det og fik Medlidenshed med mig. Tal kun Tydsk, min Ven! raabte han i en mig meget bekiendt Tone; jeg taler Deres Patois som mit Modermaal. — Med disse Ord afkastede han Allongeparhyffen — og hvo var det atter andre, end den forstyrrede Blumau? —

Uagtet han var sex Aar ældre end jeg, kom han længe saaledes aarlig, opmuntrede mig og spillede Komædie for mig i Orken. Men nu ere vi igjen i en Alder, hvor de sex Aars Forskiel i vor Alder gjør stor Virkning. Han er gammel, lever i magelig Ro, men ryster paa Haanden og kan ikke skrive mig et Brev til mere.

Wolf og jeg blive ogsaa gamle, dog er det ikke saa meget Alderen, som en slem Goste, der trykker mig. Jeg har intet at ønske meer i Verden, end undertiden at see min Susanne. Jeg besøger hende aarlig nogle Dage hos hendes Tante. Den slemme Tante vil ikke undvære hende. Hun har dog lovet at besøge mig engang her med hende. Gid det ikke maatte skee forsilde. Gode Gud! lad mig endnu engang før min Død omfavne mit Barn, og i hendes skienne Ansigt gienkiende min Adelsheid!

Hermed endte Theodor Oldingens Levnetsbeskrivelse. Vi have oversprunget de Afbrudelser, der hyppigt skeete under Læsningen af den bedrøvede Datter, og ile med at berette Slutningen af denne Fortælling.

Det var allerede temmelig silde næste Morgen, da Tjeneren kom ind, og meldte at en ældgammel Herre, understøttet af to Domestiker var paa Veien op til Hytten og ønskede at hilse paa Theodor og Susanne. De havde neppe Tid til at bringe alting i Orden, før han traadte ind.

Tilgiv en Olding, min Herre! sagde han med en

skion tydelig Stemme og et venligt udtryksfuldt Ansigt, at han for første og sidstegang i sit Liv uleiliger Dem. Jeg kom for at besøge en gammel Ven; men skiondt han var nogle Aar yngre end jeg, er han dog gaaet mig forud, hører jeg. Dog haaber jeg snart at indhente ham igien. Jeg kommer for at hilse paa hans Datter, vedblev han, idet han bukkede for Susanne, og for at gjøre hende en Opdagelse, som vil være hende kjær.

Alt! raabte Susanne — det er vist Herr Blumau! Gaaeste rigtig, min skionne Frue! sagde han. Kiender De mig? — Vi have nylig læst min Faders Levnetsbeskrivelse, og deri taler han om Dem med saameget Benskab. — Ja ja, raabte den gamle Fremmede, Frands og jeg vare gode Venner. Den Levnetsbeskrivelse maa De ogsaa lade mig læse. Jeg skal til Giengæld vise Dem noget, som De neppe venter. Vil De see Deres Fader? — Susanne skælvede, den Gamles Ansigt var som forklaret ved disse Ord, — hun vidste ikke i hvilken Mening hun skulde tage dem. Blumau bide ikke paa Svar. — Her reiste engang en god Maler forbi, sagde han; han fandt at min Ven havde et herligt Oldingshoved, og malede ham. Men Eremiten fandt det forsængeligt at lade Billedet hænge her paa Bæggen. De skulde arve det, og jeg skulde være den, hvis jeg overlevede ham, der skulde give Dem det. Her er det! — Med disse Ord skiod han et Pilegitter, udstoppet med tørt Mos, tilside i Bæggen — og det skionneste Portræt af en from Eremit smilte dem imøde. — Neppe havde den gamle, magre, brunladne Tiener, der fulgte Blumau og stod i Døren, seet dette, før han faldt til Jorden med et Skrig for Billedet, og raabte: Tilgivelse, Tilgivelse! Knus mig ikke med dit Blik! — Med disse Ord reiste han sig atter og styrtede ud af Hytten.

O den arme Dævel! raabte Blumau. Tusentast som jeg er, med samt mine tre og halvfierdsindsthye Aar

Da jeg var yngre, var jeg forsigtigere. — Hvo er det Memeste? spurgte Theodor. Hvad fattes ham? — Han forfølges som Drest af Furierne, sagde Blumau. De kiender ham ikke? De har læst om ham. Det er den stakkels Schwalbe!

Susanne gyste med et Blik der udtrykte den største Uffth. O det Umemeste! raabte hun. Har endelig Billedet af en uskyldig Oldings straffende Blik forfærdet ham og bragt ham til Fortvielse? — Kiære Barn! sagde Blumau, din Brede er saa naturlig; men dit hulde Ansigt viser, at Du ikke kan hade længe. Din Fader har for lang Tid siden tilgivet ham. Gior det ogsaa! Han er saa uhykkelig! Samvittighedsangst fortærer ham; sort Melankolie. Jeg har for nogle Aar siden taget ham i mit Brød, da han som en piattet Betler en kold Vinteraften stod udenfor min Dør i stum Fortvielse. Han har tient mig siden den Tid ærlig og tro. Men hans Blik stirrer hyppigt mod Jorden, som Rains, og han svinder hen som en Skygge. Jeg har maattet love, at tage ham med, og at skaffe ham din Faders Tilgivelse. Din Faders Død har rystet ham endnu mere, og dette pludselige Syn har ganske styrket ham i Støvet. Tilgiv ham, mit Barn! See, hvor din Fader smiler fra Billedet, og beder derom! — O jeg vil gierne tilgive! raabte Susanne; hvor er han? — Lad ham gaae sin egen Gang, svarede Blumau; det hjælper ikke at tale til ham. Nu løber han om i Skoven. Maaskee kommer han i Aften igien; maaskee see vi ham aldrig meer. Døer han, saa er han vel faren; lever han, saa ville vi formilde ham de faa Dage, han har igien.

Den gamle Blumau blev hos dem hele Dagen i Hytten. Om Aftenen tog han imod deres Indbydelse, at tilbringe nogle Uger hos dem. De førte hiem giennem Skoven. Det var allerede temmelig mørkt. Da de kom til Bondebynen og Kirkegaarden, saae de et Lys i Natten

ved Frands's Grav. Susanne og Theodor stege af, for endnu engang at besøge den. — Hils min gamle Ven! raabte Blumau i Bognen; mine Been ere for stive, det koster mig for meget at komme op og ned, og jeg kommer ham dog ikke synderligt nærmere, om jeg ogsaa gaaer det Par Skridt. Snart er jeg ham nærmere end I, saa skal jeg hilse ham fra Eder.

Da Susanne og Theodor kom til Graven, saae de et gammelt blegt Memeste, med stærke Ansigtstræk, i en hvid Dragt, ligge henstrakt over den. Han havde nylig plantet en Slaentorn paa den, og de hørte ham sige: Bajats har taget sin Sørgedragt paa. Han sørger med Hvidt, det er Fortvivlelsens Farve. Jeg har plantet Torne før paa din Bei, og de reve dig tilblods; denne Torn river dig ikke; den kaster blege duftende Blomster paa din Hoi. — Her hævede han sit Hoved; men da han saae Theodor og Susanne, skreeg han høit: Barmhiertighed! Barmhiertighed! flygtede henimod Kirkenurenen, gjorde et Saltomortale over den, og forsvandt i Skoven.

Egteparret forlode Graven med Beemod og Medlidenhed. De fortsatte deres Bei med Blumau, og han tilbragte adskillige glade Dage i deres Selskab. Schwalbe hørte man intet til, Oldingen maatte reise hjem uden ham.

Først Naret derpaa fandt man atter en Eremit i Frandses Hytte, klædt i den samme graa Kappe. Det var Schwalbe! Nogle Nar derefter laa han paa Kirkegaarden ved sin Formands Side. Slaentornen rystede hvide venlige Blade ned over dem begge, og Gravene vorte hvert Nar nærmere sammen. Gamle Wolf havde selv sat et lille sort Kors ved Frandses Grav, hvorpaa man læste: Døden forsoner!

Den billige Kunstdommer.

Den unge Winfred levede eensomt nogle Mile fra Breslau, i en Landsby, hvor hans Fader havde været Præst.

Harde Winfred været Katholik, saa var han bleven Munk; han pleiede tit at klage for en gammel Degn, som han boede hos, at denne Orden aldeles var ophævet iblandt Protestanterne. — Vi have udryddet meget af Sveden tilligemed Klinten, sagde han. Endeel af vore Geistlige ere ligesaa store Fanatikere, som fordum de vanvittige Gremiter i Orknerne, de hade Kunsterne og Livet. En skøn Kirke, herlige Malerier, himmelsk Musik tilhøre ikke længer Gudstienesten. De fordømme hver uskyldig Fryd; tale kun om Blod og Bunder; og af deres evige Truen med og Angst for Dævelen, skulde man troe, at de frygtede ham meer end Vorherre. Hvorfor har man dog aldeles ophævet Munkeløsterne? Nu er alting anlagt paa den saakaldte Nytte, og denne Afgud dyrker man og offerer Mennesker til, som til en anden Mizlipuzli. Er der ikke en uimelig Kirke, et høiere Samfund i Norden for Menneskene, for hele Jorden? Nu skulle de alle have Levebrød, for at giftes, og giftes for at fylde Husene med Børn, der atter skulle have Levebrød. Hvad skal alle disse Embedsmænd og Forretningsmænd til? Den

ene river Brødet af Munden paa den anden, misunder, arbejder imod og nedsetter den anden. Var det ikke godt, at Staten bekostede en Indretning, hvor aandsfulde, noisomme, flittige Lærde, ædle Mennesker, der ikke vilde tage Embederne fra de andre, ikke vilde giftes og fylde Staten med fattige tærende Borgere, fik et beskedent Udkomme? En Celle, en Kiortel, et tarveligt Maaltid? Kunde ikke disse Mænd ved Skrifter, ved et ædelt Exempel i Samtale og Omgang virke mere Nytte for ringe Løn, end mange middelmaadige Embedsagjølere?

Den gamle gode Degn søgte ved flige Leiligheder at snakke ham disse Munkegriller ud af Hovedet; men han havde ikke Vinfreds Beltaalighed.

De veed, sagde Ynglingen, det er ikke af Egennytte, at jeg taler; min salig Fader har efterladt mig saameget, at jeg med Orden og Sparksomhed, i noisomme tarvelige Kaar, kunde gifte mig; men derfra bevare mig Gud!

Sworfra skal Gud bevare dig? spurgte Degnens lille Datter Sophie, et Barn, som gif og legede i Lysthuset, men som i det samme blev staaende og betragtede ham alvorligt med de skønne blaae Dine. Fra at gifte mig! gientog Vinfred. Neppes havde han sagt disse Ord, før Barnet gav sig bitterlig til at græde, og raabte: Du er jo min Mand! Du har jo sagt, at jeg skal være din Kone! — Vinfred tog den nydelige lille Pige op paa Skjødets, fiklede for hende, og sagde leende: Ja det er en anden Sag, lille Sophie! Du skal være min Kone, det forstaaer sig.

Hermed blev den alvorlige Samtale afbrudt; de stode op i det gamle Jasminlysthus, hvori de sadde, og gif igiennem den lange Nibsgang, der strakte sig hen mellem Urter, Bønner, Kaal og Selleri, til Degneboligen.

Kort efter stete der noget, som tildrog sig Winfreds største Opmærksomhed og bragte ham til at reise til Breslau. Den berømte Lessing var kommen did, for at vederqvæge sig efter altfor anstrængende Studeringer. Som Gouvernementssecretair hos General Tauenzien troede han at opnaae denne Hensigt, hvilket Mange ansaae for umuligt paa den Maade. De Timer, som hans Embedsforretninger, hvilke han afgjorde om Formiddagen, indte ham, hellegede han Videnskaberne og selskabelig Omgang. Saasnart han kom fra Generalens Bord, sædvanlig Klokken 4, gik han i en Boglade eller paa en Bogauktion, for at forsøge sit skionne Bibliothek; eller, for det meste, hjem, hvor han gierne indlod sig i videnskabelige Samtaler og Disputer med sine lærde Venner. Han havde fundet Andreas Scultetus, en Digter fra Opibes Tid; af ham forelæste han ofte noget, og undrede sig over, at de Andre ikke kiendte ham. Sit militaire Skuespil Minna von Barnhelm, der gjorde stor Opsigt, havde han nylig digtet, og takkede tildeels sine personlige Forhold og sin Post hos Tauenzien for, at han kunde digte det. Nu havde han ifinde at skrive en Alcibiades, og der mumbledes om en Faust.

Winfred, som var en stor Ven, Beundrer og hjemmelig Dyrker af Muserne, ilede til Breslau.

O! raabte han, da han saae Taarnene paa Breslau, hvor det maa være skiont og herligt at leve med en stor Mand, at nyde daglig Frugt af hans Skarpsindighed og Forstand!

Med disse Tanker kiørte han ind i Byen, stod af ved et Bærtshuus, og spurgte Opvarteren: om ikke den store Lessing var her i Byen? — Nei, min Herre! svarede denne. Det er Skade, De kommer forsilde, han forlod os igaar. Han var her i en tre Ugers Tid, og havde stærkt Tilløb; men nu er han reist til Berlin, for at fortiene flere Penge; thi her gad tilsidst ingen mere see ham, skiondt han vel var det værd. Jeg har seet ham

tre Gange. Han var sine tre Allen høi, og han kunde løfte, jeg veed ikke hvormange Skippund Jern. — Hvad er det for en Snak? sagde Winfred. — Spørger De ikke om den store Mand? — Jo, om den største Mand i Tydskland, den lærde Lessing, som boer hos General Tauenzien. — Ja saa ere vi ganske enige, svarede Opvarteren; men De tager blot feil af tre Ting: han er ikke lærd, thi han kan knap skrive sit Navn, han boer ikke hos General Tauenzien, men i den forghldte Hane; og han hedder ikke Lessing, men Lesser.

I dette Dieblif kom Bærten ind og gjorde Ende paa Feiltagelsen; men hvor bedrøvet blev Winfred, da han hørte, at Lessing var farlig syg og laa for Døden af en hidsig Feber. — Jeg maa see ham! raabte han. Lad mig komme til ham! Jeg vil pleie ham, jeg vil vaage over ham, til han kommer sig igien. — Det kunde vel lade sig gjøre, svarede Bærten. Sagde De ikke, at De havde Brev med til Dr. Morgenbesser? Jo! — Det er Lessings fortrolige Ven og Læge; gaa til ham! Tilbyd Deres Tieneste! Den bliver vist ikke forsmæet; thi jeg veed, at der altid maa vaage Een over den Syge; og Husets Folk ere alle træt af denne Nattevaagen, som de ofte maae skiftes til.

Det kostede Winfred ikke megen Umage at blive antaget til denne Tieneste, han følte sig høist nedslaaet og modløs, da han med Doctoren traadte ind til den Syge. Gode Gud! tænkte han, er det Lessing? Sin sunde, trodsige, forskende Mand? Hvad er selv den dygtigste Mand, naar Sygdommen knuger ham? —

Da Doctoren nærmede sig Sengen, smilte Lessing og betragtede sin Ven med store Vne. De kommer beleiligt, sagde han; nu kan jeg ogsaa gjøre Dem deelagtig i en stor Hemmelighed, som De vist længes efter at indvies i. — Hvad da, kæreste Lessing? — Jeg er just nu beskæftiget med at opdage, hvad der foregaaer i min Siæl,

i det Dieblig jeg døer; saasnart jeg veed det, skal De ogsaa faae det at vide. — Kiæreste Lessing! det er umuzligt! svarede den bedrøvede Læge. — Alt, De spiller mig Intriguer! sagde den Syge vranten, idet han fortrydelig vendte Hovedet fra ham, ind til Bæggen og blev ganske stille.

Mon han er død? suktede Winfred. — Nei, endnu ikke, svarede den deeltagende Ben, da han havde følt Patientens Puls; men jeg har kun lidt Haab. Jeg forlader Dem, thi jeg gjør dog ingen Nytte her; og jeg kan ikke udholde den pinlige Spænding. Giv ham hver anden Time thve af disse Draaber i Vand! Lædst ham ogsaa Tungen med lidt Brystsaft! Jeg gaaer ind og lægger mig i næste Bærelse. Væk mig, naar der hændes noget usædvanligt, eller naar han er død.

Winfred satte sig hen i en Krog, efter at han havde taget en Bog ud af en Boghylde, for at læse deri. Den Syge syntes at slumre og at drømme tidt. Ved Sengen stod et Bord med et Lys og med Medicinflasker, som fastede deres Skygge paa Bæggen. Pludselig aabnede Lessing Vinene og stirrede hen paa Muren. Der er Klejst! sagde han, idet han pegede hen paa en lang Skygge af een af de største Flasker; — der er han med sin Husarhue og sin Dolmantel, for at gaae paa poetisk Billedjagt. Ved Siden af den lange Flaske stod en lille, med en kort Seddel ved. — Og det er Moses Mendelsohn, med sit Hipskiæg! Farvel, farvel, mine gode Venner! — Dermed sank den Syge atter hen i en dnb Slummer.

Winfred rakte den Syge sit Medikament; Lessing tog det. Winfred spurgte, om han ikke vilde have lidt Brystsaft? Han nikkede og fik det. Saaledes forgik Natten temmelig roligt.

Senad Morgenstunden blev Winfred overfaldet af en saa stærk Søvnighed, at han ikke kunde holde Vinene oppe. Men hvor forskrækkedes han, da han vaagnede ved en

sagte Lyd fra et Vindue, der blev aabnet, og saae den Ehge paa en Stol, for at springe ned i Gaarden fra fjerde Stokværk.

Han ilede strax hen og omfavnede Lessing. — Hvad gjør De? raabte Winfred forfærdet. — Jeg vil maale Døbet, for at see, hvor høit jeg kan komme. Giennem Afgrunden gaaer Veien til Stierne. Men det er ikke langt nok. Jeg vil til den evige Fornuft, der boer over og under Stierne. — Brug dog den sunde Fornuft, kære Herr Gouvernementssecretair, raabte den stakkels Winfred fortvilet, og gaa i Seng igien! — Ved denne Larm kom Doctoren ind. De fik den Ehge til No igien, og et Par Timer derefter gif Winfred selv til Værtshuset, for at søge Hvile.

Han sov saa fast, at han først vaagnede henad Middagstid, da Kioldersvenden kom for at spørge: om han vilde spise til Middag, der var en anden Rejsende, som ogsaa skulde spise i Værtshuset, og som gierne vilde have Selskab. Winfreds første Spørgsmaal var om Lessing. — Han er død! lod det sørgelige Svar. — Skjøndt Winfred ikke havde kiendt Lessing personlig, bedrøvede dog denne Efterretning ham overordenligt.

For at adsprede sig, tog han mod Indbydelsen, at spise med den fremmede Herre paa hans Bærelse. Det var en munter feed, blond Sangviniker, en Herr von Beil, som levede af sine Midler og agtede at gjøre en Reise til Schweiz, da han var en stor Elsker af Naturen, især af deilige Udsigter.

Han hørte med største Ligeghldighed Winfred berette Lessings Død. Ja — sagde han — det skal have været en lærd Mand, og han var ogsaa en god Poet, siger man. Men det forstaaer jeg mig ikke paa; jeg bryder mig ikke om slige Phantasterier, der kun existere i Ind-

bildningen, og ikke, som de dannende Kunster, ere Efterligninger af det Solide. Jeg holder mig til Naturen. Jeg har alt i et Par Aar giennemreist Sarzen, det sachsiske Schweiz og Riesenbergene; og der er neppe en Udsigt, et Bierg, en Dal, en Flod, en Klost, en Hytte, som jeg ikke kiender specielt. Men nu vil jeg reise videre, til det virkelige Schweiz. Thi disse Surrogater kunne ikke tilfredsstille mig. Alt hvad jeg behøver endnu; — thi jeg har Penge nok, en prægtig magelig Vogn, og Postheste faaer man overalt — men en Ven, en Rejsefælle, en Mand, som jeg kan meddele mine Følelser, og som kan glæde sig med mig over mine Udsigter; — det vil ikke siige i Fremtiden, — thi dem behøver jeg ikke; men i Diebliffet, i Nærværelsen; — en saadan Mand træffer man ikke saa let, som et friskt Forspand ved Poststationerne. De, min unge Herre! lader til at kunne være en saadan sympathetisk Deeltager. Og vil De i denne Dvalitet gjøre Reisen med, saa staaer min Vogn, mit Bord, min Pung, og alt hvad jeg kan tiene Dem med, til Tieneste.

Et saadant Tilbud var ikke at foragte. Vinfred reiste til Schweiz med Herr von Beil.

Men uagtet det Embede Vinfred havde faaet, at være Herr von Beils Medtilskuer og Medføler, lod til at være særdeles mageligt og behageligt, saa mærkede han dog snart, at det var intet mindre, ved den uafsladelige Beundring og Sympathie, hvortil den utrættelige Herr von Beil opfordrede ham. Paa enhver Bakke maatte de op og see Landskabet, ved at bukke Hovedet ned giennem Benene, for at faae en naturlig Kamme. Hver Morgen maatte Vinfred beundre den grønne Farve og Purpuret i Skyerne, hver Dvæld den forskellige Astenrøde og Maa-neglandsen. Han maatte lægge Mærke til Slagstyggerne

og Coloriten paa Løssøret i Susene, til Bøndernes Dragt, til Pigernes Phyt, til Dvæget paa Marken; uden at faae Lov til næsten en eneste Gang at tale med et fornuftigt Menneske, at interessere sig for en skøn Handling, eller røres over et Menneskes Skiebne.

Winfred havde længe lidt af denne taabelige Forfkrøenhed, indtil der indtraf et Tilfælde, som bragte ham til aldeles at bryde med Naturjægeren.

De kom etsteds i Schweiz en Morgen paa et Bierg forbi en Hob Mennesker, der havde forsamlet sig om en gammel blind Sanger, med en Viol paa Ryggen. Han sad der paa et Fjeldstykke, i en lang Kiortel, med et hvidt Skjæg, og en deilig ung Pige laa død og sneehvid i hans Skød. Det var hans Datter, som med en Antigones Trostak havde fulgt og ledet ham overalt; men i Nat havde de forvildet sig paa Klipperne i Taagen, de havde intet Huusly fundet, og den stakkels syge Pige, der længe havde dulgt sin Svaghed for Faderen, var slumret ind for evig i hans Skød, uden at han vidste det, før der kom fremmede Folk og fortalte ham det; thi han tænkte paa dem i den Tanke at hun sov. Dette rørte Winfred overordenligt og han vendte sig til sin Rejsefælle, for nu ogsaa engang at finde Sympathie og Deeltagelse hos ham. Herr von Beil var henrykt. Det er fortræffeligt! raabte han. Hvilket Billede! O gid jeg havde en stor Kunstner her, at han strax kunde male os det. Den ærverdige Olding, endnu i sin Kraft; den unge Pige, der, som et spædt afbrudt Blomster, er visnet i hans Skød. Hans Forundring og Uvidenhed, Mængdens Deeltagelse. Det er ganske charmant! — Og det er alt hvad De føler? spurgte Winfred. — Kiære Winfred! sagde den opmærksomme Natur- og Kunstkiender, bliv mig fra Halsen med Deres smaalige Sentimentalitet! De maa vænne Dem til at skue Objecterne i Naturen med den Ro og Besindighed, som ene gjør os skikkede til at opfatte dem, istedetfor

blot at drikke Dem daglig en Muns af Deres egne barnagtige Følelser.

Naar saa gaae De Fanden i Bولد til Deres Natur, koldhiertede Egoist! — raabte Winfred; — de, hvis Mand kun som en Badsæk eller et Rejsekrin giemmer Billeder, for at lege dermed, som Børn med Nürnbergerkran. Mig seer De aldrig meer.

Med disse Ord vendte han sin Rejsefælle Ryggen og gif hen til den gamle Sanger. Herr von Beil svarede ikke et Ord, satte sig roligt op i Bognen igien og kjørte sin Bei. De saae hinanden virkelig aldrig meer. Ein Kuffert fandt Winfred siden affat i nærmeste Værtshuus.

Han nærmede sig den blinde Sanger, som alle søgte at trøste, men som sad hensunken i en dyb Bedøvelse, og vilde ikke tillade, at man bortbragte Datterens Liig. Saalænge hun levede, sagde han, kunde jeg see endnu; jeg saae med Emmas Dine, og hun fortalte mig alt hvad hun saae. Naar vi blandte vore Stemmer sammen, da var jeg lykkelig, altfor lykkelig. Jeg gamle egennyttige Mand, der ikke mærkede at hun opoffrede sig for mig; thi hun var ung og skøn, og kunde gierne have fundet en brav Husbond, dersom hun ikke altfor meget havde elsket sin Fader, og daglig udsat sig for Kuld, Regn og Blæst, hvoraf hun tilsidst fik sin Selsot. — Da man atter prøvede paa at tage Liget bort, sagde han: Lader mig kun endnu engang føle paa hendes Ansigt og Hænder! Ja det var Emma. Nu Farvel! Nu sidder jeg tilbage i en stor iskold Gule.

Winfred blev et Par Dage paa Bierget i en Hytte, pleiede den gamle Sanger, talede med ham om Emma, besørgede hendes Jordfærd, og ledte den Blinde, da han fulgte sin Datter til Graven. Men her indtraf en be-

synderlig rørende Begivenhed. Da den gamle Mand hørte Snorene rasle ned i Graven med Liigkisten, begyndte han høit at istemme en Psalm, som han ofte havde sunget med Emma, mens hun levede. Men da han nu mærkede at han sang alene, og at den kiære Discant, hvortil han saalænge havde været vant, manglede til hans Bas, — da slog pludselig Stemmien Klif, ved en Convulsion i Struben, og han sank død til Jorden, rørt af et Slag.

Den unge Piges Begravelse blev nu opsat til Faderens kunde holdes med; og Vinfred sørgede for, at de kom til at hvile ved Siden af hinanden, under et smukt Træ paa Kirkegaarden.

Da han kort efter sad i et Værtshuus, hvor han havde forlangt en Stue for sig selv, hørte han i næste Værelse een af Gæsterne sige til en Anden:

Har Du hørt om den følsomme Gicæl, den unge Rejsende, som var paa Bierget forleden, da man fandt den gamle forsvirede Musikant med den døde Datter? Det har været en kion Tøs, som formodentlig benyttede sig ganske artig af Faderens Blindhed; dog, Krukken gaaer saalænge tilbunds, til den gaaer hankeløs hjem. Men Sværmeren var ganske opløst i Maanestien og Taarer. Han vilde endog stifte Broderskab med den gamle Drukkenbolt; men lykkeligviis for ham kunde denne heller ikke hænge længer sammen. Det er tungt med slige unge Mennesker, der ikke have mere Forstand, og hvor alting skal være Gierte. Man burde give dem en Formynder med paa Reisen.

Blodet kogte i Vinfred, og for første Gang i sit Liv agtede han at gjøre Brug af den Færdighed med Raarden, som han ved Universitetet havde erhvervet sig. Han aabnede Døren, der ikke var i Laas; pludselig stod

han midt i Selskabet med draget Sværd og raabte til Taleren:

Min Herre! jeg har hørt hvad De sagde; men da det ikke blev sagt for at fornærme mig, saa har jeg intet at hævne, hvad mig selv angaaer. Kan De bevise, hvad De har sagt om den afdøde Sanger og hans Datter, saa har jeg ikke et Ord meer at sige. Men kan De ikke det, saa erklærer jeg Dem for en Bagvasker, hvis De ikke tager Deres Ord tilbage, og erklærer dem for utilgivelig Letfjind.

Der skal Ingen tvinge mig til at bevise hvad jeg har sagt, raabte den Fremmede. Jeg siger det uden at bevise det, uden at kiende det Tiggerpak. Den Ene er ikke stort bedre end den Anden. Det er nok for mig.

Ogsaa for mig! sagde Binfred. De er en Bagvasker! — Det Ord kræver Hævn! — Saa hæv dem.

De sloges, og Binfred gav ham et farligt Saar, hvorfor han blev nødt til at tage Postheste og flygte over Grændsen.

I Triest finde vi ham igien, i en Gæstgivergaard ved Middagsbordet i et temmeligt stort Selskab af Fremmede. Han har isinde at reise til Italien. Binfred er at beklage; han har maaskee et Mord paa sin Samvittighed. De hjælper ikke, alle de Epidisfindigheder, hvormed han vil trøste sig.

Bed Bordet var der ham et Par Mennesker særdeles paafaldende. En lille Mand med et udtrykfuldt, ærligt Ansigt, ret et nordtysk Physiognomie, ved Siden af en stor feed smuk Italiener, med et falskt Blik, der aldrig var istand til at udholde den Andens godmodige tankefulde Blik. Den lille Thydsker lod til at være beskæftiget med en vigtig Tanke, der ikke tillod ham ret at være opmærksom paa hvad der omgav ham. Italieneren

derimod, uagtet han stræbte efter at gaae ind i den Kunds Tankegang, (de talte bestandig italiensk), var saa opmærksom paa alt, hvad der foregik, som en Politispion; og alle Gienstande maatte passere Revue forbi hans listige speidende Blik. Undertiden, naar den lille Mand ikke mærkede det, men saae ned paa Tallerkenen, stirrede Italieneren paa ham saa sælt og gyseligt, at det rystede Winfred, og det undrede ham, at ingen andre lagde Mærke dertil ved Bordet.

Siden fortalte Værten Winfred, at den lille Tjener var den berømte Winckelmann, og at Italieneren heed Archangeli, og var hans Rejsekammerat. Dette Møde bragte vor Yngling for en kort Tid til at glemme sin Tungesind. Han prisede sig lykkelig, at han engang i sit Liv skulde see den store Winckelmann, hvis Kunsthistorie han med saa megen Glæde og Beundring havde læst.

Følgende Dag, imellem Klokkeren eet og to, vilde Winfred gaae til Winckelmann. Men ligesom han kom op ad Trappen, mødte den fæle Italiener ham; som en Rasende, bleg og blodig, med en Dolk i Haand, sprang han i saa Sæt ned af Trapperne og løb ud af Porten. Winfred gjorde Larm; han skyndte sig strax med Værten op i Værelset. Der laa den Ulykkelige, giennemboret af flere Dolkkestik, svømmende i sit Blod, med en Snor om Halsen, ved Siden af sin aabne Kuffert. Morderen havde bedet ham om at vise ham nogle Guldmønter, og den ædle Winckelmann var myrdet, idet han troskyldig bukkede sig over Kufferten, for at tilfredsstille sin Rejsefælles Nysgierrighed. Den Angsten efter Mordet havde bragt Italieneren til at fløe, uden at fuldføre sit Nov.

Jeg er et Dødningsuhr! Hvor jeg kommer og banker paa, skeer der en Ulykke; og det er grusomt af mig, at

jeg her har leiet et Værelse, for otte Dage, hos denne fattige Enke, der lader til at føre et lykkeligt stille Liv, med sin lille Datter. Inden jeg forlader dem hænder der dem vist noget Ondt. — Disse Ord udstødte den stakkels Winfred et Par Dage efter hin rædsomme Begivenhed, i det lille Kammer, som han havde leiet, da han ikke kunde holde ud at være i det Hus, hvor Winkelmann var myrdet. Han havde neppe sagt disse Ord, før der blev banket tre stærke Slag paa Døren, og Postbudet stod for ham med et frankeret Brev fra Schweiz, lagde det paa Bordet og gik.

Winfred vovede længe ikke at aabne Brevet. En Schweizer havde lovet ham, at skrive ham til om den farligt Saarede, saasnart dennes Skæbne var afgjort. Hvor glad blev Winfred, da Brevet indeholdt en Forsikring om, at Patienten var uden al Fare. — En tung Steen faldt fra Hjertet; thi skiondt han var saare bedrøvet over Lessings og Winkelmanns Død, hvortil han næsten selv havde været Vidne, saa vovede han dog igien at haabe og sagde: Jeg vil vende modig tilbage til Livet; hvad hjælper det de Døde, at de Levende sørge?

Han forsøgte nu i nogle Vers at udtrykke sine Følelser over de store Mænds Død; men Verset blev frostigt og mat — han rev det i Stykker, og sagde mismodig: Det er dog Skade, at jeg ikke er Poet. Jeg har saa stor Lyst dertil; men endnu vil jeg ikke lade Blodet falde. Det kommer nok!

Det bankede atter paa Døren, og Bærtinden, en venlig gammel Kone, traadte ind. Min Herre! sagde hun, bliv ikke vred, at jeg og min Grethe ere saa dristige at indbyde Dem til en lille Familiefest. Det er min ældste Datters Fødselsdag, som Grethe og jeg altid høitideligholde i vor Gensomhed; og saa pleie vi ogsaa dertil at indbyde vor Logerende. Og da De desuden lader til at være noget nedslaaet, saa vilde vi saa gierne trøste Dem.

Jeg har kjøbt en Flaske god Vin, og der maa dog kien- des paa den, at vi have drukkit Agnes Skaal. Derfor maa De være med. Vil De det?

Vinfred tog gjerne mod Indbydelsen, og nu bragte den gamle Kone ham ind i et lille pænt Værelse, hvor en smuk halvvoxen Pige var beskæftiget med at dække til tre Personer. Paa Bordet stod alt en Kage, omgiven af tyve smaae brændende Voklys, med Navnet „Agnes Fel- brich.“ Vinflasken stod der ogsaa; og idet Vinfred traadte ind med sin Værtinde, satte Grethe Stegen paa Bordet.

Bekjendtskabet var snart gjort; den gamle Kone skyndte sig at indvie Vinfred i Husets Familieforhold. — De fejrer en fraværende Datters Fødselsdag, sagde Vin- fred, formodentlig er hun gift og en lykkelig Huusmoder i sin fjerne Kreds? — Nei, min Herre! svarede Moderen, min Datter er ikke gift, og det er ingen huuslig Kreds, hun bevæger sig i. For en anden Mand, med de sæd- vanlige Fordomme, vilde jeg tage i Betænkning, at med- dele Dem mine Følelser; men Dem frygter jeg ikke for. Jeg har fundet Lessings Skrifter og Cronegks Olint og Sophronia paa Deres Chatol derinde. De er ogsaa en Ven af Muserne. — Er da Deres Datter Digterinde? — Nei, men hun er Skuespillerinde; og det er hun bleven paa den smukkeste, værdigste Maade. For at redde sin Familie fra Næringsforger, — hun har ogsaa en Broder, som opdrages paa hendes Bekostning, — modtog hun værdige Mænds Indbydelse, som fandt at hun havde usæd- vanlige Anlæg til denne Kunst. Fuldkommen beroliget og vis paa min Datters sædelige Opførsel, da jeg kender hendes Character, sendte jeg hende gjerne til Mænd som Seiler, Tillemann og Bubbers. Fra Theatret i Ham- borg vil udgaae et nyt Lys. Eckhof har allerede bragt det til en sielden Høide; hertil vil især den herlige Lessing bidrage, som nu ogsaa er kommen til Hamburg, og har paataget sig at være Dramaturg.

Min gode Kone! sagde Winfred, den store Lessing er død i Breslau for et Mars Tid siden. — Ja han var farlig syg og laa for Døden; men han er kommen sig igien; og naar jeg her viser Dem det sidste Brev fra min Datter, hvori hun fortæller mig, at han er frisk og rast i Hamborg, saa tvivler De vist ikke længer om Selbredelsen.

Winfred stirrede paa hende med store Dine, og da han havde ladet dem falde i Brevet, tindrede de med overordenlig Glæde. Nu faldt det ham først ind, fra hvilken upaalidelig Kilde han havde Efterretningen om Lessings Død. Han kunde ikke selv begribe, hvorledes han havde været saa lettroende, og ikke erkjendiget sig nøiere. Han ærgrede sig nu over den Uvane han havde, aldrig at læse Aviser, og den Tilbageholdenhed, der gjorde ham uskikket til at begynde Samtaler med Fremmede, for at faae noget Nyt at vide. I Selskab med Naturjægeren havde han ogsaa havt mindre Leilighed til sligt; thi denne brød sig aldrig om Mennesker, Begivenheder og Handlinger, naar han kun havde Floder, Dale, Klipper og Bierge.

Den gode Kones Efterretning gjorde Winfred saa oprømt, at han af Siertet, med hende og den lille Grethe, drak den ubekjendte Kunstnerindes Skaal. Ja da han næste Dag vilde følge Winkelmann til Jorden, tvivlede han, medens han gik til Sørgehuset, halvveis om, at den store Kunstkiender virkelig var myrdet. Siden alting var løbet saa vel af, syntes han, saa maatte det ligeledes finde Sted her.

Men ved Indtrædelsen i Sørgehuset fandt han det kun altfor virkelig; og han kunde ikke — som Goethe mange Aar derefter — „prise Winkelmann lykkelig“ fordi en saadan Skæbne havde rammet ham i Sæiden af hans Glands, inden han dalede.

Vinfred blev hos Enken til henimod Nytaar. I denne rolige Tid beskæftigede han sig med Poesien, den gamle Lyst, selv at blive Digter, vaagnede med fornøjet Kraft. Hans kærester Tanke var at skrive et Skuespil, at bringe det med til Hamborg, læse det for Lessing og at faae det opført.

Han begyndte at digte en Tragedie: Inkle og Yaxico, efter den bekendte Gellertske Fortælling; og da den var færdig, tog han Afsked med sin Værtinde, efter at hun havde givet ham et kraftigt Ubefalingsbrev med til hendes Datter.

Han skulde først have sig en smuk Kiole syet, i Hamborg, inden han vilde besøge Zomfru Felbrich og bringe Brevet fra hendes Moder; men til at gaae paa Comedie var den gamle Frakke god nok, og han var der strax første Aften. Man spillede et af Molières Stykker. Zomfru Felbrich havde ingen Rolle i aften; derimod fik han Leilighed til at beundre Gellhof og Madam Gensel.

En Mand med et Dieglas stod med Ryggen støttet til en Parterreloge; han havde en interessant Physiognomie. Undertiden betragtede han Spillet med stor Opmærksomhed, men pludselig blev han adspredt og faldt hen i egne Tanker. Undertiden taledede han ogsaa med sine Naboer, og det saa høit, at Vinfred et Par Gange blev utaalmodig og var nær ved at hysse ad ham.

Den Fremmede lod til at mærke det unge Menneskes Utaalmodighed, og saae paa ham med et stolt Blik, hvori Vinfred troede at spore Ringeagt. — Kiender De ikke den Mand? hvidskede han til sin Nabo, som tager sig alle disse Friheder? Han lader ikke til at bryde sig meget om Skuespillet. Jeg veed ikke hvad han vil her, naar han ikke kan være rolig. — Ih Gud bevares! sagde

det unge Menneske, skulde jeg ikke kiende ham? Det er jo Lessing!

Winfred tabte Næse og Mund. Han begyndte at sammenligne dette raske, sunde, noget trodsige Ansigt med det han havde seet paa Gottesengen i Breslau, og kunde næsten slet ingen Lighed finde. Der var ham nu intet vigtigere, end at gjøre den store Mands Bekiendtskab, men han vidste slet ikke hvorledes han skulde bære sig ad; og det Forhold hvori de alt stode til hinanden, — Lessing havde jo før mærket hans sure Ansigt, da han taledede ham for høit, — gjorde Bekiendtskabet vanskeligere.

Imidlertid tog han dog Mod til sig; imellem een af Alterne stod han meget ærbødig op, bukkede dybt for Lessing, fortalte, at han nu først vidste, hvem han var, at han længe havde været begiærlig efter at gjøre hans Bekiendtskab; og — for dog at give sin Nærværelse nogen Interesse, — fortalte han ham, at han havde været tilstede ved Winkelmanns Mord. Han troede vist, at denne Efterretning vilde vække Lessings Deeltagelse, og at han vilde spørge ham nøie ud om hvorledes det var gaaet til.

Men han bedrog sig. Har De været tilstede ved Winkelmanns Død, saa beklager jeg Dem, sagde Lessing. Enhver Ulykke, hvor man ikke kan hjælpe, men maa staa passiv og see til, har noget Forkuende og Nedtrykkende; og dobbelt, naar Ulykken havde været saa yderst let at forebygge. Jeg har ladet mig sige, at det dumme Menneske kunde see, at denne Italiener var en Skurk; kun ikke Winkelmann! Han kunde ikke see Skoven for Træer. Det er ret ærgerligt, at tidt de skarpsindigste Mennesker kiende og lægge Mærke til alting, undtagen til de levende Skabninger af deres eget Slags, der ere omkring dem. Havde man udgravet denne Archangelis Hoved af Campo vaccino, udhugget i Marmor som en Büste, saa havde vist Winkelmann kunnet sige os de smukkeste og meest træffende Ting derom; men nu levede det ulykkeligviis og

sad paa Skuldrene af en Bandit, og saa var det uden for Archæologens Departement.

I dette Dieblif blev Samtalen afbrudt af en Skuespiller, der kom og hvidskede Lessing noget i Dret; hvor paa denne sagde: Strax! og i det han høfligt bukkede for Winfred, fulgte han Skuespilleren op paa Theatret.

Næste Aften saae Winfred Tomsfru Felbrich spille: den nye Agnes, hvilket hun fremstillede saa godt, at Lessing derfor i sin Dramaturgie gav hende følgende Noes:

„Tomsfru Felbrich lover at blive en fortræffelig Skuespillerinde, og fortjener den bedste Opmuntring. Alder, Figur, Mine, Stemme, alting er til hendes Fordeel; og skiondt, naar man er udrustet med slige Naturgaver, alt meget spiller sig selv, saa maa man dog indrømme hende en Mængde Finesser, Estertanke og Kunst, som her hverken forraadte meer eller mindre, end hvad der netop passer sig for en Agnes“

Vi kunne ikke skjule for vore Læsere, at den smukke Agnes gjorde meer end et blot æsthetisk Indtryk paa Winfred; og næste Dag var han færdig at falde Skræderen om Halsen, da denne bragte den ny Kiøle, skiondt den ikke passede ret.

Skælvende og bævende sneg han sig op ad Trappen i det Hus, hvor Skuespillerinden boede, og bankede paa Døren. Agnes Felbrich kom selv og lukkede op; med et vist koldt og misfornøiet Udtryk i sit Ansigt; — thi hun blev ofte overløbet af unge næsvise Herrer, der gjorde sig unødvendige Grinder, — spurgte hun ham, hvad han vilde?

Han bukkede dybt og sagde: at han bragte et Brev fra hendes Moder i Triest. Ak! raabte hun pludselig i

en ganske anden Tone, er det maaskee Herr Winfred? — Og da han havde bejaet det, omfavnede hun ham hierteligt, og takkede ham for det Benskab, han i et halvt Mars Tid havde viist hendes Moder og Søster.

Og, sagde hun, nu maa De, mens De opholder Dem i Hamborg, komme flittigt herop til mig, og fortælle mig alt hvad De har seet, og hvad De veed om de kiære Mennesker, lige til de allermindste Smaating; hvilket for kiærlige Hiorter ere store Ting, og hvorom man intet faaer at vide i et Brev. Ak, vedblev hun, et saadant Brev er dog ret en maadelig Trøster, saa kiært man har det. Det er som et middelmaadigt Portrait af en Fraværende, eller Afdød; man holder af det, fordi man intet bedre har; og i Phantasien udfylder man Manglerne saa længe, til man glemmer dem; og jo mindre man husker Originalen, des bedre ligner Copien. Det Halve af slige Breve er gierne Undskyldninger for, at man ikke har skrevet saa længe, og naar man saa endelig kommer til at skrive, saa er Brevet ude. Men et levende Memeste, som længe har været hos de kiære Fraværende, — det er et anderledes Brev. Og et saadant Glædes-Brev er De, skiondt De er forseglet med sort Lak; det vil siige, klædt i en sort Kiøle, der ikke passer Dem, og som Skræderen maa have tilbage igjen. Men det kan altsammen let lade sig gjøre. Og kom nu for det første og drik en Kop Kaffe med mig!

Winfred forsikkrede, at just Iver for at bringe hende Brevet saa snart som muligt, havde holdt ham fra at sende Kiølen tilbage. Agnes satte sig ved Kaffebordet, og han havde Leilighed til at gjøre sine Bemærkninger og Sammenligninger med igaar og idag. Den Smukke var ikke ganske saa smuk her, som paa Theatret; hun var lidt bleg, Haarene sadde ikke saa smagfuldt og hun var simp- lere klædt. Den Følsomhed og Blyhed, som hun der havde fremstillet saa fortræffeligt, mærkede han heller ikke noget til; thi hun var determineret, snaksom og munter.

Da Agnes mærkede, hvor inderligt Winfred ønskede at gjøre Lessings Bekjendtskab, men at han var bange for ham, og at den Maade hvorpaa Lessing havde hørt ham fortælle Winkelmanns Mord, som overalt hans hele Væsen, ikke behagede Winfred, sagde hun: Det skal De ikke bryde Dem om. Nu har De, i deres Indbildning, gjort Dem et Portrait af Lessing, og ærgrer Dem over, at det ikke ligner. Ikke sandt? — Han kunde ikke nægte det. — Men, fiære bedste unge Menneſke! mærker De da ikke, hvor reent forkeert denne Fordring er? Den passer endnu slettere end Deres ny Kiøle. De forlanger at en stor Mand skal være et Foster af Deres Indbildning. Istedetfor at lære at kiende ham, vil De at han skal kiende Deres Duster, Willie, Luce, — og rette sig derefter. Nei! lær De at kiende ham ordenligt, saa skal De see, at han just er Lessing, fordi han er som han er. — Jeg havde ventet mere Opmærksomhed af ham i Skuespillet. — De Dieblikke han virkelig er opmærksom, er statte fuldeligt dem, hvori han ikke er det. Lessing har seet saamange Comedier, og det kiæder ham at see det Middelmaadige, det Slette. De maa ikke regne Dem selv, der barnligt, med en Graadighed, der kommer af lang Faste, er fornøiet med Alt og fortærer Alt. — Men nu Winkelmanns Mord? — Vidste han alt i Forveien. Jeg har seet gam meget bedrøvet derover; men han hader ofsenlig Følsomhed. Maaskee har han ogsaa mærket, at De ventede, og paa en Maade fordrede, Virkning af denne Efterretning, hvori De, som Tilstedeværende ved Tildragelsen, selv var interesseret; og Lessing er en Skielm, — det mører ham at skuffe slige Forventninger. Men vær nu rolig for det første! De har ikke Lyst til, uden personlig Anbefaling, at gjøre ham Visit? Jeg kunde sende Dem med en Billet fra mig; men jeg veed endnu en bedre Maade. I Aften er der Selskab hos Kiøbmand G*; jeg skal skaffe Dem inviteret og bringe Dem derhen, som

en Ven af min Familie; der kommer Lessing, og der skal jeg personlig gjøre Dem bekendt med ham. — Ak, det var herligt! raabte Winfred. — Ja, men først maa Riolen shes om i største Hast. Ikke for Lessings Skyld; thi han mærker ikke saadan noget; men jeg er nu engang Deres Søster, De er min Moders Pleiesøn, og jeg maa have Ære af mine Paarørende.

Riolen fik Agnes omshet hos en fortræffelig Theaterstræder, Winfred blev af hende introduceret i det fremmede Huus; det var rige, venlige, giestfrie Folk, som protegerede Kunstnerne. Der var et talrigt Selskab, men Winfred lod forgiaevs Dine løbe omkring, for at opdage Lessing. Han var ikke kommen endnu; og det gik tre Andre i Selskabet ligesom Winfred: de ventede utaalmodigt paa den store Lærde, ligesom han, men af en ganske anden Marsag; thi de skulde spille Rhombre med ham.

Endelig kom han, og Agnes Felbrich skyndte sig at præsentere det unge Menneske for ham; men ligesom Winfred haabede at indlede en interessant Samtale, kom Værten meget venlig med fire Raart i Haanden, hvoraf han præsenterede Lessing det ene. De tre Spillebrødre stimlede nu til og gjorde ham kiærlige Bebreidelser, fordi han var bleven saa længe borte. Lessing bad om Forladelse, — han var bleven opholdt; og uden at bryde sig videre om Winfred, satte han sig til Spillebordet og spillede den hele Aften med saa megen Iver og Utrættelighed, at han aldeles ikke brød sig om, hvad der videre foregik. Ja de fleste af Selskabet havde allerede taget Afsked, medens Lessing sad der endnu, for at affpille Beterne, der vare blevne temmelig høie.

Hvad siger De nu? sagde Winfred næste Dag. Forsvarer De ogsaa Deres fortræffelige Lessing i dette Stykke? Jeg hører til min Sorg, at han er en Spiller, og at det ikke bliver ved Rhombre, men at Hazardspillet skal være ham det kiæreste.

Jeg hverken vil eller kan forsvare ham heri, sagde Agnes. Det har tidt gjort mig ondt at mærke denne Tilbøielighed hos ham. Gif det altfor vidt, saa vilde det berøve ham Verden og sig selv. Men det har ingen Nød. Han vover ikke meer, end han kan tabe, uden at skade sig. Han kieder sig tidt i daarligt Selskab, og har grebet til denne Nødhiælp.

Winfred besøgte siden ofte Agnes. Han vovede ikke med et Ord, ja ikke med en Mine, at yttre sine Følelser, som han endog skiulte for sig selv; men hans eneste Attraa var at behage hende, og da hun flere Gange havde sagt, at Digtekunsten var hende det Kiæreste i Verden, at hvis hun skulde gifte sig, saa maatte det være med en Digter, saa lagde han atter af al Magt Bind paa Poesien, og tog sin Inkle og Yarico frem igien. Han fandt Anledning i dette Emne til at skildre qvindlig Ynde, til at dadle Mændenes Uafnemmelighed. Han havde oftere hørt Agnes beklage sig over den Gaardhed og Ubillighed, hvormed mange unge Daarer angrebe hendes og andre ærbare Pigers Rygte, fordi de vare Skuespillerinder. Sin Misnøie herover indklædte han, i det han angreb de Blankes Fordom mod Negerne. Og i en uhykkelig Elsker, en ung Bild, som Yarico forsmaaede for Inkle, men som, med en Flok Bilde, i Slutningen af Stykket, vilde redde hende fra Slaveriet, havde Winfred udtalt sine egne Følelser for Agnes.

Han var selv tilfreds med sit Arbeide, og uagtet den strænge Dom, som Lessing havde fældet over Cronegks Olint og Sophronia, frygtede han dog ikke Kunstdommeren, naar han kun først var overthydet om, at Stykket havde Agnes Bifald.

Men denne Forelæsning skulde have en dobbelt Gen-

sig: han vilde tillige forblømtet gjøre hende en Kiærlighedserklæring, og af den Maade, hvorpaa hun optog det, bestemme, om han skulde gaae videre eller ei.

Han forelæste sit Stykke, og Agnes, som var en bedre Skuespillerinde end Kunstdommerinde, som lettere varmt lod sig henrive af det Enkelte, end hun klart kunde overskue det Hele, fandt det fortræffeligt; især udpressede de Scener, hvori den stakkels Vilde udtrykte sin ulykkelige Kiærlighed, Taarer af de skønne Dine.

O min søde, elskte Pige! raabte Winfred, i det han gjentagne Gange trykkede hendes Haand til sine Læber, hvor lykkelig gjør Deres Bifald mig. — Agnes lod, som om hun ikke hørte det Ord „elskte“; med megen Fatning, sagde hun: Jeg vil vise Lessing Deres Stykke; han vil vist synes godt derom. — Som sædvanlig kyskede og trykte Winfred hendes Haand ved Afskeden; men, til sin Smerte, følte han slet intet giengieldende Tryk, og den Skønne forekom ham mere kold end sædvanlig.

Denne Forlegenhed var større, da han et Par Dage derefter besøgte hende igien; men Winfred smigrede sig med, at det kom af en undervungen Følelse, som hun endnu vilde skjule. Ved Afskeden sagde hun: Lessing har faaet Deres Stykke, og lovet at læse det imorgen. Iovermorgen formoder jeg at kunne sige Dem hans Tanker derom.

Hun havde imidlertid faaet fat paa en stor Papiers-Gatteæske, der skulde bæres ind i næste Værelse, saa at hun ikke kunde række ham Haanden.

Hvad er det dog for et underligt Væsen? tænkte han, i det han dybsindig og langsomt gik ned af Trappen. Men — jeg har jo ogsaa gjort hende saa godt som en Kiærlighedserklæring, — og det forvirrer hende. Og nu vil hun først høre, hvad Lessing mener, før hun fatter nogen Beslutning mig angaaende.

Man kan tænke sig, at Winfred talte Timerne til „iovermorgen“, og at Tiden gik Sneglegang for ham.

Endelig kom det længe ønskede Dieblif, og han ilede til Agnes.

Han ringede paa, Pigen kom og lukkede op. Han spurgte om Tomsfruen ikke var hjemme? Pigen svarede, at hun var kiørt en Tour ud med sin Veninde, men at der laa en Pakke og et Brev til ham paa Bordet. Winfred tog sit i en Convolut forseglede Stykke og Brevet, men vovede ikke at bryde dette i Pigenes Nærværelse; han styrtede ned af Trapperne, ilede hjem i sit Logie, lukkede Døren i Laas, og først nu aabnede han Brevet og læste:

„Kiære Ven!

Det gjør mig meget ondt, at jeg skal være Den, der bringer Dem et ukiærkomment Budskab; men Venskab kræver Oprigtighed. Lessing finder Deres Stykke — under det Middelmædige, og fraraader Dem at øve en Kunst, hvortil Naturen synes at have nægtet Dem Talent. Jeg kiender Dem, kiære Winfred! som et godt følsomt og forstandigt Menneske, og vort venstabelige Forhold fandt jo Sted uden hint Talent. Lad os ikke gaae videre, saa vil De altid i mig finde den forrige Veninde

Agnes Felbrich.“

Det er ofte Tilfældet, at et Gierte, der er modløst og frygtsomt i Tviolens Dieblif, fatter Kraft og en vis Stolthed, naar Sagen er afgiort. Det smertede vel Winfred at høre, at hans Haab havde været grundet paa tom Indbildning; han troede ikke at Lessing havde gjort ham Uret; men den hele Mæde som den store Mand havde behandlet ham paa, ærgrede ham, og i det han gav Slip paa saa meget Kiært, vilde han i det mindste tvinge Lessing til at agte ham personligt, og maaskee med det

samme have den Triumph, at den store Mand følte, han havde været for haard.

Vinfred gik op om Formiddagen, paa en Tid da han bestemt vidste, at Lessing var hjemme. Han lod sig melde; og bad, med en bitter Betoning af Ordet, om et Dieblisks Audients; han skulde strax gaae igien.

Kort efter at Tjeneren var gaaet med denne Besked, kom han tilbage og bad Vinfred gaae ind, hans Herre ventede ham. Vinfred traadte ind, og Lessing, som sad fordybet i et Arbeide ved Skriverbordet, raabte, i det han reiste sig en Smule fra Stolen med en flygtig Silsen: Vær saa god og sid ned, min Herre! Nu skal jeg strax være til Deres Tjeneste. — Dermed blev han ved at skrive. Vinfred havde Tid til at see sig om. Værelset var beklædt med Bøger paa alle Bægge, og, hvad der allerede dengang begyndte at blive sieldent — istedetfor en Kaffelovn, var der en Kamin i Stuen, med en stærk Ild, som udbredte en behagelig Vysning og Varme i Værelset. Da Lessing havde fuldendt sin Periode, reiste han sig, gik venligt hen til Vinfred, rakte ham Haanden og spurgte: Hvormed kan jeg tiene Dem?

Herr Lessing! — sagde Ynglingen, som forgiæves kæmpede med sine Følelser, — jeg har ved en Veninde uleiligt og kiedet Dem med at læse et Arbeide af mig, som jeg hører er under det Middelmaadige. Det er her! (han tog med disse Ord Manuscriptet op af Loumen) og jeg kommer for at brænde det i Deres Nærværelse.

Lessing kastede et alvorligt Blik paa Vinfred. De kommer for at opbrænde Inkle og Jariko i min Kamin? spurgte han venligt smilende, dog uden Forundring. — Kladden saavel som Reenskriften! raabte Vinfred. — De ere her, og jeg forsikrer Dem paa min Ere, at der eksisterer ikke, og skal ikke eksistere et Ord, et Bogstav, en Tøddel meer af dette jammerlige Arbeide. — Godt! sagde Lessing rolig; men ligesom Ynglingen vilde kaste Papiret

i Luerne, greb Kunstdommeren fast om hans Arm og sagde: Vi lidt! I anden Akt er der en Scene, jeg troer den tredie, hvor den unge Wilde i Skovens Eensomhed udtaler sin Elskov og beskriver Haricos Jude; i fjerde Akt er der endnu een, hvor han indigneres over Inklus Lumpenhed; i femte Akt har han en stor Replik, der hvor han vil redde sin Elskte; de ere gode, dem ville vi skicere ud. — Med disse Ord gif Lessing hen til Skrivbordet, tog den store Papirsax, klippede de Blade ud, hvorpaa de omtalte Scener vare skrevne, rakte Ynglingen dem, der ikke kunde fatte sig af sin glade Forundring; derpaa gif Lessing selv rolig hen og kastede det Dvrige i Ilden.

Deres Stykke — sagde han, efter at have bedet ham sidde ned — var, i det Hele taget, blot en versificeret Moral, ingen poetisk Handling. Det er en egen Sag, kicere Winfred! med at bruge Moralen i Poesien, især i dramatisk Poesie; den skal mere udspringe af Handlingen selv, end af de sagte Sententser; dog kunne disse ogsaa være skonne, naar Tankerne ere kraftige. All Moral maa udstrømme af Hjertets Fylde; man maa ligesaa lidt længe have tænkt derpaa, som synes at prale dermed. Enhver Moral er en almindelig Sætning, der, som saadan, forlanger en vis Grad af Sælesætning og roligt Overlæg; men denne almindelige Sætning er tillige et Resultat af Indtryk, som individuelle Omstændigheder giøre paa de handlende Personer, saa at det ikke bliver en blot symbolsk Slutning, men en generaliseret Følelse. Disse individuelle Omstændigheder savnede Deres Stykke ganske. Følelsen og Begeistringens traadte sandten frem i de Scener, vi have udskaaet; men uden Phantasie, uden poetisk Charakter.

O, Herr Lessing! raabte Ynglingen, De maae nu gierne dadle mit Stykke, saameget som De vil, De maae finde saamange Feil deri, som De vil, og som der uden-

tvivl ere; De har dog gjort mig lykkelig, ved at udfiære disse Scener, ved at give mig dem tilbage. Thi — jeg vil være oprigtig mod Dem — jeg skrev meget mindre Stykket for at være Digter, og for at vinde Deres og Publikums Bifald, end for at behage den hulde Agnes Felbrich, som jeg elsker; for saaledes forblommet at tilstaae hende min Kiærlighed. Det var netop disse Scener, som rørte hendes Hierte, som fik hende til, uden Brede, at høre min Genrykkelse. Men hun har den største Tillid til Dem og Deres Smag; og da hun siden af Dem hørte, at Stykket ikke duede, saa ansaae hun vel ogsaa hine Scener for flette, og skammede sig over sin Følelse; hvilket har gjort hende lunken og forlegen imod mig, saa at hun er kiørt ud, fordi hun ikke nænte mundtligt at bringe mig det bedrøvelige Budskab. Men nu har jeg igjen det bedste Haab! Og kan jeg kun vinde Agnes Felbrich, saa maae gierne alle Muserne forlade mig.

Ja, sagde Lessing, det er en ganske anden Sag! det hører ikke under Dramaturgiens Forum.

O, Herr Lessing, raabte Winfred, siden Skiebuen dog nu anden Gang bringer mig i Deres Nærhed, saa tillad mig, at betragte Dem som en Fader! Jeg staaer saa ene i Verden; jeg trænger til en ædel Mands Raad og Veiledning. Maa skee vil De ikke være uwillig til at blande Dem lidt i mine private Sager, naar De hører — Al jeg beder Dem, ikke at ansee det for noget Praleri, eller som en Tjeneste, jeg forlanger Siengield for; — men — det var en saare let Sag for mig; — og jeg fortæller det blot for at De skal vide, hvor kiær De altid har været mig. Gud har forundt mig engang at frelse Deres Liv.

Hvorledes? raabte Lessing. — Da De laa syg i Breslau og phantaserede; da De vilde springe ud af Vinduet i Bildelse. Det unge Mennecke, der vaagede over

Dem den Nat; der greb Dem, da De stod paa Stolen, for at styrte ned i Gaarden —

Det var Dem? — Ja det var mig! Den ubetydelige Yngling reddede den store Lessing, blot ved at omfavne ham.

Nu, denne Omfavnelse er en Omfavnelse værd, raabte Lessing, i det han trykkede Ynglingen til sit Bryst. — Winfred fortalte ham nu, løst og fast, alt hvad der var hændet ham. Da Fortællingen var tilende, sagde Lessing:

Min gode Winfred! det gjør mig ondt, at jeg oven paa al denne venlige Fortrolighed, atter skal saare Dem; men jeg var ikke Deres Tillid værd, dersom jeg ikke gjorde det; og Saarlægen betænker sig jo ikke derpaa, i Farens Stund, naar han dermed kan redde et Menneske. Jeg maa aldeles raade Dem fra at beile til Agnes Felbrich. De troer at elske hende; det er muligt; men saameget veed jeg, at hun ikke elsker Dem. — Gud i Himlen! raabte Ynglingen og blegnede som et Ligt. — Fat Dem, sagde Lessing, og hør mig. Hvad Kiærligheden selv angaaer, saa seer jeg den gierne i mesterlige Skildringer, saaledes som store Digtere have tegnet den; men — jeg er overbevist om, at den, saalidt som andre Idealer, findes i det virkelige Liv; at den for det meste der er mangelfuld og ustadig, og at de som ville forplante den fra Ideernes Verden hen i Virkelighedens Land, mere begaae en Umulighed, end en Latterlighed. Dog, Naturen har nu eengang nedlagt denne skønne Illusion i Mennesket, som i det mindste gjør ham lykkelig for en kort Tid; og den er saa nødvendig, som Sagerne for Sædstøvet i Blomsterkalken, til at hænge fast ved en Gienstand, naar det flyver afsted; thi ellers vilde Menneskeslægten ophøre. Det er altsaa nødvendigt, at der skeer Offere, og derfor finde vi saa mange ullykkelige Ægteskaber. Det eneste, som kan give Kiærligheden Soliditet, er den Troskab, som gjør den

til en Bane; thi Banen er den halve Natur, og et Par Mennesker vænne sig lidt efter lidt saadan til hinanden, at de ikke kunne undvære hinanden meer. Dette er skönt, ærværdigt. Ovids gamle Philemon og Baucis have altid været det Par Forelskede, som har rørt mig meest; meer end hans Pyramus og Thisbe; ja meer end Shakespeares Romeo og Julie.

Da nu denne Bane er nødvendig, for at give Kiærligheden, der af Naturen er ustadig, sin Stadighed, saa er ogsaa Troskab nødvendig; og derfor er der Noget i, naar man siger, at Mennesket kun kan elske eengang, og at den første Kiærlighed er den eneste, — fordi kun den kan være troe. Men til denne Troskab hører der en stærk Mand, et dybt Sind; thi den blotte skønne Følelse er flygtig, og de der kun elske med den, elske med Phantasien. Af dette Slags er Agnes, som, uagtet den uskyldigste og ærbareste Pige, driver sit Spil med Kiærligheden; hvilket hun er vant til i sin Metier, og er ikke fri for et vist fiint Koketteri, hvormed hun, oftere end demegang, har mødt mangen alvorlig Følelse og oppustet den, istedetfor — som hun burde, naar hun ikke vilde skænke Gienkiærlighed — at kvæle den i Fødselen. Hvad der kan tiene til hendes Undskyldning er, at hun heller ikke bliver aldeles kold ved slige Leiligheder. Og denne lette Phantasiefølelse gjør hende just saa vel skikket til Kunstnerinde, og til med Natur, Smag og Ynde øieblikkeligt at gienføle, hvad Digteren selv dybere har følt. De derimod, kiære Vinfred! har et stærkt og følsomt Hierte, der i den Gensidighed, der gjør Dem det umuligt at blive Kunstner og Digter, just er istand til at komme i den tro Bane, der er Basis for en solid Kiærlighed. Indvend mig ikke, at De allerede elsker! Man elsker ikke ret, før man er gienelsket. Det er kun Kiærligheden, som elsker Kiærligheden; men der er ingen Soliditet og Troskab i at elske sin egen Indbildning.

Afbryd altsaa denne Forbindelse! Drag hjem til Deres eensomme naturlige Element! Tag endnu Deres Examen! Det vil blive Dem let, siden De alt har studeret saameget. Bliv Landsbypræst! Gif Dem med en ung smuk Pige, hvem De er Alt. De vil blive lykkelig. Og berøv ikke Scenen denne hulde lette Sommerfugl, der paa en uskyldig Maade flagerer fra Blomst til Blomst i Phantasiens og Poesiens Gange; og som aldrig vilde finde sig i at vorde Gierdesmut ved Deres Præstegaard.

Vinfred forlod Lessing i stor Tvivlraadighed. Meget af hvad han havde sagt, forekom ham sindrigt, men noget deraf tyktes ham dog at være Sophisteri. Den gode Lessing, tænkte han, har Naturen udrustet med store Gaver; men den bløde, sømme erotiske Følelse fik han ikke. Han tilstaaer Kiærligheden Plads i Poesiens Rige, og dog lader det, som han meente, at en Digter ikke kunde elske med Hjertet, men kun med Phantasiens? — Dog nei! Han adskiller Skuespilleren fra Digteren. — Den første gienføler siebliffeligt, mener han, hvad Digteren dybere og længere har følt og undfanget i sit eget Bryst. Lessing tilstaaer mig dette Sind; men mener, at jeg ikke kan blive Digter, fordi der mangler mig skabende Phantasie, og deri har han vist Ret. Og jeg gjør mig ogsaa selv det hellige Lofte, aldrig meer at skrive Vers; thi det er farligere, end Mange troe. Hvad der begyndte med Kiærlighed og Interesse for ægte Kunstværker, ender tidt med Forsængelighed og Forgabelse i egne mislykkede Forsøg, og med Misundelse mod dem, som vi før elskede, fordi de hylde, og vi ikke. Nei, nei! dertil skal Egoismen ikke forføre mig. Der gives ogsaa genialste Læsere, — for hvem skulde Kunstneren ellers arbejde? men de ere fiendnere end Smaatalenter; og kan jeg i mit stille

Sind regne mig til de Første, saa taber jeg intet ved ei at høre til de Sidste.

Men Agnes! sukede han, fra dig kan jeg endnu ikke stille mig.

I disse Betragtninger havde han, uden at han mærkede det, gjort en lang Spadseregang, og stod i en af de store Gauger, der allerede dengang forskønnede Hamborg og Altona. Hensumken i sine Følelser satte Winfred sig i en skyggefuld Gang, der kun fiernedes fra en anden i samme Retning løbende, ved en høi glatklippet Hætte.

Winfred havde neppe sat sig paa en Bænk, før han hørte tvende Damer i Samtale med hinanden i den anden Gang, paa en Bænk, der vendte Ryggen lige mod hans. De talte temmelig høit, da de troede at være alene; Winfred vilde just staae op og gaae et andet Sted hen, for ei at høre, hvad der ei vedkom ham, da han tydeligt kiendte Agnes Røst, og hørte sit Navn nævne. Det var ham nu umuligt at reise sig; han sad som naglet til Bænken, og var lutter Dre.

Det er saadan et hjertensgodt Menneske, sagde Agnes, og det gjør mig saa ondt at skulle bedrøve ham; Moder og Søster Grethe holde saa meget af ham; og jeg holder ogsaa af ham. Men det kunde da aldrig falde mig ind at gifte mig med ham. — Nei, sagde den Anden, Gud bevares! han er jo slet ikke smuk, han er saa forsmuttet, har store Fødder, saadanne keitede Manerer, og røde Hænder. Og saa Du den Kiøle, han gif med i Førstningen? — Det er Smaating! sagde Agnes; Kiølen blev sjet om, Hænderne kunde blive hvide, og det Keitede — Forlader ham aldrig! raabte den Anden leende. — Men, sagde Agnes alvorlig, skulde jeg forlade min Kunst, hvorved jeg ernærer mig selv, min Moder, min Søster og min Broder, for at reise bort med ham til en lille Hytte? Desuden kan jeg slet ikke elske ham, og han er et maadeligt Hoved. Hans Stykke, forsikrede Lessing, er jama-

merligt. Jeg skammer mig næsten; der var noget deri, som rørte mig. Men det var ikke Stykket, det var den stakkels Forfatter, som gierne vilde behage mig, og som jeg havde Medlidenhed med.

Mere hørte Vinfred ikke. Han stod op, gik sin Vej — og følte sig pludselig helbredet. Han gik hjem, pakkede ind, og besluttede at reise næste Dag til et Universitet, for, efter Lessings Raad, at tage sin theologiske Examen.

Tidlig om Morgenen tog han Afsked med sin herlige Lærer, der selv fulgte ham tilvogns og bar en Blyt for ham. Ved Afskeden sagde Lessing, idet han kysede ham: Lad mig vide, naar Du har din Examen! General Tauenzien er min Ven, han har stor Indflydelse, han skaffer dig nok et godt Præstekald. Din Visittillet pour prendre congé skal jeg selv bringe Agnes.

Efter at Vinfred havde taget theologisk Examen, fik Lessing virkelig General Tauenzien til at tage sig af ham, og Tilfældet kom dem saa heldigt imøde, at det endogsaa lykkedes at skaffe Vinfred, efter at han havde tilbragt nogle Aar som Capellan hos en anden Præst, hans Faders Kald; da den Præst, der havde været der før, blev forflyttet. Et par Aar efter Vinfreds Ankomst til sin Fødeby og sit Præstekald, fik Lessing følgende Brev fra ham:

Min faderlige Belgiorer og Ven!

O hvor lykkelig føler jeg mig, at jeg kan kalde en af Tydsklands største Skribenter og største Digter saaledes; at jeg kan beundre ham ligesaa høit for Hjertet og Charakteren, som den læsende Verden for Manden, Talentet og Lærdommen. Dog det udgør jo alt et uadskilleligt Heelt; og selv hvo der blot kender Dem som Forfatter,

maa jo af Deres Skrifter blive fuldkommen overbevist om Deres personlige Fortræffelighed. Bilde De ellers have skænket os en Nathan den Vise? Men jeg vil ikke tale meer om Dem; thi hvo De er, og hvad De er, veed hele Thydskland; men hvo jeg er, og hvad jeg er, vide kun faa; dog er jeg stolt af, at jeg iblandt disse faa regner en Læssing.

Uagtet min Glæde over at være bleven Præst i min Fødeby, maa jeg tilstaae, at jeg drog herhen i vemodige Tanker, og at der i min hele Tilstand blandte sig en Tungsiind, der, hvis den var vedblevet, kunde havt slemme Følger. Med største Længsel ilede jeg til de Steder, som jeg ikke havde seet i saamange Aar. Enhver Gienstand var mig dyrebar, men hvorledes? Det kom mig for, som om min Fødeegn var et vidtløftigt Gravmæle, et stort høitideligt Capel, med lutter Mindesmærker om døde Glæder. Min gamle Degn var død, og jeg havde ingen flere Venner her, skiondt vel endeel Bekjendte fra mine Barndomsdage; hvilke, paa det nær, at vi for flere Aar siden ofte havde seet hinanden og hilst, naar vi gik hinanden forbi, vare mig saa fremmede som de Andre. Men det er besynderligt! man kommer dog i et hierteligere Forhold til slige gamle Bekjendte; thi om man end aldrig har talt med dem, saa deler man dog en Gemmelighed med dem: Erindringen om længst forsvundne Dage.

Hvad der i den første Tid især beskæftigede mig, var at meublere en smuk Sjørnestue i Præstegaarden med min Faders eget Bohave, hvilket jeg ikke havde skilt mig ved, men havde staaende paa et Loft der i Byen; ligesom det havde anet mig, at jeg engang igien skulde bruge det. Det var ikke vanskeligt at faae Stuen til at see ud ligesom i hin Tid; thi den havde endnu sit grønne Betræk, og en Viinranke, som stod udenfor Vinduet, bugnede, som fordem, med skionne Druer. Det gamle Glaveer, en Canapee, et Speil, Bord, Stole og nogle Skilderier kom

paa deres forrige Sted; og nu faae Stuen aldeles ud, som i min Faders Levetid.

Da jeg nu saaledes havde faaet min Præstegaard istand, skulde jeg dog ogsaa engang besøge Degneboligen. Dette gjorde jeg, men fandt, med den ny Degn, Huset ganske anderledes. Haugen, som jeg flygtigt kigede ind i, var ogsaa meget forandret; kun saae jeg det gamle Sazminhsthuus for Enden af Haugen i sin forrige Tilstand; og da jeg opdagede en lille Laage fra Marken ind til Haugen, besluttede jeg, engang med det første, at gjøre Hsthuset en Bisit incognito, uden at følges af den besværlige Degn, der altid havde saa meget at fortælle om sig selv, saa at jeg slet ikke kunde komme til at spørge ham om Andet.

Til denne Hsthuusvisit valgte jeg en smuk tidlig Morgenstund, da jeg vidste, at Degnen og hans Husfru holdt af at sove længe. Jeg gik over Marken, aabnede den lille Laage og traadte ind i Hsthuset. Men hvor forundret blev jeg, da jeg opdagede en deilig ung Pige siddende ved sit Haandarbeide. Jeg vil kun sige Dem, at hun var aldeles det Modsatte af Agnes Felbrich: hun havde mørke, næsten sorte Haar, hendes blaae Dine vare ikke meget store, men saa skønne, saa fulde af Mand, Siæl og Trohiertighed, at man strax maatte fatte Tillid til hende. Følelse og Alvor udbredte sig over hendes Ansigt, og hendes Bæsen havde den undseelige Beskedenhed, der klæder Pigerne saa godt, og som bedst udflækkes i tarvelig Gensommelighed. Hun stod strax op og neiede ærbødigt for mig; thi hun kiendte mig. Men jeg kiendte ikke hende — igien; og det var ogsaa umuligt. Thi hvem troer De vel det var? Min lille Sophie! den forrige Degns Datter, der havde siddet her paa mit Skjød, da hun var lille, og grædt over at hun ikke skulde være min Kone. Men jeg havde trøstet hende med, at det dog skulde ske. Og, kæreste Lessing! det er skeet. Jeg vil

ikke vidtløstigt fortælle Dem, hvorledes Bekiendtskabet daglig igien blev fornøjet, og hvorledes jeg alt fik den søde Sophie meer og mere kjær. Det er nok at De veed, at hun nu er min Kone, at jeg netop har fundet en saadan Veninde i Livet, som De ønskede mig. Men saameget maae De dog vide for det første, thi jeg skriver Dem snart til igien: Her gaaer allerede en lille rask toaars Gut og leger, og forstyrer mig, mens jeg skriver Dem til, ved at blæse i sin Trompet. Og veed De hvad han hedder? Han hedder Gotthold Ephraim Lessing!

Den blege Ridder.

Jomfru Else boede med Karen, sin gamle Nunte, og med mange Tjenestefolk, paa sin Herregaard i Siælland. Ridder Kane var hendes Nabo.

Begge deres Fædre havde for mange Aar siden taget Deel i Sammensværgelsen mod Kong Erik Blipping. Erik Menwed, hans Søn, havde vel ikke strax kunnet bevise Elses og Kanes Fædre Deeltagelse i denne Udaad; dog varede det ikke længe, før de maatte dele de andre Sammensvornes Skiebne og gaae i Landflygtighed. Mødrene bleve tilbage i Danmark med de smaae Børn; men af Sorg og Græmmelse fulgte de deres Mænd i Døden saa Aar derefter. Saaledes bleve da de Fæder og Møderløse overladte til en tro Tiener og en Nunte.

Else og Kane vare hoist forskiellige. Kane elskede hende; men da de vare saa ulige af Tænkemaade, bestode deres Samtaler næsten ikke i andet, end i en vel maadetholden, men dog uafsladelig fortsat Riv.

Kane var i sit tyvende Aar stor og firskaaren; omkring hans rødmoskede Kinder lokkede sig tykt de gule Haar; de ærlige store graae Dine vare uden Mand, men ikke ganske uden Siæl. Naar han ikke besøgte Else, var Jagten hans eneste Fornøielse. Over alle Porte og Døre paa hans Borg, vare Rovfugle henfæstede. Der

manglede heller ikke Giortetakker i Høisalen. Det morede ikke Kane at omgaaes andre Ridderne, de larmede og drak ham for meget; selv levede han godt med sin gamle Regner. Denne hans Borgfoged og Barndomsopdrager hadede Talen meer end alt andet. Med Tegn og Miner gjorde Læreren og Lærlingen sig oftest forstaaelige for hinanden, og Kane havde aldrig lært at bruge Tungen, hvis hans Besøg hos Else ikke havde hjulpet.

Else var en deilig Mø. Karen havde været hende en Moder; hun havde lært at læse af sin Broder, der var Munk, og denne Færdighed meddeelte hun sin Pleiedatter.

Kane reed en Dag over Engen til Elses Borg og hilste Fæhrderne, som stode til begge Sider med blottede Hoveder. Ved Enden af Veien aabnede Drengen Borgeledet, hvorpaa Ridderen reed gennem Rosenlunden, forbi Smedien, Løen, Laden og Arbeidsfolkernes Boliger, til Hovedgaarden, paa en liden De i en Jundsø. Taarnvægsteren lod, saasnart han saae Ridderen, Bindebroen synke. I Svalen, eller den Firkant ude ved Steentrappen, der beskyttedes for Regn og Sol af et stort Skuur, sadde Else og Karen. Herfra havde de fri Udsigt til Mark og Skov, man saae Havet ikke langt borte, som et mørkeblaat Klæde, hvorover der undertiden foer et Skib med svulmende Seil, som en hvid Svane med opløstede Ringer.

Else kom Kane indse og viste ham en smukt indbunden Bog med Sølvhægter. „See, Kane! der har jeg atter gjort godt Kiøbmandsskab.“ — „Har I nu kiøbt dhre Bøger igien?“ — „Ja, ti Tønder Rug for denne lille Bog.“ — „Nu, det var jo Brød nok for et heelt Aar.“ — „Men det aandelige Brød er for Evigheden.“ — Det var en Legendesamling. Billederne deri morede Kane. Da de vare betragtede nok, skulde der læses. Else forelæste Legenden om den hellige Christopher, der bar Folk over Floden, og tilsidst det lille Barn Jesus.

— „Var det ikke en herlig Legende, Kane?“ — „Jo; men den hellige Christopher maa bestandig have været forfærdelig vaad om Fodderne. Jeg begriber ikke hvor han kunde holde det ud. Jeg er ogsaa stærk, og kunde bære Folk et godt Stykke Wei, hvor der var tørt; men for det Vaade betækker jeg mig.“

Else forelæste derpaa Historien om den hellige Agnes. Medens hun læste, betragtede Kane hende forelsket, og hørte næsten ikke et Ord; de stærke blonde Flætninger hang hende ned over Skuldrene og Barmen. Da Else kom til det Sted, hvor Bødlerne nærmede sig med gloende Tænger, sprang Kane forbittret op, drog sit Sværd og raabte: „Ja kom kun, I Riddinger!“ — Else lo. „Drømmer I, Kane? Historien er jo over tusinde Aar gammel.“ — „Da tyktes det mig, som om det skulde skeet i dette Dieblif,“ sagde han, stødte sit Sværd i Balgen og satte sig rolig hen igien.

Hu læste ham Legenden om Gyssoverne. Da hun var færdig sad han ganske alvorlig, med Hovedet ned-sænkt, som i dybe Tanker. Else faldt i Forundring. Men snart begyndte han at httre sine Tanker med stærk Snorken. — „Nei, det er for galt!“ raabte hun, gik ind, og beføel Svenden, at han skulde sige Ridderen naar han vaagnede, at hun var aget til Kirke. Saaledes maatte Kane bekymret ride hjem igien fra sin fortørnede Ekisone.

For at gjøre det godt, lod Else ham bede om at komme næste Morgen og ride paa Jagt med hende.

Kane traadte følgende Dag ind med en Falk paa Haand. Da hun havde sagt ham et Par venlige Ord, fulgte hun ham, svang sig paa sin abildgraa Hest, og reed ad Skoven til.

De havde tilbragt nogle Timer paa Jagten, Else blev tørstig, steg af Hesten og gik hen med Kane til en gammel Snekkers Hytte, der laa ved Udgangen af

Skoven paa hin Side. Her pleiede hun tidt at hvile, thi hun kunde godt lide de gamle Smedkerfolk; deres Søn var forlovet med en af hendes Tærner.

Som de gik et Skuur forbi, hørte de en Hest vrindste. Kane aabnede Døren, der stod en prægtig Ganger; paa Bæggen hang en Sadel. — „Vor gamle Ven har Gæster!“ sagde Else og vilde gaae igien, da Smedkerkonen kom og bad hende træde ind, der var ingen Fremmede nu.

„Og hvem tilhører denne skionne Ganger?“

„Den blege Ridder!“

„Hvo er den blege Ridder?“

„Vi kiende ham kun under dette Navn. Han har leiet sig ind her hos os paa nogle Dage, og Skuret for sin Hest. Nu er han i Skoven. Her er hans Kammer.“ — Den gamle Kone lukkede Døren op, og de saae paa et Stillads en Trætavle, paa hvilken var malet et Billede.

Det forestillede en smuk, stærk, gammelagtig Mand, i en hvid, med et stort rødt Kors betegnet Raabe over Harnisket. Han saae venligt ud, og dog var der noget Truende i hans venlige Dine.

„Ja det er et underligt Billed!“ sagde den gamle Smedker. „Det har den blege Ridder selv malet; og jeg har høvlet og sammenlimet dette Brædt, af udsøgt, tørt Bøgetræ.“

„Utsaa Maler og ikke Ridder!“ — sagde Kane.

„Begge Dele, gode Herre!“ — „Da maa det være en slet Ridder. Hvor kan den Haand, som fører Sværdet, føre en saa spæd lille Pensel?“

„Naar I trykker skion Jomfrus Haand, Herr Kane! trykker I dog heller ikke saa haardt, som om Hialtet paa et Slagsværd.“

„Jeg længes efter at see den blege Maler, der kalder sig Ridder.“

„Det vil ikke være saa let; thi han er folkesty. Os forlader han ogsaa snart.“ — „En prægtig Gænger! — sagde Kane, da de atter gik Skuret forbi. — Hesten indgyder mig større Agt for Ridderen, end Billedet.“

„Lige søge Lige!“ sagde Else.

„Det Menneske bliver mig daglig utaaleligere“, — sagde hun til Karen, da de igjen vare hjemme.

„Det skeer jo altsammen af Skinsyge“ — svarede Karen. — „Han kan dog ikke være skinsyg paa Hesten og Billedet?“ — „Men vel paa deres Eier.“ — „En bleg Ubekendt, der hader Menneskene, der ikke vil see dem, som vi aldrig have seet!“

„Længsel gjør bleg“, raabte Karen. — „Lad den Spøg være, hvis Kane hørte det, kunde det sætte ham Fluier i Hovedet.“ — „Selv paa Fluier er han nidkær; husker du, hvor vred han blev forleden paa den Flue, som vovede at krybe omkring paa din Hals?“ — „Trofast og god er han rigtignok.“ — „Husker du ikke hvor dybsindig han engang i forrige Uge betragtede din Haand, og fortalte tiden: det kom ham for, som om dine Fingre, med de store Negle, vare lutter Fjok af hans Bekendtskab, med floge forstandige Ansigter? Da svarede du: Og Eders tykke Fingre, med de korte Negle, seer ud som Trælle.“

Else tænkte paa den fremmede, blege Ridder, og det fortrød hende, at hun havde glemt at spørge den gamle Smederkone mere om ham.

Det var en lummer Morgenstund, det havde ikke regnet i lang Tid, Blomsterne begyndte at bryde deres Hoveder paa Stilkene, Trærnes Blade vare tørre, Veien støvede stærkt, da Else og Karen agede i Karm til Kirke. Skjøndt det var saa aarke, havde Duggen dog næsten

stet ikke kisset Luften; Lærken sang ikke i Kornet paa Marken, og Fuglene quiddrede ikke paa Skovens Grene. Altting var dødstille; men tunge sorte Tordenstyer hævede sig som en Muur i Synskredsen. — „Jeg har sagt dig det forud, — sagde Karen — vi faae et gyseligt Tordenveir, inden vi komme hjem.“ — „Saa ere vi i Kirke, — svarede Else, — og saa kunne vi kjøre hjem igien i Svalheden efter Regnen.

De vare allerede indtraadte, knælede ned og læste Paternoster, da Else opdagede en ung Mand i Sidekapellet; han laa i en Krog, og betragtede dybtbensumken, Selgenbilledet over Alteret. Han var sort klædt, havde sorte Haar, et skjønt Ansigt, stærkt solbrændt og aldeles uden Rødme, saa at Else intet Dieblik længer tvivlede om, at det var den blege Ridder. Da hun havde gjort en kort Bøn, sagde hun til Karen: „Lad os gaae igien! Der knæler den blege Ridder, Memestefienden. Han ønsker at være ene; dersom vi dvælede længer her, kunde han troe, det var af Nysgierrighed.“

De gik atter ud, men neppe vare de i Baabehuset, før Uveiret begyndte. En forfærdelig Pladskregn faldt paa Blytaget af Kirken, og Regnvand sthyrtede giennem Dragehovederne fra Rønderne. Tordenen var skrækkelig; Solen blev formørket. I et overordenligt Tusmørke, kun opløst af de tidt gientagne Lyn, strakte de to store Kirketaarne sig mod Himlen, som om de vilde opfange Lynstraalerne, med deres gyldne Kors. Nu hørtes der et forfærdeligt Skrald, det slog ned i Kirken og Else faldt besvimmelst til Jorden.

Da hun kom til sig selv igien, befandt hun sig i den blege Ridders Arme.

„Frygt ikke, Jomfru! — sagde han — Faren er forbi, Tordenstyen har kun forlangt et lidet Offer. Det skal være mig et godt Barsel.“

„Er Lynilden slaaet ned?“

„Jo — i Kirken. See her!“ — Han førte hende derind igien. Straalen var fareet giennem et Hul i Svælvingen, havde spaltet en Liigsteen, og boret sig ned i Graven. „Min Gud! Og der knælte jo J!“ — „Ganske tæt derved.“ — „Jeg saae Eder bede og gif strax igien. Jeg vilde ikke forstyrre Eders Andagt.“ — „Det gjør mig ondt, at J har seet mig græde. Det skeer sielden.“ — „Det beskæmmer ingen Ridder at græde for Gud.“ — „Jeg græd ikke for Gud.“ — „Jeg saae Eder bede.“ — „Jeg bad ikke.“ — „Og dog?“ — „J denne Kirke er jeg døbt; det gamle Selgenbilled er indrede mig om min Barndom; det rørte mig.

„Synlden er flaaet ned igiennem Hiertet paa det gamle Steenbilled!“ sagde Else. — „Hans Hierte lider ikke meer; det er nu selv koldt som Steen. Det er min Faders Liigsteen.“ — Else saae paa ham. — „Jeg vil ikke falde Eder besværlig med min Nærværelse!“ sagde den blege Ridder. — „Jeg reiser snart igien; tillader J mig imorgen Formiddag at gjøre Eder et Besøg?“

Else kunde ikke afflaae ham det, og inden hun var kommen sig ret igien af sin Forundring, var den blege Ridder forsvunden.

Hun stikkede Bud til Kane og lod ham bede, ogsaa at komme imorgen Formiddag paa Borgen. Han er hverken min Fader, min Broder, min Formynder, eller min Fæstemand, — sagde hun; — i mine Pigers Kreds, i din Nærværelse, Karen, kunde jeg gierne modtage den fremmede blege Ridder; — men det stikker sig dog bedre, at der er en anden Mand tilstede.

Men denne Mand var egentlig slet ikke tilstede; thi efter at Kane nu havde hilst den fremmede Ridder, talede han ikke et Ord, men satte sig hen i en Krog, og legede

med den store Hund, som han havde bragt med; medens Else, — som af Forlegenhed neppe vidste hvor hun skulde hen, — viste den fremmede Ridder sin Legende-bog.

I denne Verden var den blege Ridder hjemme. Han kunde Legenderne udenad og fortalte meget om de ægyptiske og arabiske Orkner, om Libanon, Cedar- og Palmetræer, Jerusalem, Damaskus, om Den Cypern og om Rom. Det lod til, at han havde været selv overalt; om Billederne talte han med stor Indsigt. — „Ja det forstaaer I godt at bedømme, — sagde hun, — I maler jo selv Mennesker saa naturligt, at man skulde troe, de levede.“ — „Hvoraf veed I det?“ — „Vi vare for nogle Dage siden i Suedkerhytten, hos Eders Vært, og han viste os det. Hvo er den malede Mand? Han har et godt, ærligt Ansigt, men seer saa bedrøvet ud.“

„Tilgiv!“ — sagde den blege Ridder, i tydelig Forvirring, — „jeg taler ikke gierne derom. Det er et Foster af min egen ørkesløse Indbildning. Jeg er meest alene, og Noget maa man fordrive Tiden med. Men jeg vil, med Eders Tilladelse, endnu gjøre Eder et Besøg inden jeg reiser.“ Dermed stod han op, bukkede dybt for Else, og uden at bekymre sig om Kane, som bestandig sad i Krogen og legede med Hunden, red han bort.

„Hvis det ikke er en Skælm, — sagde Kane — saa vil jeg aldrig være ærlig. Mærkede I ikke hvor forvirret han blev, da I spurgte om Billedet?“

„I er en slet Menneskekiender, Kane!“

„Og hvor uforstannet! Ikke at hilse mig; som om jeg slet ikke havde været tilstede.“

„I var jo heller ikke tilstede. Af alt hvad den fremmede Ridder fortalte, hørte I intet, skjøndt det vel var værd at høre; og alt imens saae I paa ham med et saa foragtende Blik, som om han havde sagt de største Taabeligheder.“

„Hvad var det andet? Disse Pilgrime hve som gamle Dvinder. Han har aldrig været paa Libanon, saa lidt som han er Ridder.“

„Hvad han er, eller ikke er, — sagde Else — kommer os ikke ved. Han er en Mand af Klogt og Erfarenhed; det er mere end at være slet og ret Ridder; thi jeg forsikrer Eder, der gives Riddere, som ikke ere stort klogere end deres Jagthunde.“

Dermed gik hun bort, og den stakkels Nane havde heller ingen Daure faaet idag, dersom ikke Karen havde forbarmet sig over ham.

Det er dog slemt — tænkte Karen, da han var borte, — at Else ikke kan lide ham. Hvad er der at sætte ud paa ham? Fordi han ikke kan læse, ikke forstaaer sig paa maalede Billeder? Al du hellige Jomfru! I min Ungdom var der ikke en Ridder, som kiendte et Bogstav. Men Nane er saadan et godt, ærligt Skind. Og saa spiser han saa smukt alting reent op, hvad man sætter for ham. Hvad hjælper det mig her i Huset, at jeg laver god Mad, naar den ikke bliver nydt? Jeg glemmer tilhødst reent min herlige Kogekunst, som jeg ogsaa lærte i Klosteret, dengang jeg lærte at læse. Det fortryder mig næsten, at jeg har lært hende at læse.“

Det var Else meget om at giøre, at faae noget at vide om den blege Ridders Liv og Levnet; men hun var jo paa sikke Spor; thi han havde selv fortalt, at hans Fader laa begravet i Klosterkirken, under den splindrede Liigsteen.

Hvo denne Ridder var, kunde hun altsaa let erfare, hun behøvede blot at tage Liigstenen i Diesyn; paa hvilken, under en harnisket Ridders sletudhugne Billed, hun tydelig læste Navnet Skialm Nagesøn. Den blege Ridder heed da formodentlig Nage Skialmsøn. Priooren

flog op i Kirkebogen, og der fandt man at Ridder Skialm Magesøn var død for thve Aar siden og begravet i St. Birgittes Kapel. Thi Aar iforveien havde han ladet en Søn M age døbe i samme Kirke. Paa Elses videre Forespørgsel, erfarede hun, at denne M age, efter sin Faders Død, var reist til Neapel fra Lund; men mere vidste man ikke.

Efter denne indhentede Kundskab modtog Else den blege Ridder næstegang mindre forlegen. Hun sagde hant reent ud, hvad hun havde erfaret om ham, fortalte, at han var hendes Maag, og beklagede at han saasnart vilde reise igien.

„Jeg blev gierne længer, — sagde Ridderen. — Mit Liv er afhængigt af en eneste Efterretning. Meget gav jeg til, at jeg havde den; thi denne Spænding — dog vi ville ikke videre tale derom.“

I deres Samtale bleve de forstyrrede af Kane, som traadte ind i Hallen med Gunden. Neppe var den kommen ind, før den løb hen mod den blege Ridder, sprang op ad ham med Forbenene, lagde en Pote paa hver Skulder, og grinte ham med udhængende Tunge fælt i Ansigtet. Ridderen greb om Gunders Fødder, kastede den forbittret hen i Hallen — og paa det hylende Dyr vare begge Forbenene sønderbrudte.

„Det gjør mig ondt, Herr Kane! — sagde den blege Ridder høflig; — men jeg lader mia aldrig ustraffet angribe hverken af Mennesker eller af Gunde.“

„Deri kan ingen fortænke Eder! — raabte Else, afbrydende. — Og nu vil jeg vise Eder mit Huus og min Huusholdning. I maa vide, jeg har mange Tienestefolk; vi brygge og bage her, vi sbe og baldyre; — og hvad vi ikke selv bruge, give vi de Fattige.“

„See her er Arbeidsværelset!“ — sagde hun, og aabnede en skøn luftig Etue, fuld af vene unge Piger, som sadde og baldyrede Blomster, Blade, Fugle, Hiorte,

Jægere og Hunde i Silke. — Nu skal I dog ogsaa see min Biinkjelder, som jeg har arvet efter min salig Fader! Den gamle Biin bliver altid ældre og bedre; thi vi Møer drikke ingen Biin; Gæster komme her ingen af, uden den gode Kane; han gjør hvad han kan, men hvad forslaaer et eneste Menneske i en saa stor Overflødighed?"

De stege ned ad Kieldertrappen i Gangen, hvortil der gik Svælvinger med Døre til begge Eider. Strax fra en af de første hørtes der en stærk Knagen. „Hvad er det?" spurgte den blege Ridder angstelig. — „Det er mine Karle, som rulle og glætte Lintøiet." Hun aabnede en jernbeslagen Dør; men neppe saa den blege Ridder Kullen, der af et Par stærke skæggede Karle blev trukket frem og tilbage, før han faldt bevidstløs til Jorden.

„En giæv Ridder! — sagde Kane — der besvimer for en Kulle. Jeg gad dog engang prøve, hvad han duer til." Else var i største Angst, og hjalp Ridderen ligesaa ivrigt, som han i Baabenhuset havde hjulpet hende. Snart slog han Vinene op, og da han fandt sig i hendes Arme og saa det skønne Ansigt med Bedrøvelse bøiet over hans, raabte han: „O Gud! lad mig døe saaledes."

„Døe kan I snart komme til, siden I onsker det saa stærkt! — raabte den opbragte Kane. — „Jeg taaler ikke meer, at I indsmigrer Eder hos denne ædle Jomfru, som jeg alt i flere Aar har lovet og beilet til, og som med Tiden vorder min Husfru."

„Er denne Ungersvend Eders Brudgom?" spurgte Ridderen i det han slap hendes Haand; fuldkommen frisk igien, efter at have tømt et Bæger Biin, som Karen taptede ham.

„Nei!" — raabte Else fortørnet.

„Herr Ridder — sagde den Fremmede — jeg vil gierne unde Eder en Kamp. Rigtignok befandt jeg mig nylig temmelig slet; det er en Egenhed ved mig, jeg

kan ikke see saadan en Nulle, uden at falde i Afmagt; men skiondt jeg ikke er saa stærk som sædvanlig, har jeg dog Kræfter nok til at lære Eder Høviskhed." — "J kan først vederkvæge Jer! — sagde Kane, — jeg har Tid; imorgen er ogsaa en Dag!" — "Nei, nei! Hvad man kan gjøre idag, skal man aldrig opsætte til imorgen. Imorgen er kanskee ingen Dag mere for een af os!" sagde den blege Ridder med et forfærdeligt Ansigt.

Else kunde ikke holde dem tilbage. De stode alt i Gaarden med dragne Sværd. Det varede ikke længe, før den blege Ridder havde slaet Kane Sværdet af Haanden; kastede ham til Jorden, satte ham Knæet paa hans Bryst, og raabte: "Eders Liv er efter Ridderlov i mine Hænder; sværg mig, at J herefter vil være rolig og høflig, Ellers skærer jeg Struben over paa Eder." — "Jeg sværger!" rallede Kane; og neppe havde han sagt disse Ord, før den blege Ridder selv hjalp ham op, og sagde: "Dermed er altsaa Sagen afgjort; og nu ville vi følge vor skønne Værtinde videre."

"Jeg vil ikke forstyrre Eder!" sagde Kane og gik bort.

Da Else og Lage stode nede i den friske Rosenhauge, sagde Ridderen: "Ja her er det herligt, som om Glæden aldrig skulde ophøre; men seer J den forsinkede Nattevandrer, der sniger sig som en bleg Sky over Himlen? Den har intet Godt deraf."

Else saae iveiret og opdagede Maanen paa Himlen, som en hvid Segl, neppe kiendelig i den lyse Dag. "Derover maa J digte en Vise! — sagde hun — J er uden Tvivl Minnesanger." — "Jeg vil prøve derpaa," sagde Lage. Næste Dag bragte han hende følgende Sang:

Rosen med Lykken leger,
Barnlig munter og skøn,
Titter af Busken grøn,
Viser sit Purpurbæger.

Maanen er bleg som Sorgen,
 Ansigtet gustent og gult,
 Hals for al Verden skjult;
 Hemmeligheden forborgen.

Rosen hver Hyrde priser.
 Dronning i Baarens Skov!
 Fuglen sjunger din Lov,
 Kilden digter Dig Viser.

Maanen af Længsel fortæres.
 Blege Gienganger i Nat
 Svinder for Dagen brat,
 Rynker sit Bryn, naar den æres.

Tidt, som i Ekken hin blege,
 Stirrer min Maane ned,
 Til dine brogede Bed,
 Rose! til dine Lege.

Ekken udi Purpurkiolen
 Agter du Maanen ei,
 Paa sin vaarlige Bei; —
 Thi du leger med Solen!

Else sagde — „jeg vil giemme deres Vise i min Psalmebog! Jeg har endnu min salig Moders Psalmebog, fuld af Rosenblade, der alle ere blegede og falmende, som Maanen ved Dagens Lys. Saaledes komme Rosen og Maanen tilsidst til at ligne hinanden. Der ligger imellem Bladene en lille Sang, jeg kan den udenad, og vil sige Eder den:

Hvor blev I røde Roser dog,
 Fra Ungdoms Dage glade?
 I min Erindrings Psalmebog
 Jeg glemmer Eders Blade.

Dg skændt hvert Blad er gult og graat,
 Som Farven af de Døde,
 Den Sommerdag jeg mindes godt,
 Da de var purpurøde.

I deres fine Bæv endnu
 Jeg kiender hver en Nare;
 Som før af Morgenduggen, im
 De fugtes af min Taare."

Medens Else fremsagde denne Sang, havde den blege Ridder i stærk Sindsbewægelse stirret ned til Jorden; i hans Ansigt arbejdede de voldsomste Lidenskaber, og han udbrod: „Nei, nei! Else! I Eders barnlige Siæl udfolder sig den hele Verden, som en Stjerne fra Evigheden, der blinker fra Himlen. Men der gives ogsaa en underjordisk fortærende Ild; en diævelsk Magt. Der gives Brøde og Samvittighedsnaag; og derpaa er egentlig denne blege Maane det rette Billed.

„Gud i Himlen! — raabte Else — hvem er I?“
 — „En Synd og Forbryder! der dog har saa stor Agt for det Fromme, at han ikke vil styrte en ven Mø i Fordærvelse. Jeg er saaledes overvældet af Sorger, at en ulykkelig Kiærlighed endnu er den mildeste Følelse, som fhlder min Barm. I har lært mig at fælde Bæmodens Taarer: det vil redde mig fra Fortvivlelse; og naar jeg troer at være forladt af Gud og Engle, da vil den Tanke trøste: Der græder dog een Engel for dig!“

Han stod op og vilde gaae bort. — „Saaledes

lader jeg Eder ikke fare! — raabte Else. — Medtynger ogsaa Synd Eders Hierte, det kan ei være Nidingsværk."

„Velan, — sagde den blege Ridder — I skal høre mine Tildragelser; — og saa gaaer jeg atter ud i den vide Verden. Thi, det aner mig, det daarlige Haab jeg har gjort mig, hænger kun i en Spindevæv, som brister."

I denne alvorlige Samtale bleve de forstyrrede paa en selsom latterlig Maade. De saae langt borte en Hob Mennesker, som loe høit og dansende og springende nærmede sig Vindebroen. To Mænd kom som Sendebud fra de Andre, og bade om at lades ind i Borgsgaarden.

Det var tvende Bønderkarle fra Nabolauget, de vare drukne, og hver af dem havde en Vinflaske i Haanden. „Min naadige Jomfru! raabte den Ældste, — I som er en sand hellig Jomfru for vor hele Egn — vi stakkels berusede Mennesker tage i vor Nød vor Tilflugt til Jer. Den Enes Død den Anden Brød! siger Salomo; dog demegang var det ikke Brød, men Vin, eller rettere sagt Ol; lyseguult sødt tyndt Ol, uden Humle; men saa godt proppet, med et saa vederqvægende Skum, at Hiertet hopper Gen af Blæde i Livet, naar man drikker deraf. — Her er strandet et Skib paa vor Kyst. Ollet tilhører Eder med al Ret, thi Skibet er strandet paa Eders Forstrand. Derfor have vi, Eders Livegne, drukket det op, paa nogle Flasker nær, som vi bede Eder ikke at forsmaae, dersom der endnu er noget i Flaskerne. Dernæst er vor ydmygste Begiæring, at I med Bønner og Formaninger vil bringe disse stakkels Skibbrudne til Fornuft og Forstand igien; thi Skrækken og Uhykken har saa reent berøvet dem Mælet og Talens Brug, at de ikke ere længer istand til at sige et forstaaeligt Ord, men grynte og snøvle, ligesom ufornuftige Sviin, giennem Næsen, naar vi spørge dem om noget."

Nu opdagede Else først fire alvorlige nedslagne Sø-
mænd, midt i Flokken. Hun lod dem strax komme ind
paa Borgen, men de Andre maatte blive hvor de vare,
og Sendebudene gaae tilbage igien.

„Det træffer sig godt, — sagde Else til Ridder
Nage, — at I endnu er her. I kan tale med disse
Fremmede, tænker jeg, i hvilket Tungemaal det skal være.
Gamle Karen og jeg forstaae kun dansk, og det vilde gaae
os med de stakkels Skibbrudne, ligesom Bønderne.“

Den ene af de Fremmede, (det var Baadsmanden
med tre Matroser) bukkede sig for Ridderen, og nu be-
gyndte der en Samtale i et fremmed Sprog, under
hvilken Else høist opmærksom og nysgierrig betragtede
Nages Ansigt og Miner, for deraf at slutte sig til Ta-
lens Indhold.

Men hvor forunderlig frygtelig teede han sig ikke
derved? Hans Følelse meddeelte sig uvilkaarligt Else, og
uden at vide hvad der blev talet, opstode samme Sinds-
bevægelser i hendes Bryst, som i den blege Ridders Ansigt.

Neppe havde han verlet et Par Ord med den skib-
brudne Baadsmand i det fremmede Sprog, før hans blege
Kinder bleve endnu blegere, og Angstens Sved trængte
frem i store Draaber paa hans Pande. Hans Læber
skælvede, hans Dine bleve ligesom halvbrustne; det sky
Blik undveeg Sømandens ærlige Die, og søgte dog atter
skottende at giennemskue ham. Men neppe havde den
blege Ridder endnu gjort et Spørgsmaal og faaet Svar,
før Glæden tindrede i hans Dine, Blodet vendte tilbage
i hans Kinder, og henrykt omfavnede han den studsende
Søgut.

Derpaa vendte han sig til Else og raabte: „Sam-
vittighedens Steen er væltet fra mit Hierte. Et overilet
Løfte binder mig ikke meer; det Samfund, jeg havde svoret
Troskab, er ophævet. Nu vender jeg ikke længer mit blege

Ansigt mod Maanen; nu er jeg selv et Lykkens Barn, og skal herefter opelske Roser i Solskin!"

Else og Nage sadde glade sammen i en kielig Lovhytte; Bægeret var fyldt med Champagne; hun smagte den søde skummende Vin førstegang. Karen fik ogsaa et Glas, og Ridderen tømte Bægeret halvt og begyndte sin Fortælling:

"Jeg er født i denne Egn, og tidt som Barn gik jeg i den herlige Klosterkirke, ligesom I, Jomfru Else, hvor min salig Fader ligger begravet. Jeg arvede Intet efter ham, og fulgte med Kammer Mester Hans Sibrandsen, hans Ungdomsven, der havde lovet at tage sig af mig. Hvorfor han reiste bort, brød jeg mig i den Alder, som tolvvaars Dreng, lidet om; dog havde han sagt mig, at han hos Paven vilde forklage Kongen, fordi han havde kastet Erkebispens Jens Grand uforstyldt i et gyseligt Fængsel.

Min Lærer Mester Hans havde opdraget mig i Gudsfrugt. Hans beklagede tidt at Korstogene vare op-
hørte; og naar han fortalte om den hellige Ludvig, fik jeg selv lyst til at vove et Korstog under en sliq Konge.

Hvad der mødte mig paa Reisen, var dog ikke syn-
derlig skiftet til at nære de fromme Tanker. I den første italienske Kirke jeg traadte, blev der holdt en Velsels-
fest, til Erindring om Jomfru Marias Flugt til Ægypten. Saa vildt og plumpt det var, gjorde det dog et uudsletteligt Indtryk paa mig. Stadens skønneste Pige, klædt i himmelblaae og purpurroede Klædebon, sad med et deiligt Barn i Armen paa et Vsel, der førtes ved Bidslet af en ærværdig Olding med Sølvskæg. Dette Billed, som jeg saa ofte havde seet malet, traadte nu her saa levende og bevægeligt frem for mig, at jeg slet ikke gav Ngt paa Almuens Skraal og Daarligheder, hvorledes

de i Kirken satte Havre paa Alteret, og sang Psalmer til Ære for Dyret. — Jeg betragtede den skønne Pige, Barnet og Oldingen, og det tyktes mig, som om de tre Memesteaaldere: Barndom, Ungdom og Alderdom bleve førte frem giennem Livet, af den sene, graa, langsomt-
skridende Tid. — Men hvad siger I dertil, naar jeg forsikkrer Eder, at denne unge Mø lignede Eder særdeles; at hendes Billed prægede sig dybt i Tolvaarsdrenge-
Sierte, og at jeg kun saae hende flere Aar derefter et Dieblif, for aldrig at see hende mere? At det var Eders store Lighed med min kiære Afdøde, der var Aarsag i, at min Fod dvælede længer end een Dag i min Fødeegn, og at en i min Siæl dybt indsluttet Attraa atter vaagnede.

Mester Hans Sibrandsen vendte tilbage til Danmark, og overgav mig som Smaadrenge til en gammel riig Ridder, der vilde gjøre en Balsfart til det hellige Land. Mester Hans havde lært mig Latin, jeg havde læst det ny Testamente, og glædede mig til at see de hellige Steder, hvor Christus havde levet. Men i de vanvittige Pilegrime, kunde jeg kun slet kiende Jesu Disciples fromme Efterfølgere. Min gamle Ridder, der var en af de ivrigste Reliquiesamlere, blev fortørnet, da han mærkede min Lige-
gyldighed og Tvivl om hans Helligdommes Ægthed, og jog mig bort, uden at ville vide mere af mig at si.

Jeg eiede ikke andet, end de Klæder jeg gif og stod i, samt en Blikdaase, med det Dokument paa Latin, der skulde bevise, at jeg stammede ned fra den berømte Absalonske Familie i Danmark. Jeg var for stolt til at bede min Pleiefader om Naade, og for ærlig til at bede ham om Forladelse, da jeg intet havde forbrudt. Jeg gif hen i Nærheden af Templet, en øde Hal, der fordiim havde tilhørt Tempelridderne, satte mig paa en Steenbænk, tænkte paa min ulykkelige Skiæbne, og græd. En Munk traadte derind for Kiøslighedens Skyld. Da han havde

hørt Noget om hvad der var vederfaret mig, trøstede han mig, og fortalte mig om Tempelherrerne, som endnu for fem Aar siden havde boet i Jerusalem. „Der havde I kunnet gjort Eders Lykke, mit Barn, — sagde han; — thi om I end ikke er af Adel, saa havde I maaskee dog kunnet blive tienende Broder hos disse Riddere. Nu boe de paa Den Cypern, og bekæmpe hedenske Sørovere, som ville bortføre stakkels skibsfarende Pilegrime og Kiobmænd, i Slaveri.“

Jeg viste den gamle Munk mit Diplom, men han forstod ikke saa meget Latin, at han kunde faae en Mening ud deraf. Om Danmark havde han aldrig hørt tale; han troede, fordi det Ord Dacia blev brugt i Diplomet, at jeg var født i Dacien i Nederrungarn. Da jeg fortalte ham, at jeg stammede ned fra Absalon, sagde han: „Absalon blev som en ung Grønskolling hængende ved sit Haar, og efterlod sig ingen Børn.“ Jeg fortalte, at Absalon havde været en mægtig Erkebiskop og Helt i Norden. „Erkebiskopperne faae heller ingen Børn!“ sagde den gamle Munk, stedse mistænkeligere. „Jeg stammer heller ikke ned fra ham! — raabte jeg — men fra hans Broder Esbern Snare, som var en mægtig Ridder i Sjælland.“ — „Zeeland, — svarede den gamle Munk, rystende paa Hovedet, — ligger i Holland. Saa kun alle disse Riddertanker af Hovedet, kære Barn! og følg med mig til mit Kloster. Der skal I for det første være Lægbroder; saa har I dog Huus, Siem og Eders daglige Brød.“

Jeg rystede paa Hovedet, han trak paa Skuldrene og gik. Astenen graaned, jeg vidste ikke hvor jeg skulde hen. Da stod min gamle Ridder for mig igien. „Jeg har kun villet sætte Skræk i dig, — sagde han. — Jeg vil ikke ved den hellige Grav forskyde et faderløst Barn, som jeg har taget mig af. Men vær ogsaa from og

frngt Gud! Thi opdager jeg flere Ugudeligheder hos dig, saa er det forbi mellem os to."

Det var første Gang i mit Liv, at jeg følte: man kan ikke altid sige sin ærlige Mening i Verden. Jeg lovede Lydighed, fulgte ham ærbødigt, og tog mig siden vel iagt for at tvivle om Reliquiernes Vgthed.

Neppes vare vi paa Siemreisen, paa det aabne Hav, før vi bleve indhentede af en Sørover. Vi besluttede heller at døe med Sværd i Haand, end sælges som Slaver til Hedningerne. Bevæbnede ventede vi Angrebet, og havde allerede udholdt en temmelig Pileregn, da et andet Skib nærmede sig med stor Hurtighed.

"Gud være lovet! — raabte den gamle Ridder — der komme Tempelherrerne." Neppes havde Saracenerne seet de hvide Raaber med røde Kors, før de opgave deres Forsæt, og vilde tage Flugten. Men Tempelherrerne indhentede dem. Snart havde de erobret Skibet, gjort en Hoben Fanger, og nu hørte vi dem istemme en aandelig Selveise og Lovsang, til Tak for Seieren. Anføreren med nogle Riddere besøgte os paa vort Skib; og da han saae mig lille Gut staae der med Sværdet i Haanden, halvgrædende, fordi jeg ikke havde faaet Lov til at hugge løs paa Hedningerne, gav han sig til at lee, tog mig under Hagen, kysede mig, og da han havde talet først med min Ridder, spurgte han mig, om jeg vilde følge med ham, og med Tiden vorde Tempelherre? „Al Gud! — raabte jeg — jeg har intet høiere Ønske i Verden." — „Nu saa tag Afsked med din Pleiefader!" Det kostede mig ikke meget. Jeg besteg Ridderskibet, vi seilede afsted, og i Mørkningen landede vi ved Cypern. — Næste Morgen blev jeg fremstillet for Stormesteren Jacob Molan, som snart fik mig fri. I kiender ham, Tomfru Else! I har jo seet ham i Snekkerhytten. — „Var det ham?" raabte Else. — „Ja, ja! — vedblev den blege

Ridder, med undertrykt Sindsbevægelse; — men nu truer han ikke meer, nu lider han ikke meer; han er reddet!

Jeg fandt mig snart i mit Element. Mine Forfædre havde alle været Vikinger.

Siemne beskæftigede især Kunsten mig. Et Besøg hos os af den romerske Miniaturmaler Oderigi, vakte Lykt hos mig til at male. Oderigi var den Første, som malede skønne Billeder til Legenderne. De Stykker, I viste mig i Eders Bog, ere gode Copier efter ham, I begriber let, hvormeget Gienstykket af disse Gienstande maatte glæde mig.

Dette Aar efter at jeg blev Tempelherre, tildrog sig en selsom Hændelse, som afbrød mit Livs Gensformighed, og som vil undre Eder at høre.

Vi indhentede en Dag en tyrkisk Røver paa Middelhavet, som nylig havde erobret et Skib, hvis christne Mandskab lod sig nedfable, fordi det ikke vilde overgive sig. Søroversskibet blev entret og taget. Da Høvdingen mærkede, at der ingen Redning var, gik han ned i Kakhytten, hentede en deilig franskisk Mæ op paa Dækket, og med de Ord: „Dig, mit skønne Bytte, skulle de dog ikke røve!“ jog han hende Dolken i Brystet.

Jeg stod forstenet, — holdt mig ved Masten, det blev sort for mine Øine, og jeg vidste ikke af mig selv at sige. Thi jeg kjendte hende igien, det var den venskommelige Mæ, jeg havde seet i Italien, som Maria med Jesusbarnet, og som siden den Tid altid havde svævet mig i Tanker. Især havde jeg tænkt paa hende den Dag da jeg blev Tempelherre og svor aldrig at gifte mig.

„Har I svoret en saadan Sed?“ spurgte Else. — „Vor Orden er ophævet, og vi ere givne Berden tilbage!“ svarede den blege Ridder.

„Da jeg kom til mig selv igien, fandt jeg Morderen giennemboret for mine Fødder, ved Siden af det skønne Liig. Jeg bar hende hen paa vort Skib, og da

vi kom til Cypern, malede jeg hende, som hun laa med Dolken i Brystet. Derpaa begrove vi hende under mørke Gypresfer. Det kom mig for, som om min jordiske Lyksalighed var begravet med hende. Nu først blev jeg en ægte Tempelherre.

„Og Billedet?“ — spurgte Else — „Bærer jeg endnu paa mit Bryst.“ — „O viis mig det! Lad mig see om Ligheden er saa stor!“ — „Jeg frygter for at Synet forstrækker Eder.“ — „Viis ikke! Viis mig Billedet!“

Han tog et Miniaturmaleri frem, som hang ham i en Guldkaftel om Halsen i en Guldkiede, lukkede op — og nu blev det næsten sort for Else, thi hun saae sig selv, med brustne Dine, opløste Haar, blege Kinder, blodigt Klædebon og en Dolk stak dybt i den skønne Barm.

„Har jeg ikke sagt, — vedblev den blege Ridder — at Synet vilde forfærde? Men lad dette Tilfælde ikke altfor meget undre Eder. Vi forbauses over Skaberens uundtømmelige Almagt, i Dannelsen af de forskjelligste Menneskeansigter; men stundom maa der dog indtræffe en Lighed. For mig har denne Hændelse en skøn Betydning: Saalænge der ingen Mulighed var i at faae min Elskte, var hun mig berøvet, var hun død for mig; men neppe er jeg løst fra mit Løfte, saa lever hun atter op.“

„Vi komme nu — sagde Ridderen — til en Tid i mit Liv, der var vigtig for mig og Mange. Jeg har hidtil ikke talet derom, og skulde aldrig have gjort det, hvis ikke de strandede Franskmænd idag havde bragt mig det glade Evangelium, som jeg neppe vovede at haabe, som pludselig har endt mine Lidelser.“

Men her vil jeg fatte mig kort; thi hvad der er skeet, er en stor Begivenhed, hvis sørgelige Følger ere noksom bekiendte, og kiender I dem ikke, saa skal jeg fortælle det en andengang. Den franske Konge Philip den Smukke forbandt sig med Pave Clements den Femte; de

vare begge misundelige paa vor Orden, loffede en stor Deel af os til Frankrig, kastede os i Fængsel; og under afselige Pinsler tvang man os til at bekiende Forbrydelser, vi aldrig havde begaaet.

Man beskyldte os for at have fornægtet Christus, haanet Korset, tilbedet Dævelen, og for Trolddom. Det Galve havde været nok for at gjøre os skyldige til Døden, hvis det havde været sandt. Vistnok kunde vi ikke svare til hvad vore Forgængere havde gjort. Endnu i Molays Tid, inden han blev Stormester, havde det været Brug ved Tempelherrernes Indvielse, at træde og spytte paa Korset."

"Jesu Maria!" raabte Else forfærdet.

"Det var ikke af Ugudelighed, — vedblev Ridderen — men af en daarlig spidsfindig Fromhed. „Skulle vi ære den Galge, meente nogle af de Eldre, hvori Christus blev hængt?" — Molay gjorde sine Tempelriddere opmærksom paa, at Korset havde faaet en hellig Betydning, og at det var Banvid at forhaane et Tegn, som vi selv til Ære bare paa vore Raaber. — Denne Misbrug blev affkaffet."

"J har altsaa ikke traadt paa Korset?" spurgte Else angstelig. „Nei!" svarede Nage, idet han andægtig korsfede sig.

J ser Nar smægtede jeg, som saa mange Andre, i Fængsel. Sakramenterne bleve os nægtede, Ingen af os som døde, kom i Christenjord, men blev begravet i Fængselet. Endelig blev Torturen brugt, Ponsard di Gisi maatte ligge i en Grube, med Hænderne saa fast bagbundne, at Blodet sprang ham ud af Neglerne; Richard de Bado blev saalænge holdt til Ilden, at Kjødet brændte, og nogle Dage derefter faldt Knokler ud deraf. J vender Ansigtet bort med Afsky, kære Jomfru? Tro ikke, at jeg har Lyst til, ved min Fortælling, at lægge Eders Medlidenhed paa Pinebænken; men jeg meddeler disse saa

Træk, om ikke til min Retfærdiggjørelse, saa dog til nogen Undskyldning, at I faaer en tydelig Forestilling om disse Forfærdeligheder.

Det var især Kongen om at gjøre, at knuse den ædle Molay, og man sagde mig, at naar jeg vilde vidne imod ham, og tilstaae at de Beskyldninger, man gjorde ham, vare sande, saa vilde jeg slippe med Livet. Med største Foragt hørte jeg entidlang slige Forslag; men Rummer, usund Luft, slet Kost, daglig Angst forvandlede lidt efter lidt den ubændige Løve til et tamt Huusdyr. Jeg blev syg, og neppe var jeg nogenlunde kommen mig, før mine Bødler benyttede denne Tilstand, for at afpresse mig en falsk Tilstaaelse. Jeg blev bragt i Marterkammeret, hvor der stod en Maskine, der lignede Kullen hernede i Kielderen; fire Knægte med græsselige Ansigter droge den knærkende Pinebænk, hvorpaa jeg skulde spændes, frem og tilbage."

"Alt — sukkede Else — nu begriber jeg Alt, nu forstaaer jeg Alt!"

Man spurgte, om jeg vilde vidne mod Molay? Man forsikrede, at der ikke vilde vederfares Stormesteren andet, end at han blev afsat fra sine Værdigheder. Man viste mig en lang Liste paa Tempelherrer, som alt havde vidnet; man lovede mig Frihed, Formue, og forsikrede: jeg vilde redde Stormesteren.

Jeg kastede Pergamentet med Afsky paa Gulvet og raabte: "Aldrig! Dræber mig!" — Jeg blev spændt paa Pinebænken, men kunde ikke udholde de usigelige Smertes og raabte: "Jeg vil underskrive!" — Neppe havde jeg sagt dette, før jeg blev løst af mine Bænd og Lænker. Jeg skrev mit Navn, og var fri. — Det forekom mig, som om jeg havde indgaaet en Pagt med den Døde. Man gav mig en betydelig Guldsum, og jeg maatte forlade Frankrig. Jeg var som Cain, da han havde ihjelslaaet sin Broder Abel. Jeg haabede, i mit Fædreland

at finde Lindring i min Hierteangst; men Forbryderen bragte overalt sin Forbandelse og sit Selvede med. I synger en gammel Bise, Tomfru Else! om Agnete, som i mange Aar blev hos den hedske Havmand, da hun endelig engang igjen kom i Kirken:

„Agnete triner ad Kirkedøren ind,
Dg alle de Smaabilleder de vendte sig omkring;“ —

Saaledes vendte mig ogsaa alle fiære Ungdomserindringer Nyggen, som forstørnede Engle, indtil jeg saac Eder. Da var det atter Maria med Jesusbarnet, paa Flugten til Egipten; mig tyktes, at jeg endnu paa min Flugt havde reddet Jesusbarnet i mit Hierte. Da begyndte jeg at haabe Molays Nedning. Umulig var den ikke, ei engang usandsynlig; thi naar den ærgierrige Konge havde faaet sin Billie, brudt Tempelherrerens Magt, og var bleven Eier af deres store Rigdomme, hvor kunde det da endnu glæde ham at myrde en uskyldig Mand? — Men han havde alt dræbt saa mange Uskyldige! — Saaledes afvexlede Haab og Frygt i min Barm, til idag, da jeg har talet med de ærlige franske Sømænd, der bringe mig det Evangelium: Molay er lykkelig kommen ud af sit Fængsel og er draget til et af sine Comthurier i Frankrig; hvor han stedse maa opholde sig, stille og rolig. Men reiser han uden Kongens Tilladelse, har han forbrudt sit Liv.“

Kane sad hiemme hos gamle Regner, og kiedede sig med at skiare Pile til sin Bue. Han havde tiet i hele tre Timer, og Regner taug endnu længere. Vi have allerede fortalt, at han var en stor Ven af Tausheden.

„Svad hjælper den Snakken til? — tænkte han. — Den er Menneskets største Ulykke; hvoraf kommer Liv? Af Snak? Kan man ikke være frisk og sund, øve

sit Haandværk, pløie, saae, gaae paa Jagt, bygge Huse, avle Børn, føre Krig, uden at næle et eneste Ord? — I Ukyldighedsstanden taug Menneskene som Dyrene og forligtes; men neppe havde Eva smagt det fordømte Uble, før hun begyndte at hype Klammeri med sin Mand. Elig Stoi gad vor Herre ikke høre, og saa jog han dem ud af Paradis."

Da Kane og Regner havde siddet længe stumme, sagde endelig den Første: „Jeg misunder Pilen!“ — „Hvorfor?“ — „Den træffer Maalet.“ — „Fordi den sigter rigtigt; hvo der gjør det, træffer ogsaa.“ — „Else vil ikke have mig.“ — „Saa lad hende gaae!“ — „Det bedrøver mig.“ — „Daarskab.“ — „Jeg elsker hende!“ — „Indbildning!“ — „Hvad hjælper?“ — „Udspreddelse.“ — „Hvordan?“ — „Reise.“ — „Hvorhen?“ — „Til Koeskilde.“ — „Kongen kan ikke lide mig.“ — „Snak.“ — „Hvordan forsoner mig med ham? — „Opvarte ham.“ — „Jeg vil ride did.“ — „Naar?“ — „Imorgen.“ — „Godt! Skal jeg med?“ — „Ja!“ — „Godt!“ — Dermed var Samtalen endt, og næste Dag rede de til Koeskilde.

Ridder Lage havde tilbragt den skønneste Aften hos sin Fæstemø; nu reed han langsomt hjem og overveiede det store Ulykkeskifte, som han ikke selv ret kunde fatte.

Først da han nærmede sig Smedkerhuset, faldt det ham ind, at de stakkels Beboeres Skæbne var høist forskjellig fra hans. Deres eneste Søn Sivald, der var forlovet med Elses Tærne, laa i en hidsig Feber, og man tvivlede om hans Liv. Da Ridderen nærmede sig Hytten, hørte han, at man græd høit derinde. „Ak! han er vist død! — tænkte han. — Hvor selsomt er Menneskets

Liv! hvor omskifteligt! Da jeg var ullykkelig, vare de lykkelige; nu da jeg nyder den høieste Lyksalighed, forsvindle de."

Da han aabnede Hyttedøren, saae han Fader, Moder og Brud anstrænge sig, for at bringe den rasende Enge i Seng igien. Han stod med et Lys i Haanden, med gløddende Ansigt, og søgte med Ræmpekræfter, som Itaseriet gav ham, at vriste sig ud af deres Arme.

"Nei, han skal brænde! — raabte den Enge opbragt, — jeg kan ikke udstaae det affhyeligt venlige Ansigt, med den lurende, truende Mine."

"Min stakkels Søn raser! — raabte Faderen — Hielp mig, Herr Ridder! at faae ham i Seng igien. Eders Billed derinde, Manden i den hvide Kappe med det røde Kors, har bestandig svædet ham for Dine. Det drev ham tilsidst ud af Sengen; han greb Lysen paa Bordet, da han var et Dieblif alene, og havde allerede tændt Ild i Tavlen, inden nogen af os vidste deraf. Jeg haaber Ilden er slukt."

Ridderen aabnede Døren og fandt sit Kammer fuldt af Røg. Molans Billed stod i lys Lue; midt i Flammen stirrede endnu Stormesterens Die, med den forunderlig blide Trudsel, paa Wage, — og blev pludselig fortæret af Ilden. Wage løb i Kioffenet, hentede Vand og slukkede Ilden, som truede med at opbrænde Huset. Imidlertid havde man bragt den Enge i Seng, og han faldt i en dnb, dødlignende Slummer.

Den blege Ridders Stue var igien ryddelig, kun Sengen med den døde Smedkersøns Lig stod der. Ridder Wage havde forladt Hytten, betalt sin Leie, og boede nu i en Sidebygning af Borgen, hos sin skønne Brud.

Den gamle Smedker stod alene i sit Værksted og

tomrede sin Søns Ligliste af Bøgetræ. „Du fiære Træ! — sagde han; — du stod derude paa Høien. Hvor tidt har jeg som Barn leget under dig, og siddet med min Moder i din Skygge. Paa min Bryllupsdag var jeg der ogsaa, og tidt har jeg baaret min eneste Dreng paa Armen hen under dig. Jeg haabede, at hans Børn ogsaa engang skulde lege under dig og være lykkelige. Jeg vilde feire hans Bryllup under din Top; Synnilden slog ned i dig, paa samme Dag, den slog ned i Kirken. Du fiobte jeg dig, da du var sauget fra din Mod, og vilde tomre min Søns Brudsfeng af dine Tilier. Det var taabeligt! Det Træ, hvori Synnilden slaaer ned, er et ullykkelig Træ. — Men til Ligliste kan du være god nok.“

Ridder Klage sad paa Borgen hos sin Else, i Kiærlighedens fortrolige Samtale. Hun vilde lege med den guldne Bodike, som han bar paa Brystet og lukke den op; men han vilde ikke tillade det. Alt som han vægrede sig, fik hun større Lyst, og sagde endelig halv vred: „naar hun ikke maatte see Billedet, saa vilde hun heller ikke elske ham meer.“

Gamle Karen kom jußt ind med en deilig Kage. „Kives I alt, Børn?“ raabte hun leende. „Han vil ikke lade mig see Billedet“, svarede Else. „Deri gjør han meget ilde, det er dog saa deilig malet og saa ligt, — svarede gamle Karen; — kun skulde Dødsdølken heller været den lille hedenste Gud Amors Kiærlighedspiil, som Mimesangerne pleie at synge. Men jeg maa dog see Billedet, Herr Ridder?“ vedblev hun, idet hun gav Klage et hemmeligt Vink. „Ja — svarede han — I er en gammel sündig Qvinde, Indbildningen fylder ikke Eders Hjerne med sørgelige Billeder. Der har I det!“ — „Dg nu skal ingen af Jer faae det igien!“ raabte hun, og løb

ud. Else, som havde sat sig i Hovedet at maatte have Billedet, løb efter hende, og vilde snappe hende det af Haanden; men gamle Karen, der slet ikke kunde tillade det, fordi hun alt i den Anledning havde vaaget een søvnløs Nat med Else, betænkte sig ikke længe, men kastede Billedet ud af Vinduet i Dammen. — „Det var slet giort af dig!“ raabte Else fortørnet og græd af Brede.

Served opstod en Taushed og Forstemthed, der snart blev afbrudt af en virkelig Ulykkeligs høie Klage.

Jnger, den afdøde Ynglings forlovede Brud, nærmede sig med Hylen og Gullen. Hun gientog, at det vilde trøste hende, hvis hendes Beiler, lig en fornem Ridder, kunde blive begravet i Kirken, istedetfor paa Kirkegaarden. Han havde været Steenhugger, og forfærdiget mange Ligstene for adelige Herrer og Fruer; nogle tilhugne Sandstene stode endnu i Skuret; naar han nu blev begravet i Kirken, — og der blev lagt en smuk Steen over hans Grav, saa kunde hun sidde der og see paa Ligstenen, mens der blev prædikeret; og alle de Litanier og Messer der lode over hans Grav, vilde worde ham til Sielemesser.

Else og Nage fandt dette Dnske saa naturligt, at de strax lovede at opfylde det. Nage gik selv i den Anledning følgende Dag til Prioeren for Klosteret. Da han kom tilbage til Else, sagde han: Hvor selsomt træffer det sig! Jeg kan gjøre denne døde Ungersvend en Gave af den eneste Grundeiendom jeg har i Danmark, uden at jeg selv vidste det. Da min salig Fader blev begravet, købte hans Ven Mester Hans, for hans ringe Efterladenskab, saa stor en Plads i St. Birgittes Kapel, at der endnu er Rum til et Lig. Den skal stakkels Jnger have til sin Fæstemand.“

Det var ikke efter Elses Sind at et fremmed Lig skulde ligge ved Siden af Nages Fader; men hun fandt sig deri.

Næste Dag kom Kane for at lykønske de Forlovede. „God Aften!“ — „God Aften, Ridder! Jeg haabede neppe at see Eder idag.“ — „Hvorfor?“ — „Det regner jo stærkt.“ — „Ja, det regner!“ — „Saa er I bleven vaad.“ — „Ja, jeg er vaad.“ — „Vil I have nogle tørre Klæder af mine?“ — „Nei Tak!“ — Her opstod en kort Taushed. Endelig sagde Kane: „Det er sandt, — er det sandt?“ — „Ja det er!“ svarede Else. — „Utsaa forlovet med Ridderen?“ — „Ja, gode Ven!“ — „Til Lykke!“ — „Vi takke!“ sagde Lage.

Nu opstod der en endnu længere Taushed, og Else sagde endelig: „Hvad Nyt? I har jo været i Koeskilde.“ — „Ja.“ — „Har I talt med Kongen?“ — „Ja!“ — „Var han naadig?“ — „Ja!“ — „Vare der Fremmede?“ — „Ja!“ — „Hvilke?“ — „Franskmænd!“ — „Hvad for Franskmænd?“ — „Kongen af Frankrigs Sendebud.“ — „Og hvad havde de at sige Dankongen?“ spurgte Lage. — „At Tempelherrerenes Stormester, samt mange andre Tempelherrer, ere dømte som Gudsbespottere og Trolsmænd, og levende brændte paa en De i Seinesfloden.“ — „Guds Blod! Det er umuligt! — raabte Lage; — de skibbrudne Søfolk have jo bragt en ganske modsat Efterretning.“ — „En Skipperløgn! — svarede Kane. — Jeg har hørt det af Legatens egen Mund. Molay har ellers været ganske uskyldig; hvorfor han ogsaa skal have indstevnet sine Mordere, Paven og Kongen, inden Karet er omme, for Guds Domstol. Paven er allerede død, og med Philip er det vel ogsaa snart forbi; thi han er bleven ganske mager og bleg, skælver over alle Lemmer, kan hverken spise, drikke eller sove; og sender Bud omkring til alle Konger, for at undskylde sig; kun formaaer han det ikke for sin egen onde Samvittighed.“

„God Nat, Else!“ hviskede Ridder Lage, idet han rakte hende en kold Dødningehaand. Det var blevet saa

mørkt i Hallen, og hun ikke kunde see andet, end den sorte Skikkelse, der stod for hende som en Skygge. „Nage, for Jesu Skyld, bliv her!“ raabte Else angstelig. „Jeg kan ikke. God Nat, god Nat!“ raabte han og forsvandt.

Den gamle Smedker sad ved Midnat og vaagede over sin Søns Lig, i Nages forrige Bærelse. Liget laa klædt i Risten; to Tællelys brændte ved Hovedet af den Døde paa høie Træstager, som Faderen havde skaaret og overstrøget med Risenrøg. Den af Kummer, Arbeid og Nattevaagen dybt nedbøiede Gubbe sad som et Steenbilled, støttede Kinden til Haanden, Albuen til Knæet, og stirrede mod Jorden. Nage traadte ind. Faderen saae iveiret, og da han blev Ridderen vaer, stod han op, gif ham sagte inøde, som om han ikke vilde vække den Døde, og sagde med dæmpet Røst: „Ik, Herr Ridder! Kommer I saa silde i Nat, for at see min stakkels Søn? Jeg takker Eder, at I har føiet hans arme Brud i at saae ham nedlagt i Kirken.“ — „Hvordan befinde sig Eders Hustru og Svigerdatter?“ — spurgte Ridderen. „De vilde ogsaa vaage, — svarede Gubben — men de udmattede Kræfter fordrede deres Net, de ere faldne i Søvn derinde.“ — „Og I, gamle Mand! behøver ogsaa Hvile. Jeg kan dog ikke sove inat; hvis Eder saa tykkes, vil jeg afløse Jer.“ — „Ik, kiære Herr Ridder! det er for meget.“ — „Gaf ind og læg Jer til Ro; henimod Morgen vil jeg kalde paa Eder, og tage Afsked; thi der forestaaer mig en lang Reise.“ — „Forlader I Eders skienne Fæstems?“ — „Nei! jeg forlader hende ikke! — sagde Ridderen — spørg mig ikke meer og begiv Eder til Ro.“

Gubben gif; Nage satte sig ligeover for den Døde, da han først havde taget Svededugen af hans Ansigt. — „Staldbroder! — sagde han, — du est endnu blegere

end jeg. Ikke sandt? Diebliffet er ikke saa bittert, som mangen Kryster forestiller sig det? Og nu sover du blidt; og veed intet af Dvaler, Angst og feilslagne Haab." Derpaa taug Ridderen og stirrede hen for sig. Tilfældigviis faldt hans Dine paa et Bræt, som gamle Thorvald havde sat i Vinduet for Trækvinden. Nage kiendte strax Levningen af sit Billed, det var et Stykke af den hvide Kaabe med det røde Kors. „Ja ja, Molah! — sagde han — hvid som Enee var din Ukyld, men jeg har tegnet Korset med dit uskyldige Blod. Beed for mig til den hellige Jomfru! Jeg følger dig. Jeg vil ikke have det bedre end du."

I dette Dieblif reiste sig den Døde overende i Ligkisten og saae paa Ridderen med store stive Dine. „Hvad vil du? — spurgte Nage, uden i mindste Maade at forfærdes derover; — kommer du fra de Dødes Rige, for at hente mig?"

„Jeg befinder mig nu saare vel! — sagde Ewald i Ligkisten. — Sønnen har styrket mig, jeg har vist sovet længe. Men her er koldt og trangt, hvorfor har man ikke ladet mig blive i min gode varme Seng?" — „Herre Jesus! — raabte den gamle Fader, der endnu ikke havde lagt sig, idet han oplukkede Døren, — Ewald, min Søn! du lever? har kun været skindsød? O, jeg lykkelige Fader! Jnger! Brud! Moder! Vaagner! Ewald er ogsaa vaagnet."

Under dette Raab vare Moder og Brud komne op, og vilde ikke troe deres egne Dine. Den blege Ridder tog den Syge i sine stærke Arme, og bar ham ind paa Sengen; derpaa gik han atter ud i Ligstuen og satte sig udeeltagende paa sin forrige Plads, medens de lykkelige Mennesker inde i den anden Stue omringede den Syge, spurgte ham, hvorledes han befandt sig, og hvad han ønskede? „Jeg ønsker at faae noget at spise," — sagde han. — „Af gode Gud! — raabte den glade Moder, — han er frisk og sund igien; men vi maa være forsigtige! Jeg

vil tilberede ham et lidet Maaltid." — „Nei et stort, Moder! — raabte den Enge — thi jeg er hungrig!" — Og Alle loe, græd høit af Glæde og kysede ham; og den Enge skød den Anden af Veien, for at vise den kære Tilbagegivne Kiærtegn.

Faderen aabnede Døren til Ligstuen og raabte: „Ærlige og velbyrdige Herr Ridder! sid dog ikke saa mod i Hu! kom ind og deel fattig Mand's Glæde. I vilde unde min Søn en skøn Grav i Kirken, I under ham vist heller det skønne Liv. I er jo ogsaa lykkelig; den ærlige og velbyrdige Jomfru elsker Eder og vil ægte Eder. I bliver Herre over alle disse herlige Godser, I bliver vor Husbond; saa kom og glæd Jer over Eders Børns Lyksalighed!"

„Thorvald! — sagde Ridderen, idet han holdt op at skrive med Sølvstift paa et Blad Pergament — kom herind, jeg har noget at tale med dig i Genrum." — Gubben kom. Ridderen drog sit Sværd, og sagde: „Everg mig ved Korset paa dette Sværd, at du vil bevare min Hemmelighed, saa gjør jeg dig lykkelig. Jeg forlanger kun Taushed og en lille Tjeneste." — Oldingen svær. — Den blege Ridder rakte ham det fuldstrevne Blad og sagde: „Her er mit Testament. I arver min liden Formue." Han rakte ham en Guldbørs. „Kun een Ting forlanger jeg, som du ikke maa afslaae. Giv mig den tomme Ligkiste! Og saa — Fred med Eder alle!" Gubben kunde ikke fatte sig af sin Forbauselse, men inden han vidste et Ord deraf, havde den blege Ridder baaret Ligkisten ud. Uveiret fordeelte sig, Maanen skinte giennem Skyerne, og i Maanestkinnet saae den forfærdede Gubbe den blege Ridder ride hurtig bort, med Ligkisten bag paa Hesten.

Else gik ikke tilsængs, men sad hele Natten i Vin-

duet; da Uveiret fordeelte sig og Maanen blev tilshyne, speidede hun med ængstelige Blik i Egnen, saavidt som hun kunde see. Det forekom hende, som om Græsset og Bladene græd, og Maanen fløi med sit sørgelige Ansigt giennem Ekherne, som om den vilde forlade Egnen med Nage. Endelig kastede hun sig paa Sengen, overvældet af Mathed, og laa der halv drømmende.

Da forekom det hende, som om Nogen bankede, dog ikke med Fingeren, men ved at støde en skarp Kant af noget Haardt mod Døren. Hun raabte skælvende: „Kom ind!“ — Døren gik sagte op, — og der stod en bleg Skikkelse med en gul Ligkiste paa Ryggen. — „Jesu Maria! — raabte Else — hvad vil du? Hvorfra kommer du? Vil du ængste mig tildede?“ — „Kiender du mig ikke Else?“ — spurgte den Blege med huul Røst. — „Jeg kommer for at tage Afsked!“

Svergang du dig fryder,
Dg i din Hu er glad,
Da er min Kiste forinden
Med røde Rosenblad.

Svergang du er forrigfuld
Dg i din Hu er mod,
Da er min Kiste forinden
Alt med hin levret Blod.

Alt galer Hanen den røde,
Til Graven maa jeg ned;
Til Graven skulle alle Døde,
Thi maa jeg følge med.

Med disse Ord forsvandt Synet. — Det varede længe inden Else vovede at ringe, endelig gjorde hun det. Den gamle Karen var heller ikke gaaet tilfængs, og kom strax.

Else fortalte hende sit Syn. „Det har været en Drøm," sagde Karen. — „Nei, det var ham selv! — raabte Else; — lad strax spænde for Karmen! Jeg vil til Smedekkerhuset. Der er han. Hvorfor har jeg dog ikke strax tænkt derpaa?" — „I Lighuset, Barn?" — „Ja ja, i Lighuset! der har jeg hiemme. Lad mig komme afsted."

De kørte derhen, og hørte allerede langt fra saamegen Glæde og Latter derinde, at Else vendte sig trøstet til Karen og sagde: „O Gud ske Lov, han er der. De glæde sig over at han er reddet."

„Er han reddet?" raabte hun den gamle Smedekkerskone imøde, som aabnede Døren. „Ja — svarede Dwinden — vor Herre har holdt sin Haand over ham, han lever igien, vor kiære, eneste Søn." — „Eders Søn lever igien? Gud være lovet! Men hvor er Ridder Nage? Har I ikke seet ham inat?" — „Jo, kiære Jomfru! han har været her — sagde Dwinden forsagt; — men han er redet bort igien, hvorhen maa Gud vide. Dette Pergament har han givet min Søn. Det er ogsaa til Eder." Else tog Pergamentet og læste:

„Mit Guld jeg skænker, o Brudgom! dig,
Som atter Livet skal friste.
Blodpenge var det stedse mig,
Dg gierne vil jeg det miste.
For tredive Sølvpenge
Har Judas vor Herre forraadt;
Jeg ei betænkte mig længe,
Jeg er i hans Fodspor traadt;
Dg jeg har heller ei forsmæet
For Ewig de blodige Penge.

Min Hest, min Ganger saa skøn og prud,
Meer Nage paa dig ei sidder;
Dig skænker jeg, med dit Perlestkrud
Dg Sporer af Guld, en Ridder.

Ei meer under klaren Himmel
 Jeg rider stolt under De;
 Herr Kane! saa tag min Skimmel,
 Som Eders Ven vil jeg døe!
 Og beed for mig, med den vene Mø!
 Barmhiertig er Gud i sin Himmel.

Farvel min Else, min vene Brud!
 Jeg aldrig dig tiere skal skue.
 Min Sol er slukket af Møst og Slud,
 Men slukt er ei Kiærligheds Lue.
 Min Fryd sit Hoved nedsænkte, —
 O Sæbeboble min Lyst!
 En Rose du dog mig skænkte,
 Den hvile skal ved mit Bryst!
 Og det skal være min sidste Trøst,
 At kiærlig paa mig du tænkte!"

„Du maae vi til Kirke! — raabte Else, — mit Hierte
 siger: der træffer du ham.“ De kiørte til Kirken, men
 holdt først ved Udbygningen hos Kirkefogden, for at faae
 Nøglen, thi det var aarle; Munkene sov, og Ottesangen
 skulle først synges om tre Timer. Den af sin Søvn
 forsthyrede Kirkefoged gjorde store Dine, da han saae
 Tomfru Else saa tidligt, og forsikrede, han havde ikke
 mærket noget til Ridderen; men derfor kunde han gierne
 være i Kirken; thi Prioren havde laant ham Nøglen, og
 det var intet Usædvanligt, at den blege Ridder om Natten,
 ganske ene, holdt Gudstieneste der paa egen Haand. Else
 gav sig neppe Tid til at høre disse Ord, hun var alt
 Kirken ganske nær, og raabte glad til Karen: „Gud være
 lovet! der er han. Jeg seer den skønne store Skimmel
 staaer bunden i Ring ved Kirkedøren.“

Hun sprang ned af Karmen og løb ind i Kirken.
 Men der var det øde og tomt, og hun opdagede Ingen.

Intet Usædvanligt var der; kun en frisk Jordkreds høinede sig i St. Birgittæ Kapel om den nykastede Grav, som var bestemt for den unge Steenhugger. En mørk Ånelse drev Else til Graven. Hun skuede ned. — Der laa Ridder Nage i den aabne Kiste, med Daggerten i Brystet. Den høire Haand klemte endnu om Hialtet, i den venstre havde han Elses visne Rose.

Den eneste Fortrolige Else havde efter Nages Død, var Sigrid, en Søster til Jnger, som nu var lykkelig med sin unge Steenhugger. Til Sigrid talede Else saaledes, en sval Sommeraften, da de sadde alene sammen.

„Hvor øde og sørgeligt er det dog nu her i denne Gal, skiondt det er min Urne, og ethvert andet Sted vilde være langt sørgeligere. Her legede jeg som Barn. Mine Forældre døde tidligt fra mig, jeg har hverken havt den Fryd at eie dem, eller den Sorg at miste dem. Jeg vorte op, uden Fader og Moder, Søster og Broder. Den gode Karen blev min anden Moder; hun kunde læse, jeg lærte denne skønne Kunst af hende, og jeg kan vel sige: det var den største Lykke, jeg har havt i mit Liv. Jeg lærte nu ogsaa at læse i Naturens store Bog, som jeg ellers meget flettere vilde have forstaaet. Ogsaa Fuglens Sang kunde jeg udtyde, thi naar jeg var mod i Hu, da sang den: „Skam dig, Else! Jeg lille Dyr har kun en eneste broget Kiortel og et saare kort Liv; Fuglefængerer forfølger mig og lægger Snarer for mig, og dog hopper jeg fornøiet og tillidsfuld paa min grønne Green, og svinger Herren min Takkevisse og min Lovsang, naar Solen stiger og daler.“ Saaledes, Sigrid, mærkede jeg slet ikke min store Gensomhed. Da kom Nage! — Da lærte jeg at kiende mandig Skionhed, Tapperhed, Høviskhed, en kiærlig Siæl. Men han var en Forbryder, — og

maatte døe, som hans uskyldige Staldbrødre. — Jeg takker Gud for at jeg ikke fik ham til Husbond, thi jeg var bleven ulykkelig med ham. — Men jeg lader aldrig mere Lintøi rulle hiemme; jeg kan ikke oftere taale at see en Mulle, at høre den knærke; thi den har altfor stor Lighed med en Pinebænk. Nu gaaer han omkring her om Natten i Borggangene, med Kisten paa Ryggen. Har du aldrig seet ham, Sigrid?"

„Aldrig, kiære Jomfru!"

Karen og Rane troede, det var blot Indbildning af Else, da de ikke selv saae Noget; Else havde aldrig Synet, naar der vare Andre tilstede. Hver Dag blev hun blegere, hun nød næsten intet; hele Timer kunde hun sidde om Natten og betragte Stierne paa Himlen. Hun sagde: det havde den døde Ridder bedet hende om; der var han oppe, og der skulde de snart sees; der var intet levret Blod, der blomstrede alle Livets svundne Blæder som Roser.

I en saadan stjerneklar Nat sad hun engang i Sal-len og stirrede ud af Vinduet til Himlen. Karen havde været der flere Gange og prøvet paa at faae hende til at gaae iseng, men hun vilde ikke. Nu da Morgenhanen galede, kunde den tro Beninde ikke længer udholde at lade det stakkels Barn sidde saaledes. Hun nærmede sig hende langsomt, klappede hende sagte paa Skulderen og sagde: „Kiære Else! det er Tid engang at gaae til Hvile. Morgenhanen galede, hørte du det ikke?" — „Jo jeg hørte det nok! svarede den Blege; jeg gaaer til Hvile. — Det blev lysere. Og nu saae gamle Karen Jomfru Else sidde der, saa skøn som hun aldrig havde været før; men med et sneehvidt Ansigt, og de brystne Dine stirrede paa Stierne.

Digterbesøget.

I det norske Selskab sad Wessel en varm Sommerestermiddag ved Vinduet, i det han hyppige var niente, hvilket dog paa ingen Maade kunde kaldes dolce.

En kjær Broder var efter lang Fraværelse kommen tilbage til Kiøbenhavn, og hans Skaal skulde drikkes. Men her foreslog at drikke den i det Grønne; hertil vare alle villige. Man besluttede en Lystfart næste Morgen til Helsingør, og at spise Frokost i Kungstedskov. Wessel fandt sig, efter mange Betænkeligheder og Vanskeligheder, i at tage med. Han var ingen Elsker af landlige Glæder, hvilket han selv har tilstaaet i sit Fragment: Baaren, hvor han siger: „Herregud! man veed hvordan en Mark, naar den er grøn, seer ud.“ — Men idag var det saa deilig Beir, de vilde Alle afsted; og det lod ogsaa, som om Wessel i den senere Tid var bleven varmere, og havde faaet mere Smag paa Naturens Skønheder.

De kom lykkelig ud i Skoven, leirede sig i Græsset, og drak den hjemkomne Broders Skaal. Men da man skulde videre, var Wessel paa ingen Maade til at overtale; han vilde ikke flytte sig af Stedet. „J kan hente mig her igien, naar J komme tilbage, — sagde han. — Jeg vil ikke see Kronborg. Der skyde de med Kanoner, her

synge Fuglene i Træerne. Nu har jeg det godt; hvordan jeg siden faaer det, veed jeg ikke; jeg vil ikke kaste det rene Vand bort, for maaskee at faae det muddrede. Jeg har gjort min Pligt, drukkit vor Broders Skaal, nu skal I lade mig være med Fred."

Da de alle havde stor Afgtelse for den gamle Formand, og ikke kunde tvinge hans Lume, fandt man sig deri. Men blive der vilde de ikke. Han blev betragtet som en Robinson, hvem det oprørske Skibsmandskab satte ud paa en øde Ø; men ligesom det da er Skik og Brug at give en Saadan noget Mundforraad og det nødvendige Værktøi, saa satte man ogsaa to Flaster god gammel Rhinskvinn og noget koldt Kiøkken hen i en Kurv til Wessel, under en Busk; thi han havde endnu næsten intet nydt.

Derpaa heisede de glade Brødre Seil under lystige Selskabsfange; Digteren nikkede til dem fra den ældgamle Bænk, hvorunder han havde sat sig, og saae ligegyldigt den lystige Skare kjøre bort.

Neppe vare de borte, før han faldt i Søvn under Egen; da havde han en underlig Drøm. Det forekom ham som, under milde Toner af fjerne Baldhorn, Søvnens Gudinde nærmede sig og sagde:

Du, som saa skient min Magt besang,
O Skiald! du bør halvdød ei sove;
Du atter Mælpomene love,
Bed en alvorlig Sarpeklang.

Naar dig min Trolddom styrket har,
Da lad dig til min Søster bringe!
Hæv dig paa Phantasiens Vinge,
See Livet giennem Skjønheds Glar!

Dit Spøg vel findrigt var og smukt,
 Men ei med Spøg dit Hierte noies;
 Af Sorg dig ofte Siælen høies,
 Saa hæv den til en ædel Flugt.

Forstemt er overgivne Leeg!
 Du, der som Barn glad hørte Sarpen,
 Lad Sangen bruse, grib i Sarpen,
 Slaa Strængen under Oldtids Teg!

Dg steg din Mand i høi Natur,
 I Sky med Fjeldets Kongehøge,
 Da lad, som Stær, den atter spøge
 Med munter Snakksomhed i Buur.

Wesfel svarede:

Jeg føler mig en Kongehøg —
 Desværre dog min Kraft er svækket!
 Thi Modgang har min Vinge stækket,
 Og al min Lykke svandt som Røg.

Jeg folte mig Thalias Søn;
 Men Verden slet kun Skialden fatter;
 En plump, en flygtig Skoggerlatter,
 Gudinde, see — det var min Løn.

Jeg trængte til en Styrkekraft,
 Der muntret Sindet, Saaret læger —
 Men Armod kom med Giftens Bæger,
 Ei med en ædel Druesaft.

Nu flyder Giften i mit Blod;
 Dog vil man end at jeg skal spøge.
 Nei Ensomheden vil jeg søge!
 Til deres Giel er jeg for god.

Tak hulde Søvn! jeg fandt hos dig
 En Trøst for Jordens tabte Goder.
 Men skynd dig, Søvn, og send din Broder!
 Thi han kun kan helbrede mig.

Sønnen svarede:

Dg hvis du snart end skulde døe —
 Vær derfor ei nedslaaet, bange!
 Din Siæl bli'er ikke Gravens Fange,
 Din Mand har lagt et varigt Frø.

Dg virked du kun rast og kort,
 Et Stjerneskud i Nattens Taage —
 Trøst dig! Erindringen skal vaage,
 Om end dig Haabet kalder bort.

See her din Navne! See den Helt,
 Hvis Indfald led i Kæmpetoner;
 Der vittigt spøgte med Kanoner,
 Som du med Ord, ved Danerbelt.

Han rækker dig sin stærke Haand.
 Naar du i Danmark er begravet,
 Til Himlen svinger, over Havet,
 Dig Peder Wessels Kæmpeaand.

Med disse Ord forsvandt Sønnens Gudinde; men
 Wessel saae tydeligt sin Farfaders Broder, Tordenskiold,
 staae for sig, med et blodigt Tørklæde for Brystet. Han
 vilde tale til ham, men i det samme vaagnede Digteren.

Da han vaagnede, saae han en fattig Kone sidde ved Siden af sig; et Nag var opstillet til et Træ, og et Par tomme Kurve stode i Græsset. Wessel gned sine Dine og troede først, det var Søvnens Gudinde travestret; men snart opdagede han, at det var en Fiskerkone fra Kungsted, der havde solgt Fisk i nærmeste Landsted, og nu vendte tilbage. Kurvene vare tomme, paa en lille Flaske nær, som laa i den ene. „Hvad har du i din Flaske, Moer?“ spurgte Digteren. „Det er Katafia, troer jeg de kalde det.“ Wessel undrede sig over, hvorledes denne kostbare Snaps var kommen i Fiskerkurven. — „Al — sagde hun — det er ikke til os; det er til den stakkels gamle syge Student, som boer hos Fiskemester Ole Jakobsen, Kromanden i Kungsted. Han vil saa gjerne have det lidt godt, og han har det saa slet. Denne Flaske gav Manden, hvor jeg solgte mine Fisk, mig med til ham.“ — „Drikker han da saa gjerne Brændeviin?“ — „Ja han drak vel heller Viin, hvis han havde den; men vort Ol kan han ikke fordrage, og Vand kan man da ikke forlange, han skal drikke.“ — „Nei ikke Saltvand, — sagde Wessel; — men I have dog vel ogsaa fersk?“ — „Drikker I fersk Vand, Faer?“ — „Nei jeg gjør ikke, Moer! men jeg troede, den gamle syge Student var kloogere end jeg.“ — „Nei kloog er han ikke, — svarede Konen; — jeg troer tværtimod, han har en Skrue løs, stakkels Diævel. Men det er det bedste Menneske, Siæl kan ligge i; og saa er han saa mat, og trænger til en Hjertestyrkning.“ — „Kan han spise? Har han god Appetit?“ — „Ja naar han har Noget. Det forstaaer sig, Jakobsens ere gode Folk imod ham, baade Manden, Konen og Datteren; men de spise Huusmandskost, og den stakkels Diævel vil gjerne imellem have lidt Lækkert, naar han er fri for sine Emerter. Thi Jægten plager ham, og han er saa krum som et Tondebaand.“

„Jeg kunde have lyst til at see og besøge den Mand.

Han er Student siger J?" — "Ja jeg troer næsten, han er Magister; han læser altid. Og han gjør ogsaa Bers." — "Gjør han Bers? — sagde Wessel, — ja saa maa jeg besøge ham, som Laugs- og Ordensbroder. Hør, Moerlille! jeg seer du har dine Kurve tomme, vil du bringe ham Proviant, saa vil jeg besøge ham og spise og drikke med ham; thi jeg har intet faaet selv endnu, og jeg holder dog ikke af at gjøre Maaltidet ganske ene." — "Ja det vil jeg gierne, for jeg holder meget af ham. Det gjøre vi da Alle. Det er saadan en god Siæl; og han græder over ingenting. Naar han kommer vaskende ned ved sin Stof til Stranden, og seer os arbejde med vore Næt, — saa græder han. Naar han seer vore Karle komme hjem i Baadene, arbejdende med tunge Nareslag mod Vind og Veir, saa græder han. Naar Havet bruser og skummer, saa græder han; og naar det er Havblif og Solskin, saa staae Taarerne ham dog i Øinene." — "Nei saa vil jeg ikke besøge ham. Jeg holder ikke af den Flæben. Af Bedrøvelse har jeg nok selv." — "Det er ikke af Bedrøvelse, det er af Glæde. Man hører ham aldrig klage." — "Saa maa han jo være gal." — "Ja vi troe selv Alle, at han er forrykt i Hovedet. Men han gjør intet Memeske Fortred; og saa kan han igien til andre Tider tale saa deiligt, at ingen Præst paa Prækestolen skulde gjøre det bedre. — Det er ret en Lyst at høre ham, naar Manden kommer over ham; men der er da ingen af os, som forstaaer meget af hvad han siger."

"Den Mand maa jeg dog lære at kende, — sagde Wessel. — Kom Moerlille! og viis mig hvor han boer." Han havde allerede pakket sit kolde Kioffen og sine to Flasker gammel Rhinskviin i hendes Kurve, og de begave sig paa Veien til Kroen.

I Krostuen var der en Mængde Fiskere og Bønder, som sadde indhyllede i Stank af Tobaksrøg; den gode Bondkone vidste Besked, og da hun havde talet et Par Ord med Bertinden, sagde hun til Wessel: „Han sidder oppe paa Galen. Der faaer han Lov til at være om Sommeren, naar han har noget at bestille og det bliver ham for uroligt i Skienkestuen.“ — „Har han noget at arbejde, — sagde Wessel — saa vil jeg ikke forstyrre ham.“ — „Ik — svarede hun — han vil gierne forstyrres paa den Maade. Han sidder ofte med et Stykke Papir og en Pen, og gjør ikke andet, end ridser Ansigter og Soldater, med Geværer og Patrontaster, af lutter Riedsommelighed, naar han intet har at læse, og han ikke gider snakke med Bønderne. Den stærke Tobaksrøg kan han heller ikke taale, den falder ham paa Brystet; men om Vinteren, naar det er koldt, maa han dog finde sig deri.“

De vare nu komne op ad Trappen, og Konen aabnede Døren til den saakaldte Gal, der ikke var andet, end en temmelig stor Stue, med lavt perlesfarvet Bælkeloost, med hvidtede Vægge, med en Dragkiste, et lille Speil, adskillige Nürnbergerbilleder i Glas og Kamme, der forestillede Videsseshistorien, nogle gamle Huslæders Stole, og et Bord, der stod midt paa Gulvet, under hvis ene Been der var lagt Papir, for at hindre det i at vagle.

Bed dette Bord sad en forunderlig Skikkelse. Det var en lille mager udtæret Mand, men med et udtrykfuldt Ansigt; især havde hans Dine, som vare usædvanlig store og ildfulde, noget Besynderligt; der var i dem en Blanding af Bildskab og Dumhed, af Sværmeri og Forstand. I dette Dieblif vare de meget nysgierrige. Han stirrede hen paa den Indtrædende, og vifkede med den ene Haand nogle Haar bort, der vare gledne ham ned over den mægtige Pande, medens han med den anden Haand lagde Bogen bort, hvori han havde læst, og stod op for

at hilse den Fremmede. Men han reiste sig kun lidet; thi hans Ihg var dybt nedbøiet. Han greb en Stof, som stod opstillet ved hans Stol; og med meget hurtigere Skridt, end man skulde vente det af et Menneske i denne Tilstand, og med et venligt Ansigt, hvori det Barmhøjhedsgjerrige næsten fortrængte Synker og Smerter, gif han Wessel imøde.

„Jeg takker dem, min Herre! — sagde han — at De viser en stakkels Digter den Ære, at gjøre ham et Besøg. Jeg sidder her affondret fra alle dannede Mennesker; og skiondt de gode Folk her vise mig al Venlighed, saa forstaae de mig dog ikke ret. — Dog jo! et Par Stykker — Jakobsen — især min lille Luise. Men De har studeret, min Herre! Ikke sandt? De dyrker de skionne Videnskaber? De er fra Kiøbenhavn?“ Den Værkbrudne lod, efter at have sagt disse Ord, sine Dine hvile med Velbehag paa Wessels interessante Physiognomie. Panden og den vældige Bugning af Dienbrynene havde noget fælleds med hans egen. Wessel havde ogsaa store Dine; men de havde intet Følsomt; Døbsind og en Alvor, som tildeels kom af Tandpine, blandte sig med Udtrykket af originalt Lune. Forresten bar han heller ikke Parok, saalidt som den Fremmede; men hans Haar faldt ham temmelig uordenligt omkring Hovedet. Den Fremmedes vare derimod kicænte tilbage med en Krumkam, der stak i Haaret; og uagtet han var yderst fattigt klædt, vare hans Kiøle og Skoe dog vel børstede, og der fremstak giennem al hans Mangel og Armod en vis Bestræbelse efter Pænhed. Saaledes havde han over sit grove smudsige Linned en reen Krave med Blonder, der rigtignok vare itu og overstænkede med Blæk.

Wessel studsede. Den hele Maade hvorpaa han blev modtaget, det herlige Ansigt, den Adel, der viste sig i den Fremmedes Miner og Bæsen, uagtet Beskedenheden og Undseelsen i de fattige Forhold, vidnede ikke om nogen

Dusinpøct. Desuden var der endnu et Kiendemærke: den Fremmede udtalede Bogstavet L undertiden som et N. Man havde tidt spottet Ewald for denne Feil, i det norske Selskab, og der var ingen Tvivl om, at det var ham. Nu erindrede Wessel ogsaa, han havde hørt at Ewald boede paa Landet. De havde aldrig seet hinanden før; thi deres Veie faldt langt fra hinanden.

Wessel var gjerne gaaet igien, men det lod sig ikke gjøre; han bukkede besejdet, noget forlegent for Digteren, og spurgte, om han ikke havde den Ære at tale med den berømte Herr Ewald?

„Svorledes? — raabte Ewald, idet han ivrigt greb Wessels Haand, — en Normand! en Normand beviser mig den Ære at besøge mig? At valse ud til mig, i min fattige Ensomhed? Nu saa lever jeg vist ikke længe meer.“ — „Skulde en Normand ikke gjerne ville see den Digter, — sagde Wessel rørt over den Blæde, som hans Besøg foraarsagede, — der i saa mange skønne Skildringer har besjungenet Norge? „Den Egn, som stolt af trygge Fielde rolig trodser Himlene.“ — „Åh, — sagde Ewald smilende, — De er vist ikke i det norske Selskab, hvor man kalder min Balder Balduren.“ — „Jo jeg er, og jeg er selv et af Selskabets ældste Medlemmer; men hvorfor skal Galten indgielde, hvad Grisene have forbrudt? Kunne vi Ældre stoppe Munden paa den kaade Ungdom?“ — „Det glæder mig at vide, — sagde Ewald, — at Wessel ikke skal stemme i den herstkende Tone, men tvertimod tidt forsvare mig, naar man altfor ubilligt dadler mig. Vel veed jeg, at jeg heller ikke ganske er efter hans Kogebog; han har spottet mine „Hastemte Toner“, og han har „sadellet en Najade“, ligesom jeg Savet; men der er dog Udskilligt af mig, som han holder af. Jeg er ham for tydst, ikke sandt? For Klopstock?“ — „Det kunde vel være — svarede Wessel; — og Wessel er vel Dem igien for fransk, for dagligdags. Hans Votre serviteur otiosis

finder selv i det norske Selskab kun lidet Bifald." —
 „Der er dog excellente Fortællinger deri, — raabte Ewald
 — som Smeden og Bageren, Posthuset, Herremanden,
 og især den ubetalelige Gaffel.“

„Meget af hvad der staaer i, — sagde Wessel —
 havde vist været bedre udfærdiget. Jeg veed, det gik For-
 fatteren som Nero, der raabte, da han førstegang skulde
 underskrive en Dødsdom: vellem me nescire literas.
 Dog, — c'est le premier pas qui coute; og da
 Wessel eengang var fordømt til at digte invita Minerva,
 saa faldt det ham tilsidst ganske let at underskrive sin egen
 poetiske Reputations Dødsdom engang hver Uge.“ —
 „Hans Kiærlighed uden Strømper er fortræffelig, raabte
 Ewald. Jeg har ogsaa forsøgt paa det Lystige; men
 min komiske Diction kan ikke sammenlignes med hans.“ —
 „Jo i de brutale Klappere, — sagde Wessel; —
 men i Harlekin Patriot er der maaskee for mange
 Tankestreger imellem Harlekins Narrestreger.“ — „Det
 kunde vel være“, sagde Ewald og betragtede Wessel op-
 mærksom.

Denne, som frygtede for at blive opdaget, paatog
 sig en suffisant Mine, som en Mand der sidder varmt
 inden Døre, men vedblev dog med sin naturlige Godmø-
 dighed:

„Herr Ewald! Jeg er en Særling, og har mine
 egne Nykker. Jeg tog ud med et Selskab i Dag, for at
 more mig i det Grønne; men neppe var jeg kommen i
 Skoven, før jeg blev kied af mit Følge, gav det Løbepas
 og vilde være ene; og neppe var jeg ene, før jeg fik Lyst
 til Selskab igien. Tilfældigviis hørte jeg af den gode
 Rone, der staaer udenfor paa Trappen med Kurven, at
 De boer her. Et bedre Selskab kunde jeg ikke ønske. Jeg
 besluttede at bede mig selv til aandelig Gæst hos Dem,
 paa Vilkaar, at De ikke forsmaaer at være min legemlige.
 Tillader De, at hun sætter os paa Bordet, hvad Kurven

formaaer; saa vil jeg saalænge jeg lever være dem forbunden for een af de behageligste Timer i mit Liv."

„Min Herre! — svarede Ewald, — De behøver ikke at gjøre saamange Omstændigheder med mig. Jeg har eengang givet Slip paa Fagonen, som jeg kalder det; og da jeg hverken tilhører Itanasforordningen, Embeds-klassen, Handels- eller Haandværksstanden, da jeg heller ikke generes af noget militairt point d'honneur, saa skammer jeg mig ikke for, hvad maaskee mangen Anden vilde og burde. Jeg betragter mig selv som en poetisk Pilegrim i denne profaiske Verden; jeg gjør en Reise til det hellige Land, efter et Løfte, som jeg har aflagt Muserne, mine Selgene. Jeg har, ligesom Munkene, svoret til Armodens Fane, om just ikke til Afholdenhedens og Lydighedens. Jeg er en betlende Kapuziner uden Rabuds. Jeg gider ikke grave, og skjøndt jeg skammer mig ved at trygle, har jeg dog intet imod at nyde smaae Belgierninger af Private, siden Staten ingen store viser mig." — „Det blev ikke alle Poeter givet — svarede Wessel — ogsaa at være velhavende Philistere, som Professor Baron Holberg og Borgemeester Tullin." — „Og Borgemeester Bredal!" raabte Ewald leende. „De slaaer dog ikke Tullin i Hartkorn med Bredal?" — „Nei, Gud bevare mig derfra; hvis kun ikke det norske Selskab slaaer Bredal i Hartkorn med Tullin. Man forsvarede ham jo der, som en norsk Digter, der var skeet Uret af de Danske."

„Hør Ewald! — raabte Wessel — De gjør det norske Selskab Uret, — de Bedre deri, — Manden deri! Mange Danske ere i dette Selskab høit anseete; og naar de lod Dem optage som Medlem, vilde — ja det er jeg vis paa — Selskabet modtage Dem i et Triumphtog."

Imidlertid var Maden og Vinen sat paa Bordet, efter at først begge Digterne havde hjulpet hinanden med at rydde Skrivertøiet og Bøgerne bort. Det var en lækker Duepostei, og Wessel skyndte sig at trække Proppen

af en af Flaskerne og at fylde Glasene med gammel Rhinskvin. „Det skulde egentlig være grønne Glas“, sagde han. „Det kunne de let blive!“ raabte Ewald, gik hen til Vinduet, tog et Par Dviste af en Urtepotte og smagede dem om Glasene. „Ja — sagde Wessel — det er godt nok, Fa'er! grønt er vel Haabets Farve; men skal jeg drikke saaledes, saa har jeg ikke mindste Haab om at faae en Draabe ned. Det bliver et Fireerglas, og jeg spilder alting i Kalvekrydset. Lad os drikke af Glasene som de ere! Ingen af os To har vel stort meer at haabe i denne Verden; men derfor kunne vi gierne glædes og begeistres af den gode Vin.“ — „Saa tillad mig at drikke Deres Skaal, og at udbede mig Deres Navn!“ — „Jeg hedder German —“ sagde Wessel.

I dette Dieblif bleve de afbrudte af Barten, som kom leende op og sagde: „Undskyld, gode Ewald! at jeg afbryder Dem i Deres Maaltid med Deres Ven; men her er den naragtige Parfykmager, som forgangen Dag bestilte et Bryllupsvers hos Dem, ved sin Svend, til den unge Muurmester, hans Svigersøn. Han siger, at han vil have sin Dukat tilbage; thi han kan slet ikke forstaae Verset, det er splittergalt; skændt han endnu ikke har læst meer end de første otte Linier.“

„Hvor er han?“ spurgte Wessel. „Der staaer han nede ved Gadedøren.“ Wessel kigede ud af Vinduet, og da han kiendte den naragtige Person af Anseelse, sagde han: „Lad ham kun komme!“ og til Ewald: „Tillader De, at jeg ved denne Leilighed spiller Deres Rolle?“ — „Gierne — raabte Ewald leende, — Mennesket kiender mig ikke personlig.“ — „De kalder ham et Memeste, — sagde Wessel; — det er altfor stor Høflighed. Lad ham kun komme! saa ville vi recensere Deres Vers med forenede Kræfter, i modsat Retning; og De skal være stum Tilhører.“

„Nu min gode Mand! — sagde Wessel til den ind-

trædende Parykmager, — hvad har han at klage over mit Vers? Siig frem! Dersom det har fornærmet ham, saa skal han faae Satisfaction." — „Det er jo reent galt", raabte den friserede Epidshorger, hvis røde Ansigt paa en løierlig Maade stak af til den hvide Toupee og de tællede Bukler. „Sæt sig ned, drik et Glas Riiin med, og lad os læse Verset sammen." — „Jeg er ikke kommen videre, end til anden Strophe; men den første er allerede gal nok." — „Jeg skal forklare ham den! Han har jo ikke studeret. Poesien er Gudernes, Studenternes og Tiggernes Tungemaal. Men han er hverken Gud, Student eller Tigger." — „Et Vers bør ogsaa være saaledes forfattet, at en velhavende ustuderet Borgermand til Nød kan forstaae det." — „Ja naar han lægger sit Hoved i Blød. Men det har han vist ikke gjort. Lad os læse Verset sammen." Wessel læste:

Dæmp Harpens Klang! og neppe røre
 Din lette Haand ved Strængene!
 Nyn Slummer i den Stærkes Dre,
 Du Glædens kiælne Sangerste!

„Hvad er nu strax det for Snak? — raabte Parykmageren; — jeg har netop betalt ham, for at synge og lade Harpen klinge, og saa vil han strax have Harpens Klang dæmpet." — „Men veed han da ikke, min gode Mand, at der er flere Slags Harper i Verden end Epidsharper og Davidsharper? — spurgte Wessel. — Her er formodentlig Talen om en Sandharpe, der skal bruges til Muurkalk. Meningen er at Arbeidet skal hvile; at den Stærke (Muurmesteren), skal slumre, — det vil sige: gjøre sig en glad Dag, — gifte sig."

„Og hvad betyder da de følgende Linier?" spurgte Parykmageren.

Min Tryghed i den Vises Bryst!
 Men quæl hver Lyd, som tør advare
 Selv i dit Skiod om Lyst og Fare,
 I raske Gvirvler af din Lyst!

„Min Tryghed i den Vises Bryst — sagde Wessel —
 hvilken Vise skulde det vel være andet, end netop Brul-
 lupsvisen selv; som maa være tryg, — det vil sige: vis
 paa at behage. Slutningen er en Tiltale til ham selv,
 min gode Mand. Forstaaer han da ikke hvad den Linie
 vil sige: „I raske Gvirvler af din Lyst?“ Og han er
 dog Parykmager! Herved menes jo ikke andet, end de raske
 Bufler eller Gvirvler, som han krepser og slaaer med sin
 Kam, i sin Lyst, — det vil sige: sit glade Haandværk.“

Disse Ord sagde Wessel med saa megen Alvor i
 Blik og Tone, at han virkelig imponerede Parykmageren,
 som sagde, idet han reiste sig for at gaae igien: „Ja jeg
 faaer vel at finde mig deri, siden det er betalt. Men det
 er sgu daarlige Vers, som trænge til saa vidtløftig For-
 klaring. For demegang faaer det at være; men see om
 han faaer min Eegning en andengang.“

„Jeg skriver bedre Begravelsesvers end Bryllupsvers
 — raabte Wessel efter ham, lad mig see, han ikke glem-
 mer mig, naar han trænger!“

„Herr Herman! — sagde Ewald, da Parykmageren
 var borte, — De har paa en original og — lystig Maade
 — revset mig, idet De ironisk har forsvaret mig. Verset
 er virkelig — hist og her — svulstigt, skiondt jeg troer,
 ikke uden poetiske Glimt. Hvad skal man gjøre? Man er
 ikke altid oplagt, og dog forsmaaer man ikke gierne en
 Dukat, naar den kydes. Min værste Feil er dog her, at
 jeg har giort dette Vers til en Parykmager.“

„Gaaer det mig bedre med min Votre Serviteur?
 — raabte Wessel. Og var det endda Guld der fristede

mig, — men jeg maa nøies med en Smule Kobberblandet Sølvs for Halvarket."

"Hvorledes? — raabte Ewald forbausset — De er Wessel?" — "Ja det forstaaer sig. Jeg fik jo ikke Tid til at tale ud, da Berten kom. German Wessel! Johan German Wessel. Fornavnet have vi tilfældes."

Hvordan beskrive vi Ewalds Glæde? Han omfavnede den norske Skiald gientagne Gange. Taarerne stode ham i Sinene. Han løb hen til en Skuffe og hentede et Manuscript. "Har De læst noget Svulst af mig, — sagde han — saa skal De ogsaa have noget Bedre. De skal høre den første Akt af mine Fiskere, som jeg arbejder paa. Men først maae vi drikke Du's. Har Du noget imod at være Du's med mig?" — "Nei jeg er ikke Parvismager", sagde Wessel. De drak Du's og omfavnedes. "Spiis nu, og drik! — sagde Ewald — medens jeg læser dig dette for. Jeg har ingen No paa mig, før jeg har hørt hvad Du siger derom." — "Nei der er jo ikke saameget, — sagde Wessel. — Jeg er ikke stærktærende, ikke meget hungrig; lad mig først høre din Akt, saa spise og drikke vi ovenpaa, som andre skikkelige Folk, naar de komme fra Comødie."

Ewald forelæste ham nu den herlige første Akt af sine Fiskere, og Wessel var — ikke henrykt, thi det blev han aldrig, — men i høi Grad tilfreds og betragtede sin Broder i Apollo med Ærbødighed. "Du er en sand Digter! — sagde han — og jeg kan paa ingen Maade sammenligne mig med dig. Hvad jeg er, det veed jeg meget godt: et lystigt Hoved, et ærligt Skind, der undertiden har gode Indfald, og som kan skrive flydende Vers. Men denne Følelse, denne Indbildningskraft, denne Begeistring — har jeg ikke. Alle de Feil, som det norske Selskab — undertiden ikke uden Grund — have forekastet dig, ere her undgaaede. Ingen Svulst, ingen maniereert Uthdelighed. Det er fortræffeligt! Nu begriber jeg, hvorfor du

boer herude ved Stranden. Men du skulde dog tage ind til Byen og leve mellem os andre; det vilde opmuntre dig. Jeg tilstaaer dig oprigtigt, — var ikke det norske Selskab, saa var jeg ingenting. Det muntre Samliv morer mig; man faaer derved Anledning, i sundrig Samtale, til mange kuriose Betragtninger, og man lever behageligt i en større Kreds; man er hndet af den og det fornøier." — „Nei, — svarede Ewald — det har aldrig været min Lyst. Da jeg var lille, vilde jeg engang løbe bort for at blive Robinson, — og denne Tilbøielighed har jeg endnu. En stor Kreds? O ja! Nationen! Publikum! — Men ingen umiddelbar Dmgang med mange Enkelte. Tro mig, det sløver Manden hos en Digter! Man improviserer hvert Dieblif, og i alle disse smaa Bække taber sig den mægtige Flod, der skal standses og sammentrænges, for pludselig at styrte ned som høitideligt Vandfald. Ogsaa du, Wessel! kan være alvorlig og høi, det har du viist i dit Digt til Sønnen." — „Ja det har selv Sønnen sagt mig idag, da jeg sov Middagssovn uden at have spiiist til Middag; men jeg troer, hun tog feil. Hint Digt var atter et aldeles personligt Udbrud af min egen Følelse, fremvirket af min egen Tilstand. Men en fremmed Tilstand kan ikke saaledes indtage og begeistre mig, at jeg kan skildre den, som om jeg havde oplevet den selv. Man har saa tidt forundret sig over, at jeg ingen bedre Comodier kunde skrive, da jeg dog skrev Kiærlighed uden Strømper. Men er det en Comodie? Det er en vittig Epøg af et lystigt Hoved, over visse Narrestreger, Dumheden agter. Den samme Tone findes ogsaa i mine Fortællinger. At min Følelse for bon sens kunde hæve sig, som i Digtet Nøisomhed, til en vis filosofisk lyrisk Betragtning, var naturligt; man spøger ikke altid. I „Sønnen" er Jld og høiere Følelse; men det er, som sagt, Skildringen af min egen Tilstand. Det er, som du saa smukt siger i dine Fiskere:

De sidste Gienstik

„Af Siælens Ild i et halvbrustent Die,
 Hvis Glimt kun viser, at det snart skal slukkes.“

„Nei, nei!“ raabte Ewald rørt, og faldt den venlige Taler om Halsen. „Følg ind med mig til Byen — raabte Wessel. — Nu i den smukke Karstid gaaer det an; men naar det bliver Vinter, naar du ikke kan sidde længer her oppe paa Salen, men maa ned til Gæsterne i Krostuen, — hvorledes kan du da holde det ud her?“

I dette Dieblif gik Salsdøren op, og en deilig syttenaars Pige, klædt i et Slags idealiseret Fiskerindedragt, med sort Straahat paa Hovedet, og med de lyse Flætninger ned ad Nakken, forresten som Bondepige med rødt Livstykke og korte sorte Skjorter, der kun halvt skjulte de velskabte Been, bragte en Tallerken med Bindruer og sagde: „Vær saa god, Herr Ewald! De maae ikke forsmaa! Disse Bindruer fik jeg af Grevinden i Eftermiddags paa Slottet. Vil De og Deres Ven ikke spise dem?“ — „Nei, min bedste Lujse! — raabte Ewald, idet han greb hendes Haand og saae hende med smægtende Blik i de skønne store rolige blaae Dine; — dem maa du selv spise. Bindruer ere for Piger og Vin for Mænd.“ — „Nei, lille Barn! — sagde Wessel — her maa jeg svare modsat, af hvad jeg svarede en Ven, som vilde lave mig Punsch af god gammel Rum: Jeg drikker Rummen helst tør, og Druerne helst vaade.“ — Det gjør mig ondt, at De forsmaa min lille Gave“, sagde Lujse næsten bedrøvet og vilde gaae. „Nei nei! — raabte Ewald efter hende: — vi lidt! Vi ville smage dine Druer, for at du ikke skal blive vred. Kom!“ Han tog nu et Par Bær og spiste; Wessel maatte gjøre ligesaa. „Men — sagde Ewald — nu maa du ogsaa smage Vinen, og drikke denne Mands Skaal. Det er den berømte Digter Wessel.“ — „Af Herre Jesus!“ sagde Pigen og rødmede.

„Nu saa drif hans Skaal!“ — „Det tør jeg ikke!“ raabte hun; gjorde et lille venligt Knix til dem begge, og forsvandt ud af Døren.

„Og nu — sagde Ewald — veed du Grunden, hvorfor jeg bliver her. Der saae du min Sanggudinde! Jeg læser hende for alt hvad jeg skriver; undtagen Slutningen af et lille Digt, som jeg nu strax skal forelæse dig. Jeg har ogsaa forelæst hende dine Digte, og Solbergs Comødier. Jeg elsker hende, men taler aldrig et Ord derom; thi jeg er ikke taabelig og gjør mig ikke latterlig. Jeg er en stakkels værkbruden Skrantning, og hun er en deilig Mø i den fagreste Aar. Men hun elsker Poesien, hun elsker mine Digte; og saa falder der ogsaa lidt af til Poeten. Ilden i mit Digterøie smelter hendes Hjerte, og hun har en sød Medlidenhed med mig. Det er ellers jammerligt at glæde sig over Andres Medlidenhed, — men med hendes er det en anden Sag; thi det er Freia selv, som har paataget sig Fiskerindes Skikkelse, for at trøste Nannas Digter; for at idealisere ham en Kro, saa han med Nette kan synge:

Jeg vil bygge Templer i min Hytte,
Trophæer i min Braa.”

Med disse Ord gif Ewald atter hen til Skuffen, hentede et Blad Papir, og forelæste Wessel — Kungstedes Lykfeligheder.

Da Læsningen var til Ende, stod Wessel op, trykkede hans Haand og sagde: „Farvel Ewald! Du har endnu ingen Nød. Du er Yngling i værkbruden Mand's Lignelse; og skjøndt du ellers intet har tilfældes med Lofe i din Balders Død, saa ligner du ham dog deri, at du, naar du vil, kan reise dig i din fulde Høihed og afkaste den gamle Biergsfins Dragt. Jeg er og bliver Philister; og iler nu tilbage til min Kaffelovnskrog i det norske

Selskab hos Madam Juell, hvor en Snees Ungersvende, der elste mig som en Fader, vente mig."

Med disse Ord omfavnede han Ewald og gif. Man veed ikke, om de siden have seet hinanden; men paa et Stykke Papir, der blev fundet efter Ewalds Død, hvor paa han havde optegnet sine Venners Navne, stod ogsaa:
W e s s e l.

Den gale Uglspeil.

Fra en tydsk Rigsstad reed den unge Lukas Dorfner afsted, med sin Vadsæk bag paa Hesten, og skyndte sig alt hvad han kunde til den fjerne Skov, der i store Strækninger udbredte sig og bedækkede Biergegnen. Den gamle Fru von Glänzenhelm var draget ad samme Vej, da hun førte bort med sin Broderdatter, den skønne Rosa, hvem Lukas elskede og som elskede ham igjen. Men den adelige Dame vilde paa ingen Maade finde sig i, at den faders og moderløse Frøken ægtede den rige Borgers søn. — Lukas tænkte: Hvorfor kommer nu denne gamle fiantede Tante fra Paris, bedækket med Smink, Skionspletter og overstænket med Hovedvand, for at røve mig min Brud? Ved Gud, hvor jeg finder Rosa, rover jeg hende igjen; Præsten skal vie os, og jeg vil see paa den, som forbyder os det."

Med disse Tanker sporede han sin Hest, og reed i Gallop ind i Skoven; — men hvor han nu skulde hen, vidste han ikke. Han reed paa Kryds og paa Dvær, og silde først kom han til et Herberg, hvor han var nødt at tilbringe Natten.

Hans ungdommelige Munterhed gav ham Haab om at finde Rosa snart igjen; om hendes Troskab var han overthydet. — Bærtshuset laa temmelig øde, han spurgte

Værten, om der ellers ingen Gæster vare, men fik Nei til Svar. Om de Flygtende kunde han heller ingen Underretning faae, og Værten forlod ham.

Lukas satte sig tilbords, fyldte sit Glas og drak Nofas Skaal i sin kiærlige Gensommelighed, da i det samme det forekom ham, som om Nogen gik frem og tilbage i andet Stokværk, i Dvæstskammeret. Det tynde Loft lod ham høre hvert Skridt, og han syntes at Nogen sukede.

„De har sagt at her Ingen er,“ sagde han til Værten, der kom ind igien og satte Stegen paa Bordet; — jeg hører dog Een gaae deroppe og sukke. Er det en Syg?“ — „Nei, det er en fattig Landstryger. Jeg tror han er ikke rigtig i Hovedet. Jeg har tilladt ham at ligge deroppe, og jeg vilde ikke uleilige Dem med ham.“ — „Jeg er dog nysgierriq for at see ham, —“ sagde Lukas og tog Lysen; — skal vi gaae derop?“ — „Ja for mig gierne?“ svarede Værten og fulgte.

Ved en mat Praas, der stod paa en Stol i en Flaskehals, opdagede Lukas en hvid Skikkelse sammenknusget i en Krog, paa en Skammel. Det var et blegt maavert Menneske, der sad og gnavede paa en Skofte ved en Flaske Tyndtol. Han var klædt som en Bajats, med en spidspullet graa Hat paa Hovedet, og en hvid smudsig Troie med store Knapper dinglede ham om den mavre Krop.

Lukas spurgte, om han var den comiske Person ved en Liniedandsertrop, og undrede sig over hans sorgelige Alvor. — „Veed De da ikke“ — svarede den Fremmede, — „at Bajatsen altid er det alvorligste Menneske paa Guds Jord? Alt al hans Lystighed er paataget? Alt det kun er hans Maske der leer, medens han selv er en suur Philosoph i hvidt Dvertræk?“ — „Nei, det vidste jeg ikke!“ svarede Lukas. — „Da er det dog saa“ — vedblev den Fremmede. „De maae jo ikke forverle mig med den saakaldte Harlekin; thi det er en forfængelig overfla-

dist Glæk, en forelsket Nar, der pynter sig med brogede Pialter, og, uagtet sin Dumbhed, vil gielde for et vittigt Hoved." — „Ja det er meget muligt," svarede Lukas, „jeg kiender kun lidet til den Slags Folk. Men det skal fornøie mig at gjøre Deres Bekiendtskab; vil De spise med mig?" — „Baade spise og drikke!" svarede den Fremmede med dyb Alvor, idet han uden videre Complimenter fulgte Lukas, satte sig tilbords, huggede af alle Kræfter løs paa Stegen og tømte en Flaske Rhinskviin, medens Ynglingen fortalte ham sin uhyfkelige Kiærligheds-historie. Thi det ligger nu eensgang i Elskernes Natur, at give deres Hjerter Luft, og naar de ingen Andre have at betroe deres Sorg, fortælle de den endog til Træer og Bække. — Den Fremmede hørte ikke meget opmærksomt til, var ofte adspredt, og sagde ikke et Ord, da Lukas var færdig. Endelig, da Philosophen i hvidt Overtræk blev ved at drikke, sagde den unge Kiøbmand, for dog endnu at sige noget: „Det er en god Viin." —

„Det vide vi", afbrød den Fremmede, med en imponant Mine; „det er en almindelig erkjendt Sandhed at der ved Rhinen vore gode Vine, naar man ikke drikker dem før de blive gamle, og naar man saa faaer Lov til at drikke dem. Men hvemt jeg er, det veed De ikke, vil De vide det?" — „Ja nok!" svarede Lukas. — „Mit Navn er Tile Nalspeil. Jeg er den berømte Skielmsme-ster, der døde og blev begravet i Mollen, Nar efter Guds Byrd 1350; og dersom jeg endnu kan være Dem til Tieneste med eet og andet Skalkestykke, skeer det med Fornøielse." — Dermed stod han op, trykkede gravitetisk Ynglingens Haand, og forlod ham, lettende lidt paa Hatten, for at lægge sig til Hvile, paa sit elendige Tag-kammer, i den flette Seng.

Da Lukas næste Morgen tidlig vilde ride bort, stod den Vanvittige i Døren og smøgte Tobak af en lille Kridtpibe, som Værten havde stoppet ham til Frokost.

Lukas sagde ham Farvel og vilde give ham Penge, men han vilde ingen have. „Berøv mig ikke Smurdeigen til mit Brød og Drivehæulet til min Reise!“ raabte han. „Hvad Fornøielse var der, dersom jeg ikke havde den skønne Frygt og Bøvelse for mit Udkomme, denne Uvisshed om min Skiebne, som ene frydres Livet og gjør det behageligt? Naar jeg nu kommer til en By, eller øiner et Bærtshuus langt fra, saa tænker jeg: „Hvordan bliver Du modtaget der? Sætte de dig til høibords eller faste de dig paa Døren? Og den Tanke — den kildrer, den spænder paa en behagelig Maade. Jeg vilde ikke miste den for meget. — „Jeg rider nu til Høire!“ sagde Lukas. „Og jeg gaaer til Venstre!“ svarede den gale Ugl-speil. „Godt! Dersom De træffer min Kiæreste og hendes Kloster, saa hold dem op med een eller anden Spas. Maaaskee vi træffes i D**, hvor Dommeren er min Onkel.“ — „Det kunde vel hændes sig,“ svarede den hvide Mand. „Farvel!“ Han tog Hatten af, Lukas kastede et Guldstykke deri og gallopperede bort; men idet han vendte sig paa Hesten, saae han tydeligt at Ugl-speil rystede Guldmynten ud af Hatten i en Brønd, som stod ved Veien, som om det havde været en Bremse eller Gedehams, der var kommen i Pullen.

Mosteren, som var flygtet med sin Søsterdatter, havde fattet det besynderligste Forsæt af Verden. Skiondt hun var lutherst, havde hun, under sit lange Ophold i Paris, reent glemt sin smule Christendom; hun var bleven en Fritænkterinde af den voltaireske Skole, og betragtede Religionen som en gammel Overtro, intet opløst Menneske længer kunde være bekiendt. Da hun var vant til at danne sig efter de Franske i alting, saa faldt det hende ikke ind, at gjøre nogen Forskiel paa Katholiker og Protestanter; og for at redde sin Søsterdatter fra den

unge Riobmands Efterstræbelser, for at straffe hende og blive af med hende, saa hun i Fremtiden intet mere skulde koste hende, havde hun faaet det Jndfald at sætte hende som Nonne i det første det bedste Kloster. Det var til et saadant, hun ilede idag med den unge Rosa, der i sit Sierte glædede sig over denne Taabelighed, og vel vogtede sig for at bringe Tanten ud af Drømmen; thi hun haabede paa den Maade at vinde Tid, saa at Lukas kunde indhente og finde hende. For Kudsten og Tieneren blev det en Gennemselighed, de kunde altsaa heller ikke advare den gamle Dame.

Fru von Glänzenheim ilede saa stærkt afsted, at der tilsidst knak et Hiul paa Bognen, og de bleve nødte til en heel Dag at opholde sig i en ussel Bondeby, hvor der dog lykkeligviis boede en Hiulmand. Men næste Dag gif det, alt hvad Tøiet kunde holde, henimod det romantisk-liggende Nonnekloster, i Nærheden af Fjeldet, ved den yndige Flod. — Da nu Tanten havde Bognen fuld af Pomadekrukker, Sovedvandsflasker og Sminkedaaser, (thi selv havde hun ikke isinde at gaae i Kloster) saa lod hun Bognen holde mellem Klosteret og Nabostaden, ved et Værtshuus paa Landeveien, strax ved Skoven. Derpaa fremtog hun, — for at liste sig til Klosteret i dyb Incognito, — tvende Pilegrimsdragter, som vare brugte ved sidste Mafferadebal; i den ene hyllede hun sig selv, i den anden tvang hun Rosa til at klæde sig; og med tvende hvide Pilegrimsstave i Hænderne nærmede de sig nu Klosteret, ad den yndige Gangstie, beskygget af grønne Træer, langs Floden.

Priorinden sad just og læste en Niimkrønike fra Korstogenes Tid. „Ak — sukede hun — det var gode Dage, da Mænd, Brødre og Brudgomme forlode Huis og Hiem, Husfru, Søster og Brud, for Guds Ektyld. Dengang droge ogsaa Pilegrime til Klosterne, og fortalte skønne selsomme Eventyr, men hvad gjøre de nu? Det

er kun paa de gamle fromme Billeder, at man sees slige Ting afmaaled; i Verden er det ophørt.

Med disse Ord lukkede hun Bogen, saae ud af Binde-
duet, og vilde ikke troe sine egne Dine, da hun ved Flod-
bredden, nær Klosteret under en grædende Pæl, saae tvende
Pilegrime, af hvilke den Eine venligt udstrakte sine
Arme imod hende, der sad i det aabne, gothiske Vindue.
Er det muligt? — raabte hun — Slig Glæde times
mig endnu inden jeg døer? Søster Ursula! luk op, luk
op! Søster Mechtilde! dæk Bord, og bring alt hvad Klo-
steret formaaer! Her er et Par Pilegrime, tvende fromme
Qvinder ville gæste os. De ere vist baade hungrige og
tørstige; thi de komme udentvivl lige fra det hellige Land.“
Søster Ursula lukkede op, Pilegrimene bleve vel modtagne,
og medens Tante Glänzenheim gik med Priorinden, for
at tale hemmeligt med hende, blev Rosa hos den smukke
Søster Ambrosia, som viste hende sin Celle og den dertil
stødende Klosterkirke.

Det rørte den gode, naturlige Rosa, der, uagtet
Skilsmisken og Faren, vidste sig elsket af Lukas og endnu
ikke havde opgivet Haabet om at vorde hans, at høre den
stakkels unge Nonne hyltre sine Følelser, der alle havde
taget en sværmerisk Retning. Hun talte bestandig om
sin himmelske Brudgom, og afmaaled ham med saa glø-
dende sandselige Farver, at Rosa maatte troe at see en
jordisk blomstrende Yngling for sig. Ambrosias Celle var
nølig hvidtet, og dette blindende Skær gjorde en sørgelig
Modfætning til det sorte Crucifix paa Fjerebordet, til
Jernstængerne i Bindevet, og den lille smalle Seng, med
den haarde Madras. Rosa havde troet at være i et Fængsel,
dersom ikke Blomsterne i Urtepotterne og den smukke Gange
uden for Bindevet havde oplivet det Hele.

Ambrosia tog hende med i Kirken og viste hende sin
Helgen St. Sebastian, der uagtet de mange Pile der sadde
i hans halvblottede Legem, virkelig var en deilig Yngling.

For denne Helgen knælede den stakkels unge Nonne Morgen og Aften. Kirken var ellers smuk og luftig og Rosa glædte sig til at høre Ambrosia synge i Aftensmessen, da hun i det samme fik en ganske anden Lyd at høre.

Priorindens skingrende Røst led igiennem Klostergangen; Rosa, som strax giettede Marsagen, og som frygtede for sin Tante, ilede derhen, — og nu saae hun den stakkels Dame forfulgt af Priorinden, som en Furie, og alle Nonnerne bagefter. Med Bebreidelser og Skældordsord bleve de tvende Kiøttere, der i Maskeradedragter havde vovet at vanhellige Klosteret, jagede bort. Rosa følte, at man havde fuldkommen Ret, og da hun, bag alle de skrigende og skældende Nonner, saae den stakkels Ambrosia staae i en Krog og græde og kysse paa Fingeren ad hende, glemte hun alle Ubehageligheder, og fandt at hun havde mere vundet end tabt ved dette Besøg.

Tante Glänzenheim var derimod ligesaa forbittret som Priorinden, og var færdig at daane, fordi hun ikke havde kunnet give sin Garme Lust. Hun skyndte sig afsted, for at finde sin Bogn igjen, men Uergrelsen havde angrebet hende, hendes Knæe skielvede, og hun maatte sætte sig ned og hvile paa en Træstub ved Beien.

„Men, kære Tante! spurgte Rosa med en skielmsk Enfoldighed, hvorfor blev dog Priorinden saa forfærdelig vred?“ — „Ja det maa du spørge!“ raabte Fru von Glänzenheim; men vi ere endnu langt tilbage i Dplysningen, som jeg mærker. I Førstningen gik alting godt. Jeg fortalte hende, at jeg vilde sætte dig i Kloster, for at hindre en Mesalliance; det gav hun mig Ret i, hun er selv af gammel Familie, og meente ogsaa, at du vilde tage dig allerkiæreste ud som Guds Brud.“ — „Men naar jeg blev Guds Brud, var det da ikke en langt større Mesalliance, naadige Tante? Hvor kunde jeg, et syndigt Memeste, forlange at vor Herre skulde giøre sig med

mig?" — „Di stille, din Taabenakke! og lad mig tale ud! Saavidt gif alting godt, siger jeg; og min lille Feiltagelse om Secternes Forskiellighed blev endnu ikke observeret. Men nu kom det! Hun spurgte om jeg havde læst en Niimkrønike fra Korstogenes Tid? Jeg trak paa Smilebaandet ad hendes gammeldags Smag, og sagde, „naar man havde læst en Voltaires Skrifter og fortræffeligt polerede Vers, saa havde man kun liden Lyst til at læse gamle Niimkrøniker og Legender.“ I det samme kom ulhyffeligviis Portnerfken ind, og viste hende Pilegrimsdragterne, hvorpaa endnu Masketade-Udleierens Navn og Bopæl var skrevet paa Sedler, hæftede i Foret med Knappenaale. Jeg havde glemt at tage dem af, da jeg købte Klæderne af ham. Nu var hundrede og eet ude! Og da hun ovenikøbet hørte, vi vare Riættere og Lutheranere, saa blev hun rasende, og troede at kun alting var skeet for at drille og beskæmme hende; endskiøndt Gud veed det var mit ramme Alvor. Jeg tilstaaer min Distraction, jeg havde glemt at vi Lutheranere ingen flige Frøkenklostere have. Hvo tænker paa alting? Det er din Skyld, du gudsforgaaene Krop! Du har ført mig paa Glatiis; og for at du ikke skal prostituere dig, flyver jeg som en Myg i Lyst, og prostituerer mig selv.“

Her gav den stakkels Tante sig til at græde af Uergrelse, og Rosa var hierteløs nok til ganske koldsiindig at staae og see paa hendes Taarer.

Den gale Uglspeil var imidlertid hændelsesviis kommen i samme Egn, og befandt sig i Skoven, hvor man kunde sagt han var faret vild, dersom han havde havt et vist Maal for Die; men da han var en assindig Skolemester, sluppen ud af Daarelisten i N***, saa var det ham egenlig det samme, hvor han kom. Den stakkels Ludimagister havde i flere Aar forgieves arbeidet paa den

faade Pøbelungdoms Underviisning og Forbedring i en lille Stad; men da det ikke vilde hjælpe, da de Værste og meest Fordærvede hvert Dieblik spottede hans Formæringer, og saasnart han vendte dem Nyggen forhæenede ham, da selv Færlen og Kliset ikke forslog mere end fornuftige Forestillinger og han ogsaa maatte høre Skældsord af Forældrene, fordi han tugtede deres Børn; da man endelig bedrog ham for en lille Urv, som han havde sat sit hele Haab til, for paa sine gamle Dage at leve i Uafhængighed og beskæftige sig med Videnskaberne, som han i sin Ungdom ikke uheldigt havde dyrket; saa tabte han Forstanden, da han (som Lessing siger) virkelig havde een at tabe, og bildte sig ind, han var Tile Uglspeil. I denne Mythe fandt han det sande Ideal for en Pædagog. „Paa den alvorlige Maade gaaer det ikke,“ sagde han; „med Riis og Saandtager kommer man ingen Bet med Menneskeslægten, heller ikke med det Gode; men man maa drille dem, og hænge Narren op ved Pedantens Tarne; det er den eneste Maade at helbrede og straffe dem paa.“ — Adskillige Uglspilsstreger havde bragt ham i Daarekisten; men der var det ham for eensformigt; i en mørk stormfuld Nat lykkedes det ham at brække ud og snige sig bort. Nu gif han paa Eventyr, en anden Don Quixote; og ligesom Ridder Amadis havde tient Philosophen fra Mancha til Mønster, saa tog vor Selt Mønsteret af en Bajats eller Pierrrot, som han traf døende i et jammerligt Bærtshuus, som han vederqvægede med sine sidste Skillinger, og som til Giengjæld testamenterede ham sin gamle Trøie, sine forrevne Pantalons og sin spidspullede Hat.

Han gif nu omkring i Skoven i sine egne Tanker, da han blev forstyrret af en smuk Musik. Det er bekendt, at de Gale holde meget af Musik. Han sneg sig hen, hvor Lyden kom fra, og opdagede et Selskab, der mere lignede Dævole, end Mennesker. De vare alle sorte,

brune og olivenfarvede, havde hvide Tænder og røde Læber; de lange sorte Haar hang dem ned i Børster over de smudsige Pialter; nogle gik meget stolte frem og tilbage, med eet eller andet smukt Klædningsstykke, der stak latterligt af til den øvrige Usselhed. En Mand spadse- rede opblæst omkring i en Skarlagens Kiøle, men med sort sønderrevet Skiorte, og uden Buxer. En gammel Kiørling havde faaet et dejligt Kniplingsæt over den uredte Manke. En gik næsten nogen op og ned, med Haarpungsparyf, og i Corduansskoe med store Spænder. Det var, som om en Sværm Bavianer eller Dranguztanger havde gjort Bytte i en prægtig Garderobe. En ung Pige, som ikke var hæslig, spillede med overordentlig Færdighed Violin. Længer henne var et Telt, udenfor hvilket en Mand sad med Benene overførs og smedede Hesteskoe paa en Steen, istedet for Ambolt, medens Konen pustede til Ilden. Hisset beredte man et Maaltid af en halvraaden Ko, der var slæbt hid fra Marken, og nogle Qvinder bagte Brødkager i Usten. „Ha,“ tænkte den hvide Mand, „her kan jeg udvide min Memestekundskab, her træffer jeg en fremmed Nation, der ikke lader til at være fordærvet af vor Tids indbildte Dphlysning, og latterlige Humanitet.“

Han hilste Høvdingen i den Skarlagens Kiørtel, og sagde: „Herre! saavidt jeg seer, er dette en ny Folkevandrang. Jeg holder meget af Folkevandringer. Cimbrerne, Teutonerne, Longobarderne, Gotterne og Hunnerne vare alle gode Skolemestere og Uglspiller. De dreve deres Streger i det Store og bidroge meget til at correre og forbedre Memesteflægten. Men nu er det saalænge siden, at det er halv glemt, og det er derfor meget smukt af Jer, at I komme igien. Maa jeg spørge, hvo I ere og hvilken Religion I bekiende Eder til?“ „Man kalder os Bohmere, Hedninger, Taterne, Zigeunere, og jeg veed ikke hvad!“ svarede Høvdingen, i en fordærvet Dialect.

I Tyrkiet ere vi Mahomedanere, I Jerusalem Jøder, i Italien Christne og i Sachsen Kiættere. Men hvem er I? I er vel en reisende Møllers eller Parykmagersvend!"

— „Nei jeg er den berømte Tile Uglspeil, et vittigt Hoved, og populair practisk Philosoph; en lige saa stor Skeptiker og Stoiker, som Comiker; det vil sige: drille-vorn i Samtale, egenindig i Væsen og kaad i Hævn.“

— „Nei, den Helgen kiende vi ikke!“ svarede Høvdingen. „Det er nogle uvidende Dævole! tænkte den hvide Mand, de kiende ei engang Tile Uglspeil.“

Hovedsmanden indbød ham at spise med af det Wildt, som de nylig havde tilberedt; den gamle Kogetone beklagede at de ingen Dryppelse havde, heller intet Smør eller Fidt til Brodfagerne. „Å! raabte Høvdingen, det var det samme, hvis vi bare havde Brændeviin, dette sande Livsens Vand, der gaaer over alt i Verden.“ — Den hvide Mand sagde dem Farvel, da han hørte, at der var et godt Værtshuus i Nærheden, for at prøve sin Lykke der; thi han var ingen Hader af et godt Maaltid, skiondt han ogsaa kunde faste naar det behøvedes; dog ikke omkaps med Sigemere, der ofte hele Dage nøiedes med at tygge Mundstykket af en gammel Træpibe, for ved en Drik koldt Vand at styrke sig med Tobaksfasten. Han skyndte sig, og kom snart til Værtshuset, hvor han fandt Tante Glänzenheims prægtige Bogn paa Landeveien udenfor Huset. Hun var endnu ikke kommen fra Klosteret; Kudsken havde spændt Hestene fra, de stode i Stalden og han og Tjeneren gjorde sig tilgode i Krostuen.

Neppe havde vor Uglspeil faaet at vide, hvem Bognen hørte til, før han gned sig i Hænderne, hoppede og sprang af Glæde, over at kunne hævne sig paa den, der havde bedrøvet hans Belgiorer, ja maaskee opholde Tanten, til Lukas kom. Han kigede ind i Bognen, og da han fandt den belæsset med Hovedvandsflasker, Pomadekrukker og Sminkedaaser, løb han hurtig ud i Skoven,

igien, og hentede Anføreren for Zigeunerbanden med et Par Andre, der i største Hast tømte Bognen og skyndte sig til Skoven med Byttet. Her blev nu en Glæde over al Maade; alle malede sig røde i Ansigtet og paa Arme og Hænder med Sminken, dryppede Stegen med Pomaden, spiste den paa Brød, og drak Hovedvandet af Flaskerne som det meest velsmagende Brændeviin. Nu skulde der danses, men da Uglspeil var en Hader af støjende Glæder, sneeg han sig bort, for at fortsætte sine Skielmsstykker paa en anden Maade.

Han mødte paa Veien en Skare Haandværkskvende, som alle havde drukket dygtigt i sidste Kro, sang, vare lystige og havde stor Lyst til en god Spas, men brøde forgiæves deres Hoveder med at udfinde een. Den hvide Mand stillede sig midt i Veien for dem, hævdede sin blege Knokkelhaand i Beiret og raabte: „Soldt!“ Og, som det havde været en Lieutenant over et Compagnie Soldater, lystrede de Commando.

„I ædle Pædagoger!“ raabte han — „ville I hjælpe mig til at afstraffe nogle uartige lange Dreng, der ikke bestille det Bitterste, rive Buxerne itu for Knæene, lege den hele Dag, og kunne endnu hverken læse eller skrive?“ — „Hvad er det for en Karl?“ sagde den Gne; „hvad kalder han os?“ — „Jeg kalder Eder Pædagoger, som jeg er selv; Menestkeopdragere, Urbanitetens vigtige Haandlangere. Uden Eders Hiælp løbe Adams Børn endnu barbenede, barhovedet, ubarberede, nøgne omkring, som vilde Dyr og Zigeunere; boede i Guler istedetfor i Huse, kunde ikke giennem Vindverne see hvad der foregik i den øvrige Verden. Forstaaer I mig nu, I ædle Strømpevævere, Skomagere, Badskjærere, Muurmestere og Glarmestere?“ — „Det er en gal Mand!“ sagde den Gne. — „Det er en Uglspeil!“ sagde den Anden. — „I have truffet Sommet paa Hovedet“, svarede den hvide Mand alvorlig; „og da vi nu saaledes kiende hverandre

til Punkt og Prikke, er min tjenstlige Begiæring, at I ville hævne Tidsalderen paa en Flok Landstrygere, der hverken ville arbeide eller studere; til største Skade for Fabrikker, Humanitet, Manufacturer og Oplysning. En Flok Zigeunere have frastiaalet en gammel adelig Dame Sundhedsroserne af hendes Kinder, Glandsen af hendes falske Haar; og Blomsterduften af hendes forsvundne Ungdom, have de drukket som Brændeviin. Bør sligt ei hævnes? Vilde I hævne hende?" — „Ja alle som een Mand!" raabte Haandværksfolkene leende. — „Men ikke uden Lov og Dom!" vedblev Ualspeil alvorlig, med rynket Pande. „Jeg vil selv dømmne Forbryderne, og gaaer til den Ende hen, først at sticke Birkedommerens Kappe og Paryk; hvori maaskee hans hele Wiisdom bestaaer, ligesom Fortunats Rigdom i hans Pung og Dnskehat. Nogle af Eder maage imidlertid fange mig Zigeunerhøvdingen, Andre hente Damen Glänzenheim i Værtshuset. I Skoven under aaben Himmel ville vi holde Thing, ligesom de gamle Forsfædre. Vi ville igien oprette den forfaldne hemmelige Ret, og gjøre den offentlig. Og hvis Synderen skal hænges, (hvilket vel bliver Enden paa Leugen) saa ville vi ikke spille Tid og Penge med at bygge kunstige Galger, som Alhasverus til Saman; thi Skoven her staaer fuld af naturlige nok, der alle udstrække deres Arme, for at haandhave Retfærdigheden." — „Hvilken Veltalenhed!" raabte Barberen i Selskabet.

Der blev sendt en Deputation til Fru Glänzenheim, at man havde fundet hendes Thy, og skjøndt man ikke kunde skaffe hende Thyvekosterne tilbage, da de vare opbrugte, opspiste og opdrukne, saa skulde hun dog i det mindste faae Hævn. Den gode Dame var utrøstelig; hun havde bragt denne Forraad af Toiletsager med fra Paris, og haabede at være vel forshnet for et Par Mar paa Landet, hvor slige Ting ikke ere at faae for Penge. I Haab om dog endnu at redde Levningerne, fulgte hun

ud med i Skoven, og tog Tjeneren og Kudsken med, for at være tilstæde i Nætten med et standsmæssigt Følge. Men det var hende ikke muligt at faa Rosa med derud; hun blev tilbage paa sit Kammer i sine sørgelige Betragtninger; og Bærten lovede imidlertid, som Fruen forlangte, at passe vel paa Bognen, Hestene — og Frøkenen.

Haandværksfolkene havde imidlertid grebet Zigeuner- hævdingen, og knap havde de fat paa ham, før den hele øvrige Skare forsvandt, som en Sværm Spurve af et Kirsebærtræ, naar man klapper i Hænderne. Uglspeil havde imidlertid vidst at forskaffe sig Donnerens Kappe og Paryk. Han sad nu gravitetisk ved et Steenbord i Skoven, hvor Folk af Omegnen pleiede at spise til Middag, naar de toge ud i det Grønne. Udskillige Muur- og Tommerhvende havde, som Jurys, taget Sæde hos ham; Barberen agerede Secretair, og lod som han skrev med Blyant i en gammel Tegnebog. Nu blev Synderen ledet frem, som ikke kunde nægte sit Tyveri, thi han var endnu oversmurt med Sminken i Ansigtet og paa Hænderne; Pomaden dryppede af Haaret, og det stærke Hoved- vand, som han havde drukket, havde gjort ham saa svimmel i Hovedet, at han neppe kunde staae paa sine Been. „Jeg tænker,“ sagde Uglspeil, vi hænge ham strax i det første Træ det bedste; thi jeg er ingen Elsker af pünlige Dødsstraffe. Siden kunne vi altid føre hans Proces, naar vi først ere forvissede om Sagens Udfald. Hvad siger De dertil, min Naadige?“ — „Jeg seer“, sagde Fru von Glänzenheim, „at denne Mand maa være forrykt; og da jeg desuden troer, at vi Mennesker slet ingen fri Billie have, men at alle Forbrødelser komme enten af Nerverne, Maven, Leveren eller Blodet, saa er min Me- ning, at de alle bør helbredes med Naphta, Rhabarbra, Sæbepulver, Magnesia eller kislende Pulver, og at de stakkels Forbrødere, eller rettere talt Patienter, bør hen-

sættes i sikker Forvaring og i Fremtiden leve anstændigt paa Statens Bekostning." — „Ja det er godt nok, min kære Frue," sagde Uglspeil og fløede sig bag Dret, „men hvor saae vi tilsidst Hospitaller og milde Stiftelser nok til alle disse Mordere og Gædthve? Og hvorfor skal de dog have det bedre, end stakkels fattige Folk, som slet intet have forbrudt? Er det ikke Synd at tage Brødet fra Børnene og kaste det for Hundene? Lader os strax hænge ham; det er bedre!" — „Nei den Unflagede maa først have Lov til at forsvare sig!" raabte Barberen, som førte Protocollen. — „Det er farligt", sagde Uglspeil. „Kiender I ikke nok det gamle Ordsprog: hvis en Thy kunde snakke sig fra Galgen, saa blev der ingen hængt? Dog lad saa være! Man skal ikke beskylde mig for Grusomhed. Tal, min Søn! Hvad kan Du sige til dit Forsvar?" — „Jeg maa lee ad Eders Udfærd", sagde Zigeuneren. „I give Eder Mine af at være klo- gere end vore Folk, og saa handle I dog her som de største Tøsser. Er der noget urimeligere til i Verden, end at tvinge Folk til det, hvortil de ikke have lyst? Og kan I ikke nok see paa mig, at jeg ikke vil hænges? Og naar jeg nu siger Eder, at det er mig høist mod- bydeligt og væmmeligt, — og aldeles mod min Ville, saa haaber jeg dog I lade mig gaae." — „Er det dit hele Forsvar?" spurgte Uglspeil. „Jeg tænker det halve er nok!" svarede Zigeuneren. „Ja saa bered dig kun paa at klynge ham op!" raabte den gale Birkedommer til en Nebflager, som havde paataget sig Arbeidet med Strikken. — Nebflageren bandt med Latter Strikken under Armene paa Synderen, og denne raabte: „Eiden jeg da ingen Pardon kan saae, saa har jeg kun endnu een Bøn, som jeg haaber ikke afflaaes mig." — „Tal, min Søn!" sagde Uglspeil, vi nægte ingen Synder Dpfyldelsen af en lille Bøn, naar det ikke er om Livet; thi det kuime vi, for Følgernes Skyld, paa ingen Maade skænke dig; hvor-

for vi ogsaa haabe, at Du ikke tager os det fortrydeligt op, og at vi skilles ad som gode Venner. Dnsker Du derimod endnu noget at spise eller drikke, saa er det et uskyldigt Dnske, som vi gierne opfyldte dig, hvis vi selv havde noget. Men hvor intet er, har selv Keiseren tabt sin Ret." — „Ikke andet end det!" raabte en Slaagtersvend, „her er min Madpose, jeg deler gierne med ham. Men han har vel ingen Appetit, Stakkel." — „Hvorfor skulde jeg ikke have Appetit?" spurgte Synderen; „nu trænger jeg just til noget, at staae imod med."

Der blev lagt ham en klæffelig Portion Mad paa Steenbordet, som han fortærede med største Graadighed. Men her saa man et sieldent Syn; thi den gale Dommer, der ogsaa bestandig havde stor Madlyst, gav sig til at spise med, og de reves tilsidst om Stumperne. Fru von Glänzenheim mærkede vel, hvad Klokken var slaaet, men maatte holde gode Miner og kunde selv ikke bære sig for at lee. Da Maaltidet var forbi, blev man atter meget alvorlig, og da Synderen havde faaet en Snaps til Valet, tog Reebslageren fat paa ham. — „Ja, Herr Dommer!" sagde Zigeimeren, „saa har jeg kun endnu een Bøn." — „Vi ville ingen flere Bønner høre", raabte den hvide Mand. „Jo", sagde Synderen grædende og stampede med Foden, den skal I høre. Jeg tigger jo ikke om Livet, og det kan skee paa Diebliffet." — „Nu hvad er det da?" — „Jeg forlanger kun endnu, at I ikke skulle hænge mig med Ansigtet ud til Landeveien; thi der gaaer saa mange af mine Bekjendtere forbi, og jeg vilde skamme mig som en Hund, hvis de saa mig hængende i en Galge."

„Din Bøn skal efterkommes," raabte Ualspeil, og Rebet blev atter gjort istand, da Retten pludselig blev forstyrret i sin Gang af virkelige Retsbetiente, som havde faaet Nys om disse Dpsoier, og om at Birke-dommerens Parly og Raabe vare stiaalne bort. De kom altsaa at

gribe den falske Birke-dommer, og neppe mærkede Haandværksvendene dette, før de forsvandt, ligesaa snart som Taterstjæren for kort siden; og Zigeuneren løb saa hurtig bort, med Strikken om Livet, som en løbsk Ghest, der har slidt sig fra Tøret.

Nettens Folk spaaede den falske Birke-dommer, at han vilde blive hængt i det samme Træ, som han havde bestemt for Zigeuneren; men han svarede med et gravitetstift Emil: „Det har ingen Nød! Man hænger ikke gale Folk. Ved I ikke, at jeg er en gal Mand, der bilder sig ind at være Tile Uglspeil, som jeg ogsaa virkelig er; og ligesaagodt som jeg er Uglspeil, kan jeg være Birke-dommer. Bring mig kun til Birke-dommeren! Vi skal nok tale os tilrette. Maaskee han ikke er saa dum, som jeg bilder mig ind. Nu husker jeg først, at det er Lukas Dorfners Morbroder; det er for hans Søstersøns Skyld at jeg har vovet dette Puds. Dersom han vil gjøre mine Ord til Løgn, saa maa han bevise at han er en klog og ingen taabelig Dommer. Jeg fortjener heller Belønning end Straf.“

„Ja“ — svarede een af Betienterne — „det er ganske rigtigt; Lukas Dorfner er hans Søstersøn, og han er ogsaa kommen, og har truffet sin Kærester deroppe; og har svoret paa, at nu skulde Fanden ikke adskille dem meer.“ — „Hvorledes?“ raabte Fru von Glänzenheim; „Lukas Dorfner er her? Al det skammelige Menneske! Og han mener at Fanden ikke skal adskille dem? Ha det ville vi dog see, naar jeg kommer derop.“

Da de kom i Nærheden af Byen, mødte de andre af Nettens Folk, som Dommeren havde sendt ud, for at lade dem bringe over Marken, giennem en Gange og en Bagdør, ind paa Raadhuset; thi Torvet var fuldt af Mennesker. „Hvilken Skandal!“ raabte Fru von Glänzenheim; „det kan jeg altsammen takke min Niece, og den forbistrede Kræmmer for.“

Paa Raadhuset blev hun og Uglspeil lukkede ind i en stor Sal, hvor de saae Dommeren, Lukas og Rosa. Fru Glänzenheim gjorde Dommeren en naadig Reverents og sagde: „Det glæder mig, Herr Dommer, at finde Dem saa ivrig i Deres Tjeneste! Jeg skal vide at rapportere det paa høiere Steder, og De kan være vis paa et godt Advancement. Jeg haaber, at De anvender Bovenes hele Strengthed paa disse Forbrydere. Min Niece tager jeg med mig; Bajatsen og Kræmmerkvinden overlader jeg til Dem. Jeg seer, Folket er sammenstimlet paa Torvet af Indignation over den Tort der er tilføjet mig; jeg beder Dem at bevidne disse gode Mennesker min Tilfredshed og Taksigelse, og at uddele disse fem Louisdors, som jeg her rækker Dem, til Byens meest trængende Fattige.“

„De farer vild, Frue!“ svarede Dommeren med et imponant smilende Ansigt; „og Deres Lidenskabelighed bringer Dem til at yttre det Modsatte af hvad De veed. Denne unge Mand er ingen Kræmmerkvind, men een af Staden N**s meest agtede, velhavende Kjøbmænd. Han elsker og elskes af Deres Søsterdatter, over hvem De ingen Magt har; thi De er hverken hendes Formynder eller Laugværge. Lukas Dorfner er min nære Frænde; han bragte alle nødvendige Papirer med, og der var intet i Veien for hans Egteskabsforbindelse med Frøkenen.“ — „Det skal aldrig i Evighed skee“, raabte Fru von Glänzenheim, „at jeg saaledes encanaillerer mig.“ „Det er allerede skeet!“ raabte Lukas; „og bliver De ellers ingen Canaille, uden paa den Maade, saa bliver De det aldrig.“ — „Stille! Stille!“ bød den sindige Dommer. „Jeg appellerer til det forsamlede Folk“, raabte Fru von Glänzenheim, ude af sig selv. „Folket er kommen her for min Skyld, det skal hævne mig!“ — „Lad det være, gode Frue“, sagde den ærværdige Dommer rystende paa Hovedet; „denne Appæl kunde komme Dem dyrt at staae.

Pøbelen er rigtignok sammenstimlet for Deres Skyld, men ikke paa den Maade som De troer. Jeg har ladet Dem bringe hemmeligt giennem Gaugen ind ad Bagdøren i Dombuset, for at man ikke skulde mishandle, maaskee sønderrive Dem." — „Gud i Himlen“, raabte Fru von Glänzenheim pludselig sagtmodigere, som et Menneske der vaagner, efter at have udsovet en Ruus, — „hvad er det? hvad er det?“

„Det er ikke videre“, vedblev Dommeren, „end at Almuen veed, at De paa en frivol Maade, i Maskeradesdragt, (hvortil De ogsaa tvang Deres Niece) har sneget Dem ind i et Kloster, for at gjøre den stakkels Pige til Nonne. Denne By beboes saavel af Lutheraner som Catholiker. De har opirret begge Religionspartier imod Dem, med Deres høist dadelværdige Løtsind.“

„Lad hende komme herved til os, den gamle ugudelige Her!“ brølede nogle Stemmer paa Torvet; „vi ville dreie Halsen om paa hende! Vi ville hængende paa Lygtepælen.“

„De Grace! Herr Dommer!“ raabte Fru Glänzenheim grædende, og kastede sig for hans Fødder. „Vær rolig, Frue! fat dem“, svarede hin, idet han meget høfligt hjalp hende op igien. „Jeg har udtænkt en Plan til at redde Dem; men De maa finde Dem i Alt.“ — „I Alt! Alt! Paa Lygtepælen? Gud, Gud! Mig paa Lygtepælen? Er det saaledes man beforder Oplysningen hertillands?“

„Vi maae see at skaffe Dem bort fra Byen, uden at De falder i Pøbelsens Hænder. Dette kan ikke skee i Deres egen Vogn og i Deres egne Klæder.“ — „Ik nei, det indseer jeg, det indseer jeg, Herr Dommer! Jeg vil gierne forklæde mig igien, hvis det kan hjælpe. Hvorledes?“

„Folket veed“, vedblev Dommeren, „at her er en vanvittig Mand, som giver sig ud for at være Uglspeil, og som er udsluppen fra en Daareliste.“ — „Ja det er

„mig, Herr Dommer!“ svarede den hvide Mand, med et dybt Bif; „kun maa jeg gjøre den beftedne Anmærkning, at jeg ikke blot udgiver mig for at være Uglfpeil, men at jeg er ham virkelig; og ikke blot ham, men mange Andre til. De kan allerede finde mig i viid Trøie og med lange Buxer paa antike Vaser. Jeg har før Uglfpeils Tid ageret i mange thdske Marionettragødier, fom Pifelhering, der fik Tilfkuerne til at lee igien, naar de vare blevne altfor bedrøvede; og den berømte Clown i England, fom hialp Shafespeare, var ingen uden jeg.“

„Det glæder mig at gjøre en faa berømt Mands Bekiendtfkab,“ svarede Dommeren; „men siden De dog er et lystigt Hoved, der snart driller, snart hielper Folk med Deres Spøg, faa kunde ogsaa her være os til stor Nytte.“ — „Mit Liv og Blod ftaær til Deres Tieneste, Herr Dommer! De har været faa god at laane mig Deres Kappe og Parfy, fom jeg haaber Tieneren ufadt har leveret tilbage; De har tilgivet, at jeg holdt Dem for en Dosmer, hvorfor jeg er Dem uendelig forbunden; og Lukas Dorfner er min Giesteven, jeg har fpiift Salt med ham, han har hufvalet min Armod, og jeg er i Gield til ham.“ — „Deres Liv og Blod behøve vi ikke, kun Deres Hat, Trøie og Pantalons. Dem maae De laane Fru von Glänzenheim. Folket veed, at vi have faaet fat paa Dem, og troer at vi ville fende Dem til Daarekiften igien. Men Frygt ikke! Det skal aldrig fkee. De skal blive hos Deres Ven Lukas og hans flionne Brud. Men Bognen ftaær udenfor, for at fiøre Dem bort; nu maa Fru von Glänzenheim benytte fig af dette Middel til Flugt i Deres Costume. Det er den eneste Redning jeg veed.“ — „Hvorledes“, raabte den gamle Dame, „skal jeg udflæde mig fom en Bajats, med fpidf Hat, store Knapper i Trøien, og trække Beenflæder paa?“ — „Før udflædte De dem fom Pile-

grim, derved vovede De Deres Liv; nu kan De kun redde det ved en anden Forflødning. Her er ingen anden Udvei!"

„Enfin!" raabte Fru von Glänzenheim efter en kort Betænkning; „hele Livet er en Maskerade! Hvad er det saa mere? Giv mig Dragten, og lad mig blot komme afsted." — „Det var herligt", raabte den gale Uglspeil, og gned sig i Hænderne; „saa skal jeg vel ogsaa have Sættet og Skjørterne paa?" — „Nei det behøves ikke!" svarede Dommeren.

Man bragte dem hver i sit affides Bærelse; det varede ikke længe, før Omflødningen var skeet. Uglspeil havde man givet en sort Skolemesterdragt og en rund Paruk, som han i gamle Dage var klædt, før sin Galleskab. Men man havde ondt ved at bare sig for at lee, da den naadige Frue traadte ud igien med sin fornemme Mine, som Bajats, i Beenklæder, og havde endnu Bisten i Haanden, som Brix.

Saaledes bragte man hende i Vognen, da det unge Hægtepar forgieves havde bedet om hendes Betsignelse. Hun havde troet at skulle køre i Karet, og blev derfor ikke lidet bestyrtet, ved at maatte stige paa en aaben Brædevogn, imellem to bevæbnede Soldater. Almuen dernede tænkte, det var Uglspeil, som reiste tilbage til sin Daarekiste. Man havde frygtet for at hun skulde blive forfulgt af Surraraab og Skoggerlatter; men tværtimod, Pøbelen var meget medlidende og rolig, sagde det var Synd at spotte et Menneſke, som havde mistet sin Forstand; og hun var endogsaa nødt til at putte adskillige Kobberskillinger i Lommen, som man stak hende i Haanden.

Derpaa lod Dommeren udsprede det Rygte, at Fru von Glänzenheim var sat i Stuearrest, for derfra at sendes til Hovedstaden og dømmes efter Fortieneste. Paa

den Maade gav Pøbelen sig tilfreds og Sværmen adskiltes lidt efter lidt.

De unge Ægtefolk droge næste Dag tilbage til N**, hvor Lukas levede lykkelig med sin Rosa. Den vanvittige Skolemester havde de taget med. Lukas skrev til Hospitalets Forstander, berettede at den Vanvittige var under sikker Opsigt, og at man vilde prøve paa at gjøre ham klog igien.

Den italienske Digter blandt de Wilde.

(En romantisk-antik Fortælling).

I en Stad i Italien, der ved flere store Mænd, som levede sammen omtrent paa een Tid, havde hævet sig til en betydelig Høide i Videnskab og Kunst, hvortil ogsaa Studium og nœiagtigt Bekjendtskab med den gamle Literatur ikke lidet bidrog, levede en Digter, der udmærkede sig ved overordenlig Phantasié og en varm Følelse, forbunden med stort Talent til at udtrykke sig med Ynde og Sødhed i Sproget. Men den Sandselighed og Yppighed, der herskede i Staden, virkede ogsaa paa ham, og gave hans Sange, uagtet det Smukke og Følsomme deri, ofte noget Mistsødeligt, som vi saa ofte finde det i Middelalderens erotiske Fortællinger. Han søgte at gjøre sin Lykke til Hove, da han var Adelsmand af gammel Slægt; men det gik ham ikke bedre end den uhyggelige Tasso hos Hertugen af Ferrara: han faldt i Unaade, og maatte, skiondt han vidste sig uskyldig, endnu ansee det for en stor Godhed, at blive bragt paa et Skib over til et efter sin Opdagelse endnu saare lidet kiendt Land, i en anden Verdensdeel. Og havde det endda været til et varmt Himmelstrøg; men Skibet bragte ham, efter en usikker og stormfuld Fart, til et nordligt, koldt og stormfuldt Land hvor hans Landsmænd forlode den kælne og til et mild

Klima vante Italiener, som en Robinson, mellem lutter Wilde.

Lykkeligviis var det ingen egentlige Menneskeædere, skøndt han havde al Grund til at troe det i Førstningen. Han havde bygget sig en lille Hytte paa et afsidens Fjeld, hvor een af de Wilde, som kunde tale lidt af hans Sprog, ofte besøgte ham og var hans eneste Ven. Een Dag fortalte denne ham, at deres Stamme havde Krig med et Nabofolk, at det var overvundet, og at han havde været med at drikke Blodet af den første Fiende, der faldt i deres Hænder. Vor Digter gyste; men trøstede sig dog, da han hørte: han kunde være ganske rolig, og havde intet at frygte; man spiste ellers ikke Mennesker.

I to Uar havde han allerede levet saaledes, og imidlertid af sin Ven lært noget af de Wildes Sprog. Denne kom en Dag til ham med et fornøiet Ansigt og sagde, idet han bragte en Kanden med: „Det er vel, at Du nu har lært noget af vort Tungemaal. Her bringer jeg dig en ny Ven, som Du kan leve med i mit Sted; thi jeg selv kommer ikke mere. Jeg har havt den Lykke ved Lodkastning at blive den Herold, som vort Folk hvert femte Uar sender til vor Gud, med Bønner og Anmodninger om, hvad Landet især behøver. Følg min Ven imorgen hen i Lunden, saa vil Du see min hurtige Hedenfart.“ Dermed tog han Afsked med den italienske Digter.

Denne fulgte næste Morgen ved Solens Opgang sin ny Staldbroder paa en Fjeldkant, hvorfra man havde Overblik af hvad der foregik i Dalen. En stor Mængde af Folket var forsamlet. Tre Krigere stode med skarpe Kastespyd, som de holdt i Reiret; paa disse blev Digterens Ven nogen kastet; han blev strax giennemboret, og opgav Kanden uden mindste Skrig eller Klage.

Digteren gik tilbage med sin ny Ven og fældte Taarer over, at den Eneste han kendte og elskede her, saaledes var berøvet ham. Men han lærte snart ligesaa godt at

kiende den Anden, der et Par Nar derefter bragte ham til et gyseligere Skuespil. Kongen var død, og den italienske Digter skulde en Aften i Maanelys see hans Grav. Han vidste vel, at der i den Anledning havde været store vilde Fester; men han holdt sig som en Eremit i sin Hytte, og var glad ved at han fik Ro der til at digte. Daglig beskæftigede Poesien ham; i det velklingende Sprog udtalte han sin Længsel og Beemod, og det forekom ham, ligesom han var hjemme, naar han i det mindste kunde tale Modersmaalet med sig selv.

Den vilde Ben bragte ham nu en Midnat i klart Maaneskien til Kongens Grav. Han havde udtrykkeligt lovet ham, at gjøre det paa en Tid, da der slet ingen Andre vare tilstede; thi den stakkels Skiald var bleven ganske tungsindig og folkesh, især for disse vilde Memmesker.

„Svorledes? — raabte han, da han paa den slette Mark nærmere sig Kongens store Gravhøi; Du holder godt Ord! Du har lovet at bringe mig herhen i Eensomhed, og der ride jo, — ja jeg tør vædde, jeg kan tælle dem her — vist et halvhundrede Ryttere omkring Graven.“

„Det er intet uden Dødnings! — sagde den Bilde leende. See nærmere til!“ Den bange Digter mærkede nu, at disse Ryttere paa deres Heste holdt sig ganske ubevægelige. Da han kom nærmere, opdagede han lutter Ansigter, som paa Liig. Det vare de ogsaa. Det var Kongens nærmeste Slægt, fornemste Embedsmænd, som man havde myrdet med samt deres Heste, udstoppet, udspilet og plantet paa Stænger omkring Gravhøien.

Dette Syn nedslag den stakkels bløde Skiald endnu mere. Han skyndte sig tilbage til sin Hytte, og gif fra den Tid af endnu fældnere ud. Dog fornøiede det ham, fuldkomment at lære de Bildes Sprog, og han skrev endog smaae Digte deri, aflempede efter deres Fatteevne.

Dette morede dem meget. Han havde siden ofte

Besøg af den ny Konge og hans fornemste Mænd. At han kunde skrive og gjøre Vers, betragtede de som et Slags Hereri, og man havde den største Verbødighed for ham, som for en mægtig Troldmand.

Paa den Tid indtraf der en mærkelig Hændelse, som først satte Skræk i Landets Indbyggere; men det blev ved den blotte Skræk. En stor Krigshær fra et fiernt Land nærmede sig. Kongen her havde allerede belavet sig paa en blodig Kamp, da den fremmede Drot forlangte en venstabelig Samtale med ham, paa Grændsen af hans Rige. Her opklarede det sig nu, at han kun var kommen, for at see og tale med den italienske Digter; hvilket strax blev ham tilladt, tilligemed en Slægtning af ham, en ung Qvinde af overordenlig Skønhed.

Den stakkels Skiald, hvem Modgang og Bedrøvelse havde svækket, stælvende fast over sit hele Legeme, da den fremmede Drot indtraadte i hans Hytte, saa barbarisk og forfærdelig saae han ud. Han var firskaaren og kæmpehøi. Hans Ansigt havde Kraften og den Blæst hvorfor det bestandig var udsat, givet en Kobberfarve. Under hans brede Pande, med de stærkt fremtrædende Tindinger og ikke meget tykke Haar, lurede et Par smaae sorte Dine, fulde af Liv, Grumhed og List. Han havde et langt Skæg; hans Emil var indsmigrende, naar han vilde; Stemmen var huul og stærk som en Torden; med de kæmpestore Hænder bedækkede han næsten Italienerens Arm, idet han greb hans Haand, for at trykke den. Den unge Qvinde var ligesaa udmærket paa sin Maade. Hun var ligesaa høi som den italienske Digter; den fyldigste Yppighed var forbunden med den yndigste Smekkerhed og fasteste Kraft. Et Hav af Guldhaar nedbølgede over hendes Skuldre og kun halvbedækkede Barm. Hendes Ansigt var sværmerisk, i de store blaae Dine stode hyppige Taarer, som fløde ned over hendes Rosenkinder. Under-

tiden afstørrede hun dem med de sneehvide Hænder, idet hun bestandig sukkede en Mand's Navn.

„Brnd dig ikke om hendes Sorg! — sagde den vældige Kæmpe. Hun begræder sin Husbonds Forliis. Jeg skal nok skaffe hendes Mand igien. Han er draget i fierne Lande, hvor vi ville indhente ham. Men nu er jeg først kommen til dig, for at lære, hvordan man digter og skriver Bogstaver.“

Det smigrede den gode Italiener meget, at en saadan vældig Kæmpe vilde som en Dreng gaae i Skole hos ham. Den deilige Dvinde kom med i Underviisningstimen, og lærte meget hurtigere end Kæmpen at skrive, med sin velskabte hvide Haand, skøndt stor og fyldig, efter hendes hele øvrige Legemsdannelse.

Man kom nu til Bersene. Og her troede Italieneren ret at ydminge den Wilde, ved at oversætte ham nogle af sine egne Digte. Men Kæmpen sagde: „Forlange! For megen Snak! Emaalig Blødhed. Maa hugges i Stykker — mange Stykker. Stærke Bogstaver for! Ild og Mørke!“

En Dag var de To alene, og Talen kom paa Heltelevet. Den italienske Digter troede ved denne Leilighed endnu at tvinge den vilde Høvding til Erbødighed, ved at fortælle ham om sine Forsædres, de mægtige Romere, og deres Bedrifter; især om Julius Cæsar, der havde overvundet Germanerne. Kæmpen smilte foragteligt og sagde paa sin sædvanlige afbrudte Maade, med Ophold efter de kort udstødte Ord:

„List mod Kraft!
 Listen seired.
 List skal seire
 Med Kraft forenet.
 Men hvorfor?
 Hvad vilde Cæsar?“

Giøre Slaver.
 Jeg gjør frie!
 Dræbe Mænd?
 Jeg bringer Livet.
 Skønnere Liv
 Efter Døden.
 Hvad vilde Cæsar?
 Vinde Land.
 Men Kampens Sønner
 Stride for Kamp,
 Kampen selv!
 Egemytte
 Hylde Trællen.
 Ingen Fromhed,
 Kun Høvdingshøihed
 Cæsar kiendte.
 Ingen Himmel!
 Evige Guder
 Boe i Himlen;
 Siælevandre
 Tid paa Jorden.

De sidste mørke uforstaaelige Ord sagde han med en ubeskrivelig Høihed, og med et Ildblik, som bragte Italieneren til at slaae Dinene ned.

Hans eneste Trøst var endnu, maaskee at vinde den skønne Dwindes Hierte. I hans Ungdom havde den ene Forelskelse afløst den anden. Her i dette fremmede Land og i en senere Alder, nedtrykt af Gienwordigheder, havde han længe ikke tænkt paa Kiærlighed. Men nu vaagnede den igien i sin hele Fylde, uagtet hans Alder, og han var forsængelig nok til at haabe, at Bøstalenhed og den slebne Verdens fine Kunster skulde bøde paa Maren, og faae den skønne Dvinde til at glemme hendes forsvundne Mand.

Men her gif det ham med Kiærligheden, som hos den vældige Kæmpe med Tapperheden. Han forelæste den Skønne nogle af sine Digte, og haabede ret at smelte hende, med de smukke, ofte virkelig rørende Skildringer. Men Oversættelsen af disse bløde Digte standsede netop hendes Taarer. Med et ligesaa foragteligt Smil som hendes tappre Bedfagers raabte hun:

Ei Du kiender
 Salig Elskov.
 Kun Dig hidser
 Blodets Attraa.
 Du forstaaer ei
 Maanens Straaler,
 Ikke Smilet
 I Siælens Taare.
 Naar Solen skinner
 I Foraarsregnen,
 Naar skønne Regnbu'
 Skyen pryder.
 Glimt er Elskov
 Af Himmelglæden.
 Abildblomsten
 Eble vorder;
 Men Somfrurosen
 Bær ingen Frugter.
 Uhyrlig Duften
 Vingen hæver.

Med disse Ord vendte hun ham foragteligt Nyggen og kom ikke mere igien. Den stakkels Digter kunde ikke taale disse Krænkelser. Af en uhykkelig Skæbne bestemt til at tilbringe sine sidste Aar mellem en Skare Bilde, havde Følelsen af hans Fædrelands store Bedrifter og af den Landsdannelse, som han smigrede sig med at besidde

fremfor disse Barbarer, der omringede ham, holdt ham i Beiret; men da han nu ogsaa saae sig her aandelig foragtet, og selv af den, der havde vundet hans Hierte i høi Grad, kunde han ikke længer udholde det. Han faldt i en stærk Feber, hvorfor ingen i dette vilde Land kunde helbrede ham.

En Dag, da han laa i Feberhede, traadte den vilde Høvding ind i Hytten med den skønne Dvinde. „Du har lært mig at skrive Bogstaver — sagde han — derfor er jeg dig Tak og Belønning skyldig. Du har forresten levet al din Tid som en feig Mand, og den gustne Her venter dig dernede i sine mørke Guler. Men Du skal komme til mig, og Du skal komme til hende, som Du elsker, efter Døden. Du skal have den Gæder at prydes med Dødsmærke af min egen Haand.“

Med disse Ord giennemborede han den Syge med sit Spyd og forlod ham. Den skønne Dvinde smilte medlidende og kastede Blomster paa Liget. Faa Dage derefter drog Høvdingen mod Nord med sit talrige Krigerfølge.

Det var Odin; den skønne Dvinde var Freya. Den italienske Digter var den romerske Ridder Publius Ovidius Naso.

Copyright ©

1917

Copyright ©

Copyright ©

1

Copyright ©

Copyright ©

1

2

Oehlenschlägers
Samlede Værker.

Tre og tyvende Bind.

Lyriske Digte.

I.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i S. Eriers Officin.

1846.

Oehlenschlägers
Digtværker.

Fiortende Bind.

Lyriske Digte.

I.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i S. Eriers Officin.

1846.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 435

LECTURE 10

1962-63

BY ROBERT R. HAYES

CHICAGO, ILL.

Indhold.

	Side.
Den Elskende	7
Fødselsdagen	9
Paa en Faders Fødselsdag	11
Den elskende Knøs	12
Sommermorgnen ved Strandmøllen	15
Lars Bagge	17
Varslet	21
Den anden April 1801	23
Hymne til Glæden	24
Marstiderne	28
Til Carl Frederik Dickmann	29
Hannas Jordefærd	34
Freias Sal	36
Freias Hof	38
Sislund	39
Wilhelm og Blomsterne	41
Himmellysene	43
Drømmene	44
Den Tillidsfulde	46
Landlivets Skønhed	48
Den vanvittige Biopsamler	51
Bandreren efter et Jordstykke	54

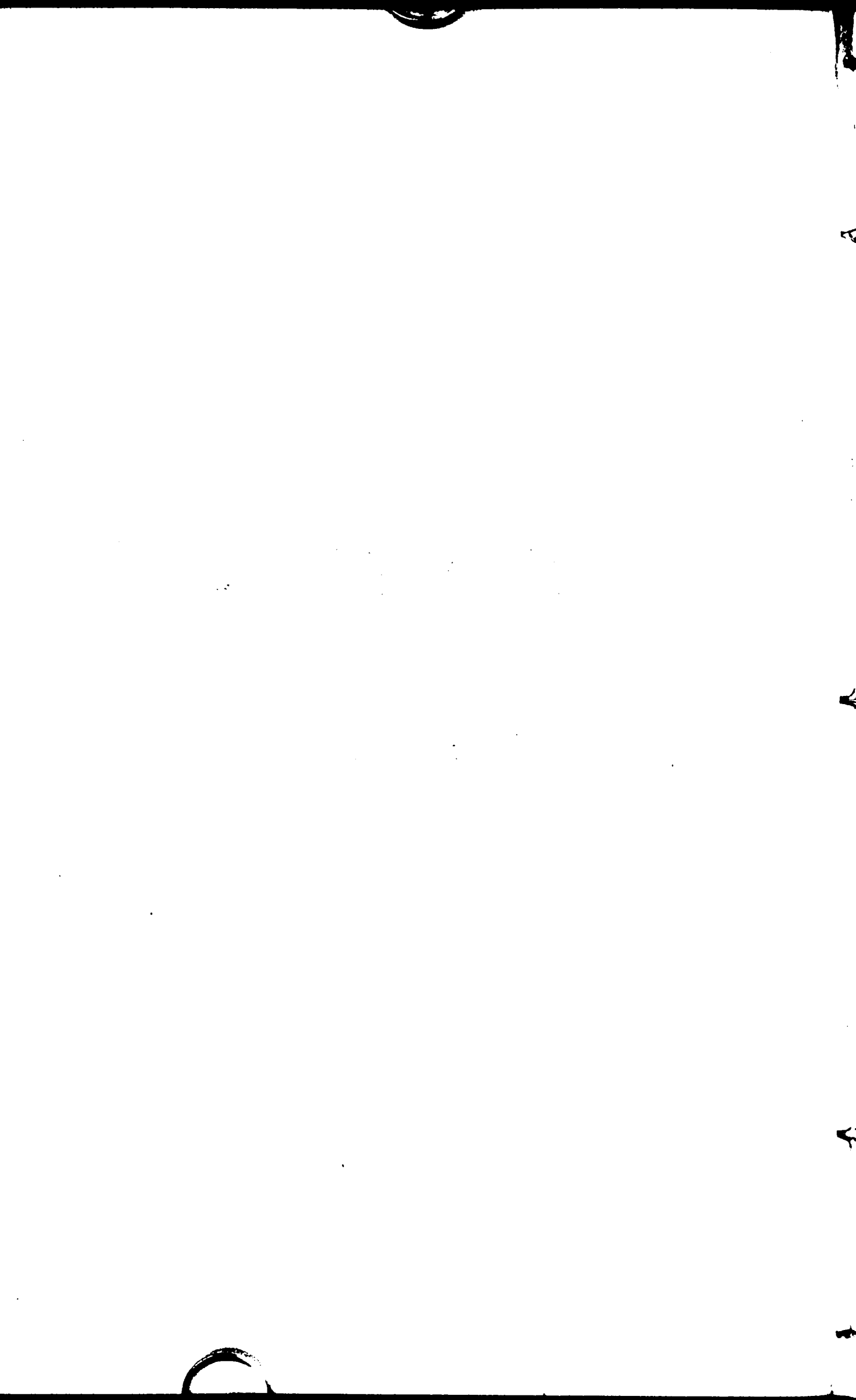
	Side.
Den frembrydende Baar	56
Oldingen ved Werthers Grav	58
Harald i Lfferlunden	61
Guldhornene	64
Den nordiske Pilegrim	69
Beileren ved sin Mors Liig	72
Den lille Gudsengel	73
Mignon i Wilhelm Meister	77
Bakkebuset	77
Blomst Underkion	79
Den første Walpurgisnat	82
Wiedewelt	86
Wahl	89
Wied et lille Speil	90
Til Hanna Steffens	92
Til Gamma Rahbek	94
Petrarcas Canzone i Bauclose	95
Biolerne	97
Baarsang	99
Biergmandsliv	101
Biinguden	103
Dulevise	105
Island	107
Erwald	107
Høsten	108
Baaren	109
Digte hiemsendte fra Paris med Palnatofe	110
I. Til Veninderne	110
II. Til Rahbek	112
III. Til Bennerne	114
IV. Til Carl Heger	115
Den 14de November i Halle	117
Baarelegie	119
De tre Fødselsdage	121

	Side.
Til Huusguderne	124
Hiemvee	127
Vinterangst	129
Sommertrøst	130
Sang	130
Til en norsk Veninde i Frankrig	132
Længsel i Paris	132
Da jeg reiste til Italien	133
Simplon	136
Phœnix	139
Vaarsang	141
Digteren og Amor	142
Digterens Hiem	144
Til Schulz	147
Til Wielpomene	149
Tilbageblik paa Rom	151
Violen	158
Bryllupsang	159
Variation	161
Stærkodders Svanesang	162
Til Fædrelandet	164
Martin Luther	166
Horats	169
Bacchus og Cupido	171
Jægervise	172
Poesien	175
Til Morgensolen	178
Tristan til Isalde	179
Maanen i Tusmørke	180
Østen	181
Oversømmelsen	183
Til Vaaren	185
Udødeligheden	187
De fire Wienneskealdere	189

	Side.
De fattige Fiskere i Aggersøogn	191
Den modige Vandrer	194
Den danske Søgut til Havet	195
Jule-Cantate	197
Min Faders ældste Portrait	204
Min Kaffelovn	205
Den blinde Fløitespiller	206
Fædrelands-Sang	208

Lyriske Digte.

Første Deel.

Den Elskende.

Bort fra Barm! I Lundsens Favn
Vil jeg drømme, sukke, græde;
Nævne hendes kiære Navn,
Hun, som raader for min Glæde;
Hun, som smelted dette Bryst,
Som fremsmitte disse Taarer,
Stemte mig til bange Lyst,
Smerte, sød i det den saarer.

Under denne dunkle Hæl
Trøster mig, I smukke Drømme!
Maanen skinner i min Bæl,
Høit fra Vaarens Ætherstrømme;
Seer maaskee nu hvor hun staaer
Glad i Kredsen af Veninder,
Straaler paa de gule Haar,
Som paa mine Taarefinder.

Før, ved muntre Bemerss Barm,
Var jeg veltilfreds og rolig,
Glemte hele Verdens Harm,
I en Broderkreds fortrolig.

Med en Ven jeg Haand i Haand
 Vilde Livets Bane vandre;
 Største Lyk var Venkabs Baand,
 Hjerttet aued ingen andre.

Snart min Rolighed forgik,
 Længselen den langsomt dræber;
 O den svandt i hendes Blik,
 I et Emil paa hendes Læber;
 Og et Tryk af hendes Haand
 Fik min Taare til at flyde,
 Bandt mig med et Trolddomsbaand,
 Som kun Død formaaer at bryde.

Dette Haandtryk som har bragt
 Spændkraft i min Haabets-Vinge,
 Elskte, var det Amors Magt,
 Som du mægted ei at tvinge?
 Eller var det: Unge Mand!
 Tving din Attraa, bryd din Vænke!
 Elsk ei den, som ikke kan
 Atter dig sin Elskov skænke?

O I Alfer her i Skov,
 Som i Træets Blade ghyge;
 Fugle, som Naturens Lov
 Høit i Astenrøden synges;
 Gulde Bæk, som uforsagt
 Sen igiennem Krattet risler,
 Var det Kiærlighed? Foragt?
 Var det Roser eller Tidsler?

Skiont at sværme for en Mæ,
 Som igjen sit Hjerte skænker;
 Sød at leve, sødt at dø
 I Cupidos Rosenlænker;

Men forgieves, blød forsagt,
 Lunets Kæstebold kun være?
 Nei, der er endnu en Magt,
 Kiærlighed! og det er: *Cre.*

Utaalmodige! du har
 Glemmt din Dmhed allerede?
 Lænken, som du stakket var
 Har du kastet i din Brede?
 O I Skygger! søde Mai!
 Blomster i min Haabets Have,
 Bestevind forraad mig ei!
 Jeg er atter hendes Slave.

Fødselsdagen.

Jeg vaagned under Nattergalens Slag,
 Naturen rødmed, Natten var forsvunden;
 Med Harpen treen jeg ud i Bøgelunden,
 Det var min fiære Piges Fødselsdag.

Med Taarer Morgenrødens Glands jeg saae;
 Alt funkled mig saa broget, smukt inøde.
 Kiærminderne var dobbelt himmelblaae,
 Og Roserne var dobbelt purpurøde.

Og Lærken hisset, paa den grønne Bang,
 Steeg høit fra Urterne, som Blomster bære,
 Og quiddred, tyktes mig, en Morgensang
 Paa hendes Fødselsdag til hendes *Cre.*

Da steg saa stærkt, saa underligt min Aand.
 Mit Hjerte blussed og jeg famled længe,
 Før glædeskielvende, min bange Haand
 Til Toner kunde tvinge Harpens Strænge.

Dg da jeg nu ved Strengens sagte Lyd,
 Midt i den skionne Brimmel, vilde stræbe
 At synge høit min Elskov og min Fryd,
 Da blev min Tunge stum, og taus min Læbe.

Da lod jeg modløs Harpen synke ned,
 Dg spurgte rørt med Taaren i mit Øie:
 Hvi nægter du mig grunt, du Evighøie!
 Paa Hendes Dag at synge Kiærlighed?

Men see da blev jeg vaer en fager Mand;
 Med Pensel i sin Haand han længe skued
 Mod Østen hen, hvor Morgenrøden lued
 Faurt over Busken, i den gyldne Strand.

Dg ofte saae jeg ham at male ned;
 Men svage var hans Træk og uden Lykke.
 Da raabte han med Fryd: Hvad kan udtrykke,
 Du evige Natur, din Herlighed?

Dg over Field jeg hørte Echos Klang:
 Natur, dit sande Liv kan ingen male!
 „Om Kiærlighed kan ingen Læbe tale!“
 Tilføied Jesir i en sagte Sang.

Da gav jeg Glæden i mit Hjerte Rum;
 Da standsed mine Taarer og min Klage;
 Til Hendes Bryst jeg skyndte mig tilbage
 Dg takked Gud, fordi jeg var saa stum.

Paa en Faders Fødselsdag.

See Hyrders Fryd i muntert Gilde,
 Ved Høstens Tid, i dunkle Lund,
 Mens Espens Blade vifte milde,
 I stormløs, yndig Aftenstund.
 Rødt synker Solen i sin Lue,
 Og favner Vestens Himmelbue,
 Og al Naturen, fiern og nær,
 Oplives af det hulde Skær.

Da reise sig de Mænd og Qvinder,
 Og stirre hen i Solen rød,
 Hvis Aftenfugles Purpur svinder
 Paa Himlen i violne Blød;
 Og hvert et Die roligt taaler
 At see i Pragtens brudte Straaler,
 Som før med altfor stærke Lyn
 Forblindede det svage Syn.

Den Sol, som nylig fra det Fierne
 Opvarmed dette kolde Muld,
 Befrugted Jordens lufte Kiærne,
 Hvis Modenhed er Bondens Guld,
 Træt af at virke nu den rolig
 Meddaler i sin mørke Bolig,
 Og slukkes uformærkt i Løn,
 For at oprinde dobbelt skøn.

O Fader! siger ei dit Hierte
 Hvorfra vi dette Billed drog,
 Som barnlig Kiærlighed os lærte,
 Og som vi rørt for dig gientog?

O see dig her i Kreds af Søner!
 Hvis Kiærlighed din Daad belønner,
 Hvis Hierte banke Dyden troe,
 Hvis Held er dine Dages Ro.

Som Solen leder spæde Pøde
 Til Bært og gavnlig Frugtbarhed,
 Saa ledte du os til det Gode,
 Som Solen nu du daler ned;
 Og herligt Livets Aftenrøde
 Paa dine gamle Kinder gløde.
 Med høie Hierte staae vi her,
 Alt signes i dit Aftenkiær.

Den elskende Knos.

Før var jeg saa fro,
 Jeg spøgte, sang og støied og loe,
 Foer omkring paa Alger og Enge.
 Og hvor jeg kom hen,
 Der fandt jeg en Ven,
 Thi jeg havde jo hver
 Saa inderlig kiær,
 Og saa lige kiær.
 Men det vared ikke ret længe.

Endnu er jeg fro,
 Langt meer end i Fior, da jeg støied og loe,
 Men nu kan jeg dog længer ei støie.
 Jeg Gilderne skyer,
 Til Lunden jeg thyer,

Hvor Blomsterne groe,
 Der søger jeg No,
 Og der er jeg fro
 Skiondt en Taare staar i mit Die.

Da Hanna jeg saae
 I Nar til Confirmation at gaae,
 Af den Dag jeg vist aldrig skal glemme!
 For Præsten hun stod
 Saa yndig og god,
 Og læste saa klog
 Af sin Lærebog,
 Og af Biblens Sprog,
 Med den milde, den deilige Stemme.

Og da hun nu fik
 Betsignelsen, — da henflød hendes Blik
 I Taarer, saa hellige klare.
 Hun lovede Gud
 At holde hans Bud,
 Med bævende Bryst,
 Med skielvende Nøst;
 Og med himmelsk Trøst
 Da nedsmilte den Engleskare.

Da banked min Barm,
 Den aldrig har svulmet saa høi og varm,
 Da var Hanna min eneste Glæde.
 Jeg skyndte mig om,
 Men hvor jeg end kom,
 Hvorhen jeg mon gaae,
 I mørkeste Graa,
 I hvorhen jeg saae,
 Var min Hanna bestandig tilstede.

I Lunden engang
 Jeg hørte hun høit mellem Blomsterne sang,
 Did henfløi jeg paa Kiærligheds Vinge.
 Jeg for hende stod,
 Saa rød som et Blod.
 Hun smilte saa mild,
 Min Barm var som Ild,
 Og den slog saa vild.
 Ei et Ord jeg kunde frembringe.

Og dog er hun min!
 Hun selv har sagt: Jeg er evig din!
 Hun har blusset af Kiærligheds Barme.
 Her tæt ved mit Bryst!
 O salige Lyst!
 Gud hvor hun er god!
 Gjør ingen imod!
 O jeg gier mit Blod,
 For at døe i den Yndiges Arme.

Det undrer mig ret,
 At jeg aldrig kan engang blive træt,
 Af at see i det smægtende Die,
 Af at kysse den Mund
 I rolige Lund,
 Naar Nattergal staaer,
 Naar Solen nedgaaer,
 Og naar Maanen staaer
 Bag Egen og Bøgen, den Høie.

Er Hanna der ei,
 At skummel da vorder og fæl min Bei,
 Og da føler jeg slet ingen Glæde.
 Da er jeg saa mørk,
 Vor Lund er en Drk,

Dg tungt er mit Fied,
 Jeg sætter mig ned
 Paa fortrolige Sted;
 Men da er min Trøst kun at græde.

Dg ofte jeg staaer
 Om Alstenen paa vores Kirkegaard;
 Al! da har jeg saa sorgfulde Tanker.
 Da tænker jeg paa:
 Hvis Hanna her laa?
 Da vakler min Fod,
 Da isner mit Blod,
 Dg jeg blier saa mod,
 Dg mit Hierte forfærdeligt banker.

Sommormorgnen ved Strandmøllen.

Naturen vaagner, Mulmet flyer
 Paa sorte Vinger bort fra Havet,
 Dg Stiernen slukkes, Dagen gæher
 Som fiernt i Dybet var begravet.
 O Morgen du er stedse skion,
 Hvor du fremstaaer i Danmarks Rige,
 Dog helst ved denne Lovsal grøn
 Jeg seer din Rosenfugle stige.
 Her er Natur et helligt Navn,
 Her Alt dens Priis, dens Glæde stammer,
 Her vil jeg glad i Søkkens Favn
 Tilbede dine Purpurflammer.

Men skal da dette Eden her
 Forgaae, som hint, ved Tidens Velde?
 Skal denne Skrint med grønne Træer
 Kun stakket over Søen hælde?
 Skal Lundens dristighøie Mand,
 Med sine grønne Blomsterhaver,
 Nedstyrte med det skjøre Sand,
 Som aarlig Bølgen undergraver?
 Skal der ei være Spor igien
 Af alle disse Indigheder,
 Som nu saa sødt mig trylle hen,
 Og Danmarks gode Engel freder?
 O danske Sø! rul stedse hid
 I sølverklare Jesirvover,
 Saa skaansomt og saa sagte blid,
 Som nu, mens halv Naturen sover.
 Ha styrt kun skummende dig frem
 Mod Fiender, som sig frækt tør nærme,
 Men skaan det Fredens hulde Siem,
 Som du blev skabt til at bestiarne.
 Misunder du den danske Mand
 En Brink, som vover sig at reise
 Paa flade Siællands Ngerstrand,
 Hvor ingen høie Fielde kneise?
 Misund ham ei sin Noisomhed,
 Misund ei Kiærlighed sin Glæde;
 Værn, danske Hav, værn om det Sted,
 Hvor Giæstfriheden har sit Sæde!

Lars Bagge.

Kling Harpe for den bolde Mand,
 Med Orgelhyd og Klokkklang.
 Hvo sieldent Høimod vise kan,
 Sam lønner ei Guld, ham lønner Sang.
 O Held mig, Held at jeg siunge kan,
 Min Sang skal prise den Dannemand.

Paa Havet hørtes Stormens Glam,
 Den rusted over Skov og Byer;
 Og jog, som Ulven Bondens Lam,
 Igjennem Luften tunge Skyer.
 Den knuste Skoven med Kæmpefast,
 Og Isen paa Søer og Floder brast.

Høit sprudled Skum mod Siellands De,
 Hvid fraaded Norges Klippefod;
 Ved Linnfiord breder sig en Sø,
 Fuld vover Eiderstrømmens Flod.
 Paa hver en Strand og i hver en Biiig
 Opsvulme de Dover med hæse Skrig.

Hvad tumler hist paa skumrigt Hav?
 Det er et Skib, som skal forgaae.
 Halv opslugt af den vaade Grav
 Det lader hid mod Stranden staae.
 Chv Mennesker blege, med sidste Mod,
 Vil kæmpe sig gjennem den brede Flod.

Med Hyl sig hen Orkanen svang,
 Om Skibet hvinte Storm fra Skj.
 Op Skipperen fra Dækket sprang,
 Forfærdet ved de stærke Gnye.
 Barmhiertige Himmel du os befri!
 Hvo redder os Neme? Det er forbi!

Med opbragt Vælde Bølgen drev,
 I Hvirvelvinde Blæsten kom,
 Med tunge Drøn Orkanen rev
 De tykke stærke Master om.
 Brat nærmed sig Dødens Dieblif,
 Mens endnu paa Dækket de Pumper gif.

Skibstømmer, trindt af Skum ombrust,
 Henvælt vildsomt overalt;
 Den ene Planke sønderknuust
 Og løstnet, som den anden, faldt.
 Snart nærmer i Dhygerne Døden sig.
 Barmhiertige Himmel forbarne dig!

Hist stod paa Strandens sikke Bred
 En Sværm af Gabere, store, smaae;
 Høit alle skreeg og Sønder vred,
 Men redde prøved ingen paa.
 Med skælvende Brødre den Skipper bleg
 Om Redning giement Orkanen skreg.

Naar priser du den Mand saa bold,
 Med Orgellyd og Klokkklang?
 Den Helt, som trodsed Stormens Vold?
 O nævn ham dog, min raske Sang!
 Snart brister det knagende Drag itu.
 Du kielke Befrier saa viis dig nu!

Næst skynder sig til Stranden der,
 Fra Kælstad en Borger huld:
 Sin Haand han løfter høit i Bæ'r,
 I den en vægtig Pung med Guld:
 Halvhundred Dukater jeg skænker Dem,
 Som vover at redde de arme Mænd.

Hvo er den Bolde? Han som gav?
 Siig det, min Sang, og siig det snelt!
 Ved Himlens Gud, den Mand var brav,
 Dog var det ei endnu min Helt.
 O kække Befrier saa viis dig snart,
 End har dem i Svælgene Døden spart.

Og altid høiere Stormen gialt,
 Og altid stærkere Strømmen brød,
 Og altid dybere Modet faldt.
 O Redningsmand, o see vor Nød!
 Med vildtfortvivlede Krampetag
 De Blege sig knuge til brustne Brag.

Ha Hurra! raabte den Borger, her;
 Frisk Mod! hvo vil fortiene dem?
 Hver hørte ham, dog taug enhver,
 Af Tusind ingen traadte frem.
 Forgiæves strakte med skielvende Bryst
 De Synkende Hænder mod Danerkyst.

Da kom en Søgut slet og ret,
 Med beget Kofte, hærdet Haand,
 Hans Mine dierv, hans Gang var let,
 I Diet lued Heltens Mand.
 Han hørte til Mængden den Niges Ord,
 Og mærked hisset den Nød var stor.

Dg dristig flux i Herrens Navn
 I lette Fiskerbaad han sprang,
 Dg trodsed Storm og Belgefavn,
 Dg Baaden hen mod Braget tvang.
 Han vowed sit Liv, men for Hines Nød
 Han ændsed ikke sin egen Dod.

Dg muntert kæmped han sig frem,
 Igiennem Skum og Storm og Flod,
 Dg dristig kom han atter hjem,
 Til Alle frelst paa Stranden stod.
 Dg neppe var Baaden i Sikkerhed,
 Saa brister Braget i Dybet ned.

Hvo er vor Selt, i Stormens Hvin?
 Saa syng, saa syng, min bolde Sang!
 Sit Liv i Bove satte hin,
 Dog var det vel for Guldets Klang?
 Thi bød ei Rigmanden Pengene frem,
 Saa havde vel Gutten ei reddet dem.

Min Ven, tag hvad du har fortient!
 Udbrød den Rige fro paa Stand.
 Var det ei godt og ærligt meent?
 Bed Gud det var en Dannemand.
 Men høiere monne dog Giertet slaae
 I Gutten med begede Kofte paa.

For Guld jeg sælger ei mit Liv,
 Jeg fattig er, dog har jeg Brød.
 De Stakler dine Penge giv
 Som misted Alt, som er i Nød,
 Saa talde han med et hierteligt Blik,
 Dg vendte den Rige sin Ryg og gif.

Kling Harpe for den bolde Mand,
 Med Orgellyd og Klokkklang!
 Hvo saadant Høimod vise kan,
 Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
 O Held mig, Held at jeg svinge kan,
 Uddødelig svinge den Dannemand!

Varslet.

Er der i Sandhed Varsler til?
 Een siger Nei, en Anden Jo.
 Hvo vel den Riv afgjøre vil?
 Jeg lader Hver sin egen Tro.
 Men hvad med den Børgerske Sang mig er hændt,
 Det gjør jeg Alle nu her bekiendt.

En stormfuld Dag jeg sad og skrev,
 Og mærked ei til stærke Blæst;
 I Fantasiens Land jeg drev,
 Paa Pegasus min Gyngehest;
 Vel vare dens Binger endnu kun smaae,
 Dog kunde den alt dem i Luften slaae.

Paa Børgers Digte fat jeg fik;
 Og som jeg aabned Bogens Rand,
 Faldt af en Hændelse mit Blik
 Paa Bisen om den brave Mand.
 Den Sang mig hued, jeg skrev — og brat
 Paa danske Tunge den var udsat.

Dg næste Dag en Ven kom ind,
 Dg treen i Stuen til mit Bord,
 Fortalte mig om Veir og Vind,
 Om Nedning og om Nød saa stor.
 Med store Dine jeg spurgte: Hvad?
 Dg stirred hen paa det skrevne Blad.

„Du sidder ogsaa,“ mæled hin,
 „Dg tænker kun paa Niim og Fias.
 (En Ungdomsven er sielden fiin,
 Dg tidt gaaer Drilleri for Spas).
 „Men hvad der i Virkeligheden skeer,
 „Det sielden rigtigt Poeten seer.“

Nu nævnte han Lars Bagges Navn.
 Til min Forundring var der skeet
 Den samme Daad i Kiøbenhavn,
 Som den, jeg sang med min Poet.
 Dg uden at vide min Helts Bedrift,
 Den var alt tegnet med Bardeskift.

Jeg taug og rakte Bisen hen,
 Forundret selv, men siælesfro.
 Forundret læste den min Ven,
 Dg vilde knap sit Die tro.
 Med liden Forandring, Bommen fandt,
 Alt paa Lars Bagge den passed grant.

Han sagde: Hændelsen var sær.
 Jeg meente: Barselet var smukt.
 Bestem, min Læser, selv dig her,
 Alt efter din Natur og Tugt,
 Om du antager Sympathie
 For Heltedaad og Poesie?

Den anden April 1801.

Unge Piger, unge Qvinder
 Iler til de Dødes Have!
 Plukker Glemmigei, og vinder
 Krandsen om de store Grave.
 Taber Løvet, Egeskove!
 Spreed det, Storm, paa Danmarks Hav!
 Pryd, Natur, den stolte Bøve,
 Som blev Danerheltens Grav.

Ingen Graad i sorgfuldt Die
 Følge Kampens blege Sønner.
 Held dem, held dem! Gist den Høie
 Tapperhed og Mod belønner.
 O hvor frisk er Krandsen vundet,
 For din Ære, Fædreland!
 Den skal staae, som Drefundet,
 Mens der er en Danemand.

Odins Kæmpehøie sunke,
 Danmarks Daad blev glemt paa Jorden;
 Dag, som en elektrisk Funke
 Afskede du atter Norden.
 Oldtids Kraft og Oldtids Ære
 Skienktes atter os ved dig;
 Derfor, store Dag, du være
 Ewig uforglemmelig!

Hymne til Glæden.

(Efter Schiller).

Glæde, Lynglint fra det Høie!
 Engæl, som fra Himlen kom!
 Kraft opflammer Støvet's Die,
 Saligt i din Helligdom.
 Din Sandrægtighed forbinder
 Alt hvad Fordom sønderfleed;
 Hyrden Ven i Fyrsten finder,
 Naar fra Gud du smiler ned.

Favn mod Favn, I Millioner!
 Broderligt hver Sierte slaae.
 Over Stjerners Himmelblaa
 Bist en kjerlig Fader tronet.

Hvo det fiendne Held ei favner
 Barmt at kaldes Vennens Ven,
 Hvo en elsket Liv omfavner
 Juble Tak mod Himmelen.
 Ja selv Den, som kun kan sige:
 „Der var Gen, som var mig kjær.“
 Hvo som ei det kan, han snige
 Af vor Kreds med Skam sig her.

Jordens vidtudstrakte Zoner
 Gjælder Glæden Sympathie!
 Ved dens Guddom hæves vi
 Did, hvor den Ukiendte throner.

Glæde drikke Jordens Slægter
 Ved Natur dit Moderbryst;
 Ingen kraftig Siæl du nægter
 Draaber af din Ungdomsløst.
 Os en trofast Ven i Døden,
 Viin og Elskov gav dit Bud;
 Ormen fryder Sandseglsøden,
 Og Cheruben staaer for Gud.

I nedstyrte Millioner!
 Vner du en Skaber Jord?
 Søg ham over Stjernechor,
 Rist han over Stjerner throner.

Glæden som en Fieder spænder
 Lisligevige Natur;
 Glæde, Glæde, Siulet vender
 I det store Verdensuhr.
 Blomstret den af Knuppen hyller;
 Sole paa det hvalte Blaa,
 Kloder den i Rummet tryller,
 Som ei Jordens Die saae.

Fro, som Almagts Sole vandre
 Giennem Himlens Svælving feir
 Dig en frodig Selt til Seir,
 Iler Banen med hverandre!

Giennem Sandhedsspeilet smiler
 Glæden til sin Forskers Held;
 Pligtens Ven, som aldrig hviler,
 Leder hun paa Dydens Field.

Hendes lyse Banner vifter
 Klart paa Troens Biergetop;
 Siemmen Gravens sprængte Rifter
 Svæver hun som Engel op.

Taaler modigt, Støvets Sønner!
 For et Liv af bedre Bærd.
 Hisset, over Stierners Hær,
 En retfærdig Gud belønner.

Støv kan Guder ei giengielde;
 Stort at ligne dem i Dyd!
 Armod, Kummer, Smertens Bælde
 Svækkes mellem Glades Fryd.
 Ewig Nat og Hevn forsvinde,
 Fra vor Broderfreds med Skam.
 Fred selv med vor værste Fiende,
 Ingen Anger ængste ham!

Ja, vort Regnebret; du blive
 Ewig, evig slettet ud.
 Hisset jo tilgiver Gud,
 Brødre, som vi her tilgive.

Glæde skum i Guldpokaler,
 Blus i Druens Purpurblod!
 Drikker Blidhed, Kannibaler!
 Og Forsagthed Seltemod.

Genrøkt vi fra Bænken ile,
 Glasfæt høit i høire Haand;
 Vinen klart mod Himlen smile!
 Første Skaal: Den gode Mand!

Han, hvem hist Serapher ære,
 Han, som høit ophøiet er
 Over blanke Stjerners Sær,
 Denne Skaal ham offret være!

Mod, naar Kummer overvælder,
 Evighed for hvad du svoer,
 Hielp, hvor Uskyld Taaren fælder,
 Sandhed, mod den hele Jord!
 Mandig Stolthed selv for Throner,
 Lad den ogsaa fælde dig;
 Dyd, Forædning sine Kroner,
 Undergang for Last og Ewig!

Bryst mod Bryst, ved Glædens Druer
 Trofskab sværge vi vor Sed,
 Og ved ham, som smiler ned
 Høit fra Himlens hvalte Buer.

Skumle Bold kun Sværdet ramme!
 Høimod møde Ewig og List!
 Haab i Livets sidste Flamme!
 Naade for Guds Throne hist!
 Leve, leve selv de Døde!
 Siunger høit i Bennerad:
 Ingen Skynder evigt bøde,
 Intet Selved nære Had.

Mod, naar Afstedstimen vinker
 Os i Gravens Mørke ned;
 Venner — og Barmhiertighed,
 Gist, naar Dommersværdet blinker!

Aarstiderne.

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
 En Morgen i Vaar, da jeg hos hende sad,
 Mens Solen steg op over Søften, og maled
 Med Purpur i Duggen hvert skielvende Blad.
 Nei, svared hun, aldrig! thi Elskov er Tant;
 Som Duggen, som Morgenens Purpur den svinder;
 Og naar den er svundet, den sørgeligt minder
 Kun om at den svandt.

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled
 En Middag i Sommer, da stille vi sad,
 I kiselige Grotte, mens Ildfuglen praled
 Paa Himlen, og brændte hvert visnende Blad.
 Du aldrig vil elske? Skal Kiærlighed da
 Liig Solen fortære det Hierte som brænder?
 Hun rødmed og folded de sneehvide Hænder,
 Og smilede: Ja!

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
 En Aften ved Hytten, i guldfagre Høst,
 Mens Solen saa rød over Bølgerne daled,
 Og smilte til Fyllas bevægede Bryst.

Fortryller Naturens Begierning dig ei?
 Og dog du dens herligste Frugter forskyder?
 O fryd dig ved det, som utallige fryder!
 Hun stammede: Nei!

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
 En Midnat i Vinter, mens ene vi sad
 Saa taust ved Kaminen, da Maaned opmaled
 I Vinduet Rimefrostens Perlemors Blad.
 Du nægter mig altsaa den salige Lyst,
 At henvandre Livet med dig ved min Side,
 Til Alderens Sneer farver Lofferne hvide?
 Hun sank til mit Bryst.

Til Carl Frederik Dickmann.

Der staaer en Blomst paa Livets Bei,
 I Græsset skjult dog let at finde,
 Taknemligheds Forgiætmigei,
 En lille himmelblaa Kiærminde.

Min Dickmann! denne Blomst saa skion
 Jeg plukked, mens paa dig jeg tænkte.
 Modtag den, som en ringe Løn,
 For al det Meget, du mig skænkte.

Erindring! rul dit Maleri
 Op for mit Syn i Morgenrøde,
 Og lad den friske Fantasi
 Paa dine blege Farver bøde!

Det ruller lyst og broget frem,
 Min Vand sig skynder glad tilbage.
 Hil dig, min Barndoms første Hiem!
 Hil Jer, min Ungdoms fagre Dage!

See Drengen hist i Floras Arm:
 En Blomst, en Sommerfugl, hans Glæde;
 Svært Indtryk aabner let hans Barm,
 Let kan han baade lee og græde.

Rundt om Naturen straaler bold;
 End kiender han ei Jordens Smerte,
 Dog føler dybt han; thi Apol!
 Du aander Flammer i hans Hierte.

Naturen virker i hans Bryst,
 Og tænder Fantasiens Luer.
 Han lytter, studser, drømmer Lyst,
 Og higer efter, hvad han skuer.

I Morgenland med Fee og Dverg,
 Han vover sig i Tryllekampe.
 Han ghyser for Magnetens Bierg,
 Og ønsker sig Aladdin's Lampe.

Og Klippeborg, du Edens De,
 Hvis steile Fielde Bølgen tæmme,
 Naar jeg dig mindes i din Sø,
 Da tykkes mig, som jeg var hiemme.

Og Robinson! hvor ofte har
 Jeg ønsket mig din Hytte, Kilde?
 Du Konge dog paa Den var,
 Og redded Fredag fra de Vilde.

Selv Meinek, som Ondskab drev,
 Stod ei paa Gylden i et Sjørne:
 Jeg fandt det ret at være Ræv,
 Imellem lutter Ulve, Bjørne.

Dg siden, da det unge Sind
 Blev rørt af skønne Pigers Smile,
 Da slugte jeg de hundred Bind,
 Om Maanskin, Suk og Amors Pile.

Tom Jones var min fiære Ven;
 Som han begræd jeg tabte Lykke,
 Dg glædte mig, da han igjen
 I Arm Sophia kunde trykke.

Saa var min Barndoms Tidsfordriv:
 Jeg kiendte Verden ei, men kiendte
 De Følelser, som gav den Liv.
 Med Længsel høit mit Hjerte brændte.

Da Dickmann tog du mig ved Haand,
 Du vilde luttre denne Lue;
 Dg, undrende, du lod min Nand
 Den virkelige Verden skue.

De gamle Sagn du mig oplod,
 Den store Bog om svundne Tider,
 Med Ild og Kamp, med Røg og Blod,
 Med Dyd og Last, paa alle Sider.

Du ledte mig fra Pol til Pol,
 Fra brede Nil, hvor Trældom stønede,
 Til fierde Christians Kampestol,
 I Skoven, hvor han Flid belønede.

Du viste mig at Tapperhed
 Beskælet kiender ingen Fare,
 Da Perserflokken styrted ned,
 For den spartanske lille Skare.

At Had til Ewig og Mandemod
 Den bedstudsænkter Marter taaler,
 Saae jeg i Romeren, som stod
 Med Diet vendt mod Solens Straaler.

At Venfkab, trods hvert isnet Bryst,
 Dog skænker Jorden Himmelvarme,
 Det følte dybt min Land med Lyst,
 Naar Henrik græd i Sullys Arme.

At Kiærlighedens Magt er stor,
 At Hadets Fjnsen den ei rammer,
 Det blev jeg vaer, da Signe foer
 I Eft, paa Kiærlighedens Flammer.

At Trofkap har sit Minde sat,
 At Ligt i Mørket ei den dæmper,
 Saae jeg, da Rolf, den store Nat,
 Til Balhal foer med sine Kæmper.

Jeg Dyd i Fængslet seire saa,
 Fordi ei Frygt dens Mod bevæger;
 Stor Sokrates paa Leiet laa,
 Og tømte rolig Dødens Bæger.

Jeg skued Guss med frodig Taal;
 De twang ham ikke til at grue,
 Frimodig steg han paa sit Baal,
 Og saa til Himlen i sin Lue.

Til Dievelskab blev Fromhed vendt,
 Uskyldighed blev piint paa Risten,
 Fornuften blev paa Baalet brændt,
 Og Bøddelen sig kaldte Christen.

Og trindtom følged røde Bad,
 Blodblokken bugned under Byrden;
 Jeg saae din Myrden; store Stad!
 Den sidste, gyselige Myrden.

Da skælved jeg og raabte kold:
 Bring mig igien til Feers Rige!
 Der er vel ogsaa Hex og Trolld,
 Men de er ikke virkelige.

Da smilte Du! Af Taagedunst
 Sig atter reiste klare Glæder:
 Det skønne Florents, rigt paa Kunst!
 Flodblomsterne blev Hansfestæder.

Mangt Land, af Fredens Oliegreen
 Beskygget, hæved sig blandt flere.
 En Stad især, det var Athen:
 Af, sukked du, den er ei mere!

Da blussed svulmende min Vand,
 I Beemod ved de Stores Minde;
 I Lyren famlede min Haand,
 Da kaldte jeg min Sanggudinde.

Og gierne ledte du min Fod,
 Den vilde Sang du hørte gierne;
 Og nedsløg ei din Indlings Mod,
 Men viste Maalet i det Fierne.

Ifald en Laurbærkrands jeg naaer,
 Da skyldes dig, at den er funden;
 Du ledte mig i Taagens Nar
 Fra Orken hen i Digterlunden.

Der staaer en Blomst paa denne Vej
 I Græsset skjult, dog let at finde;
 Jeg plukte den, forsmaae den ei!
 Det er en lille blaa Kiærminde.

Hannas Jordefærd.

(Efter Hölty).

Sørgheligt og dæmpet Kloffen toner
 Fra mosgroete Kirkeetaarn herved;
 Fædre græde, Piger, Børn og Koner,
 Bræder lægges trindt om Gravens Bred.
 Shyllet i det lange Dødningklæde,
 Smukt med hvide Roser paa sit Bryst,
 Slumrer Hanna, hun sin Moders Glæde,
 Hun den hele Landsbys Lyst.

Kummerfuld og bleg hver tro Veninde
 Tænkter ikke meer paa Spøg og Dands;
 Taareblændt om Kistelaaget vinde
 De den Elskte taust en Lilliekrands.
 Flere Taarer værd var ingen Pige,
 End du var det, fromme gode Mø!
 Meer forklaret blier i Gimmerige
 Ingen iblandt dem som døde.

Som en Engel, hist i hvide Klæder
 I sin lille Hyttedør hun stod;
 Blomsterne var hendes gyldne Klæder,
 En Viol sin Barm hun pryde lod.
 Hendes Bifte var de tiolne Blade,
 Morgenslunden hendes Pyntesal,
 Hendes Speil var Bækkens Flade,
 Hendes Sminke dens Kryстал.

Sædeligheds Maaneglands omsmilte
 Hendes Blik og Kindens Rosenblod;
 Aldrig Uskylds Himmelaaud bortilte,
 Aldrig, aldrig Sanna den forlod.
 Mungen henrykt Juglings Die bæved,
 Luetaendt paa hendes Serlighed;
 Men for Wilhelm hendes Barm sig hæved
 Af en trofast Kiærlighed.

Jngen uden Wilhelm! Baaren vinkte
 Frodig dem til Skoven med sin Glands.
 Under Grønt, og Blaat som Himlen blinkte,
 Svæved froe de hen, som i en Dands.
 Om hans Hat i Høsten Baand hun swoede,
 Paa en Hvedeneeg de sammen sad,
 Ved et Smil han blev saa vel tilmode,
 Ilte til sit Arbeid glad.

Længselfuld sin Ungersvend imøde
 Tidt hun hen ad Landeveien saae,
 Naar bag Havet Dagens Aftenrøde
 Sig husvaled i det dunkle Blaa.
 All sin Fryd han fandt i hendes Blikke,
 I hans Drom hver Nat hun blandte sig.
 O saa ømt, saa saligt elsker ikke
 Engelen i Himmerig.

Wilhelm, Wilhelm! Dødingkloffen lyder,
 Sortbetrukne Kiste hæver man,
 Beemodsfulde Sorgesang udbryder,
 Unge, hvide Piger gaae-foran.
 Med sin Psalmebog i Haand han blegner,
 Stirrende saa vildt mod Gravens Bred;
 Taaren vinder, langsomt Kisten segner
 I det dybe Giemme ned.

Gode, fromme Siæl, du slumre rolig!
 Snart din Slummer evig er forbi.
 Klag, naar det er mørkt, ved Gravens Bolig
 Nattergal, din Beemodsmelodi!
 Bæv om Gravens lille Blomsterfhygge,
 Aftenvind! naar Maanen straal'er klar;
 Og i disse Lindekroner bygge
 Godt et Turtelduepar.

Freias Sal.

Der er en Sal høit over Luftens Blaa,
 Den faaer sin Dag af Morgenrødens Lue,
 Dens Tag er dækt af Nattens Stierner smaae,
 Dens Lovsal hvælver sig som Skovens Bue.
 Der dufter Rosen i en evig Vaar,
 Som Knip, og folder aldrig ud sit Bæger;
 Grindringsharpen Bestevinden slaaer,
 Naar den i Græsset med Viol'en leger.

Og hver en lille Glæde Siælen nød,
 Paa Jorden hist, her som et Blomster vinker;
 Og al den Længselsgraad som bitter flød,
 Her som den klare Dug paa Lilien blinker.
 Og hvert et Ord, som fyrig Elskov tvang
 Den frygtsomtause Læbe til at stamme,
 Det toner her forenet i en Sang,
 Som nærer evig Kiærlighedens Flamme.

Hver Aften skinner sølvklar Maanen der,
 Og hyller aldrig sig i Slud og Binde;
 Der finder Beileren bag gamle Træer
 Ved Bækken ung igjen sin Elskerinde.
 Med første Skiælven, første drukne Blif,
 Det første Kys hver Aften kan han smage.
 De Glimt af Fryd, der hist som Lyn forgik,
 Med Aftenrøden vende der tilbage.

Naar Aften er i Krukken sluttet ind,
 Og Jorden længselsfuld de Kiære savner,
 Da ile de afsted paa Nattens Bind,
 Didhen hvor venligt Freia dem omfavner.
 Der, Fylla! skal jeg ogsaa finde dig,
 Naar Funken ikke meer i Støvet brænder,
 Naar Straalen i dit Døie slukker sig,
 Og Harpen synker taus af mine Hænder.

Freias Rok*).

Naar Natten udruller sit sorte Elor,
 Naar Dagen dør,
 Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
 Ruger ned som høitidelig Kirkebue,
 Da fremstraaler Freia, i hellige Nat,
 Din Rok af Guld, en uomstelig Skat,
 Med klare Demanter besat.

Og mens den funkler med venlig Id,
 Du deilig, mild,
 Med hvide Fingre den Silke spinder,
 Som Du om Rosenkæderne binder,
 Svorned du, kærlig og elskovsvarm,
 Med den runde sneehvide Arm,
 Slinger Yngling og Pige, Barm til Barm.

Og da nu hver voren Svend og Mø
 Vil heller døe,
 End vandre fiernet fra Elskovsflokken,
 End mangle Roser og Traad af Rokken,
 Saa sukker til dig den hele Jord,
 Og du bønholder hvert kærtligt Ord:
 Derfor er din himmelske Rok saa stor.

*) Orion.

Siolund.

I første Tider,
 Da Nser droge
 Sid fra Osten,
 Hvor Solen opstaaer,
 Morgenrødens
 Klare Siem;
 Da vandred Gefion,
 Hvidarmet,
 Fuldbarmet,
 Smal i Midie,
 Rank som Vidie,
 Den skønne Difa,
 Om paa Fastland
 I Maanestien.

Egn hun søgte,
 Fuld af Kornar,
 Egn hun søgte,
 Fuld af Lunde,
 Egn hun søgte,
 Fuld af Kilder,
 Smykt med Hytter,
 Som omfavned
 Starke Kæmper,
 Fagre Nser.

See da treen hun
 Frem for Gylfe,
 Fastlandskonge;
 Bad om Egnen,
 Med Rosensmil.

Gylfes Die
 Nedsank brændende
 Paa den unge
 Trinde Barm;
 Da funkled Blikket,
 Da blussed Kinden,
 Da smilte Læben
 Gierne: Ja.

Dg hun spændte
 Sine Orne,
 Kridnehvide,
 For Guldploven.
 Hvor ellers Jern sad,
 Sad nu Karfunkelsteen,
 Jetteslebet.
 Dg hun lagde
 Hvide Hænder,
 Silkebløde,
 Trindt om Grebet.
 Dg Ploven fired
 Dybt i Grunden,
 Dg Ornene pløiede
 Vældigt Egnen
 Ud i Egirs
 Solvblaa Favn.
 Dg Nanas Døttre
 Hopped dansende
 Ved dens Bredder;
 Dg Freia plantede
 Sine Roser
 I dens Lunde;
 Dg gamle Nøkker
 Søgte fiskelige
 Baade Boliger

I dens Bække;
 Og smukke Ulfer
 Smitted lysteligt
 I dens Høie.
 Nu de lege
 Ved Midnatstid
 I Bøgeskoven.

Settes Siem,
 Du grønne Siølund,
 Hyggeligt udsøgt
 Iblandt Nordens
 Bedste Dale,
 Tag min Sang!

Sil dig Gefion,
 Moder-Disa
 Iblandt Diser!
 Siølunds unge
 Skiald dig priser.

Wilhelm og Blomsterne.

Wilhelm.

God Morgen, I Skønne!
 Hvor smukt i det Grønne
 Bæver I, prydet med Perlernes Glans.
 D lader mig binde
 Min elskte Veninde
 En frisk, en dustende Blomsterkrands!

Blomsterne.

Af altid kommer du kun herhen,
 Os Stafler at plukke, saa gaar du igien.
 Grusomme Wilhelm! fort er vort Liv,
 Dog dræber du os til din Tidsfordriv.
 O skaan os! Lad os besklygges af Hækken,
 Dufte for Dalen, smile til Bækken,
 Nabne mod Solen vor svulmende Barm,
 Indtil vi synker i Dødens Arm.

Wilhelm.

Ha hvorfor kan Eders Søstre dog ei,
 Som visned i Lydas bølgende Haar,
 Bende tilbage paa Livets Bei,
 Og sige Jer hvad J ikke forstaaer?
 J heller vil visne paa dette Sted,
 End flættes i en smilende Krands,
 Som jeg vilde pryde Lyda med,
 Naar med svævende Fied,
 Hun i Aften iler til muntre Dands?
 O Blomster! Blomster! O lader Jer sige!
 J veed vist ei
 Hvor sødt det er at omfavne min Pige,
 Men det veed jeg!

En Skabning, en Engel som min Veninde,
 Der beskjemmer Flora, skiondt hun er Gudinde;
 Som selv af deiligste Blomster bestaaer,
 Der smile saa friskt i en bedre Vaar.
 Hendes Dine — de sande Forglemmigeier!
 Hvo eengang i deres Himmel seer,
 Han glemmer dem sandelig aldrig meer,
 Hvis ellers han Noget erindre pleier.

Hendes Kinder? — O himmelske Morgenstær!
 En Semperflorens blusser paa hver.
 Og Liliehoben saa hvælvbet dølger
 Et Hierte som kielent og kærligt bølger.
 Hvor vel saa herligen Rose man finder,
 Som paa den Emilendes glatte Kinder?
 Intet opveier de enkelte Dele,
 Uden det skønne, harmoniske Hele.
 Intet er deiligt og sødt som hun.
 Og I? Qvos ego!

Blomsterne.

O pluk os kun!
 Du slog os alt med din Philosophie,
 Men meer endnu ved din Poesie.

Himmellysene.

Jeg skued Stella, saa hvid og mild,
 Som Stierne klart hendes Die straalte.
 Den Ild slog Gnist til en anden Ild;
 Taalmodig længe min Dval jeg taalte.
 Min Stierne var smuk, det bekiender jeg gierne;
 Men ak, man stirrer sig blind paa en Stierne!
 Dens Ild er for kold, for fiern og mat;
 Og, naar man ei hører blandt Astronomer,
 Hvo vilde da see paa de Fantomer
 Bestandig, i en bestandig Nat?

Jeg skued Juno Seliona!
 Med Solens Kraft hendes Die brændte.
 Jeg vidste neppe hvor det kom fra,
 Saa pludselig hun min Elskov tændte.
 En Sol breder Held fra Pole til Pole,
 Men af, man blændes saa let af Sole!
 Deres Ild er for heed, for luende rød;
 Og naar man ei er paa Jorden en Ube,
 Hvo vilde da staae paa dem at gabe,
 For at ligne tilfids en udbrændt Blød?

Jeg saae min Luna, saa huld og blid;
 Saa søvnerisk sødt hendes Die bæved,
 Saa helligskönt hendes Blik sig hæved,
 Som Maanen i yndige Skumringstid.
 Med hverken for stærk eller døende Flamme,
 Hun verled med Skønhed, dog stedse den samme.
 Som naar i hellige Midnatsstund
 De lyse Bølger i Maanskin rinde,
 Saa salige mi mine Dage svinde.
 Hvad tryller mig Livet saa sødt som hun?

Drømmene.

Jeg drømte, jeg var en Demant, og sad
 I hendes Loffer, saa gyldne, bløde,
 Som midt over Panden skilte sig ad,
 Og bølged om Kinderne, friske som røde.
 Og mangan Yngling saae hen paa mig,
 For egentlig kun at see paa hende.
 Da straalte jeg saare stoltelig,
 Jeg tænkte: Den Glæde faaer aldrig Ende.

Men af, jeg brat blev af Drømmen vakt,
 (Langvarig Lykke kun haaber Fianter),
 Og fandt mig ene paa Leiet strakt.
 For fattig til at ligne Demanter!

Enandengang sunken i Morfevs Arm,
 Jeg troede mig sikkert en Rose være,
 Som paa hendes skønne, sneehvide Barm
 At sidde duftende havde den Ære.
 O hvor jeg var paa et deiligt Sted!
 En Gaasfær ei kan dets Ynde beskrive.
 Jeg bølged og svæved, nu op, nu ned;
 Jeg tænkte: Den Glæde vil evig blive!
 Men af, jeg brat blev af Drømmen vakt;
 Tidt giver os Skiebne's Bid en Skose;
 Jeg fandt mig ene paa Leiet strakt,
 For bleg til at ligne den skønne Rose!

Man drømmer ofte paa denne Jord,
 Det Sande maa for Ideer vige;
 Jeg oftere drømmer end man troer,
 Thi kiært er mig Fantasiens Rige.
 Saaledes drømte jeg eengang, tænkt!
 At jeg bevoret med Floras Spæde
 Var under Myrter en grønnende Bænk,
 Som var den Skønne med henrykt Glæde.
 Men af, jeg brat blev af Drømmen vakt;
 Og maatte mig da med Taalmod væbne;
 Thi ene vaagen paa Leiet strakt
 Jeg var kun min egen tunge Skiebne.

Enandengang var jeg en Bølge blaa.
 Ha Mindet endnu i mit Hierte brænder!
 Thi i min Arm den Yndige laa;
 En Bølge kan favne, skiondt uden Hænder.

Dg over min blanke Flade hen
 Stolt Morgensolen sit Purpur smilte,
 I det den kneiste som Bølgens Ben,
 For at see hvor skøn i min Favn hun hvilte.
 Men af, jeg brat blev af Drømmen vakt;
 Hvad nytter det altsaa her at dølge,
 At ene vaagen paa Leiet strakt
 Jeg følte med Længsel kun Hiertet bølge.

Men skøndt jeg nu drømte saa tidt med Lyst,
 Indlullet af Kiærligheds Tryllerier,
 Dg mangen Fryd med blussende Bryst,
 Hvorom, for Korthedens Skyld, jeg tier;
 Saa skulde jeg dog taalmodig og øm
 Mig i min mislige Skiebne funden,
 Hvis ei min kiæreste, sidste Drøm
 Var som de andre saa reent forsvunden!
 Jeg eengang drømte lysvaagen at
 Gum elsked igien! Men o bedragen
 Jeg bøder nu mangen søvnløs Nat,
 For hvad jeg daarlig har drømt om Dagen.

Den Tillidsfulde.

(Efter Horats.)

Den, som er uden Skyld og Last,
 Dg føler Elskovs Lyst,
 Han drager ei mod Ondskabs Bold
 Mistvoblende, med Sværd og Skjold,
 Til Gud sin Lid han sætter fast,
 Dg har et modigt Bryst.

Om han er i et Paradis,
 Ved blomsterkisle Bad,
 Om han er i en Drk af Sand,
 Hvor ei der er en Draabe Vand,
 Om han er paa et Field af Is,
 Er han dog lige glad.

Jeg gif engang i dunkle Skov
 I Morgenrøden klar,
 De kiælne Nattergale slog,
 Min Cither hurtig frem jeg tog
 Og sang den unge Fyllas Lov,
 Min Siæl saa dyrebar.

Da sprang en Ulv saa græsfelig,
 Saa stor, fra Træets Rod;
 Jeg frygted ikke for at døe,
 Men tænkte paa den elskte Mø,
 Som snart nu vilde søge mig,
 Og finde kun mit Blod!

En Taare mig i Diet kom,
 Den trilled paa min Kind.
 Da standsed Ulven, saae paa mig,
 Og logred venligt, dreied sig,
 Og vendte ganske skamfuld om,
 Og jog i Skoven ind.

D sæt mig hen, hvor ingen Sol
 Kan trylle Blomster frem,
 Hvor ingen klare Bølger lee,
 Hvor alt er stivt af Is og Snee;
 Giv mig den kolde, hvide Pol
 Til et bestandigt Hiem;

Dg sæt mig i en nøgen Drk
 Langt hen i Flyvesand;
 Hvor Jorden brister tør og heed,
 Hvor Straalen falder lodret ned,
 Hvor ingen Myrthe, venlig mørk,
 Mig svalt beskygge kan.

Jeg trodser Straalens stærke Piiil,
 Ei Isen naaer mit Bryst.
 Et Eden blier mig hvert et Sted,
 Naar kun jeg har min Pige med;
 Min Pige med de søde Smil,
 Dg med den søde Nøst.

Landlivets Skionhed.

(Efter Horats.)

Lyksalig Den, som til det Bedre
 Fra Stadens Tummel ile kan,
 For rolig, som de gamle Fædre,
 At pløie eget Ngerland.

Han skrækker ikke Havets Fraade,
 Ei Krigsbasunens vilde Larm,
 Den Riges Pragt, den Stores Naade,
 Foragter han i Floras Arm.

Hans Bimtræ vil ved Thyngden briste;
 Han binder det til Poplen hen,
 Dg skærer bort de vilde Qviste,
 Dg poder bedre strax igien.

De rige Giordes Bøgen lyder,
 Mens Dvæget hjst i Dalen gaaer;
 I rene Skar han Sonning ghyder,
 Dg klipper sine fromme Faar.

Naar Nret tungt i rige Bugter
 Genbølger ad den gyldne Flod,
 Da plukker han de modne Frugter,
 Dg presser Druens Purpurblod.

Dg takker Gud som Glæden sender,
 Dg skuer blid mod Himlens Ek,
 Dg folder henrykt sine Hænder,
 I Græsset under Egens Ly.

Dg hisset Havets Bredde syder,
 Dg sagte risler Bækkens Fald,
 Dg til en venlig Søn indbyder
 Den veemodsfulde Nattergal.

Men naar de nylig grønne Lunde
 Sneedækkes hvidt, som Biergets Top,
 Da jager han med rappe Gunde
 Det frygtelige Bildsvin op.

Den sultne Kramsfugl i sin Enare
 Han lokker let med røde Nøn;
 Bildanden, og den bange Hare
 Er da den raske Jægers Løn.

Dg maa ei hvert vanhelligt Minde
 Om Bhens Beslekunst forgaae,
 I Favnen af den elskte Dvinde,
 Omringet af de kiære Smaae?

Paa Urnstedet mattes Luen,
 Hum henter Dviste, tænder dem,
 Alt der kan være varmt i Stuen,
 Naar Faer fra Marken kommer hjem.

Hum malter selv sit Dvæg, og driver
 I Stalden muntre Faarehiord,
 Dg henter ind hvad Godheds Giver
 Har skienket tarvelige Bord.

Hvad er Skildpadde og Fasaner,
 Dg al den Læckerhed paa Fad,
 Der pirrer fræsne Stores Ganer,
 Mod denne sunde Bondemad?

Hvad er den Postei, Frankrig sender,
 Det allerkosteligste Kræ,
 Mod Væblet, som med egne Hænder
 Jeg plukker af mit eget Træ?

Mod Jordens sunde Urt, som mætter
 En ørlig Slægt, saa fri for Nag,
 Mod Gaasen som min Gustru sætter
 Paa Bordet for os Mortensdag?

Svor smukt i Mørkningen at skue
 De muntre Lam at trippe hjem,
 Mens Aften solens sidste Lue
 Fra Skoven hist bestråler dem.

De stærke Orne slæbe trætte
 Omvæltet Plov fra Marken ind,
 Sig Karlene ved Bordet sætte,
 Bæskedent, og saa froe i Sind.

Saa talde Harpar i November,
 Af Vager kied, af Landet Ben,
 Og standsed ellefte December —
 I Juni aagred han igien!

Den vanvittige Violsamler.

Nattens blege Gienfærd lyste,
 Stormen foer om Kirkespiret;
 Emma ved min Side gyste,
 Som en Engel liliesiret.

Nattens sorte Sæner gole,
 Bange gif min tro Veninde;
 Hendes hvide Silkefiole
 Flagred i de kolde Vinde.

Svagt en Stemme til en Cither
 Hisset hørte vi at kvæde,
 Da vi treen for Portens Bitter,
 Stod der Een i Dødningklæde.

Emma kom! din Moder vinker.
 See, hist ligger jeg saa ene,
 Medens Sol og Maane blinker,
 Paa de kolde Marmorstene.

Emma sank i mine Arme,
 Stirred Skyggen nat imøde,
 Trykte mig med sidste Barme,
 Smilte, skælved kold, og døde.

Hiem jeg bar min Elskerinde,
 Blegt bestraalt af Nattens Sole.
 Underlige Dødningsvinde
 Bisted i den lange Kiøle.

Derpaa jeg til Lunden ilte,
 Gav mig flittig til at søge,
 Mens bestandig Maanen smilte
 Blegguul paa de sorte Bøge.

Fandt det elskte Træ, som heldte
 Over os saa tidt fortrolig;
 Græd, imens jeg Træet fældte,
 Slæbte det til Emmas Bolig.

Kysfed Haandens hvide Lilier,
 Greb en Saug saa mat og ene,
 Danned saa de smalle Tilier,
 Som indslutte hendes Bene.

Hen til hendes Kiære Bier
 Derpaa jeg mig sagte skyndte;
 Skovens muntre Melodier
 Bidned, Morgenens begyndte.

Bien stak, det smerted ikke;
 Ud jeg tog den gule Kage.
 Emma stod for mine Blikke,
 Stirrende saa tro tilbage.

Biens Stik jeg henrykt taalte.
 Lys af gule Bøx jeg støbte.
 Klart den sidste Nat de straalte,
 Da jeg hendes Liig indsvøbte.

Snoren rased; i det Dybe
 Sank hun, fulgt af bittre Taare.
 Nædsomt følte jeg det Krybe
 Giennem hver en lunken Nare.

Næste Nat, da Stiernehorden
 Belted op af Bølgehavet,
 Iste jeg til Kirkegaarden,
 Hvor min Emma laa begravet.

Sødt en Stemme til en Cither
 Utter hørte jeg at kvæde.
 Tæt ved Kirkeportens Gitter
 Stod hun i sit Dødningflæde.

Ludvig kom! din Pige vinker;
 See hist ligger jeg saa ene,
 Medens Elskovsstiernen blinker,
 Paa de kolde Marmorstene.

Emma! raabte jeg med Klage,
 Tag mig med, du Siegode!
 See hvor bleg jeg staaer tilbage
 Paa den kolde, mørke Klode.

See da hæved hun sin Finger
 Høit, den englehvide Pige,
 Viiste mig den Sti, som svinger
 Ukiendt sig til Himmelrige.

Og med Graad i brustent Die
 Kysfed hun mig ømt paa kinden,
 Stirred bønligt i det Høie,
 Sukked, og forsvandt i Vinden.

Derfor sanker jeg Violer;
 De mit blege Liig skal klæde,
 Naar i Nat de hvide Straaler
 Vinke mig til evig Glæde.

Vandreren efter et Jordskiælv.

Jordnen meer ei lyder,
 Maanen giennembrøder
 Nattens brystne Sky.
 Spredt er Jordens Damp,
 Himlens hvide Lampe
 Brænder klart paa ny.
 Intet Skrald
 Og Klippesald;
 Alle vegne Taushed svæver,
 Løv i Mørket bæver.

Benligt Nattergalen
 Synger hist i Dalen,
 Mellem Blomsterbed,
 Paa den Klippetinde,
 Som for barske Binde
 Nylig styrted ned.
 Dybt til Krat,
 I dunkle Nat,
 Bød et Dieblif den reise.
 Sekler saae den kneise!

Hist i Blomsters Dække
 Jordens lange Sprække

Gaber sort og stor.
 Mildt, i Maanens Straaler,
 Duftende Violer
 Sig ad Nanden snoer.
 Snart en Bro,
 Med freidig Ro,
 Dalens Hyrder her vil bygge,
 Over Svælget trygge.

Sorgløst Kildevældet
 Nisler ned fra Fjeldet,
 I sin vante Dands.
 Klippens Urter vinke,
 Himlens Stjerner blinke
 Med fornhet Glands.
 Skønne Jord,
 I Nattens Flor!
 Dobbelt huld er Midnatslunden
 Efter Nædselstunden.

Naar den sidste kommer!
 Naar den store Dommer
 Knuser eget Bærk;
 Naar han Havet velter,
 Naar han Jorden ælter,
 Med sin Arm saa stærk,
 Skal en Nat,
 I Blomsterkrat,
 Mere klar, hvor ingen samle,
 Blideligt os samle.

Den frembrydende Vaar.

Engene grønnes og Skovenes Kroner
 Nyliq udspungne Smaragder bedække;
 Ethern lumes og Sangeren toner
 I den beknappede, svulmende Sække;
 Vinteren bort til de livløse Poler
 Flygter, med Natten og Kulden og Taagen;
 Flora, paa Leiet af friske Bioler,
 Opflaaer sit Die, sødtsmilende vaagen.

Harpe! som hang paa de rinfrosne Grene,
 Hyllet i Sneen, i rugende Mørke,
 Stum og forladt, medens Boreas ene
 Hyled en Liigsang i Vinterens Dørke;
 Harpe! din Iis har Apollo bortsmeltet,
 Da han i Østen steg frem i sin Bue;
 Straalende hænger du nu under Teltet,
 Med den blaahvælvede, herlige Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
 Stemme dig med sine sneehvide Hænder.
 Herligt bepurpres den kneisende Tinde
 Høst af den hvirvlende Kugle, som brænder.
 Sen paa det belgende Græs vil jeg stirre,
 Som i den mørkeblaa Bove sig taber;
 Lærkernes Slag for mit Dre skal dirre,
 Strængen jeg rører og priser min Skaber!

Straale! der brænder. med Smægten i Die,
 Paa den fortrullende deilige Pige,
 Straale! du Skionhedens høieste Høie,
 Ind i mit bævende Hierte du stige!

Elskende To, som i Skyggerne vanke,
 Indsmiler henrykt mig Saligheds Lue!
 Da skal min brændende, hellige Tanke
 Tonende stige mod Himmelens Bue.

Da skal de smilende Dalens Hyrdinder
 Nærme sig mig, under skyggende Grene,
 Glade ved Bækken, som perlende rinder
 Over de hvide, sølspraglede Stene;
 Svævende de om min Harpe skal dandse,
 Som deres Skønhed at tolke kun stræber.
 Da skal jeg prydes af blomstrende Krandsse,
 Da skal jeg kyskes af blomstrende Læber.

Selve de selvlofte Gubber skal høre
 Gierne min Sang, fra den mosgroete Hytte;
 Froe vil de staae i de aabnede Døre,
 Og til veemodige Tonesald lytte.
 I deres ungdomsuskuldige Siele
 Foraarets Fryd jeg med Kraft skal indsunge.
 Snart jo de, kaldte fra Gravenes Fiele,
 Vækkes til Somren, evindeligt unge!

Hyrden min Bise med Fryd skal gientage,
 Naar han om Aften med bøgende Brimmel
 Skynder sig hjem til sin Bolig tilbage,
 Stirrende hen paa den glødende Himmel.
 Tidt skal han stræbe med Fløiten at ligne
 Strengenes Toner, som bævende vige;
 Da skal han føle Naturen, og signe
 Skønhedens Gud, og omfavne sin Pige.

Ik, men hvad haaber jeg mægtigt henrevet,
 Venligt indlullet i hellige Drømme?
 Blussende, freidig, af Indtrykket drevet,
 Mens mine Tanker i Aelser svømme?

Kan vel en Spurv, skøndt den listigt sig fryder,
 Tolke Ufsalighed som Filomele?
 Kan vel min Sang, skøndt i Vaaren den lyder,
 Male, Natur! dit fortryllende Hele?

Al der var Gen! Skøndt fortæret af Smerte,
 Skienkte ham Gud en udødelig Flamme,
 Og for Naturen det aabneste Sierte;
 Han kunde tolke hvad Andre kan stamme.
 Klungsted! din lange, din frugtbare Fure
 Grønnes som forhen, dens Blomstren ei svigter,
 Mens ved de gamle, de skyggede Mure
 Gravmildet længst har omfavnet din Digter.

Hellige Ewald! i Danemarks Skove
 Føler min Siel at forklaret du svæver;
 Bølgende hen ad den krusede Bøve
 Luttrek din Mand giennem Roserne bæver.
 Lad den opløde de frostige Strænge!
 Gyd i mit Bryst dine kraftige Luer!
 Da skal min Mand sig i Harpen indtrænge,
 Da skal jeg tolke, hvad nu kun jeg skuer.

Oldingen ved Werthers Grav.

Astenevøden
 Farver din Grav;
 De gamle Linde
 Beskygge den;
 Viole
 Bølger i dens høie Græs.

Du slumrer
Den roligste Slummer,
Dødens.

Skjggerne vore;
Aftenrøden svinder,
Kun et bleggult Skjær
Tegner hvor den svandt;
Skoven fortner.
Hjst kommer en Flok
Ynglinger, Piger
Fra Marken;
De standse deres Sang,
Og Pigerne
Pege til Graven,
Med skælvende Hænder;
En Dmvei gaae de,
Af Frygt for Selvmorderen
Som spøger i Skoven.

Werther!
De frygte dig,
Som hviler saa roligt,
Mellem Blomsterne.

Dig gav Skæbnen et Hierte,
Som fólte
Natur og Gud;
Det gav den Faa;
Dig gav Skæbnen det Held,
At finde Hiertet,
Som fólte med dit;
Det gav den Færre.
Du var lykkelig,

Thi du nød
 Kiærligheds Fryd;
 Men en grusom Skæbne
 Hindred Eder
 I at forenes
 Uforstyrret,
 I Guddomsharmoni,
 Her;
 Da kasted du din Jorddragt
 I Graven,
 Og ventede hende
 Hisset,
 Og fandt hende.
 Nu frydes I!

Alderens Snee
 Dækker min Isse;
 Mit Hierte døer
 Langsomt;
 Min Vaar svandt hen
 Umjdt;
 Thi jeg fandt Ingen paa min Vej,
 Som sølte med mig;
 Jeg nød ikke
 Kiærligheds Fryd;
 Mig venter Ingen
 Hist,
 Jeg forlader Ingen
 Her.

Naar Hiertet er brustet,
 Og Menneskesværmien
 Trænger sig forbi mit Marmor
 I Gravkapellet,

Da vil de sige:
 Han var lykkelig!
 Og hvo var lykkeligst?
 Du eller jeg?

Harald i Offerlunden.

Klar er Nattens Stjernehvælving.
 Høitidsfulde Midnatsscene!
 Beemodsfuld og taus jeg vandrer
 Mellem Gerthas Alterstene.

Espen vifter; blide Kisling
 Giennem Skovens Mørke luner.
 Rød henstraaler fulde Maane,
 Paa de halvudslukte Runer.

Oldtids underlige Minde!
 Du mit Hjerte gennemtrænger.
 Hvad I var, I elskte Steder!
 Og det er I ikke længer.

Her, hvor Odin de tilbade,
 Glemsel ruger, Dvæget græsser;
 Hvor de hvæssed Offerkniven,
 Rolde Bonde Leen hvæsser.

Her hvor Hjertet helligt brændte,
 Nu kun mine Suk opstige.
 I forsvandt, I skønne Dage!
 Dødt er Fantasiens Rige.

Intet luer, intet hæver;
 Alt er koldt, formistigt, øde;
 Fyldt med Oldtids store Minder,
 Svæver jeg som mellem Døde.

O at hist paa Alterstenen
 End jeg saae den røde Lue,
 Som med Folkets varme Bønner,
 Hvirvlede mod Himlens Bue!

O at i den haarde Brynie
 Mine Sukke kunde stige,
 I en Kreds af fromme Kæmper,
 Op mod den Uendelige!

Sandsen gav han os, den Vise,
 Da Fornisten han nedsendte;
 Da han gav os tænksom Kulde,
 Ild han i vort Hjerte tændte.

Odin! Freia! kom tilbage,
 Lad mig ikke her alene!
 See, jeg synker, taus med Andagt,
 Her for Eders Alterstene.

Uglen skreg og Hanen galte,
 Ildrød brændte Maanens Flade;
 Jorden bæved og der drypped
 Blod af Espens blege Blade.

Altrets gamle Stene rasle,
 Maanen brat sin Straale mangler,
 Og en Beenrad op af Jorden
 Langsomt hæver sig og rangler.

Med en sønderlagen Pande
 Staaer han der, med Knokler hvide;
 Dybt en gammel rusten Daggert
 Sidder i hans venstre Side.

Dufter du dig, unge Daare,
 I den grumme Tid tilbage,
 Da man offred kold sin Broder,
 Døvende den bange Klage?

Her i Lundens skumle Skygger
 Nedrandt mine sidste Taarer,
 Her paa disse Alterstene
 Sprudled Blod af mine Narer.

Blodbestænkte Offerpræster
 Grunt min Pande sønderknuuste,
 Toge Dolken i mit Hierte,
 Wildt af Naseri beruste.

Skoven hyled, Hanen galte,
 Under Altret sank den Døde.
 Af sin Afmagt Harald vaagned
 I den friske Morgenrøde.

Guldhornene.

De higer og søger
 I gamle Bøger,
 I oplukte Høie,
 Med speidende Die,
 Paa Sværd og Skjolde,
 I muldne Bolde,
 Paa Runestene
 Blandt smuldnede Bæne.

Oltids Bedrifter
 Næde trylle;
 Men i Mulum de sig hylle,
 De gamle Skrifter.
 Blikket stirrer,
 Sig Tanken forvirrer,
 I Taage de samle.

„I gamle gamle
 Forsvundne Dage!
 Da det straalte paa Jorden,
 Da Osten var i Norden,
 Glimter tilbage!

Skjen suser,
 Matten bruser,
 Gravhøien sukker,
 Rosen sig lukker.
 De sig møde, de sig møde,
 De forklarede Høie,
 Kampfarvede, røde,
 Med Stierneglands i Die.

„J, som raver iblinde,
 Skal finde
 Gammelt Minde,
 Der skal komme, forsvinde.
 Dets gyldne Sider
 Skal Præget bære
 Fra fordums Tider.
 Af det kan J lære.
 Med andagtsfuld Ære
 Da Gaven J lønne.
 Det skønneste Skønne,
 En Mø
 Skal Helligdommen finde!“
 Saa svingende de svinde.
 Lufttonerne døe.

Grymsfare, den sorte,
 Puster og dukker,
 Dg i Havet sig begraver;
 Morgenens Porte
 Delling oplukker,
 Dg Skinfare travet
 I straalende Lue
 Paa Himlens Bue.

Dg Fuglene synge.
 Dugperler bade
 Blomsterblade,
 Som Bindene ghyge.
 Dg med svævende Fied
 En Mø hendanser,
 Til Marken afsted.
 Violer hende franset,

'Hendes Rosenkind brænder,
 Hun har Liliehænder.
 Let, som en Hind,
 Med muntert' Sind,
 Hun svæver og smiler;
 Og som hun iler
 Og paa Elskov grubler,
 Hun snubler;
 Og stirrer og skuer
 Gyldne Luer;
 Og rødmer og bæver,
 Og skielvende hæver,
 Med Undren i Mand,
 Af sorten Muld,
 Med sneehvide Haand,
 Det røde Guld.

En sagte Torden
 Dunderer;
 Hele Norden
 Underer.

Og did hen stimle
 De store Brimle,
 De grave, de søge
 Skatten at forsøge.
 Men intet Guld!
 Gaabløse bedragne,
 De see kun det Muld,
 Hvoraf de er tagne.

Et Sekel svinder!

Over Klippetinder
 Det atter bruser;
 Stormenes Sluser
 Bryde med Vælde.
 Over Norges Fjælde
 Til Danmarks Dale
 Fra Skjernes Tale,
 De forklarede Gamle
 Sig atter samle.

„For de fældne Faa
 Som vor Gave forstaae,
 Som ei Jordlænker binde,
 Men hvis Siæle sig hæve
 Til Evigheds Tinde;
 Som ane det Høie
 I Naturens Die;
 Som tilbedende bæve
 For Guddommens Straaler,
 I Sole, Violer,
 I det Mindste, det Største;
 Som brændende tørste
 Efter Livets Liv;
 Som, o Kæmpeaand
 For de svundne Tider!
 See dit Guddomsblik
 Paa Helligdommens Sider,
 For dem lyder atter vort Bliv.

Naturens Søn,
 Ukiendt i Løn,
 Men som sine Fædre
 Kraftig og stor,
 Dyrkende sin Jord,
 Ham vil vi hædre.

Han skal atter finde!"
Saa syngende de svinde.

Grønfare den sorte
Puster og dukker,
Dg i Havet sig begraver;
Morgenens Porte
Delling oplukker;
Dg Skinfare travet
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Bed lene Skov
Dyrnene trække
Den tunge Plov,
Over sorten Dække.

Da standser Ploven,
En Gysen farer
Igiennem Skoven.
Fugleskarer
Pludselig tier.
Hellig Taushed
Alt indvier.

Da klinger i Muld
Det gamle Guld.

Evende Glimt fra Oldtidsdage
Funkler i de nye Tider;
Selsomt vendte de tilbage,
Gaadefyldt paa blanke Sider.

Skulte Helligdom omsvæver
 Deres gamle Tegn og Mærker;
 Guddomsglorien ombæver
 Evighedens Underværker.

Hædrer dem, ved Bøn og Psalter;
 Snart igien er Skatten svunden;
 Jesu Blod paa Herrens Alter
 Fylde dem, som Blod i Lunden.

Men I see kun Guldets Lue,
 Glemme det Erværdighøie?
 Sætte dem som Pragt tilskue
 For et mat nysgierrigt Die?

Himlen fortner, Storme brage,
 Bisse Time du er kommen;
 Hvad de gav, de tog tilbage —
 Ewig bortsvandt Helligdommen!

Den nordiske Pilegrim.

Saagen dybt nedfalder,
 Natten falder;
 Stjernen atter blinker,
 See den vinker!

Dine Straaler klare
 Du ei spare!
 Lad mit Die skue
 Himlens Lue!

See, paa Fædregraven
 Jeg med Staven
 Staaer, Farvel at sige
 Nordens Rige.

Leed mig til de svale
 Blomsterdale,
 Hvor bag grønne Gitter
 Druen titter.

Hvor Melonen kraftig,
 Risligsaftig,
 Skienker, for at lædste,
 Søde Bædste.

Did, hvor Perler bade
 Rosenblade;
 Hvor ad Liliens Side
 De nedglide.

Leed mig uden Fare,
 Tag mig vare,
 Skønne Lys i Brimlen!
 Sendt fra Himlen.

Som for hine Trende,
 Du mig brænde!
 Jeg vil og tilbede,
 Christ oplede.

Jeg vil Hytten finde,
 Ustylds Minde,
 Hvor som Glut han hvilte,
 Barnligt smilte.

Bil i Templets Gange
 Høre Sange,
 Hvor den Høie lærte:
 Prøv dit Hierte!

Bil bag Skovens Grene
 Staae alene,
 Hvor han underviste,
 Og bispiste.

Bil ved Dommerhuset
 Knæl i Gruset,
 Hvor ham, klenit om Saaret,
 Tornen saared.

Redron vil jeg finde,
 Der skal rinde
 Mine Taarer, blandet
 Sød med Vandet.

Golgatha jeg giæster,
 Og korsfæster
 Sønderknust min Brøde,
 Hvor han døde.

Over Bierg og Bande
 Beien stande!
 Jeg vil gierne lide,
 Kiæk bestride.

Thi hans stærke, svare
 Engleskare
 Gi fra mig forsvinder,
 Før jeg finder.

Beileren ved sin Ales Lüg.

Bleg og hvid,
 Guld og blid
 Selv i Døden.
 Maanen vandt,
 Snart forsvandt
 Aftenrøden.

Liliefkin
 Paa den Kind
 Svagt indbuet,
 Hvor saa nys,
 Skabt til Kys,
 Rosen lued.

Langt hensnoer
 Tynde Flor
 Sig i Bølger.
 Hvide Fold,
 Stille kold,
 Liget dølgger.

Nabner sig
 Ei for mig
 Diets Laage?
 Dækker du
 Hende nu,
 Gravens Laage?

Nei o nei!
 Jord skal ei

Fylla fierne.
 Sun skal staae
 I det Blaa,
 Som en Stierne.

Hvert et Blink,
 Hvert et Bink
 Fra det Høie,
 Er et huldt
 Flammefuldt
 Pigesie.

Alt forgaer,
 Du bestaaer,
 Skønne Lue!
 Jeg skal døe,
 Men min Nø
 Gisset skue.

Den lille Gudsengel.

I Roskild-Kirke stor og bred,
 Dybt i en Svælving, mørk og gammel,
 En liden Kiste sættes ned,
 Sortovertrukken paa sin Skammel.

Hvo hviler bag den hvide Krands?
 En yndig Glut; med Graad og Klage
 Den stirred ind i Lysets Glands,
 Og sank i Mørket flux tilbage.

Hvad rasler i den tredie Nat
 Ved Støtten hist, som Farve Klæder?
 Den gamle Pille revner brat,
 Svend Estrithsen i Harnisk træder.

„Jeg er et gammelt Blod af Skiold
 I denne Grav; nu jordes atter
 Mit Et!“ Saa taler han, og kold
 Han stirrer paa sin yngste Datter.

Da rasler Gittret hist med Klang
 Og Femte Frederik fremtræder;
 Stærkt hvidsler i den lange Gang
 Slæb af hans lange Sølvørs Klæder.

Til Kisten vort han nærmer sig:
 O Svend, o staae ei saa fornsiet!
 Den blege Moder mindes dig,
 Som sukker hist med Graad i Diet.

Du veed, som jeg, at Simlens Lyst
 Langt overstiger Jordens Glæde;
 Dog, mens det flaaer, det svage Bryst,
 Da maa bedrøvet Die græde.

Du est den ældste ædle Drot,
 Jeg her aflagde sidst min Krone;
 Kom! lad os bryde Gravens Slot,
 Og knæle hist for Herrens Throne;

Og bede ham, at venlig Trøst
 Han faderlig Fyrstinder sender,
 Som sidder med det knuste Bryst,
 Og vrider sine hvide Hænder.

Dg flux sig skød de mødste Been
 I giennem Kirkens hvalte Bue;
 Da revned Muur og Marmelsteen,
 De foer mod Evighedens Lue.

Dg hvad de talte der med Gud,
 Er hemmeligt for Jordens Dre.
 Men seer du hist et Stierneflugt?
 Dg kan du søde Toner høre?

Bleg sukker den arme Fyrstinde;
 Da tie de natlige Binde,
 Fra Himlen viftes hver Sky,
 Hver Stjerne funkler, som ny;
 Dg for hendes Blik, som sig hæver,
 En Engleskare fremsvæver.

Græd ei, vor elskte Marie!
 Vi vil dig til Glæder indvie:
 Din slumrende Slut er ei død,
 Vi tog hende kun af Dit Skød;
 Smaa Børn vi have saa kiære,
 Os lige paa Jorden de ere.

Dem Verden har intet forkyndet,
 Dg aldrig have de syndet;
 Uskyldigt har de kun seet
 I Moderens Blik og leet.
 Til Himlen saa venlig det blinkte,
 Da tog vi det, medens det vinkte.

O stands Dine Taarer, som trille!
 Vi har mellem os her, Din Lille.

Din Slut er blandt Cherubim nu;
 Maria, hvi sørger da Du?
 Af Skuldrene frodigt sig svinger
 To hvide, sølverne Binger.

Vi vise vor nykomne Søster
 Mundtom, hende barnligt forlyster.
 Men nys dog i Graad hun brast:
 O, bad hun, bring mig i Hast
 Lidt ned fra den hvælvede Bue,
 At jeg kan min Moder skue.

Jeg vil hende stækket kun trøste,
 Saa skal vi os atter forlyste.
 Min Søster jeg atter maa see.
 Min Faer er i Siertet saa vee!
 Dog see de min himmelske Glæde,
 Saa holde de op med at græde.

Nu saae Du Din Engel, Fyrstinde!
 Thi trøst Dig, livsalige Qvinde!
 Din elskede Slut er ei død,
 Som Rosen hun blusser saa rød,
 Som Zephyr i Frihed hun svæver.
 Hun lever! Hun lever! Hun lever!

Mignon i Wilhelm Meister.

(Efter Goethe.)

Beed du det Land, hvor sød Citronen guul,
 Orangen rød bag Løvet finder Skiul?
 En Risling sval forfrisker Luften blaa,
 Hvor Myrtens Bust, hvor høie Laurbær staae?
 Beed du det Land? Didhen, didhen
 Jeg reise vil med dig, mit Hjertes Ven!

Beed du det Huus, hvis Tag, paa Piller lagt,
 Høit hæver sig, med Svælvingen i Pragt?
 Og Marmorstøtter stirre taust og stort:
 Du stakkels Slut har man Fortræd dig gjort?
 Beed du det Huus? Didhen, didhen
 Jeg reise vil med dig Belgjører, Ven!

Beed du det Bierg, hvis Fodsti vines ei?
 I Laage søger Mølen der sin Bei;
 I Huln ruger gamle Dragers Flok,
 Hvor Fossen styrter ned paa faldne Blok.
 Beed du den Sti? Didhen, didhen
 Gaaer Veien. Kom, min faderlige Ven!

Bakkehuset.

Du kiære Hvi! saa nær ved den,
 Hvor først min Barndom er forsvunden;
 Som Dmgang knytter Ven til Ven,
 Saa har Naturen Jer forbunden.

Du kiære Høi, saa nær ved min,
 Dog ukjendt længe, saare længe,
 Som for min Tunge Sydens Viin,
 Som for mit Dre Harpens Strænge.

Du kiære Høi, som vinkte mig,
 Saasnart Apollo mig oplued,
 Da fiernt min Musa viste sig,
 Da giennem Elør jeg hende skued.

Da stod du mig et Pindus lig,
 Og sympathetisk du mig vinkte;
 Og andagtsfuld besteg jeg dig,
 Naar Vinterastnens Stierner blinkte.

Du kiære Høi! som skienkte mig
 En dunkel Ungdoms første Leder;
 Du Tryllebjerg, som aabned dig
 Med endnu større Herligheder:

Ei blot en Leder, men en Ven;
 Ei blot en Ven, men en Veninde;
 Ei en Veninde blot igien,
 Men en livsalig Elskerinde!

Du kiære Høi, modtag mit Suk!
 Og siig de dhrebare Benner,
 At ei min Sang er nær saa smuk,
 Som al din Yndighed fortjener.

Blomst Underkion.

(Den fangne Greves Sang).

(Efter Goethe).

Greven.

Jeg kiender en Blomst, heel underkion,
 Og har efter den Forlængsel;
 Jeg søgte den hvor den staaer i Løn,
 Men af, jeg sidder i Fængsel.
 Saa tungt, saa tungt er mig dens Tab,
 Tidt før mit haarde Fangenskab,
 Var den mig nær bestandig.

Fra denne trintom steile Muur
 Jeg sender Speideblikke,
 Dog, fra det røde Fangebuur,
 De møde Blomsten ikke.
 O hvo mig atter bragte den,
 Han være sig Ridder eller Evend,
 Han skulde mit Venskab eie.

Rosen.

Jeg stander her og hører dig,
 Under Vinduet hvor du sidder.
 Du mener sikkert Rosen, mig!
 Du ædle, stakkels Ridder.
 Din Gu kun efter Høihed staaer,
 For Blomsters Dronning henrykt staaer
 Derfor dit varme Hierte.

Grevnen.

Dit Purpur er al Ære værd,
 Bag grønne Løv og Grene;
 Og derfor er du Pigen kjær,
 Som Guld og Edelstene.
 Den veneste Mø forskønner du;
 Dog er det ei dig, til hvem min Su
 Med stille Længsel stunder.

Lilien.

Govmod er Rosens gamle Biis,
 Bestandig høit den higer;
 Men glemmes derfor Liliens Priis,
 Af hvide, ranke Piger?
 Den som af Laster smittes ei,
 Og er sig reen bevidst som jeg,
 Den sætter mig dog vel øverst?

Grevnen.

Fast troer jeg mig heel kydst og reen,
 Og reen fra Last og Lyder,
 Skiondt lænket til den tunge Steen
 Min Klagesang udbrhder.
 Vel sandt! du er et Billed her
 Paa mangen Jomfru, faur og kjær,
 Dog er det ei dig, jeg ønster.

Negliken.

Det maa vist være Negliken, jeg!
 I Bagterens lille Have;
 Thi ellers vilde vel Gubben ei
 Saa pænt det om mig lave.

Hvor Bladkredsen sig ordner smukt!
Lugt den bestandig søde Lugt!
See alle de tusind Farver!

G r e v e n.

Ei bør man Negliken forsmæde,
Den er sin Gartners Lykke;
Snart læer han den i Solen staae,
Snart i den svale Skygge.
Dog hvad der skaber Grevens Fryd,
Er ingen broget Farvepryd,
Det er et stille Blomster.

V i o l e n.

Jeg staaer saa skjult og bukker mig,
Mit Ord heelielden lyder;
Dog, da det nu just sømmes sig,
Min Taushed fort jeg bryder:
Hvis det er mig, du gode Mand!
Hvor smerter det mig, ei at jeg kan
Dig al min Bellugt sende.

G r e v e n.

Den smaa Viol jeg gierne seer,
Saa bliv den mig indtager,
Dg dufter saa sødt; dog vil jeg meer,
I mine tunge Plager.
Jeg kan det ligefrem tilstaae:
Paa Fjeldets Ryg, herovenpaa,
Min Yndling neppe findes,

Dog nede ved de grønne Siv,
Som Bækfens Bølge væder,

Der stander hun, den bedste Viv,
 Og for sin Husbond græder.
 Naar Blomsten blaa, paa eensom Bei,
 Hun plukker og sukker: Glem mig ei!
 Da kan jeg det fiernt fornemme.

Ja ingen Afstand skiller ad
 De Elste, som troe forblive.
 Det er min Trost i Fængslets Gad;
 Det holder mig end i Live.
 Naar Hiertet isner og banker ei,
 Da raaber jeg kun: Forgiet mig ei!
 Saa vender Livet tilbage.

Den første Walpurgisnat.

(Efter Goethe).

En Druide.

See Baaren leer!
 Ei Sneelag meer
 Den frosne Skov bethnge;
 Jis dækker ei
 Den unge Mai;
 Mildt Himlens Fugle syng.
 Kun Bierget, der!
 End sneetakt er;
 Didop da nu vi hige,

For efter hellige, gamle Skik
 Alfader Tak at sige.
 Af Nøgen stige Flammens Blik!
 Saa vil vort Hierte stige.

Druiderne.

Af Nøgen stige Flammens Blik;
 Beghnder hellige, gamle Skik,
 Alfader Tak at sige!
 Did op, did op vi stige.

En af Folket.

Vil I Faren sikkert møde?
 Vil I dømmes grumt tildøde?
 Alle Loven I jo kiende,
 Fra vor strænge Overvinder;
 Lumste Næt de rundt udspende.
 See de Hedninger han finder!
 Ha, paa Blokken hist, den røde,
 Vore Børn og vore Qvinder
 Da maae bløde,
 Vist I Faren gaaer imøde!

Chor af Qvinder.

Ja! paa Blokken hist, den røde,
 Grum den strænge Overvinder
 Slagter Eders Børn og Qvinder.
 Os de døde,
 Vist I Faren gaaer imøde!

Druide.

Hvo nu bortfløer
 Og Dffret fløer,

Fortiener Træl at være.
 Blandt unge Løv
 Brat Bedden fløv!
 Den Altrets Flamme nære.
 Til mørke Nat,
 Skal Bust og Krat
 Os hemmeligt indfløre;
 Og Mænd udstille vi paa Bagt,
 For Eder at bønhøre;
 Men da lad os, med Kraft og Magt,
 Vor høie Pligt udføre.

Chor af Bagter.

Fordeler Eder, kække Mænd!
 Kundtom, adspredt i Skoven hen.
 De os ei overfalde,
 Mens Guder vi paafalde.

En Bagt.

Pavechristne let forsage;
 Lad os listigt dem bedrage!
 Med den Diævel, som de frygte,
 Let vi deres Mod skal rokke.
 Kom med Fakler og med Lygte,
 Kom med Horn og Ranglestokke!
 Snylende vi skal os smugle
 Giennem trange Klippeblokke.
 Ravn og Ugle,
 Snyler med os, Mørkets Fugle!

Druide.

I Nattens Stund,
 Alfader! kun

Vi dig i Løn kan prise.
 Dag er ei Nat,
 Det drages brat,
 Hvor reen vor Siæl vi vise.
 Vel ofte du,
 Vor Gud! som nu
 Med Fiendens Straf kan tøve;
 I Nøgen luttres Flammens Blik,
 Her staae vor Tro sin Prøve;
 Og røves os end gamle Skif,
 Hva vil dit Lys os røve?

En christen Bagt.

Hielper! hielper! Hvad beskiermer?
 Hele Helveds Hær sig nærmer.
 Hurtigt hid den Veien finder;
 See hvor de fra Luen bæve:
 Uvemænd og Drageqvinder!
 Som et Lyn forbi de svæve.
 Rædsomt Larmen sig forsøger.
 Lad os flygte! Faren truer.
 Hift paa Fjeld den Onde spørger,
 Rundt jeg skuer
 Damp af Helveds røde Luer.

Chor af christne Bagter.

Helveds Hær hid Veien finder;
 Uvemænd og Drageqvinder!
 Rædsomt Larmen sig forsøger,
 I sin Ild den Onde spørger.
 Rundt vi skue
 Damp af Helveds røde Lue.

Druiderne.

I Røgen luttres Flammens Blik,
 Her staae vor Tro sin Prøve!
 Og røves os end gamle Skit,
 Hvo vil dit Lys os røve?

Wiedewelt.

Natten blinker,
 Stjernehæren vinker,
 Gensomt krummer sig den grønne Strand.
 Duggen ene
 Ned ad Pilens Grene
 Falder i det stille, sølvblaa Vand.

Bølgen bølger
 Rislende, den følger
 Sagte Jesir, perleklar og skøn.
 Lyset lyser
 Natlighvidt, og ghyser
 Fra sin Sky til Kammers blege Søn.

Mand af Alder!
 Tungt din Taare falder
 I det dybe, ubekjendte Blaa.
 Sagte flytter
 Han sin Fod, og stytter
 Sig til Staven; Isen er saa graa.

Modgang frister
 Hiertet, Hiertet brister,
 Døden sluffer Diets langsomt Ild.
 Svagt anspænder
 Han de runfne Hænder,
 Strækker dem mod Himlen, rolig, mild.

Ingen Klage!
 Talt er mine Dage;
 Jeg vil ikke længer dvæle her.
 Hellig Længsel
 Bryder Rummers Fængsel,
 Vinker mig til Nattens Sølvskær.

Dybt jeg stued,
 Høit Naturen lued
 I min Siæl, med alt sit Trylleri;
 Sødt bevæget
 Jeg i Stenen præged
 Stærke Træk af Livets Harmoni.

Haarde Stene!
 Mine skøre Bøene
 Smuldne snart, dybt under Bølgens Leer;
 I skal stande!
 Helligt skal I sande
 Hvo jeg var, naar jeg er ikke meer.

Vældig Længsel
 Bryder Sorgens Fængsel;
 Gamle Gubbe kan ei meer modstaae.
 Længsler's Bolig,
 Rolig og fortrolig,
 Favn mig med dit mørke Himmelblaa!

Busken vifter,
 Maanen Farve skifter,
 Corrigfuld Gudinden nærmer sig,
 Mat af Blikke.
 Søn, forlad mig ikke!
 Jeg er barnløs, naar jeg mister dig.

Gubben famler,
 Sidste Kraft han famler,
 Sukker henrykt sin Gudindes Navn:
 Elskelige!
 Ei af denne Verden er vort Nige;
 Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn.

Taus hun sukker.
 Bølgen kold sig lukker
 Om den nøgne Tindings sølvgraae Haar.
 Hun forsvinder,
 Dagen bleg oprinder,
 Høst paa Frihedstøtten Lærken slaer.

Troskab græder,
 Klædt i Marmorklæder,
 Hvid og bleg, den ranke, hulde Mø;
 Haand paa Brystet,
 Aldrig, aldrig trøstet,
 Stirrer hun hen paa den sorte Sø.

Vahl.

Dækker Graven, grønne Urter smaae!
 Eders Ven, som elskte Jer saa saare,
 Han er død! O ryst fra Himlens Blaa
 Høie Gran, din tunge Beemodstaare.
 Hvide Rose med det blege Smil,
 Sødt indslyng dig med den friske Røde!
 Binder Eders Krands omkring den Døde,
 Duf dit Hoved dybt og græd, o Pii!

Smaa Violer, hulde Børn, som sødt,
 Medens Foraarsvinde venligt lufte,
 Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
 Staaer, og see saa front til Gud og dufte;
 Samler Eder ved hans Hovedsteen,
 Lampen lig, som under Gravens Bue
 Brænder for den Dødes trætte Been,
 I en dødligblaa, men hellig Lue.

Eders Yndling eied intet Guld,
 Uden Frnd var Kistens sorte Lilie;
 Gylde Gyldeblaf, vær du da Guld!
 Vær du Sølv, du sølverhvide Lilie!
 Slynng hans Navn! han var en Blomst som du:
 Keen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
 Kraftig var hans Mand og front hans Hu.
 Hvide Lilie, lad din Taare trille!

Flora! du som hist i Østens Hiem
 Har din rigelige Blomsterbolig,
 Drag fra Østen, gaa for Graven frem,
 Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;

I dit Fyldehorn tag Urter med,
 Fiernt fra alle Jordens grønne Skove;
 Strø dem hyppigt paa hans Hvilested,
 Emil og græd, og ønsf ham sødt at sove!

Hædre saa din Dfferpræst! Hans Billie
 Ene var at vorde Flora kjær.
 Gud, som klæder Markens sorgfri Lilie,
 Klædte ham, imens han vandred her.
 Stille var hans Liv, kun Faa ham kiendte,
 Skjøndt Europa lydt gientog hans Navn.
 Trofast dog han sin Gudinde tiende.
 Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ei til Mennesket, men kun til Eder,
 Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
 At hvert Foraar front I tilbereder
 Eders Ben et helligt Monument:
 Eviggrønt, o Bahl! og Granbar vinde
 Hver en Vinter om din Urne sig;
 Men med Vaaren, Jordens Elskerinde,
 Hundredtusind Blomster favne dig!

Med et lille Speil.

Isald min Musa tog ei feil,
 Hvad bedre kan vel end et Speil
 En yndig Evadatter gives;
 Hvori kun daglig selv kan see,
 Hvor deiligt Kindens Roser lee,
 Hvor yndigt Barmens Lilier trives?

En Maler, selv ei største Mand,
 Saa smukt et Billed male kan
 I mange Timer, flere Dage,
 Som hun i en Minut, naar blot
 Hun selv, hvis Lyset falder godt,
 Sig lidt at speile vil behage.

En Mø er stundom af den Art,
 At hun forglemmer meget snart;
 Hun nemmer hurtigt, men erindre,
 Det er ei hende nær saa nemt;
 Iser hun strax igien har glemt
 Hvor skielmsk de skionne Dine tindre.

Har Zefir nu desuden tidt
 I lette Silke spøget lidt,
 Og overskredet sine Grændser;
 Naar Loffen altfor vildt han staaer,
 Da er det godt, at strax man staaer
 For Speilet, og hans Væsen ændser.

Saa tag da, Gulde! dette Speil.
 Det viser Skionhed uden Feil,
 Det viser Amors hulde Kierte.
 Og har du sødt i Speilet leet,
 Da har du grant det Billed seet,
 Som staaer i mangan Ynglings Hierte.

Til Hanna Steffens.

Kiære Hanna! iblandt kiære Dage
 Er der Een især blandt alle kiære,
 Som os dobbelt dyrebar maa være,
 Som fortjener første Rang;
 Genogthve Gange lagt tilbage
 Blev den første Dag af dine Dage.
 Maa jeg dig en lille Sang frembære?
 Vil du gierne lytte til min Sang?

Deilig, som en Foraarsblomst af Jorden,
 Borte frem du i din Faders Have,
 Vaarens yndigste, dens bedste Gave;
 Gulde Blomst! du var din Gartner kiær.
 See, da kom en Pilegrim fra Norden,
 Tankefuldt hans Die saae mod Jorden,
 Saae din Tryllekalk, og til en Slave
 Giorde ham dens unge Rosenkiær.

Swor forundret blev han ved at finde,
 At en anden Blomst ham kunde binde:
 Til en fiern, en himmelsk, stod hans Munde,
 Til Philosophiens Urne blaa;
 Men nu saae han henrykt dig inøde,
 Og det Blaa fortrængtes af det Røde,
 Lifligt straalte du hans Blik inøde,
 Rose! du var ene den han saae.

Jorden var han findet om at vandre,
 For at skue Bærter, Dyr og Stene,
 Til den luftblaa Himmelblomst alene,
 Til den fierne Visdom stod hans Hu;

Men nu stod han under grønne Grene,
 Guld Nærværelse forjog hans Længsel,
 Til et Frihedstempel blev hans Fængsel;
 Tempelets Gudinde var kun du.

Dg den vise Troldmand, som med søde
 Toner vidste Blomster frem at lokke;
 I hans Bed de stod i rige Flokke,
 Nabned Kalken under Lyrens Klang:
 Han til Nordens Yngling Blomsten rakte;
 Taus han den til sine Læber bragte;
 Ved hans Barm nu hviler tro den Røde,
 Følger han saa gierne paa hans Gang.

Dg nu er den sølvblaa Længsel svundet,
 Rosenrøde Fryd har Seier vundet;
 Ved sin Urne, lykkelig omslynget,
 Rolig sidder Vandringsmanden nu.
 Der kan han sin anden Guddom dyrke
 Rosens Dufte ham livsaligt styrke;
 Tre Mar har den huldt sig alt forhyget,
 Ved hans Bryst i stille kærlig Blu.

Kene Blomst, du ei min Ven forlade!
 Slynng omkring hans Tinding dine Blade,
 Kiøl ham, naar han dybt og stille grunder,
 Skænk ham mangen fager Rosenknop!
 Da skal aldrig Modet ham forlade;
 Uden Vandring, uden did at træde,
 Trofast, tro i Kærlighedens Sæde,
 Vil han sikkert naae til Biergets Top.

Dg den blaa, den fjerne Blomst, den kommer
 I den sene, men den modne Sommer,

Sænker saligt ned sin høie Stængel,
 Slynger sig om Rosens Purpurfaavn.
 Omisfortroligt skal sig Begge møde;
 Og det Blaa skal blandes med det Røde,
 Som Viol, og nævne som en Engel:
 Aphrodites og Athenes Navn.

Til Camma Rahbek.

(Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels
 Spanisches Theater).

At det er gaaet dig som mig, Veninde!
 At denne Glud og disse kolde Vinde
 Dit Ønske lokker tidt til Syden ned;
 At Kraften i de norske Kampesielde
 Du ønsker blandet med den Herlighed,
 Der blusser frem i Sydens Blomstervælde;

Det kan vist ingen Dannemand fortrøde,
 Og meget mindre grusom dig forbyde,
 At kunstigt i din Blomsterurne du
 En sielden sydlig Blomst med Glæde planter;
 Naar Stormen raser her i al sin Gru,
 Naar Livet fryszer og Naturen sranter.

Snart svøber mørk og graadfuld Vinterdagen
 Det store Liig ind i sit store Lagen,
 Og Stormen orgler frem et Sørgechor;
 Men lad Naturen rædsomt sig forvilde!
 Du drager fra det sørgelige Nord,
 Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

J Vest fra disse skønne blide Steder,
 Et Land sig strækker, som Naturen klæder
 Med Purpurtepper, med Smaragd og Guld.
 To Templer reise sig i denne Zone,
 Som Sanggudinden bygged elskovsfuld:
 Eet for Cervantes, eet for Calderone.

En fieldenkunstig Smed, Hefaistos Lige,
 Høit i Germaniens udstrakte Rige,
 En Sølvørnøgle, glat, med gyldne Lag,
 Har smeddet til den ene Dør, Veninde!
 Modtag den af din Ven, paa denne Dag,
 Indfløttet med en lille blaa Kiærminde.

Petrarcas Canzone i Vaucluse.

Sølvbæk! J Bølger milde!
 Hvor hendes hulde Lemmer
 Fandt No, den skønneste, den elskte Pige;
 Green! hvor hun hvile vilde;
 Al aldrig jeg det glemmer,
 Du grønne Støtte, for den Elskelige!
 Blomster! som Riolens Flige
 Har gient, som sødt blev baaret,
 Hvor Englebarmen svulmed;
 Sellige Luft, som dulmed,
 Mens giennem dig det hulde Blik mig saared;
 Al laaner hver mig Dre,
 Min sidste sørgelige Sang at høre.

Vil Skiæbnen aldrig smile,
 Vil Gud sig ei forbarne,
 Men sukker Elskovstaaren Diets Lue;
 Da lad mit Legem hvile
 I Eders Blomsterarme,
 Naar Siælen hist sit Siem skal atter skue.
 Da kan ei Døden kue;
 Fra dunkle Graves Egne,
 Mens dette Haab mig glæder,
 Jeg uforfærdet træder.
 Ja intet bedre Sted kan Læben blegne!
 Og ingen Grav saa front og stille giemmer
 De trætte Been, de kraftesløse Lemmer.

Snart vil herhid hun vandre
 Ud vante Bei tilbage,
 Den grumme Blide. Ja det vil sig sœie:
 Hvor først vi saae hverandre,
 Den helligste blandt Dage*)
 Der vil hun kaste hen sit skønne Die;
 Og — Fader i det Hœie!
 Kun skue Gravens Fliser.
 Da skal sig Siertet lukke
 For Elskov op, og sukke
 Med Bøn til Gud, at han mig Naade viser.
 Hœit vil hun ham paakalde,
 Mens Taarerne paa Sølvfløret falde.

Ned fra de skønne Grene, —
 Grindring o du søde!
 En Blomsterregn i hendes Skiød nedilte.
 Hun sad saa ydmygt, ene,
 I Skønheds Morgenrøde,

*) Langfredag.

Bedækket med de fine Løv og smilte.
 Eet Løv paa Kiolen hvilte,
 Eet funklende sig hæved,
 Af gyldne Lokker fundet,
 Med klare Perler bundet;
 Eet laae paa Jorden, eet i Vandet bæved;
 Eet syntes sødt at sige
 Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Nige!

Hvor ofte da, med Sukken,
 Jeg høist forundret sagde:
 Ved Gud! hun har i Paradiset hjemme.
 Saa vidt, af Elskov drukken,
 Mig hendes Miner bragde,
 Det Blik, det hulde Smil, den klare Stemme.
 Alt kom mig til at glemme
 Det skønne Birkelige;
 Saa selv jeg spørge kunde:
 Naar kom du hid? Hvorlunde?
 Jeg var i Himlen, ei paa Jorderige.
 Fra den Tid disse Steder
 Mit elskovsfulde Sind alene glæder.

Hvis Skønhed du, min Sang! besad som Willie,
 Du kunde dristigt vove
 At gaae til Folket, fra de dunkle Skove.

Violerne.

Smaa Violer, o hvor sødt
 Dækt af Græsset ungt og blødt,

Frem J blaane!
 Solen varmer Eders Luft,
 Bemod suger Eders Duft
 Af den blege Maane.

Tæt J ved hverandre staae;
 Nodmen i det dunkle Blaa
 Svagt henviger.
 Serligt i den unge Lund
 Spætter J den grønne Bund,
 Vinke Dalens Piger.

O men koldt er spæde Straa!
 Sammentlynget tæt J staae,
 Hvor J skiælve!
 Magtesløst paa frosne Muld
 Vil sig Urten medhyksfuld
 Lunt om Eder hvælve.

Smaaer Violer! nei, o nei,
 Grumme Storm skal længer ei
 Jer nedthynge.
 Her J ei skal staae forladt;
 Venligt om min Emmas Hat
 Skal J Eder slynge.

Om den lysegule Bund
 J en yndig Krands saa rund
 Eder bøie.
 O hvor vil det svage Skin
 Have hendes Purpurkind,
 Og det sorte Die!

Maarsang.

Nu er da Vaaren kommen,
 Nu er os Busken Læ;
 Og Nattergalen toner
 Høit i det grønne Træ;
 Og nysudsprungne Blomster
 Tæt ved hverandre staae,
 Mens friske, klare Døver
 I Sølvbækken gaae.

Og Aftenstiernen smiler,
 Den vækker Elskovs Øst.
 O see den smukke Pige
 Høit, med det runde Bryst!
 Og see, de smaae Zefirer,
 Hvor skielmsk de, uden Larm,
 Det tynde Slør bortrive,
 Som dækker hendes Barm.

O Pige, kære Pige!
 Nu har jeg luft min Bog.
 Jeg sidder ei og stirrer
 Meer i det gamle Sprog;
 Det Liv, som der jeg finder,
 Det blomstrer ude nu.
 O kom min Elskerinde!
 Hvor længe tover du?

Kierminde! som kan skue,
 Du Zefir! som kan staae,
 Du Lilie! som kan lue,
 Du Rose! som kan gaae:

Sødt synge Nattergale,
 Naar Skoven sig har hvalt:
 Du synger og kan tale,
 Du, du mit Alt i Alt!

Nu kommer og omringer
 Den unge Sanger her,
 Mens høit hans Lyra klinger
 Bag disse Bøgetræer.
 Om Amors Rosenlænker
 Han henrykt synge vil.
 Saa kommer hid! og stienker
 Et Kys ham, for sit Spil.

Ja Tiden gaaer tilbage,
 Naar Løvet springer frem;
 De unge gamle Dage
 Staaer op fra mørken Siem.
 Slet intet nu jeg savner,
 I Fabnen af min Mø;
 I Skoven springe Fauner,
 Najader i min Sø.

Dg Pan staaer kæk for Skoven,
 Brat for en Tjørnehæk,
 Dg jager Tidens Kloge
 Bort, med en panisk Skræk,
 Som vil min Dryas dræbe,
 Min overgivne Faun,
 Dg som med isnet Læbe
 Koldt spotter Elskovs Navn.

Bjergmandsliv.

(Efter Novalis).

Den over Jorden bhyder
 Som kiender Klippens Bund,
 Hvem ei Bekymring bryder,
 Dybt i den kisle Grund.

Som tausindviet kiender
 Dens Kæmpeledemod,
 Som til dens Værksted vender,
 Med uforsvunden Fod.

Dens hemmeligste Kammer
 Sig aabner for hans Bud;
 Hans Sierte den opflammer,
 Som om den var hans Brud.

Hver Dag han did kan drage
 Begeistret, dobbelt fro.
 Han skyer ei Flid og Plage,
 Den la'er ham ingen Noe.

De mægtigste Bedrifter,
 Fra længstforsvundne Tid,
 Den dybe Gule skrifter
 Ham, aabenhjertig, blid.

Oldtidens Lust ombæver
 Ham der med høie Gys,
 I Grubens Mørke svæver
 For ham et evigt Lys.

Svorhen sin Fod han flytter
 Staaer han bekiendt og stærk,
 Naturen understøtter
 Hans Hænders travle Værk.

Til Hielp i høie Grotte
 Ham Vandet følger brat;
 Og alle Klippeslotte
 Ham skienke deres Skat.

Op for sin Konges Throne
 Han bringer gyldne Skrin,
 Og sætter i hans Krone
 Den funklende Rubin.

Vel sandt, han Kongen byder
 Alt hvad han hist erholdt;
 Derom han sig ei bryder;
 Hans Armod gjør ham stolt.

Lad dem deroppe hæрге,
 For Penge, Land og Slot;
 Han er i sine Bierge
 Den sande Jordens Drot.

Viinguden.

(Efter Novalis).

Paa grønne, varme Bierge fødes
Den Gud, som bringer Himlen mild;
Hans Bær af Solen kærligt mødes,
At den kan skienke dem sin Ild.

Ham glædefuld undfanger Baaren,
Suldt svulmer op det spæde Skjød;
Dg naar alt Høsten Frugt har baaren,
Da springer frem den Glut saa rød.

I snevre Bugge man ham pleier;
Dybt under Jord han gienmes godt;
Der drømmer han om Fest og Seier
Dg bygger mangt et Trylleflot.

Jnd i hans Kammer Ingen trænge,
Naar Uro giærer i hans Blod!
Thi han kan Baand og Fængsel sprænge,
Med fhyrig Ungdoms Kraft og Mod.

Dg en usynlig Bagt beskiermer
Den hulde Drømmer stadigt der;
Dg hvo sig Helligdommen nærmer,
Ham træffer lustomvundne Spær.

Naar nu hans Binger bredes baade,
Da hæver han sit Blik saa skøn;
Han lader sine Præster raade,
Dg kommer frem paa deres Bøn.

Dg stiger, som af dunkle Mose,
 Klædt i krystalne Klædebond;
 Taus Andagts høitidsrøde Rose
 Betydningsfuld han har i Haand.

Dg overalt om ham, med Glæde,
 Hans Lærlinge sig sætte ned;
 Dg tusind glade Tunger qvæde
 Ham deres Tak og Kiærlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
 Sit indre Liv i Verden ud;
 Selv Elskov nipper af hans Skaaler,
 Dg er hans evighulde Brud.

Som gyldne Tiders Mand han viser
 Sig allenstund den Digter huld,
 Der høit, i luedrukne Viser,
 Besynge kan hans Drueguld.

Han gav ham Magten i sit Rige
 Alt tolke, hvad I følte nys:
 Dg derfor ingen deilig Pige
 Bør nægte Digteren sit Kys.

Julevise.

Idag nu, og næsten for to tusind Aar,
 Da laae i den lune, den sydlige Vaar
 De venlige Hyrder paa Marken og saae
 Til funklende Stierner paa Himmelens Blaa.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter som varm,
 Sad med sin Hyrdinde ved kjærlike Barn;
 I Maanekin laae de, ved rislende Bæk,
 Og plukkede Simbær af bugnende Hæk.

Men svulmende Simbær, skiondt afplukket nys,
 Var Intet dog mod det livsalige Kys,
 De venlige Haandtryk, de salige Blik,
 Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og leged uskyldigt og frit,
 Og spøged og snakked og kysked saa tidt,
 Og dandsed i Maanekin og tumled sig om,
 Til Englene til dem fra Himmelen kom.

Al! meget forandres i totusind Aar:
 Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar;
 Vi er ingen Hyrder; den bidende Vind
 Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længst det idylliske Liv;
 Nu staaer Cavaleren for Damen saa stiv,
 Og Damen er knipst paa Anstændigheds Bud
 Og saaledes gaaer det, Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig ei,
 Tid vender den om paa vildfarende Dei,
 Og eengang om Naret den gatter sig ret,
 Og løsriver Stivhedens trange Corset.

Og det er i Julen; da byder den Lyst,
 Ved Mindet om Hyrden ved Kiærligheds Bryst.
 Da giemme vi Beltet, som fængslede nys
 Den frygtsumme Pige, der gi'er os et Kys.

Uf Kiærlighed bragt til Fortvivlelsens Top
 Vi flygte bedrøvet og hænger os op;
 Og Glutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
 Og afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os om Forundringens Stol,
 Lig Straaler omkring den velsignede Sol,
 Og undrer os over fordærvede Skif,
 Og al den Forkeerthed i Fjor vi begif.

I Mangel af Maane vi nøies med Lys,
 Med Brænde bortfjerne vi Vinterens Gys,
 En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
 Og Vinflasken bøder paa Druen i Hæk.

Og da er vi Hyrder, da trykker vor Kent
 Den søde Hyrdinde til bankende Barm.
 Ustydighed kommer fra Himmelen ned,
 Og seer vore Glæder, og glædes derved.

Island.

Island! Oldtidens De, Thukommelsens vældige Tempel,
 Hen til din fiernede Aht viste Gud Bragi min Sang.
 Altid en kraftig Ild udvikled din skinnende Fjeldiis,
 Vældigt det bølgende Hav freder om Oldtidens Land.
 Der iblandt Ahturs Aet fremblomstred de herlige Skialde;
 Er ei for Nordens Natur Hekla som Genius størst?
 Land og Natur sig forened, og vist ei hændelsesviis blot
 Bygged et Tempel sig der Saga, med Griffel og Skjold.
 Dog, Aarhundreder svandt, og det Skum, som henvuller
 i Taage

Fra den beskvalpede Aht, møder fra Island kun nu!
 Digter hvad synger du der? Ha hvis du kan stirre mod
 Solen,

Bend mod Italia det, hør paa det undrende Folk:
 Helten af bristende Marmor staaer atter op fra de Døde,
 Thor med sin Hammer har vaft Grækernes Guder
 til Liv.

Ewald.

Ewald! naar dig jeg mindes, da mørknes mit Die med
 Taarer,
 Rosen med nagede Blad falmet paa Heden jeg seer.
 Skiebnen satte den hen i Lyng, og den drivende Regnsky
 Skienkte den, sparsomt kun, enkelte vægende Stenk.
 Kroget da skjød den sig frem, halvvisnet sank den mod
 Jorden,

Endnu dog uskadet en Knup stod paa fortørrede Stilk.
 Nornen i sølverbølgende Klædebond foer over Heden,
 Saae den ved Midnattens Lys qvælt mellem Tidsler at staae.
 Sødte hun da smilte, men klar stod i Diet en funklende
 Taare,

Taaren paa Knuppen nedfaldt tung, og den aabned sig
 brat.

Dg til Forundring en Rose sig herlig udfolded i Purpur,
 Endnu de seneste Klar qvæger dens liflige Skær.
 Ewald, stor var Din Mand; skiondt lænket de lammede
 Hænder,

Herlige Toner dog steds lød fra den bævende Streng.
 Net som Idunna du sad, i en Gothums goldeste Fjeldkloft
 Fængslet, med Taarer paa Kind, Øblerne skjult i dit
 Skød.

O betydningsfuldt var dit Liv, du salige Martyr!
 Stærke Laakoon du! med det omsnørede Bryst.
 Stor var Slangen og grum, som omspændte de kæmpende
 Muskler:

Midgardsormen det var, Jordens omringende Dval.
 Hellige Skjald! din Død var Balders: Den grusomme
 Skiebne

Sluffed i taagede Tid Fromhedens rene Lys.

Høsten.

Utter jeg skuer dit Guld, du dig nærmer, du rynkede
 Gubbe!

Bleg ved den vintørre Stav gaae du din vanlige Gang.
 Storm høit flagrende slaaer i den sølvgraa Lof, og dens
 Bladfrands

Nives i visnede Løv ned, og omhvirvler din Fod.
 Venlige kolde Taarer i Dinene blinke. De funkle!
 Trille saa langsomt og tungt ned paa den brunlige Kind.
 Høst! Fuldmaanen, din Mø, hvad har den blege Veninde
 Vel da hver Midienat hemmeligt dig at betro?

Taler J med hinanden om skønnere kraftige Dage?
 Alt da meddeler Jer mig! Riær er sliq Tale min Siæl.
 Høst med din Asterkrands! du vederqvæger mit Hierte;
 Nattevandrersten med, hist med det sværmende Blik.
 Alt har din Hustru travl, bekymret for vinterligt Forraad,
 Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
 Langsomt bestiger du nu ved din Stav det skaldede Biinbjerg,
 Stirrer med dvælende Blik hen paa den visne Natur.
 Solen er dalet i Hav, tørt suser det spraglede Løvværk,
 Abent det bæver og koldt, streifet af Straalens Farvel.
 Stiernen, som holdt sig i Somrens Larm paa hvælvede
 Baggrund,
 Triner nu lysere frem der, med sit himmelske Blik.
 Hellig er Høsten, den Livet med Død huldsaligt forener,
 Selve den visnede Green smykket af kongeligt Guld.
 Giennem den tidlige Nat mig hilser den salige Straale,
 Bier til Viisdom min Siæl, nærer mit himmelske Haab.

Vaaren.

Unaturen er nu kun en andagtjublende Kirke,
 Riærlig den hellige blaa Svælving omfavner det Alt.
 Frontt Smaablomsterne parviis her i de grønne Stole
 Sætte sig, stække ved Nad, pyntet i Helligdags Dragt.

Fuglen i Løvenes Chor sang høit sit skønne Te Deum,
 Zefir, den Helligaand selv, frodig omsvæver det Alt;
 Byder hvert Blomster i Ydmyghed ned til Jord sig neie,
 For den Almægtiges Navn. See hvor de adlyde fromt!

Digte hiemsendte fra Paris med Palnatoke.

I.

Til Veninderne.

Forfatte Dramer uden Damer,
 Intriger uden Koner, Piger,
 At trylle Læser varm og heed
 Aldeles uden Kiærlighed;
 Det kunde synes fast umuligt.
 Ei qvindeligt og ei jomfruligt!
 Hvorledes vil en Musa da
 Besøge Jorden, himmelfra?

Dog, søde Børn! er da blandt andet
 Ei Kiærlighed til Fædrelandet
 En hellig Ægtekiærlighed,
 Som vel kan gjøre Helten heed?
 Er Kiærlighed til Dyd og Styrke
 Da ingen Elskov, vi bør dyrke?
 Kan Trostabs og kan Venstabs Pagt
 Ei mane denne Guddomsnagt?

Og hvad er da vel Fædrelandet?
 Kun en Gudinde, intet andet.
 Og hvad er Troskab, Venskab, Dyd?
 Gudinder ene, Livets Fryd.
 Og Had og Vind? (thi dem finder
 I ogsaa) Selvedes Gudinder.
 Hver Guddom styg, hver Guddom skion,
 Maa træde frem af Eders Rion.

Her findes altsaa jo, Veninder,
 I Grunden intet uden Inder;
 Ushyldigt støbe Kuglen de;
 De Mænd, som legemligt vi see,
 Der gaaer omkring med stolte Miner,
 Er kun Gudindernes Maskiner;
 Løsladte Marionetter kun.
 Hver Handling har en Indgrund.

Hvad, (efter Risbrigh) „anbelanger“
 Den Elskov, som I kædent fanger,
 I „engere Bemærkelse“
 Og som ei findes her? — O vee!
 Hvad skulde Amor her, den Lille?
 Kan han ei Hovedrollen spille,
 Saa er han Rollen altfor stet. —
 Saaledes kom vi ud af det.

II.

Til Rahbek.

Dmtrent et Aar, min Ven, er svundet
 Fra den Tid sidst jeg frisk har bundet
 En Krands af Lilier, Rosmarin,
 Indsprængt med Rosernes Karmin.
 Som Solen kalder Vaaren atter,
 Saa kalder Jovis hulde Datter,
 Ved vennefalg Atterkomst,
 Frem af mit Indre Siæls Blomst.
 Den ranke, blege Melpomene
 Fra Nordens gamle Bautaftene
 Har atter her i Vintrens Tid
 Besøgt mig, vemodsfuld og blid;
 Har lært mig mine Savn forglemme,
 Ved Klangen af sin rene Stemme,
 Har aabenbaret mig en Skat,
 Ved Maanens Lys i Midienat.
 Hvad giæred under Sneens Lagen,
 Med Vaaren kommer nu for Dagen!
 Det Frø som skjult i Jorden laa,
 Nu blomstrer i det lune Blaa.
 Tag denne Krands, med venlig Billie!
 Du finder Rosmarin og Lilie,
 Dog livner ingen Roses Glands
 Den grønlighvide Sørgekrands.
 Kun Thor og Mimer staae i Lunden,
 Hvor Freia var af Frygt forsvunden.

Her toner Harpen samme Klang,
 Som, for et Aar, i Sakons Sang.

Hvis Norges ranke Gran dit Die
 Med sig har hævet i det Høie,
 Velan, min gode Ven, forsøg
 Her Skyggen af den danske Bøg.
 Jeg haaber, at dens fulde Krone
 Skal vinke dig ved Harpens Tone,
 Og vise dig en siellandsk Lund,
 Vel Granen værd paa Norges Grund.
 Bar Sakon mere stenet, taffet,
 Her finder du kun Veien bakket;
 Har en og anden Fjeldeskøft
 Dig aabnet hist en farlig Grøft,
 Hvorover jeg blev nød at lægge
 En kunstig Bro, for Alt at dække;
 Her gaaer du sikkert, Skridt for Skridt,
 Og kaldes ei fra Lunden vidt.
 Men tro for alting ei, jeg byder
 En Lund, som sagt, hvor Kilden flyder
 I demantklare Boblegang
 Og risler kælen Elskovsang.
 Kun Kæmper sees i disse Skygger,
 Hvor Nornen som en Ugle bygger;
 Bort hendes Hyl, som kræver Blod,
 Har skræmmet hver en Dwindesod.
 Ei Zephyr giennem Krattet hvidsler,
 Svartalfen pusler lumsk bag Tidsler;
 Salt vædes dunkelgrønne Jord
 Af høitidsfulde Isesfiord.
 Havfruen, medens Solen daler,
 Paa Dybet som en Hane galder,
 Med Skrig hun fordrer Dødens Røv
 Af natbedækte Leireskov.

Men skummer sort end Sislunds Strand,
 Og knuger Ormen den til Smerte;
 I Stormen seer du dog en Mand,
 Med Odins Kraft og Balders Hierte.

III.

Til Vennerne.

Hvad gjør Fædrelandet kiært?
 Hvad gjør det vor Troskab værdt?
 Hvad har skabt det til et Eden?
 Er det den ukiendte Skof?
 Nei, det er en ringe Flok:
 Venskab kun og Kiærligheden.

Hvad er vel mit Fædreland?
 Er det hver en nordisk Strand,
 Som den stolte Sø beskytter?
 Er det hver en grønlig Bred?
 Nei det er et enkelt Sted,
 Nei det er kun nogle Hytter.

Hvad har viist mig qvindlig Dyd,
 Mandig Kraft, hvad skænkte Fryd?
 Var det denne store Grimmel?
 Var det Mængden? Nei, o nei!
 Nogle Hierte, Mængden ei
 Gjør mig Danmark til en Himmel.

Hvilket enkelt jordist Bryst
 Fatter vel den hele Lyst,
 Alle Jordens spredte Gaver?
 Af de Blomster, sparsom smaae,
 Som jeg finder i min Braa,
 Kuer jeg de Andres Gaver.

Eder, Venner! da min Sang
 Skylder jeg, min Harpes Klang,
 Fædrelandets Herligheder;
 Eder og det gamle Skrift
 Takker jeg min Helts Bedrift,
 Derfor offres Digtet Eder.

IV.

Til Carl Heger.

Min Carl! naar dette Digt du nu har læst,
 Naar Fantasiens Magt din Aand har glædet,
 Naar Heltenes Skæbne har dit Dje vædet,
 Og Fædrelandets Røst Ild i dit Hjerte blæst;
 Siig da, om ei blandt de tilbagemante Skygger
 En Helt du finder fra den hungre Tid,
 Som ubemærket, vennehuld og blid
 Sin lille Hytte ved vor Urne bygger?

Dog nei, du seer det sikkert ei;
 Beskedenheden med de stille Dyder
 Sig ubevidst i Ensomheden fryder,
 Bag Skoven ved den store Landevei.

Forbi den lader Livets Helte gaae,
 Fornøier sig ved rasht at see dem vandre;
 Beständig kun opmærksom paa de Andre,
 Sig selv den ganske glemmer i sin Braa.

Dog ei enhver som gaaer forbi er blind;
 Ei hver en Pilegrim ifkun betragter
 Den stolte Brimmels drabelige Fagter,
 Men titter nu og da i Busten ind;
 Opdager Eremiten i hans Lund,
 Indtræder, smager Vandet af hans Krukke;
 Hører de fromme Turtelduer flukke,
 Gaaer bort — men glemmer aldrig denne Stund.

Saa gif det mig. En Maler med min Bog,
 Og med min Pensel, kom jeg for at finde,
 Hvad Fantasien kunde stort forbinde
 I Kunstens frescomalte Billedsprog;
 Og mangen Helt jeg skued, kæf i Strid,
 Meer eller mindre ledt af Smaaligheden;
 Og for at finde Helten til mit Eden
 Jeg maatte drømme mig en Heltetid.

Men Een af mine Helte, slet og ret,
 Som i det nye Billed her er malet,
 Fordunkler undertiden Idealet,
 Og er dog andet ei — end et Portræt!
 Thi virkelig min Thorvalds Hierte slaaer
 End høit for Andres Vel med samme Lue.
 Sam, Carl, du finder i din egen Stue,
 Naar, med dig selv, for Gud du ene staaer.

Den 14de November i Halle.

Vintermorgenssolens Glands
 Klar og herlig meldte Dagen;
 Unglingen i Stuen treen,
 For sin Morgenthee at smage.
 Og for ham paa Bordet laa
 Deilig en forseglet Pakke,
 Først fra Henrik Steffens bragt
 Fredrik Schlegels Nytaarsgave.
 Dernæst fra den hulde Bio
 Finolivengrønne Sandsker;
 Et for Mand, for Legem et,
 Begge trænge jo til Barne.
 Da nu Vinteraftnens Sol
 Langsomt ned i Vesten daled,
 Da de hvide Koppers Kreds
 Bordets muntre Flade krandsste,
 See, da vidned om en Fest
 Pynteligt og muntert Hallen;
 Thi af Bordet, brunt og blankt,
 Var det grønne Bordug dragen.
 Heller ei man Teppet fandt
 Længer paa Fortepianet.
 Alting straaled uden Slør,
 Som paa fieldne Helligdage.
 Og i ingen Kroge meer
 Fyldte Dunkelheden Hallen,
 Overalt de muntre Lys
 Gvirvled med en Høitidsflamme.
 See da treen Luise let,
 Mild besteden ind i Salen,
 Niffe kom, Sophia kom

Reichardts hulde Piger alle.
 Og en Sang med Melodie
 Gav Luise nu til Skialden;
 Selv hun havde Tonen sat,
 Han Forfatter var til Sangen.
 Derpaa traadte Rikke frem
 Med et Uhrbaand i en Balnød;
 Men Sophia, Eva lig,
 Skielmsk et deiligt Æble rakte.
 Og fra Reichardt Spillemand
 Bragtes mange skønne Klange,
 Alt hans eget fieldne Værk,
 Alle Goethes hulde Sange.
 Tanterne fra Goethes Land
 Tydeligt i Ord udtalde,
 Havde vundet dobbelt Kraft,
 Ved med Toner sig at blande.
 End et Billed fulgte med;
 En af Velsklands store Skialde,
 Ariost foræret blev
 Til en ung beslægtet Sanger.
 Dette var for Landens Lyst,
 Men end bragtes med for Ganen
 Af Maderas drøie Biin
 En forseglet støvet Flaske.
 Da nu Bommen ogsaa kom
 Did, den ædle Schleiermacher,
 Som Jean Paul saa ret har kaldt
 Sælevandrerer af Plato;
 Da nu Mime Wolf indtreen,
 Store Grækers thdske Datter,
 Og den hele Benneslof
 Samlet var i Nstenhallen:
 See da blev der baaret frem
 Paa det lange Bord en Kage.

Ragen frandsset var med Lys,
 Ser og thve Lys man talte.
 Thi for hvert af Seltens Nar
 Saae man frem et Lys at rage.
 Uformærkt med Lysset svandt
 Muntert hen en venlig Aften.
 Og som Aften Lys og Nar
 Svinder ogsaa nu Romanzen.

Vaarelegie.

Lad under Lyrens fortrolige Klang mig spørge dig
 Ganna,
 Har alt den tidlige Sol venlig din Hauge besøgt?
 Ligger du alt paa Knæ for de purpurviolne Levksier,
 Som du med flittige Haand planter i Digterens Grund?
 Som du, en smilende Dronning lig, fra thngende
 Stavnsbaand
 Gierne befrier. Siig, brød Vinterens Fængsel du alt?
 Dufte de fyldige Blommer, de herlige Kroner, som nylig
 Matte bag Vinduet stod, frodigt alt op i det Blaa?
 Eller er det for tidligt endnu, og skuer du end kun,
 Hvordan Murklens Lof krøller bag Bladene sig?
 Ordner du i dit Lysthuus Frø med linæiske Navne,
 Som af din Ven du modtog, Holbøll Urtegaardsmand?
 Borer endnu om sædvanlig Rabat de vuggende Græs-
 straae
 Bredt, eller bragte dig alt (flog paa saa mangen en
 Kunst)

Faderen Tegninger med, i Aftenstunden, naar Solen
 Segnende kistes, og sval blev den besværlige Bei?
 Loffer alt Søndermarken dig grøn? Har Træernes
 Knupper,

Nysfødte Kyllinger lig, faaet de tidligste Duun?
 Eller standsed i Harm, over Amagerland, over Havet,
 Stormen de spirende Løv grumt med sin hylende Luur?
 Af hvi kan, som min Siæl, dog mit Legem sig ei gien-
 nem Luften

Svævende svinge? Da var hurtig Besøgene giort.
 Mangen Dvæld, naar J eensomt sad i den skumrende
 Dæmring,

Treen jeg da pludselig midt i Eders studsende Kreds;
 Nød de Bær som af Digteren selv, med blottede Tinding,
 Ufortrøden var plukt Middags-Luen til Trods.

Under det gjæstfri Tag svandt Aftenen kiøl, og Lyæus
 Loffed med qvægende Biin Latter og Munterhed frem.
 Gamma! hvælvede Lyras Klang her nægter ei vældigt
 Borende Siemvees Dval ret dig at tolke; den skal
 Sæller ei barst forsthyre dig Buggesangen, jeg sender;
 Rafaels Engel kun lee bør mellem Blomsternes Pragt.
 Mægted jeg derfor end vældigt i Buonarotiske Farver
 Diervt dig at male mit Savn, skal dog en Skildring
 som sig

Ei min Baarelegie forsthyre. Du nærme dig venlig
 Denne min Blomsterkost, sendt fra det fremmede Land.
 Men naar Solen i Aftenqvæld bag Skovene daler;
 Naar i sit krusede Sølv smiler germaniske Flod,
 Af da længes jeg saare til Eder; til Fader paa Bakken,
 Og til de Kiære som boe hist i den straatakte Braa.
 Toller en venlig Mand Eder aldrig Broderens Længsel?
 Mærker J aldrig mit Suk stundom i Aftenens Vind?
 Nu, saa lader da denne min Sang i sværmeriske Toner
 Høit Jer forkynde: Fra dem, Hiertet i Sandhed har kjær,
 Skiller ei lhyneborgiske Sand, ei baltiske Bølger,

Trofaste Vandringmand; mægter ei schweizerste Fjeld
 Manden at rive; skal ei den stoltestkneisende Gubbe,
 Montblanc, Biergenes Drot, stille; skjøndt, skægget og bred
 Kronet med Sneer mellem Eder og mig han træder, end-
 skjøndt han

Sender sin Døttreflok listigt imøde mig der.

Dog skal ei Roser og søvblaa Luft, ei Skjønhed og
 Farver

Blege det nordiske Sands Diser, ei Graven skal
 Glemmes i Romas Dal; Brunetten de hulde Blondiner
 Ei fordunkle mig skal; Myrther i kiselige Lund
 Af Grindringen ei fortrænge den hellige Bøgeskov,
 Hvor mig det tidligste Digt Alfens i Skjuggen har lært.
 Ingen Orn kan flyve saa høit som Tanken, den svæver
 Over det kiæfeste Fjeld, spotter den dybeste Kløft;
 Som en venstabelig Due, med Brev om Halsen, den
 standser

Ikke sin Gang, før den fandt Hytten i vanlige Flugt.

De tre Fødselsdage.

Naar Dannerstoven grønnes,
 Naar blaalig Luften luner,
 Og Nattergalens Slag til Elskov vækker;
 Naar Bondens Flid belønnes,
 Og Bautastens Runer
 Paa Høien prydes hist med Blomsterhækker;
 Naar Flora Lunden tækker,
 Og spætter Græsset med de blaae Kiærminder;
 Naar Roser dufte røde,
 Og naar de Jordbær søde
 Til Skoven vinke Dalenes Hørdinder;

Da kalder mig tilbage
 Elskersommer trende kære Fødselsdage.

For dem at helligholde
 Sidnærme sig Favner,
 Mens Boreas er bunden fast og stille;
 Da hylér ingen kolde
 Stormslag i Skovens Kroner;
 I Skyggen Nattergalen slaaer sin Trille;
 Da træder frem den lille
 Gud Amor, med sit Røgger og sin Bue;
 I Skovens Tabernakel
 Da tænder han sin Fakkél,
 Ved Rosenbægrets høie Purpurlue;
 Sigter ved sine Flammer
 I Hyrdeflokkén ind — vee den han rammer!

Dg naar nu Pilen brænder
 Dybt i det unge Sierte,
 Da blier den liden Amor saa fornøiet;
 Han gnider sine Hænder,
 Dg svinger høit sin Kierte,
 Mens Glæden lyser Slutten ud af Diet.
 Da breder han ophøiet
 Sit Sølvvingepar og bort sig skyder;
 Urania fremtræder,
 I linmedhvide Klæder,
 Dg sætter sig i Ly, hvor Bækken flyder.
 Amor paa sine Vinger
 Har Elskov bragt, hun Kiærligheden bringer.

Hun bringer Kiærligheden
 For Ven, for Søster, Broder,
 Dg for Forældre, som for Døttre, Sønner;
 Hun tryller til et Eden

For Jord, den gode Moder;
 Det rene Bryst hun rigeligt belønner.
 O, naar sig Skoven grønner,
 Naar slog med meer Hengivenhed et Hierte?
 Naar flød en bedre Taare?
 Naar saae man Frastand saare
 Med mere bitter og veemodig Smerte?
 Naar alle Blomster tindre,
 Da blomstrer Siælen og i Støvets Indre.

O søde Tid! O Lykke!
 Som trende slige Dage,
 Saa kiære, skienker mig, naar Flora kommer;
 Hvordan skal jeg udtrykke
 Min Glæde, som min Klage,
 Thi ene staaer jeg i den Sommer.
 O Gud du est min Dommer:
 Jeg elsker dem; men paa min Vandringsbane
 Mig Hiemnets Fryd forlader;
 Skilt fra min gamle Fader,
 Fra min Sophia, fra min Christiane,
 Kan jeg dem varmt ei favne
 Til dette Bryst, maa Dagens Glæder favne.

Men jeg skal atter skue
 De skionne Dages Glæde,
 Ja dele den, og med de Andre nyde.
 For Ardens hellige Lue
 Jeg atter ind skal træde,
 Skal i min lille Bemefreds mig fryde.
 Gud vil min Stav ei bryde
 Saalænge den som Vandringsstav mig følger;
 Nei, hiem til mine Kiære
 Vil atter trygt mig bære
 Du, Østersø! med dine blide Bolger;

Til Danmarks gamle Rige,
Til Fader, Søster, Venner og min Pige.

Men inden jeg kan prise
For dette Godheds Giver
Paa Danmarks Grund, og paa din Grav, min Moder!
Saa maa min Sang bevise,
At stedse jeg forbliver
En trofast Elsker, kærlig Søn og Broder;
At Hav og Land og Floder
Adskiller ei, men knytter og forbinder;
At hist er mine Tanker,
Hvorhelst min Fod end vanker,
Naar Solen stiger og naar Solen svinder;
At sig min Reise skynder,
En Ring, at ende kun hvor den begynder.

Saa til, min Sang! da skyndeligt mod Norden;
Tolk dem min Sorg, min Glæde,
Dg viis dem, at jeg borte var tilstede.

Til Huusguderne.

Fader Odin! lad dit Lys
Kraftigt i mit Hierte lue.
Dødens ængstelige Gys
Mægter ene du at lue.
Lær mig finde Mimers Na,
Mellem Skovens dunkle Stammer,
Lær mig kisle mine Flammer
I det friske Mørkeblaa.

Giv mig Kræfter, Asathor!
 Styrk min Hammer til Jdrætter;
 Lær mig paa den vilde Jord,
 At bekæmpe Mørkets Jetter,
 Lær mig fra min egen Land
 Midgardormens lumske Smerte,
 Naar den klemme vil mit Hierte,
 Bort at vriste med min Haand.

Styrk mig, Bragi! med dit Blik;
 Lær min Harpe helligt klinge.
 Slut min Tørst med Suttungs Drik,
 Hæv mig paa din Ornevinge.
 Lad dit Vbles søde Saft,
 Idum! i mit Bæger flyde;
 Lad mig gavmild Frugten nyde,
 Som forhynger Livets Kraft.

Freier! gyldne Frugtbarhed,
 Dverflødighedens Fyrste,
 Du, som Ur til Jorden ned
 Kyster fra din Gullinbørste,
 Skienk mig et beskedent Neg,
 At ei Sangen svagt forstummer;
 Lad mig, uden Næringskummer,
 Dve fort min Strengelæg.

Frigga! i dit Herthadal,
 Bed en Brink i dine Skove,
 Byg din Søn af Løv en Sal,
 Nær ved Søens blanke Bove;
 Reis den, hvor jeg Lyset saae,
 Hvor de svandt min Barndoms Dage,
 Men hvor Mindet blev tilbage,
 Skienk mig en beskeden Braa.

Stig da ned til Gefions De
 Skønne Freia, Nordens Glæde!
 Bring til Hytten mig min Nø,
 Sling os i din gyldne Kiæde.
 Sling os i din Lok saa holdt,
 Som ei Mandens Styrke kræfter.
 Sabor sprængte Sigars Lænker,
 Signes Haar ham fangen holdt.

Mangen Nat, naar Egirs Hav
 Risligt op mod Stranden skyller,
 Stiig da, Baldur! af din Grav
 Mens i Mulm sig Solen hyller;
 Styrk min Mand med qvægsom No,
 Lær mig Livets Blomster sanke,
 Lær, ved hellig Estertanke,
 Mig at finde Haab og Tro!

Naar da Lokes haarde Stang
 Hødur støder i mit Hierte,
 Følg din Ben den skumle Gang,
 Siennem Helas Gru og Smerte;
 Styrk mig med dit Guddoms Mod!
 Sving mig op fra Jordens Brimle
 Med dig, til det lyse Gimle,
 Fromme Baldur Siegod!

Hiemvee.

Underlige Aftenluste!
 Hvorhen vinker I min Gu?
 Svale, milde Blomsterduste!
 Siig, hvorhen I bølge nu?
 Gaaer I over hviden Strand,
 Til mit elskte Fødeland?
 Vil I der med Eders Bølger
 Tolke, hvad mit Hierte dølger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
 Luerød du synker ned;
 Og nu sidder jeg alene
 Her i dunkel Gensomhed.
 Hiemme var der intet Fjeld;
 Al, saa er jeg ude vel?
 Skal i Nat ei barnligt blunde
 Ved min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes
 Du har sagt med smeltet Bryst,
 At i Hiemmet ene findes
 Stolighedens sande Lyst;
 Schweizer! som paa Klippen boer,
 Du har talt de samme Ord.
 Hellig Længsel drev med Vælde
 Begge til de vante Fielde.

Troer I da kun Klippen ene
 Præger sig i Hiertet ind?
 Al! fra disse nøgne Stene
 Vender sig mit mørke Sind.

Synger Granens, Fjrrrens Lov!
 Hvor er Danmarks Bøgeskov?
 Gustne Flod, som her sig krummer,
 Dødsfer ei min Siæl i Slummer.

Siemme rinder ingen Floder
 I en siid og leret Grav:
 Livets Kilde, Glædens Moder
 Breder sig, det sølvblaa Hav;
 Synger sig med venlig Arm
 Om sin Datters fulde Barn,
 Og ved Blomsten sig forlyster
 Paa Siølundas unge Bryster.

Stille, stille! Baaden ghynger
 Hisset mellem Siv og Krat;
 Smukt en Mø ved Githren synger,
 I den tause Sommernat.
 Stene Toner! Milde Lyst!
 Hvor du strømmer i mit Bryst.
 Men hvad savner jeg og græder,
 Da hun dog saa venlig kvæder?

Det er ei den danske Tunge,
 Det er ei de vante Ord!
 Ikke dem jeg hørte siunge,
 Hvor ved Hytten Træet groer.
 Bedre, skønnere maaskee,
 Ak! men det er ikke de;
 Bedre troer jeg vist hun kvæder,
 Men tilgiwer, at jeg græder!

Tager ei min Sang for andet,
 End et ufrivilligt Suk.
 Længselsfuldt heniler Båndet,
 Aftnen er saa blid og smuk.

Mangen saadan Aftenstund
 Sad jeg i min kiære Lund;
 Mindet vender nu tilbage,
 Det er Marsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
 Ak! det gjorde mig saa Bæe!
 Danmark er min anden Moder,
 Skal jeg meer min Moder see?
 Livet er kun svagt og kort; --
 Skæbnen vinker længer bort,
 Skal jeg med den sidste Barme
 Slutte mig i hendes Arme?

Vinterangst.

Maanen skinte bleg paa Sne,
 Natten var saa klar at see;
 Mornen tæt ved Buggen stod,
 Numer skrev med Barnets Blod.

Hvad du vil og hvad du skal,
 Er alt her et sluttet Tal,
 Hvad du lever Nar for Nar,
 Paa din Pande skrevet staaer.

Saadan sang hun og forsvandt:
 Ingen veed om det er sandt.
 Maanen skinner bleeg paa Sne,
 Hvo vil giennem Natten see?

Sommertroest.

Solen skinte varmt og skien,
 Dagen var saa blomstergreen,
 Baldur under Egen stod,
 Etryked Ungersvændens Mod.

Vengst dig ei ved Nornens Sang,
 Gaf med freidigt Mod din Gang!
 From i Sierte, kief i Mand:
 Det staaer i din egen Haand.

Saadan sang han og forsvandt;
 Men hans Trostens Ord er sandt.
 Etkæbne, raad for Sorg og Lyst!
 Baldur raader i mit Bryst.

Sang

til Mozarts:

Komte jeder braver Mann.

Venus smiler, Bacchus leer,
 Bort med Sorg og Klage!
 Inden Vintren dig besneer,
 Nyd de fagre Dage!

Ingen vranten Tidsel her,
 Uden Farve mørk og tvær,
 Sig blandt vore Roser slynge.

Vaaren altfor hurtig gaaer,
 Med sin Blomsterklynge;
 Lad os da, mens vi har Vaar,
 Elske, drikke, synge.

Viin og Piger! hulde Lyst!
 Glas i Haand og Mo ved Bryst!
 Det er Livets Morgenrøde.

Viin og Piger! Lyst og Ekiærts!
 Naar vi Eder møde
 Staaer Horaz, Tibul, Propertz,
 Altter fra de Døde.

Glæden her i fulde Maal
 Har udgydt sin Gonningskaal,
 Ingen blank Pokal er bitter.

Seer I Aphrodites Dreng,
 Hvor han skielmsk fremtitter?
 Kysser i sin Blomsterseng
 Tusind Favoriter.

Swor den raske, kække Gut
 Favner varmt den skønne Slut.
 Sam vi os til Mønster tage!

Venus smiler, Bacchus leer,
 Bort med Sorg og Klage!
 Inden Vintren dig besneer,
 Nyd de fagre Dage.

Til en norsk Veninde i Frankrige.

Græd ei, fordi du skal dit Hiem forlade,
 Fordi de Kiære drage fra dig bort!
 Dig skiller fra dit Throndhien Havets Flade,
 Men Havets Dei er altid kort.
 Din Fader raader over norske Snekker,
 Og raske Brødre tidt besøge dig,
 Med Kiærlighed, som ingen Frastand svækker.
 Græd ei! thi du er lykkelig.

Behold dit Hiertelag til Danmarks Egne,
 Glem ikke Nogens Land, hvor Druen groer.
 For Sydens stærke Blomster Nordens blegne,
 Men Trostabsøgen voxer mere stor.
 Lær dine Børn det danske Sprog at tale,
 Lær dem at have Norges Fielde kiær;
 Og siig dem, at i Sjællands Dale
 Slaaer Hiertes, som er Venstabs værd.

Fængsel i Paris.

At hvor det stundom dog ret vederqvæger,
 At see en ædel, deilig Liv;
 Da flammer Diet, Hiertet hun bevæger,
 Naturen faaer et dobbelt Liv.

Man reiser som Garçon, man alt bemærker,
 Man føler sig i Gensomhed forstemt,
 Og seer saamange fieldne Kunstens Værker,
 Til næsten man Naturen har forglemt.

Hvad var i Paradis før Eva Manden?
 Man ubekendt i fremmed Skare gaaer,
 Og morer sig saalænge med Forstanden,
 Indtil Forstanden stille staaer.

Thi uden Kiærlighed er Ungdoms Alder
 En blomsterløs, en visfen Krands;
 En Sæbeboble som til Intet falder,
 Musik i Salen uden Dands.

Hvad? Du er i Paris, som hyppigt brammer
 Med skønne Qvinder, og dog længes du?
 Du seer vel Skoven ei for lutter Stammer,
 For lutter Lilier og Roser nu?

Alt Kiære! mange skønne Lilier vinke,
 Som Rose smiler mangen hydig Slut;
 Men Rosen fik sit Purpur meest af Eminke,
 Og Lilien er brudt.

Da jeg reiste til Italien.

Du vil, min Ven, jeg skal ei reise længer,
 Du mener intet Nyt jeg finder der;
 At ikke Den til fierne Skønhed trænger,
 Som kan opdage Skønheden saa nær.
 At Meget vil mig hisset ei behage,
 Naar fiernt jeg søge skal min Levelyst,
 Og at den Sol, som muntret vore Dage,
 Maa sende Straalen fra vort eget Bryst;

At Norden savne vil min Digterstyrke,
Naar den mig seer de velcke Guder dyrke.

Det kan du alt ei saa alvorligt mene,
Dit Brev blot frister mig med Ironie.
Hvo i sin Kreds kun dvæler, snart staaer ene,
Han kiender Livet ei, han er ei fri.
Thi som med raske Flugt i vore Karer
Omflyde maa det varme Sundhedsblod,
Saa maae vi dele Handling, Smil og Taarer
Med Verden; derved styrkes Siælens Mod.
Gensformigheden sande Skønhed følger;
Paa Verdenshavet gaaer de store Bølger.

Dg hvad er Fantasiens Siælesføde,
De Billeder som Verden os har viist?
Naar Blomsten ikke Luft og Straaler møde,
Da har den snart sin Deilighed forliist.
En Brudgom først maa tumle sig og handle,
Før han til Hytten bringer fromme Brud.
Da vil i Glæde Tiden sig forvandle,
Da springer alle Haabets Knupper ud;
Da vorder skænket, vorder atter givet.
I denne Vexelvirkning nydes Livet.

See, Muserne beboe de fierne Bierge,
Hvo dem vil see, sig Templet nærne maa.
I snevre Guler smedde Trælledværge,
En Trællestæl kan intet Høit forstaae.
Bort Hierte — Broder, Sandhed var din Tale —
Er Siælens bedste Høisal; men ifald
Du lukker denne skønne Sommersvale,
Da blier den som den Ossianske Gal:
Forladt og øde, dunkle Farver blaane,
Bestraalt kun af Gensidighedens Maane.

Som en homerisk Gal, den ud maa vende
 Sin aabne Dør mod Dalen, stor og fri;
 Og der maae mange stolte kaade Evende
 Til Borgens Frue gaae paa Frierie.
 Den rette Husbond, tro og stærk, min Broder,
 Maa længe tumle sig paa Verdens Hav;
 Han kommer hjem, naar man det mindst formoder,
 Og sender plumpe Lidenskab i Grav.
 Han fælder Ungdomsfrækthed med sin Bue;
 Hans Husset er, og hans den skønne Frue.

Uf mangt et Rosenbed har Bien draget
 Sin søde Saft, af mangen Blomstervang.
 Hvad ei som Ehn, Bedrift mig har indtaget,
 Hvorlunde kan jeg tolke det i Sang?
 Thi slagre lad mig over Alpenuren,
 O Ven, og stæk ei mine Vinger smaae!
 Jeg maa besynge Mennesket, Naturen;
 Deri bestaaer mit Liv; thi lad mig gaae.
 Uf Urken Duen slip i Laurbærlunden,
 Den kommer atter med et Blad i Munden!

Du kalder det unordisk did at fare,
 Saa langt fra Odin og den stærke Thor?
 Og har du glemt Normanners stolte Skare,
 Som oversvømmet trindt den hele Jord?
 Men hvor de kom, de bragte deres Sæder
 Og deres Guder med; og saa gjør jeg!
 Thi hold mig ei fra Sydens muntre Blæder,
 Did over Alpesneen gaaer min Bei.
 Og i de skønne blonde Lombardinder
 Gienhilser jeg kun mine Landsmandinder.

Simplon.

(Paa Tilbagereisen).

Der staae igien de taarnehoie Trolde,
 Med Taagedamp om Been.
 Lidt efter lidt forsvandt de grønne Bolde,
 Her kneiser nøgne Steen.

Mig vinker Ræmpen, der de gamle Daner
 I Flokke saae saa tidt;
 Hans Hielm er Is, og Hielmetoppen Graner,
 Og Pandseret Granit.

Hvi skulmer Hiertet mere kiækt i Barmen,
 Ved denne Klippehal?
 Jeg hører Ornens Skrig og Fossens Larmen,
 Men ingen Nattergal.

Hvor er de Myrther og de Laurbærhækker,
 Hvor Marmorstøtten stod?
 Jeg seer kun Biergets Top, som Snee bedækker;
 En Afgrund ved min Fod.

Dog glædes jeg, og fra mit Bryst forsvinder
 Sin Uengsteliigheds Bæe.
 Mig vinker Idun med de friske Kinder,
 I Klædningen af Snee.

Hvad er dog dette? Gist i Morgenrøden
 En Banghed mig betog;
 Det kom mig stundom for, jeg hørte Døden,
 Naar Nattergalen slog.

I Kisligheden jeg mig føler lettet.
 Ei Heden var min Ven;
 Som fangen Fisk jeg mellem Blomster sprætted,
 Og vilde bort igien.

„Saa har Apol dig ikke værdig funden
 Da til sin Himmel klar!
 Saa er den skønne Kunst for dig forsvunden,
 Saa est du en Barbar!“

Belan, Barbar! Der hersker og i Norden
 En Gud, som Harpen slaaer;
 Han er ei Yngling, han en Mand er vorden,
 Med Egeløv om Haar.

Han lærte mig i mine Fædreslove
 At røre Harpen stærk;
 Han lærte mig mangt Seltetvad at vove,
 Om Dyd og Nidingsværk.

Dog, skønne Græfers Land! du selv maa sande,
 Jeg hylted dine Bud:
 Du saae mig henrykt i dit Tempel stande,
 Jeg dyrked dig som Gud.

Og du din Visdom mig har aabenbaret,
 I evig Skønhedsglands;
 Du danned dybt, med hvad jeg har erfaret,
 Mig Siertet og min Sands.

Og I huldsalige Farvetryllier,
 Som nu ei Diet seer,
 Mon vel en Digters bedste Fantasier
 End I mig glæded meer?

Jeg kunde dig ei uden Sorg forlade,
 Begavede Natur!
 Skiondt ikke jeg i hver en gammel Gade,
 Beundred hver en Muur.

Dg tydske Sværmerier, som sig blandte
 I Alt, mig gjorde stum;
 Ei fandt jeg Himmelsglen kun i Dante,
 Ei steds Nutiden dum.

Utaalelig mig blev min Olds Foragter,
 Hvem Fordoms Drømme bandt;
 Dg skiondt mig mored de katholske Fagter,
 Blev jeg en Protestant.

For stærkt mig ogsaa Middagsolen brændte;
 Vel Himmelens var blaa,
 Men Siællands Bøg, hvorhen jeg Diet vendte,
 Dog ei mit Die saae.

Nu glædes jeg paa Fjeldet her, det hvide!
 Dg vort mod Norden seer:
 Jeg hviler ei ved Gesti Pyramide,
 Jeg er ei Riætter meer!

Phonix.

Naar flovt et Folk i Afmagt synker,
 Dg bugner under Trællens Nag,
 Naar vrantne Gubbe Panden rynker,
 Dg den Forsagte kaldes klog;
 Da Skialden søger Oldtids Slægter,
 Dg finder i Grindring Trøst,
 Thi Modløsheden aldrig mægter
 At nære Flammen i hans Bryst.

Men naar et Folk, hvis liden Brimmel
 Indskrænkes af et mægtigt Hav,
 Fremdeles stoler paa den Himmel,
 Som deres Fædre Kraften gav;
 Naar raske Kriger ei forsager,
 Men sliber tillidsfuld sit Spyd,
 Dg venter tryk de grumme Drager,
 Da toner Sang og Harpekyd.

Ei førstegang en ærlig Kæmpe,
 I Haab til Gud af Hjertets Grund,
 Forstod et Udyrs Harne dæmpe,
 Skiendt Fraaden stod i glubste Mund.
 Skarpt Spæret blinker, Diet flammer,
 Hans Arm er stærk og stærkt hans Mod:
 I Wedderbug han Dyret rammer,
 Dg Krokodillen dør i Blod.

Dg maa for Magten Tappre segne,
 Hvo flage tør? De fare vel!
 Langt større Held som Fri at blegne,
 End leve brændemærkt som Træl.

Misundes Tamerlan hans Ære,
 Der slog en Jord med Bøddelriis?
 Vil heller Du ei Cocles være,
 Som stred og sank paa Romerviis?

Hurra, I danske Helte raste!
 Gud Ægir end os haabe bød.
 Kiæk stiger Phønix af sin Æske,
 Den stolte Fugl er ikke død. *
 Den spreder sine hvide Binger,
 Sin Hals den hæver rank med Æst,
 I Næb den Dannebroke svinger,
 Og Bølgen spiller om dens Bryst.

Flyd ud paa Dybet som en Svane!
 Vor Glædeshilsen følge dig.
 Svøm, bryst dig efter gamle Bane,
 Dit Kors i Æther bade sig.
 Lær Bølgen, naar du den bedækker,
 Naar Ankerfloen Sandet slaaer:
 Danmark kan miste sine Snekker,
 Men aldrig Danskes Mod forgaaer!

Med Ildbogstaver Phønix skrive
 Man i din kongelige Stavn;
 Skiondt sidste Fugl du ei skal blive,
 Der flyver ud fra Kiøbenhavn;
 Men Phønix er vor Noes paa Havet,
 En kraftig Grif i vilden Æth,
 Som, naar man troer den er begravet,
 Af Æsken svinger sig paa ny.

Vaarsang.

Endelig revned de hængende Skyer,
 De forsvandt i en Kant;
 Kulden med Taagerne flyer.
 Himmelen skinner saa klar og saa puur,
 Som en Demant, som en sleben Azur.
 Varmen opliver den dødkolde Jord.
 Gja see, Herre je!
 Alt staaer Biolen i Flor.

Finken er kommen, den var ikke seen:
 Tirrelit Dvirrelit!
 Dviddrer paa ghygende Green.
 Græsset alt speiler sig spædt i vor Sø,
 Isen og Sneen paa Bierget maa tæe.
 Løvene flætte det maigrønne Tag!
 Vifter hid, vifter did,
 Søit i den venlige Dag.

Hvad er saa herligt, som Rosen i Vaar?
 Hvad saa rødt, hvad saa sødt?
 End den ei blomstrende staaer.
 Endnu den slutter paa tornede Stub
 Grønt under Løvet sin spirende Knup;
 Men kun en Dag i den varmende Luft,
 Giver Agt, hvilken Pragt!
 Mærker I Purpurets Duft?

Blusser alt Rosen, da kommer og snart:
 „Trileree, Filomee“
 Hurtig paa Vingernes Fart
 Liflige Nattergal, bygger i Træ

Klogtig sin Plede bag Grenenes Læ;
 Holder sit Bryllup og synger sin Sang:
 „Søde Lyst i mit Bryst!“
 O du livsalige Klang.

Phyllis saa kom, lad kun hist ved vor Dam
 Med mæ mæ og bæ bæ
 Græsser de kridhvvide Lam!
 Lammene hytte sig selv kan du troe:
 Her kan vi sidde bag Bøgen i Ro,
 Favnes og kyskes bag grønne Skær.
 Hys hys! tys tys!
 Ingen opdager os her.

Ingen kan trænge sig her til os ind,
 Uden snart med en Fart
 Zefirens bævende Wind.
 Kom kun, o Zefir! jeg trænger til dig;
 Kisl mine Flammer, de kvæle jo mig.
 Løs hendes Lokker og blæs til min Lyst
 Med et Kast i en Gast
 Silken fra svulmende Bryst.

Digteren og Amor.

Digteren.

Amor hvordan?
 Kommer saasnart du som Bøgenes Blade?
 Endlige Land
 Kan du letfærdig saa hurtig forlade?
 Vingede Dreng i det flagrende Flor,
 Under du fælsomme Gierter i Nord?

A m o r.

Havet det blaa
 Flyder jo her, som for sydlige Himmel;
 Derne smaae
 Kruse sig, som i helleniske Brimmel;
 Tonen, i Sprogets melodiske Klang,
 Nærmer sig sødt den ioniske Sang.

Pigen er skøn,
 Blaasiet, blond som homeriske Skønne.
 Dernes Søn
 Vil jeg for Dærighed og Snille belønne.
 Snart er jeg hisset og snart er jeg her,
 Let er min Flugt over Floder og Træer.

Kommer en Vaar:
 Færdig med Dækker, med Bidsler og Seler
 Opsadlet staaer
 Gangerne graae, mine smaae Filomeler.
 Karmen de drage mod nordlige Mai;
 Venus besøger den blomstrende Frei.

Hen giennem Luft
 Flagrer jeg da i den tidlige Sommer.
 Urternes Duft
 Giver tilkiende, naar Kiærlighed kommer.
 Kielige Ekher bestænke min Sti,
 Luun falder Draaben, da Blomsten er fri.

Herlig i Glands
 Smiler jeg da til den vaarlige Sanger.
 Bøgenes Krands
 Med sine Løv mig i Ekjerne fanger.
 Ungdommen loffer jeg hid med min Pragt,
 Da først beghnder i Skoven min Jagt.

Listigt da hist
 Skyder et Blik af den stille Blondine;
 Sortøiet vist
 Træffer Brunetten med brændende Mine.
 Barmen saa stolt af den fyldige Sne
 Blænder det Die, som vover at see.

Digteren.

Gierne jeg meer
 End havde hørt mellem Rosernes Lue,
 Ha, men jeg seer
 Skalken bag Træet alt spænde sin Bue;
 Flygte jeg vil at han træffer ei mig —
 Ak, Amaryllis! da mødte jeg dig.

Digterens Hiem.

Hvis Eder lyst er at erfare,
 Hvor Digterarnen staaer, hvor Skialden boer?
 Da vil jeg strax det aabenbare:
 Hans Fødeland er mellem Syd og Nord.
 Det strækker sig fra Spitsbergs hvide Klipper,
 For Syndflods ældste Liig en hellig Grav,
 Til hvor den sidste Tange slipper
 I Søndrepolens øde Hav.
 Mod Osten grændser det til Morgenrøden,
 Til Paradisets unge Herlighed;
 Mod Vesten grændser det til Døden,
 Hvor i sin Hule Dagen synker ned.

Hist værner taffet Jis, her folde Bølger velte;
 Men midtomkring det store Fødeland
 Gaaer Solens diamantne Belte,
 Og funkler i en evig Brand.

Hvis J vilde vide: til hvad Tid, hvorkænge
 Han nyde kan det sieldne Skuespil?
 Da svarer jeg ved Harpens Strænge:
 Til hver en Tid, og naar han vil.
 Han boede med de ældste Hyrder
 I Gulerne langs med det røde Hav;
 Han slæbte Pyramidens Hyrder
 Med Æthiopen til sin Fhrstes Grav.
 Han fulgte Cecrops paa hans Flaade;
 Med Bacchus Indien han vandt;
 Nød paa Olhmp Apollos Naade,
 Thi der sin Pegasus han fandt.
 Den breder ud de dunkle Vinger,
 Og Kraft i hver en Gene boer,
 Og herligt, som sig Ornen svinger,
 Den med ham over Ekhen foer.

Da sig for ham den gamle Verden viste,
 Som siden Middelaldrens dunkle ny,
 Da han med Faust i den chrystalne Kiste
 Af Mephistopheles blev ført i Sky.
 Ja selve Siælens aandelige Rige
 Den Videlystne skue faaer,
 Naar op ad Tankens Himmelstige
 Med Grandfkeren han varligt gaaer.
 Til alle Hjørner kan han frit sig vende,
 Og fare stoltelig i Mag
 Fra Verdens ene til dens anden Ende,
 Paa en begeistret Ungdomsdag.

Hvo har en Fryd som han fornummet?
 Paa Hippogryphen Sølvgraa
 Han giennem Tiden svinger sig i Rummet,
 Som Fuglen giennem Luften blaa.

Han boer i Troglodytens Grotte,
 Naar med sin Dnskeqvist han slaaer;
 I Feers Alabasterflotte,
 I gamle Nordens Kongegaard;
 I Hytten langt fra Stadens Dvalme,
 I Skoven ved et Kildevæld,
 I Orken bag en eensom Palme,
 I Ridderborg paa steile Fjeld.
 Han følger Sildetand i sølvgraa Alder
 Til sin navnkundige Bravalladsød;
 Med Roland som en Helt han falder
 I Roncisvallis Blomsterfjød;
 Med Cocles han paa Broen fægter,
 Med Colon fører han mod Elementet Strid,
 Med Luther Paven han fornægter,
 Og styrter sig i Sphd med Winkelried.

Med Werther sværmer han, naar Baaren kommer,
 Og Maanen sødt til Rosenknuppen leer;
 Han digter i den grønne Sommer
 En Odyssee bag Skoven med Homer.
 I Høst, naar Blæst gaaer giennem Dalen,
 Og Solen i sit Blod os viser Dødens Hient,
 Da staaer med Chafespeare han i Riddersalen
 Og maner gamle Skygger frem.
 Og naar nu mere vældig Stormen tuder
 Hen over Vintersnee, der slukker Maanens Glands,
 Da funkler han med Valhals Guder
 Snart i den lyse Stjernekrands.

Da Bragis Harpe vældigt flinger,
 Da svinger han om As og Alf,
 Og Sneen paa de hvide Binger
 Oplofter ham til Valaskialf.

Men did hvorhen det hele stræber,
 Som ingen Tunge tolke kan,
 Som tales ud af ingen Læber,
 Det egentlige Fædreland:
 Hvor Elementer ikke fiendtligt stride,
 Hvor unge Roser staaer i evigt Græs;
 Hvor kjærligt sidde ved hinandens Side
 Den høie Jesus, Baldur, Sokrates;
 Hvor sødt Uskyldighedens Engleklynge
 Om Herfulskollen sine Lilier snoer;
 Hvor om den Evige de Stærke synge,
 Forenet i et helligt Chor; —
 Did higer han fra Taagelandet!
 Det føler dybt han, i alt Stort og Smukt.
 Til Tartarus er Den forbandet,
 Som øiner ei og elsker ei hans Flugt.

Til Schulz.

Jeg hørte Lionardos, Pergoleses Toner skælve,
 Hvor mægtigt sig St. Pietros Buer hvælve;
 Og Bounarotis Hvælving brast,
 Og Himlen viste mig sit Diekast:
 Jeg Engle saae i hvide Flaggerklæder,
 Til Jesu, til Marias Hæder,

At høre Salighedens Røst;
 Den bøiede mit Knæ, den svulmede mit Bryst.
 Jeg hørte Jordens Jammer,
 Et Miserere qvalt af Selvedflammer;
 Da vældigt i mit Dre klang,
 Hvad Dante ved sit Orgel sang;
 Og aldrig jeg forglemmer
 De strængkatolske rædsomtstjonne Stemmer.

Jeg hørte Mozarts Tryllesløite
 Paa Fantasiens grønne Sommerbjerg;
 Dens muntre Toner mig fornside,
 Fremmaned Kæmpe, Fee og Dverg;
 Min Siæl til barnlig Lyst den bøide.
 Jeg saae ham i den dunkle Dal
 Romantisk i de spanske Lunde,
 I Herresal;
 Og Blomsterne med Solens Glands forsvunde;
 Og fræk paa Kirkegaarden Dævlen stod:
 Don Juan, som en Ridder, skøn, letfindig,
 Bellhstig, vindig;
 Men Selveds brændende Sciroccovind
 Foer over Kirkenuren ind,
 Og kræved Blod.
 Og førstegang, paa Melpomenes Binge,
 Jeg hørte Shakespeare giennem Toner klinge.

Nu, ædle Schulz, min Barndoms Ven!
 Jeg hørte dig i Christi Død igien;
 Ei øm, ei brændende; begejstret ei af Syner,
 Som Solen varmer, eller Lynet lyner;
 Nei som den stille Maanes Glands
 Du smelted mig min indre Sands.
 Ei Heltenes, ei Selveds Sanger,
 Ei Tolk for Overgivenhed og Jammer;

Den milde Andagt tolker du;
 Det rørte Hjertes Svulmen til sin Skaber,
 Som sig i Skjen taber.
 Vær takket nu!
 Din Salighed er sød,
 Som dine Engles Sang i Christi Død.
 Hvem barnlig Andagt front i Hjertet boer,
 Ham vil du Stenen let fra Graven velte;
 Du vil hans Hjerte smelte,
 Du høie Sanger for det høie Nord!

Til Melpomene.

O du, som min Siæl
 Saa sødt betvang,
 Sugprudefte Mæ
 Melpomene du!
 Med de blodrøde Druer
 I dunkle Haar,
 Med en Vedbendkrands
 Om Tindingen trykt;
 Med en sleben Dolk
 I demantne Giord,
 Og med tankefuldt Blik
 Under synkende Bryn,
 Med et Bemodssmil
 Paa blomstrende Kind; —
 Modtag min Sang!
 Dig lyder min Sang,
 I dæmrende Stund,

Medens Sol nedgaær,
 Medens Maanen opstaaer,
 Medens Hesperus klar
 Nedblinker.

Dig skuer jeg hist
 Høi, ædel og stor,
 Som den mægtige Bøg,
 I dønnende Nat;
 Dens Løv er dit Haar!
 Længs skrider du frem
 I den slumrende Dal,
 Sortmalede Skiold
 Paa din Guddomsarm.
 Mørkt skuer du hen
 Med dit Timoblik,
 Med det uhyre Sphæ
 Udskraft i din Haand;
 Der et vægtigt Staal
 Nedvender mod Jord;
 Med en Fane saa let
 Imod Stjernernes Hær,
 Haabveiende grøn
 Med en Laurbærkrands —
 Til Urania du
 Har Heltene kaldt;
 Men den skulende List,
 Men Ildgierningens Mænd
 Nedstøder du stærk
 I bældmørke Nat.

Held! Lov dig og Priis,
 Min Gudinde, dig Priis!
 Din Nærværelse kun
 Gjør kraftig og stor.

Som det funklende Kryb,
 Der i Elskovs Blund
 Stærkt gløder og døer,
 Er Menneskets Liv;
 Thi Kronions Ild
 Hos Prometheus rant,
 Og fængslet i Leer;
 Men den kalkede Flint
 Slaer sønder, o Mo!
 Dit mægtige Spær;
 Og den løsladte Gnist
 Søger atter, befriet,
 Sit himmelske Siem.
 Misundt af den Dem
 Som blot kryber i Støv;
 Til Opmuntring for Hver,
 Der fik Binger til Flugt;
 Til Fryd for den Mand,
 Som du skænkte det Held
 I en flammende Sang,
 At forkynde din Magt
 Over Jorden.

Tilbageblik paa Rom.

Jeg staaer hvor Blomsten i Frascati leer,
 Og skuer i Campagnen Rom nedsunken,
 En Taagestrimmel skjuler den end meer.

Hvo skulde tro, at denne Plet var Funken
 Til Seflers Ild, og til den stærke Flamme,
 Som atter nu er vorden svag og lunken?

Dg dog var Taagestrimmelen den Samme,
 Tgiennembrudt, opløst af ingen Sol,
 Dog saae man Intet mere der at bramme,

Da høit Gregor steg paa sin Pavestol,
 Da Rafael maled Eviighedens Minder,
 Da Julius Cæsar sad paa Capitol;

Da Romulus sig raned skionne Dvinder,
 Den Ulveunge, hvis oprørte Blod
 Gud i Transteveraneren jeg finder.

Nu sving dig did min Tanke, hvor han stod
 Horats, som med Virgil, Ovid og Fleer
 Et kunstigt Skionheds Lys opstige lod,

Mellem Barbaren Silla og Tiber;
 Et romersk Lys! som hurtig steg og sluktes
 I Nattens Mulm, og som kom aldrig meer.

End Tivoli af Morgenduggen fugtes,
 End staaer hans Bad af Ranker trindt omgivet,
 End Druens Bær af Solens Ild befrugtes.

Men Vinen skænker ingen Sange Livet!
 Høi staaer Mæcenske Sal end i sit Gruus,
 Men Blomsten skjuler sig deri bag Sivet.

Gengang var denne Sal et Drivehuus,
 Hvor Alt hvad blomstred herligt ud blev klækket,
 Her ned Begeistringens sin skionne Huus;

Nu staaer den gamle Sal med Jord bedækket,
 Kun Fossen synger end sin vante Sang,
 Dens Mod ei vorder selv i Faldet knækket.

Skal Skialden synge dig ved Cithrens Klang
Dødsfaren, hvori han letsindig svæved,
Da paa et Haar hans Liv i Svælget hang?

Jeg over Tragten stod, men dog ei væved,
Jeg saae i Dybet Bølgerne nedkaage,
Et Hydrafvælg, som mangt et Offer kræved;

Jeg stod bestøvet af en fugtig Taage;
Sprang dog letsindig om paa Fjeldets Kanter.
De sorte Bølger snoede sig som Snoge,

Med Ryggen dækt af Perler og Brillanter.
Hen over smallen Steen man træde maatte,
Seel slibrig af de mange Vanddemanter.

Did gif man over til den store Grotte,
Hvor Skummet koges før det styrter ned
I Svælgets Dyb, fra Biergets Marmorflotte.

Da tumled jeg — o Skræk! — thi Foden gleed;
Men Himlen redded mig af Dødens Strube;
Thi den bevared min Besindighed.

Jeg styrted mig hen i en anden Grube,
Hvor ingen Malstrøm ned til Orkus bragte;
Dog fandt jeg ingen Bund i vaaden Kube.

En hurtig Haand mig Hielp i Nøden rakte,
Jeg atter stod i Lysets varme Glands,
Med vaaden Arm min Tak mod Himlen strafte.

Høitidelig var Aftnen for min Sands,
Da jeg i Haven Geste saligt skued
Bag mægtige Cypress, i Blomsters Krands,

Italiens Sol neddale. Skøn den lued;
 Den smiled: „Kriofts, Horatses Land
 Har reddet dig idag, da Faren trued.

End skal du, hævet ved Apollos Haand,
 Høit i dit Nord ved Harpen længe qvæde.
 Ei løsne skal endnu sig Livets Baand.

Du kom herhid at frydes ved min Glæde,
 At nyde Baaren i mit Blomsterfkiød,
 Og for i Tidens ældste Spor at træde;

Ei for at finde her din bratte Død.
 Til uskadt hjem, og syng om Kildevældet,
 Om Myrtens Segn og om Drangen fød!“

Saa smilte Solen, og sank ned bag Fieldet.

Europa haded før din stolte Magt;
 Men nu er Gadet slukt, din Straffetime,
 O Rom! har dybt Medlidenheden vaft.

Nu ligger Numulus! den Uly i Svime;
 Din Amme; men dens Bærf kan ei forgaae.
 Skal Nødens Klokke den af Dvalen kime?

Det Herlige vil Nøden overstaae;
 Tibers, Caligulas og Neros Mærker
 Sank evig, som de selv, i Gravens Braa;

Men aarlig sig forhærder og forstærker
 Din Crestotte, Antonin! Trajan!
 Og rage frem som Kunstens Underværker.

Ei heller strakte hen sig Tidens Ran
Til Mark Anton; høit, fra sin stærke Ganger,
Befiguer Drottens Gaand hver Underdan.

Svordan beundrer høit nok Nordens Sanger
Den vise Tid, som med en langsom Lue
Fortætte hvad Anledning gav til Unger?

End hvælver sig som før San Pietros Bue;
Et herligt Tempel staaer det nu som før,
Men tabt er Siøglepræsternes Formue.

Nu kan man prise Herren som sig bør,
I Kunstens Tempel, ei af Frygten drevet,
Ei hyllet ind i Hykleriets Slør.

Bandstraalen er af Støvets Hænder revet,
Guds Rige meer ei er af denne Jord,
Dg Paven er igien Apostel blevet.

Saa deilig hyllet i sit lange Flor
Nedknæler nu som før den unge Dvinde,
Dg mangt jomfrueligt uskyldigt Noer.

En hellig Trøst de bløde Hierter finde;
Madonna lig op til Madonna strækker
Sin Liliearm den skønne Romerinde.

Ei Misereret nedslaaer og forstrækker;
Sin Skrøbelighed Støvet rørt indseer,
Men denne Virkning Mod i Hiertet vækker.

Var Collosæum bedre vel og meer,
Da slavisk Grækeren arbeide maatte
Med Jøders Hob og andre Trælle fleer;

For hurtig op at bygge Lasten Slotte?
 Og var Athletens Kettersted saa skøn,
 Som denne store halvnedfaldne Grotte,

Bevoret rundtomkring af Urten grøn?
 Hvor saaret Kæmpen maatte sig forbløde,
 Der holde nu de fromme Munkes Bøn.

Mildt falder Ewighedens Morgenrøde
 Nu did og livner Blomstens Purpurkind,
 Hvor selv Bestalen skreg: „Stif ham tildøde!“

O hulde Syn! hvor qvæger du mit Sind.
 Stadsfængselet end staaer fra Neros Tider,
 Dybt under Jord, did stimler Folket ind;

Men ingen from Apostel længer lider
 I dette Dyb, for snart at vorde qvæstet,
 For græsseligt at udstaae Martyrqvider.

Her var det, her, hvor Englen Petrus giæsted,
 Og redded ham til Menighedens Vel,
 Før, med sit Hoved ned, han blev korsfæstet.

Nu er det skumle Fængsel et Kapel,
 Nu staaer et Altar blomstersmykt og lys,er,
 Nu bedes der fra Morgengry til Dvæld.

For Vatikanet meer ei Verden ghyser;
 Tomt stande Logerne med Salens Bue,
 Men ingen ildrød Cardinal os khyser.

Kun Raphaels Billeder fra Væggen lue.
 San Cisto staaer af Munkene forladt;
 Men stolt Profeterne fra Loftet skue.

Af Angelo din Skaberhaand hensat,
 Skal mangan Vandringsmand de vederqvæge,
 Før de forsvinde bag en evig Nat.

Dybt lad Erindringen mig nu bevæge!
 Jeg vil i Logen, vil i Stanzén staae,
 Sukommelsen skal atter Alt afpræge.

Jeg skuer fra min Bøg i Himlens Blaa.
 O du min Ven! paa hvem jeg trygt kan stole,
 Kom Fantasi! lad for mit Die staae

Disputen, Heliodor, Athenens Skole!

Men Skiald hvordan? endnu du tier stil
 Om Ham som pryded Kredsen, og som pryder
 Selv Rom, med Kunstens bedste Skuespil?

Hvad gavner Sagen her? Nat Strængen lyder,
 I troe det ei! Selv maa Jert Die see,
 Hvad Musen kun sin bedste Yndling byder.

Men mat, som kryftet af den flammé Enee,
 (Jeg vover Ordet) staaer Canovas Støtter
 Mod Thorvaldsens. Him kan sig yndig tee;

Han yndes af den mægtigste Beskytter;
 Men Nordens Phidias med rolig Mine
 I mindre ikke Bærsted med ham bytter.

Hvis Sophokles staaer over Jean Racine,
 Saa staaer min Thorvaldsen og over Him,
 Saavist som Storhed overgaaer det Fine.

Jeg laster ei den mindre gode Vin,
 Fordi den Bedre langt jeg foretrækker.
 Biollblaat er ei Noernes Karmin.

Thorvald fra Døden Grækenland opvækker:
 Seer Jason her, Adon, Brisæis, Ures,
 Seer Hebe, som Herakles Skaalen rækker.

Homer, din Nand i Thorvaldsen bevares.
 O kom, min raske Landsmand! skynd dig, kom,
 Vor Stolthed see, lad Net ham vederfares.

Nei Rom! du est ei meer det gamle Rom.
 Før raste Gothen her; men see hans Unger:
 Nu offerer han sit Værk din Helligdom.

Dg om din Skønhed synger Nordens Sanger.

Violen.

(Efter Goethe).

Violen stod ved Bækkens Bred,
 Af ingen fiendt og høiet ned,
 En venlig lille Blomme:
 Hverdinden gif med Rosenkind,
 Med lette Fied og muntert Sind,
 Sin Gang, sin Gang,
 Ud Marken hen og sang.

Ak var jeg, tænkte smaa Viol,
 Det bedste Blomster under Sol,
 Et Dieblif, ei mere;
 Til Pigens hvide Haand mig brød,
 Og jeg paa Bryftet fandt min Død,
 Ak kun, ak kun
 En flygtig lille Stund!

Ak see! da tog hun did sin Dei,
 Men tog iagt Violen ei;
 Den stakkels Blomst hun knuste.
 Den synker, døer, men døer med Lyft!
 Thi skal jeg døe, saa er min Trøst:
 Min Død, min Død
 Ved hendes Fod er sød.

Bryllupsang.

Der er en lille vinget Gud
 Hvis skarpe Piiil
 Er frygtelig, thi den seer ud
 Som Pigesmil.
 Den Piiil fremsuser som en Vind
 Fra løvrig Green,
 Den Piiil sig borer lige ind
 Til Marv og Been,
 Og saarer de tappreste Helte.

Og hvad der synes meget sært,
 Men er dog sandt;
 Hver quæstet Yngling er det kiært,
 Som Saaret fandt;

Ei ønsker han sig lægt igien,
 O nei, han gaaer
 Mildtsmilende til Graven hen
 Med aabent Saar,
 Og signer den Piiil som har saaret.

Foruden denne lille Gud
 Er endnu een,
 Som til at lindre slige Skud
 Er ikke seen.
 Naar Saaret brænder, taer han glad,
 Ved Sang og Dands,
 Et friskt og kiseligt Rosenblad
 Ud af sin Krands,
 Og lægger det varligt paa Skaden.

Den lille Skyttes Døbenavn
 Er alt i alt:
 Cupido; den som stifter Gavn
 Er Hymen kaldt.
 Hans Rosenkieder kiende vi,
 Thi det er dem
 Et yndigt Par her slynges i
 Til Glædens Hiem.
 De blomstre de salige Kiæder!

Men Hymens Vælde hædre vi
 Ved denne Drif.
 Hans Guddomsfakkell brænder i
 Forelsktes Bliif
 O hvad var uden Hymens Piiil
 Vort kolde Nord?
 Og hvad var uden Amors Emil
 Den hele Jord?
 Thi Held deres evige Vælde!

Variation.

Hvad Gud er vel den største Gud?
 Imellem To er Striden:
 Den Første voren Ungersvend,
 Den Anden spæd og liden;
 Den vorne see vi henrykt staae
 Med Falken klart i Lue;
 Den Lille gaaer med Ringer paa,
 Med Kogger og med Bue.

I Benner! om de Gunders Klang
 Vi ville her ei trætte;
 Langt heller vi med Sang og Klang
 Dem Begge Krandsen flætte.
 En Egekrands alvorlig grøn
 Vi Hymen offre ville;
 Med Rosenknuppens fagre Dvist
 Omkrandsje vi den Lille.

Hil Amor, som os træffe kan,
 Hil Hymen, som forbinder,
 Hil hver en ung forelsket Mand,
 Hil alle Elskerinder!
 Hil Dvinden, som har Manden kjær,
 Og indseer Livets Mening;
 Og Hil ved dette Bord især
 Den kjærlike Forening!

Stærkoddens Svanesang.

Saa vidt paa Jorden,
 Til End fra Norden,
 Jeg dristig drog.
 Hvorhen jeg stævned
 Mit Sværd sig hævned,
 Og Fiender slog.
 Mig Vikar skyldte
 Sit Banesaar:
 Da knap jeg skyldte
 Mit tolvte Aar.

Snart blev jeg Mester
 Af Sember, Ester,
 Thor gav mig Held.
 Jeg svang hans Fane
 Blev Vifins Bane
 Paa Arnafield.
 Han kunde dæmpe
 Hver nogen Odd;
 Jeg slog den Kæmpe
 Med huddæft Braad.

I Myklegarden
 Bog Danebarden
 En Brydie stærk.
 Saa høit det dundred,
 Sig Græker undred
 Ved sligt et Bærk.
 Et Kobberbilled
 Blev sat i Leir,
 Som forestilled
 Stærkoddens Seir.

Da mig forførte,
 Jeg Lofe hørte,
 Paa Anglen beed;
 Jeg slog i Badet
 Med Sværdebladet
 Min Konge ned.
 Jeg bleg mig vendte
 Fra Daaden fræk;
 Og Angsten spændte
 Mig med sin Skræk.

Jeg veeg fra Nøden,
 Jeg søgte Døden:
 Men fandt den ei.
 Som Ar jeg fældte
 De tappre Helte,
 Paa Gothers Dei.
 Til Thor jeg klykfed:
 Send mig en Pii!
 Mig Guden ynkfed
 Med haanligt Smil.

Hil, hil Alfader!
 Han Synd forlader,
 Jeg fandt min Død.
 Min Selt er kronet,
 Jeg har forsonet,
 Hvad jeg forbrød.
 Jeg meer ei bæver
 For Dvalens Alf,
 Min Nand sig hæver
 Til Valastialf.

Til Fædrelandet.

Mit Fædreland! i aarle Morgenrøde
 Paa Narets første Dag, mens Solen hæver
 Sin gyldne Tinding over Sneens Flade;
 Guldharpens rørte Stræng din Lovsang bæver.
 I Kulden varm din Bardes Kinder gløde,
 Den muntre Frost gjør alle Tanker glade.
 Vel vifter Zephyr ei bag grønne Blade;
 Ei høres Fugleqvadder,
 Nimmfrost paa Grenen sidder;
 Men Kulden kan ei Nordens Digter skade.
 I Vintrens lette Luft skal Harpen klinge
 Paa Nyets første Morgen,
 Og vifte Sorgen bort med Haabets Binge.

Mit Fædreland! gid stedse dig besjæle
 Den gamle Kraft, den Munterhed, den Styrke
 Paa Siæl og Krop, som livned dine Fædre!
 Det vil den, naar som de du tro kan dyrke
 De Guder, som et varigt Eftermæle
 Kun sikke dig, og som dig Livet hædre.
 Jeg kiender her paa Jorden ingen bedre,
 End Klovret i din Saga,
 End Valder, Thor og Braga,
 End Fromheds, Tapperheds og Kløgtens Fædre.
 Hvor dette Klover voxer, hvor det trives,
 Der visner Smaaligheden,
 Og til et Eden Drken selv oplives.

Derfor, saafremt du atter dræbte Valder,
 Fromhedens Gud, den Gud hvis Iuse Die
 Beständig vinker op dig mod din Skaber,

Da sank du dybt fra Kraftens Kæmpehøie;
 Fra Gimle Den med Hyl til Nastrond falder,
 Som i sit Bryst Uskyldigheden taber.
 Det hielper ei han Helten efteraber;
 I Kampens vilde Brimmel
 Er Haabet om en Himmel
 Det bedste Skjold, selv naar din Bunde gaber.
 Troer du den Niding Fædrelandet agter,
 Som ei paa Himlen tænker?
 Ha Sandhedskrænker! med de tomme Fagter.

Den stærke Thor, som styrked Longobarder,
 Som styrked Cimbrer, Saxer og Teutoner,
 Forlod dem, da de raste vildt mod Sunden.
 De faldt som Nr for hine Nationer,
 Som i den sledske Snare stærken Parde,
 Saalidet hialp dem deres stolte Skryden.
 I Praleri bestaer ei Heltedhyden;
 Men kraftigt i sin Fare
 Sig mandigt at forsvare,
 Det lønner Asathor med Seiersfryden.
 Saa vil han stedse smile til vort Banner,
 Naar tappert og besteden
 Vi slaae for Freden, dristigt som Normanner.

Hvad skienkte Norden sine bedste Luer,
 Om ikke Balhals skionne Gudeskare,
 Der drog fra Kaukasus, hvor Solen brænder?
 Den ædle Flamme maa vi end bevare,
 Og naar den stundom ud at slukkes truer,
 Saa maa vi hente ny, som atter tænder.
 Thi Kulden bør ei binde vore Hænder,
 Den er en evig Fiende,
 Som vi skal overvinde;
 Og derpaa Balhal Skandinaven fiender.

Derfor, saafremt du hamrer kun dit Bærg,
 Dg slukkes Altrets Flamme, —
 Døer Odins Stamme, vi er atter Dværge.

Ethyt, sthrt, Alfader! fra din Glidstials Trone
 Bort Fædreland og Fædrelandets Helte
 I hvert et Jordstiale, som Naturen ryster;
 Lad Dstersjøen med sit Sund og Belte,
 Retfærdighed, forsvare Kongens Krone;
 Lad Visdom være Tapperhedens Søster!
 Forjag hver ussel Trolde fra vore Ryster:
 Bankundighed og Mørke,
 Som kvæler Heltens Ethrke;
 Dg hun, som suger Marv af Kraftens Bryster,
 Den usle Smaahed, Afmagts grimme Datter,
 Ethyt hende til sit Helved ned!
 Dg Himlen hvælvet os omfavner atter.

Martin Luther.

Paa Reformationens Jubelmorgen.

Hvad bebuder i Dagbrækningens Morgenstær
 Med tidtgientagne Drøn hisset fra Fæstningens
 Bold Kartoven? Er nær atter en fiendtlig Magt,
 Sendt at kæmpe mod Arelstad?

Drog en drabelig Helt, glad ved sit Seierstog,
 Laurbærkrandsset, besprængt nys af de Slagnes Blod,
 Stolt fra Leiren? og lod Knaldet fra Svælgenes
 Ildmund: Held Undertrykkeren?

Nei, nei! Kampen er endt, sølverbekinget Fred
 Høit, med himmelblaae Fier, moderligrugende
 Svæver over vort Land. Rimende Klokkelyd
 Lyder glædelig Høitidsfærd.

Martin Luther, din Dag! stor som en Verdenshelt;
 Ei ved Sværdenes Magt, eller ved Slagnes Blod,
 Men ved Kraften, som Gud høit over Klosters Mure
 Indgød dybt i dit Kæmpebryst.

Ei dig Timur sin Pii, ei Alexander dig
 Hielm gav; Attila dig stod ei med Gorder bi;
 Svag, i Nag du ei bandt Folket; men Frihedshelt,
 Lænken brød ved din Fakkell du!

Thi den Himmelstes Bud skændige Munkelyst
 Fræk fordreied; hans Ord: Elsker hinanden troe,
 Elsker Sandhed og Gud, lever i Kiærlighed!
 Meer husvaled ei Christnes Barm.

Kold, vanvittig og bleg, drucken af sværmerst Ruus,
 Martyrhelten sig bød frem for det slebne Staal;
 Sank, og troede sig brændt luttret til Helgen alt,
 I den grusomme Piuselsild.

Frækhed fulgte paa skuml Fordom; og Borgia
 Raptes galen i Rom med en Caligula;
 Slog til hedenste Dirks Nøglen, ham Petrus gav,
 Nabned Nædslernes Kobberport.

Hvo traf Dragen? Jeg seer freidig i Baalets Ild
 Bunden fast til sin Pæl Martins Johannes, af!
 Nøgen qvæler din Nøst, styrker dit Heltmod,
 Hus! din Tillid til Frelseren.

Thi, almægtige Drot! aldrig din Miskundheds
 Blik forlader den Slægt, som du af Støvet drog;
 Silden finder et Skær, hvor der er Sikkerhed
 For den uhyre Kæmpehval.

Afgudstempleet i Rom hæved sin Svælvning alt,
 Bar paa grundlagte Kors hedenste^e Pantheon,
 Tømte Skatten. Da Gud Leo med Blindhed slog
 Og han sveeg sin Forsigtighed.

See, med jernbundne Skrin sendte sin Tiener han,
 Afladshøkeren kom, planted forvovne Kors,
 Haaned Troen paa Gud, skændte hans Bedehuus,
 Solgte Lasterne Salighed.

Da ved Gruben Thi bleg blandt Folianterne
 Sad Erasmus, en lærd Skriftklog, som vidste hvad
 Net var; voved det ei; ræd som et Egern han
 Knækked Skallen af Kiærnerne;

Lytted, skjult i sit Lov. Men over Gruben stod
 Martin Luther du hist, fattige Biergmandsdreng!
 Med at betle dit Brød frygtfom begyndte du,
 Sang i Kappen for Hvermands Dør.

Mens din Fader opdrog Sølvet af Biergets Dyb,
 Drogst du ædlere Guld, luttret for Mennesket;
 Derfor lyder idag festligt Kartovens Drøn,
 Derfor festlige Klokkelang.

Baalet trued; men du fik i din Tillid sang:
 „En fast Borg er mig Gud! Bar der en Dæmleflot,
 Stor, utallig som hist Teglstéen paa Tagene,
 Dog jeg kommer og trodser dem!”

Wartburgs Kæmpe du vandt! Frelserens Gudsdomsord
 Lyder atter saa reent, fromt for hans Menighed,
 Som for Peder, Andrees, Thomas, Philippus, og
 Brødres Lyst Sebedærne.

Dig, Melancton, og ham, Fredrik den Vise, som
 Høit paa Borgen dig kæft gienste som Edelsteen,
 Hvor ved Lampen du tro toskede Skriftens Ord,
 For hver Broder i Dalene;

Gutten, Zwingli, Calvin, Gustav og hver en Selt,
 Som med Wiisdom og Kraft atter har Falken tændt
 I Guds Kirke, hvorved klarligt vi Jesum see:
 Eder Taarer og Takkefest!

Horats.

Muser har Glæden, Druen Liær,
 Lystighed boer i Rankers Skygge;
 Gode Bacchus! du er os nær,
 I dit Ly vor Hytte vi bygge.
 Kryster nu Druer!
 Evn forstærker Ungdoms Luer,
 Venlighed aabner Siæl og Sind,
 I vort Bryst strømmer Venkabet ind,
 Naar med sit Blik han i Gierterne skuer.

Venus er sød, som Blomst i Mai,
 Men hun som hin kan ei forbinde;
 Elskeren gaaer sin eensomme Bei,
 For at finde sin Siæls Veninde.

Skinsyge Glæde!

One da lad Forelskte træde,
 Venus kun lider To og To;
 Men i Selskab er Euan kun fro,
 Og blandt Bemær han tager sit Sæde.

Her hersker ingen Nidkerhed,
 Skinsygen ei sin Fakkell tænder,
 Skøndt nu den Ild, som gjør Ynglingen heed,
 I os alle Forsamlede brænder.
 Bacchus forbinder.

Sil dig da Gud med Purpurfinder!
 Aldrig hos dig var Barmen trang,
 Du os Hjertet opflammer til Sang,
 I din Munterhed Sorgen forsvinder.

Flaccus, du ædle Druens Ven!
 Aldrig du dig fra Mindet fierner;
 Rhin og Bordeaux nu os skænker igien,
 Hvad dig Massiker gav og Falerner.
 Sænlige Pligter!

Sil dig vor Ungdoms elste Digter,
 Glæde din Skaal vi drikke nu;
 Du begeistred saa tidlig vor Hu,
 Og sin Lærer ei Ynglingen svigter.

Siht hvor dit Bad i Tibur staaer,
 Ranken sig end i Gruset slynger;
 Murene smulldnes Nar for Nar,
 Men din Ære kun Tiden forhynger.
 Glemmer ham ikke!

Flaccus har lært os elske, drikke,
 Kraftig han sang til Venstabs Priis;
 Han var god, han var lystig og viis —
 Tømmer Skaalen med funklende Blikke!

Bacchus og Cupido.

Nu svinger høit og lad Luerne brænde!
 I et Lag af begeistretunge Svende
 Kan ei undværes Viser og Sang;
 I et Samkvem af Musernes Sønner
 Ved sin Cither Crato forskjønner
 Vor Fæst, med Blomster og med Klang.

Dg det er smukt, at den Driftige, den Unge
 Som ei kiender til Sorgerne saa tunge,
 Sig forlyster ved bredden Bord;
 Men naar Gratier Dugen udbrede,
 Naar Apollo selv Fæsten kan berede,
 Først da sig hæver Glædens Chor.

Saa lad Silen paa sit Væsel kun svingle,
 Lad med Bugen og Halsen ham kun dingle,
 Lad ham skraale saa dunt og fro!
 Vi os hæve paa Purpurdruens Dunster,
 I Forening med Rærlighed og Kunstler,
 Olymp! til dig, hvor Guder boe.

Kun Kanibalen bujer i Skove,
 Dg ved Kruset Philisterne kun sove,
 Eligt et Lag er Glædens Spot;
 Vi vil smile med Bægeret i Haanden,
 Dg med Manden vi tale vil til Manden.
 Vor Sang, stig til Olympens Drot!

Saa lad da frit nu Bacchus os tilsmile,
 Dg Cupido, som skyder sine Pile,

Lad ham komme, hvis han har Lyst.
 Riekt forskandse vi os for hans Bue,
 Bag dit Løv, du livsalige Druer!
 Med Trods vi stille frem vort Bryst.

Hvad mon han traf i Festens lyse Halle?
 Thi som jeg mærker saa sukke vi jo alle!
 Skiuler hver et hemmeligt Saar?
 Hvorfor funkler derhenne dit Die?
 Hvorfor synker da dit fra det Søie?
 Frisk Mod i Ungdoms favre Vaar!

Thi han som kryster de purpurøde Druer,
 Og hun som kiser med de sneehvide Duer,
 Det er Guder som dyrkes maae.
 Flætter Roser om Bægeret til Randen!
 Lad den ene forstærke den anden!
 Bort Mod skal Giertet Lykken spaae.

O Fader Euan, du som Druen kryster,
 Tal et godt Ord imellem til din Søster,
 For hver ærlig og trofast Gut,
 At hun, før tilbagevender Naret,
 Sine Lilier lægger ham paa Saaret.
 Nu Skaal for hver en elsket Slut!

Jægervise.

Nu Jagten er tilende,
 Nu alle lystigt vende

Fra Eventyret hjem.
 Saa gjorde vore Fædre,
 Og hvad kan man vel bedre,
 End efterligne dem?

C h o r.

Jagt var dem største Tidsfordriv,
 Den kaldte Modet frem.

Den sætter os tilbage
 Til ældste fordums Dage;
 Thi vel antages kan:
 Da Adam løb foroven
 Fra Paradis til Skoven,
 Da blev en Jæger han.

C h o r.

Da gnadsked han ei Væbler meer,
 Da fik han meer Forstand.

Som Robinson vi vandre —
 Dog skilt ei fra hverandre —
 I Skovens grønne Sal;
 Og naar sig Vildtet rører,
 Da Echo Knaldet hører,
 Og sender atter Knald.

C h o r.

Det hjælper ei at Hiorten flyer,
 Den lyde maa vort Kald.

Og Fuglen i det Høie
 Ei flygter for vort Die,

Som fiernt i Sky den seer.
 Saasnart kun Bøssen knalder,
 Den daler og den falder,
 Og sprætter ikke meer.

Chor.

Og Solen giennem Skyens Rist
 Til raske Jæger leer.

Os dadler følsom Læbe,
 Fordi vi Dyret dræbe
 Her i en grusom Leg;
 Men følsom Tunge smager,
 Og aldrig følsom vrager,
 Den lækkre Dyresteg.

Chor.

Hvor fik de den, hvis Hjorten ei
 Vi traf bag Skovens Gæg?

Ei Dyret føler Nøden;
 Det frygter ei for Døden,
 Kun af Instinkt det flyer.
 Det er Naturens Orden,
 At Alting her paa Jorden
 Sig viser — og fornyer.

Chor.

Selv Adams Børn afløses jo,
 Som hine Drivestjer!

Poesien forsvarer sig.

D vanskeligt er det for følende Bryst,
 For Siæle som fløi paa Indbildningens Vinge,
 At slippe den fri, den begejstrede Lyst,
 Og lade til Trældom i Støvet sig tvinge.
 Thi Pegasus, skøndt han af Gener er stærk,
 Fik ikke de mægtige Vinger forgiæves:
 Han gaaer ei for Ploven, i Sky vil han hæves,
 Og lystrer ei Tønnen til smaalige Værk.

Og Fuglen, som svinger i Lunden saa sødt,
 Blier let til en latterlig Skraaler i Buret;
 Og Manden, som tidt os frivillig har mødt,
 Gi lader sig kalde, som Træl, efter Uhret.
 Og Sommerfuglvingen, med Ultramarin,
 Med Purpur og Guld, med den flagrende Blæde,
 La'er ei sig befamle som Kræmmerens Klæde,
 Dertil er dens Silke for stærk og for fin.

Ja, Venner! et Skiold er den sindrige Kunst.
 Indgravet i Guldet staaer store Bedrifter,
 Som hæver os over Forgangenheds Dunst,
 Og taler til Fremtid med lysende Skrifter.
 Et Skiold, som sig vugger paa Tidernes Hav,
 Et Bærn, som i Modgang vi sielden forliste,
 En Plade med Tak paa den Blegnedes Riste,
 En Mindesteen over den Elskedes Grav.

Betragter dog Barnet i Uskyldens Nar!
 Hvad er det, som saligt den Lille henrykker?
 Mon Alfer og Feer om Buggen ei staaer,
 Og omskabe Smaating til kostbare Smykker?

En Kiæp vorder Ganger, en Stol er et Slot,
 Til Ginstan vider sig snevreste Stue;
 Og Lampen, med høi og forunderlig Lue,
 Med Straalen forgylder et sørgeligt Graat.

Hvad virker i Verden den flittige Mand,
 Som kiender ei Siælen, ei Mennesket kiender?
 Som føle Naturen var aldrig istand,
 Med udhyrket Siærne, med haardsføre Sænder?
 En Daglømmer blot, som forretter sit Gavn,
 Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
 Hvad er vel hans Fortrin og hvad er hans Ære?
 Hvad skaffer ham Tak, hvad bevarer hans Navn?

Melpomene kun, en guddommelig Tolk,
 Den høie, den store, den herlige Dvinde!
 Melpomene kun, med sin tragiske Dolk,
 Ei Digterens ene, men Seltens Gudinde;
 Hun vandrer med Klio den natlige Sti,
 Hun stiger, hvor Klio det aldrig forsøgte,
 Dplyser de dybeste Ting ved sin Lygte;
 Ja kun hendes Rædsel gjør Siælene frie.

Og Husstruen, trænger da Husstruen ei
 Til Kunstens idylliske Blomster at bryde?
 Hvor øde blev Dagens morsomme Bei,
 Hvis aldrig hun skulde Begejstringer nyde.
 Er Fødselsdagsglæden, er hellige Jul
 Ei Fester, som trænge til sødt at forskionnes?
 Du ønsker et Træ, som om Vinteren grønnes,
 Med Æbler af Guld under Grenenes Skiul?

Jeg kiender, o Moder, saa deiligt et Træ:
 Ei Granen, som voxer bag Sneen i Have;
 Det blomstret saa nær ved Parnasset i Læ,
 Det skænker ei ene til Julen sin Gave;

Det yder dig Frugter af herligste Kraft,
 Din Stue bag Gorden til Skov det omstaber,
 Det aldrig sin Grønhed og Væbnerne taber,
 Thi Roden fra Helikon suger sin Saft.

„Men Gubben nedbøiet af Svaghed og Mar
 For ham dog Gudinden ei Væbnerne kryster?“
 O høit over Graven Urania staaer,
 Og styrker den Fod, som af Trætheden ryster.
 Hun kaster en Funke fra Stjerneerne ned,
 Mod Graven, hvis bældende Mulm ham forstrækker,
 Med Evighedsblomster ham Nanden bedækker,
 Og planter Kiærminderne trindt om dens Bred.

Lad længenof tørt det indstrumpede Bær,
 Som Nattefrost hærder, som drømmer om Kræfter,
 Indbilde sig selv at det mandeligt er,
 Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter;
 Lad længenof Dumhed, som Munterhed stjer,
 Indbilde sig selv, hun er Erbarheds Datter;
 Kun Mennesker røres til Graad eller Latter,
 Naar loe eller græd vel det søvnige Dyr?

For hvem da, O Muser! bestemtes Jer Lyst?
 For Mennesker! Væsner som føle, som tænke;
 For Skaberens Billed med levende Bryst,
 Hvis Kiæthed afkaster den thygende Lænke.
 O toner bestandig i Harper og Luur,
 Og udvider Timernes smaalige Fængsel,
 O Himmelske! stiller vor himmelske Længsel,
 Forener vort Hierte med Gud og Natur!

Til Morgensolen.

Tak, du himmelske Lys, som atter straal
 Paa min Bog, min Saand, og paa min Kind!
 Blæden drikker jeg nu af dine Skaaler,
 Thi du fylder med Mod og Kraft mit Sind.

Naar du længe bag sorten Sky dig skjuler,
 Nedslaaes Kræfterne, Dunsten stiger af Hav,
 Taagejetten staaer frem af sine Suler,
 Hele Jorden er lig en fugtig Grav.

Jetten af sortgraat Band et Fængsel hvælver,
 Trækvind suser igiennem Murenes Aft;
 Kuet i Lænker bleg Naturen skjælver,
 Glemmer sit Haab, Erindring, sin Bedrift.

Skilt fra Blæderne gaaer den bedrøvede Sanger,
 Søger en Gienstand, søger i Vintren Baar,
 Finder den ei, og som en jordist Sanger
 Pegasus mat med sunkne Binger staaer.

Men naar Phobus Apol du atter luer,
 Brister trykkende Fængselhvælving brat;
 Orion og Himmelvognen jeg skuer,
 Utter i Glæds fra mørkblaa Midienat.

Dg den smilende Morgen misted Muren,
 Som indklemte saa tungt min Følelse nys.
 Phobus elsker med Sværmeri Naturen,
 Skænker den hele Skabning Brudgomslys.

Lær, o himmelske Lys, min Land at vaage,
 Lær den frydes ved Alt hvad stort og smukt;
 Da skal ingen kuende jordist Taage
 Stække Siælens hellige Vingeflugt.

Tristan til Isalde.

Efter en gammel fransk Vise.

Jeg digted før ved Harpens Klang,
 Og Kjærlighed gav Kraft min Sang;
 Nu skænker kun min Kunst den Trøst,
 At tolke Smerten i mit Bryst.

O Elskov, søde Fantasie!
 Tro vandred jeg din Blomstersti.
 Du, som al Verden Livet gav,
 Hvi bøier du mig mod min Grav?

I Dødens Stund jeg beder nu,
 Isalde, søde Fiende du!
 Du, som dog eengang var mig huld,
 Forglem mig ei bag sorten Muld.

Naar ned de sænke mine Been,
 Man læse skal paa Gravens Steen:
 Ei nogen Beilers Hierte slog
 Som Tristans; dog ham Døden tog!

Du Ridderkabets ædle Pragt,
 O Lancelot, hvis Heltemagt
 Med Høviskhed sig steds forbandt,
 Du agter ei min Bøn for Tant.

Mit Garnist arve du, mit Sværd,
 Men udi Krig, i Ridderfærd,
 Lov mig, steds under Sværdets Blink,
 At agte min Isaldes Vink.

O Gud mit Liv staaer i din Haand,
 Skienk Lise nu den Trættes Mand!
 For anden Jld mig hist bevar,
 End den, jeg for min Dame har.

Maanen i Tusmørke.

Forgyldet Aftenstiernen straalere
 Kun saare kort;
 Den ikke Natteluften taaler,
 Thi gaaer den bort;
 Den følger Solens varme Bue,
 Med Velbehag,
 Og blinker blot paa Himlens Bue
 Ved høilys Dag.

Men Kiærlighed, med hvide Sænder,
 Ei taaler Sol;
 Sin Duft den først i Mørket sender,
 Som Natviol.

Da kommer Maanen med det svage,
 Det milde Skin,
 Og sunkler, uden at opdage,
 I Busken ind.

Dg tro den lyser Kiærligheden
 Paa skjulte Dei;
 Men Maanen altid var beskeden,
 Den sladdrer ei.
 Dg skiondt vel Bækkens Mund om Tingen
 Bestandig gaar,
 Saa taler den et Sprog, som ingen
 Af os forstaaer.

Dg derfor kan de unge Kiære
 Dem frit betroe;
 Dem røves ikke deres Ære
 Dg deres No.
 Kun Maanen vidner elskovsdrukken:
 De smilte nys;
 Dg Kilden tolker deres Sukken,
 Dg deres Nys.

Æsken.

Til en Veninde.

Den Æske som idag dig skænkes, Gulde!
 Her af en Digterviv og en Poet,
 En liden Sang med Nette følge skulde.
 Let sagt, men ei saa hurtigt skeet.

Vel jeg forstaaer af Malm at smedde Porte
 Til Melpomenes Kirkegaard,
 Men det er drevet Jern, og det er sorte
 Ertshellebarder, som i Sprinklet staaer.
 Af Guld at danne nydelige Spænder,
 Og blanke Smykker til en Lilievand,
 Vil det jeg prøve — skielve mine Hænder,
 Og jeg faaer ingenting istand.

Om Øster, har jeg flittigt med Aurora
 Imorges søgt, i græst Mythologie;
 Da fandt jeg Gen, som brugtes af Pandora,
 Men der var alle Jordens Plager i.
 Vel hørte jeg: man bør ei længer klage,
 Thi Plagerne fløi længst fra Østen hen,
 Paa Bunden ifkun Haabet blev tilbage; —
 Dog troer jeg neppe det kan være den.

Nu eftersaae jeg nordist Gudelære;
 Thi skændt den Torkel Baden har forbudt,
 Jeg vover end at holde den i Ære;
 Der mødte med sin Øste mig en Glut.
 Det Fylla var, den høie Friggas Tærne,
 Et yndigt Barn, med Guld om Lokken füm;
 Jeg laante Østen, hun den rakte gierne,
 Og henrykt saae jeg nu, den lignte min.

Mens Seltene forlyste sig ved Dillet,
 I høie Balhal over Himlens Sky,
 Af Østen Frigga tager Fingerbøllet,
 Traadvindsel, Sax, og sætter sig at sje.
 Og dertil er det just at dette Glemme
 Du kunde bruge, hvis Du selv det vil;
 Vi haabe, Du vil ei vort Benskab glemme,
 Naar Østen stundum lukkes op og til.

Overfømmelsen.

Du skionne Livets Element!
 Der, som en søsterlig Veninde,
 Med Jorden monne dig forbinde,
 For ret at gjøre den bekiendt;
 Der slaer dit Skiaerf omkring dens Bryst,
 Og smelt — som Buen sine Pile —
 Henskyder Snekken hundred Mile,
 Til fremmed Folk paa fierne Kyst.

Du, som Europa giennemskiar
 Med Bække, Søer, Damme, Floder,
 At danne hende til en Moder,
 Wiisdom, Fornuften dyrebar;
 At steds ei dunkelt Barbari
 I golde Orkner skulde raade,
 Som ingen Tid og Kamp formaade
 Fra tykke Dunster at befrie.

Du, som har aabnet Kiølen Pas,
 Didhen, hvor bredt, fra Syd til Norden,
 Amerika bedækker Jorden
 Med Haabets store Timeglas:
 Hvor Moderlandets Colonie
 Engang skal skionne Frugter bære
 Til Jordens, til dens Skabers Ære,
 Naar Landen vorder ægte fri.

Du Søverbølge! Solen kiar,
 Hvori sig yndigt Maanen ghnger,
 Naar kiølent Nattergalen synger
 Bag Herthas gamle Bøgetræer;

Der sender Regn fra dine Skyer,
 For Bondens Haab ei at forspilde,
 Og sprudlende, som Blomsterkilde,
 Fortæller Hyrden Eventyr!

Hvi er din Garme nu saa stærk?
 Hvi fnyser du, som Kæmpekriger?
 Hvi brækker du de skjøre Diger,
 Udsplitter dine Bankers Bærk?
 Selv Graven har du veltet op;
 Og medens bange Slægter sukke,
 Hensvømmer Barnet i sin Rugge
 Ved Kisten med den døde Krop.

Hvor Bacchus bygger ved sin Flod,
 Og planter sine gyldne Druer,
 Og koger dem ved Solens Luer,
 Der overdrev du først dit Mod;
 Forspildte mangen herlig Høst,
 Og tykt bedækt med Skum og Fraade
 Du dine Skranke overtraade,
 Forfærdelig mod Jordens Bryst.

Og Peters stolte Marmorstad,
 Hvor Slot ved Slot med Vælde kneiser,
 Og vidner om den store Keiser,
 Forvanded du til Ehyrtebad.
 Og tirret af den norske Kant,
 Hvis haarde Steen sin Dal beskytter,
 Du vendte dig mod Marskens Hytter,
 Og let du der din Seier vandt.

Neptunus! tving igien din Garm!
 See, Danmarks Sønner ere dine;

D stands, med din Quos-ego-Mine,
 Dit Forspand, med en vældig Arm.
 Du er ei ond, du er vor Ven;
 Vel stundum du i Harmen skummer,
 Men, rørt af tappre Sømands Kummer,
 Erstatte Skaden du igjen.

Selv med en kraftig Straale, god
 Du hjælpsom dig mod Ilden vender;
 Naar Røgen hvirvler, Huset brænder,
 Du slukker Luften med din Flod.
 Saa ras ei selv, som Flammen heed!
 Hvor er en Kæmpe stærk, som Vandet?
 Mod ham beskærmmer intet andet,
 End Himmelens Barmhertighed.

Alfader, red dit bange Folk!
 Lad Havet os ei underkue.
 Paa Himlen satte Du din Bue
 Skjønfarvet, evig, Haabets Tolk!
 Synsfloden kommer ei paa ny,
 Men Lidet kan den Svage fælde;
 Beskyt os, med din Gudsdomsvælde,
 Og skænk den Fattige sit Ly!

Til Vaaren.

Du kommer end saa frisk og ung,
 Som for en fjerti Somre siden;
 Jeg føler mig lidt mere tung,
 Da var jeg smidig, let og liden.

Men med den samme Kiærlighed
 Mit Die seer paa dine Blade;
 At jeg er ældre vel jeg veed,
 Dog kan det Følelsen ei skade.

Hvis den med Tanken lever meer,
 End da som Barn jeg gif og drømte,
 Deri jeg intet Uheld seer;
 Ei Phantasien sig forsømte.

Jeg føler mig igien et Barn,
 Naar rolig jeg din Bei betræder;
 Ei Beemod længer i sit Garn
 Bortfanger mine stille Blæder.

En Yngling troer: i Sympathie,
 Han lever med det friske Grønne;
 Hvert Blad er ham Allegorie,
 Hvori han henrykt seer sin Skønne.

Hver Kilde græder, hvert et Træ
 Maa med sin Bladehvislen sukke;
 Hver Nattergal — det lille Kræ —
 Maa med en kiærlig Yngling klukke.

Nu — Gud ske Lov! — er Træet Træ,
 Og Blomsten Blomst, og Fuglen Fuglen;
 Og i det mørke Skjggelæ
 Jeg sværmer ikke meer med Uglen.

Som Barn ved Naturens Bryst
 Igien jeg freidig suer Die;
 Og til den elskelige Lyst
 Skal Aftenrøden mig indvie.

Vel lukket er nu mangen Dør,
 Hvor før jeg fandt mig atter hjemme,
 Og hvor en Ven mig hilste før,
 Der lyder nu en fremmed Stemme.

Vel mangt et Bryst, som før mig slog,
 Slaaer ikke meer — den Elskte sover!
 Og mangen Rose Tiden tog
 Afsted, paa sine kolde Bover.

Alt meer forsvandt den lille Sum,
 Der samlet var fra mange Kanter;
 Grindringens Herbarium
 Dog giemmer mig de visne Planter.

Det Gamle svandt, da kom det Ny;
 Hvis Gud min Fremtid vil beskytte,
 Da kan, i svale Træers Ly,
 Endnu jeg bygge mig en Hytte.

Udødeligheden.

Intet Støv ophører reent paa Jorden,
 Alt forvandles ved en evig Orden;
 Liget gæder — atter Planten groer.
 Manden var ei Støv, nei Støvet's Herre;
 Skulde den da, underordnet, værre,
 Virke kun stavnsbunden til sin Jord?

Nei, den hører til et bedre Rige!
 Manden stiger til det Mandelige

Naar det Jordiske sank i sin Krog.
 Hvordan Skaberen det har besluttet?
 Denne Hemmelighed er indsluttet
 I den store Fremtidsbog.

Bogens Seigl formaae vi ei at brække,
 Men Mysteriet kan ei forkrække,
 Paa den skønne, korte Livets Bei.
 Hvortil Frygt og hvortil Baanderaabet?
 See! Barmhiertigheden sendte Gaabet,
 Og dets Anker brister ei.

Gulde Beemod! naar vor Kraft vil daane,
 See, da smiler klar du som en Maane,
 Bederqvæger som en Sol vor Land.
 Duffet i vort Bryst er jo tilbage!
 Menneſket blev ikke skabt til Klage,
 Herrens Billed af hans egen Gaand.

Barnet Ting at danne kun beghnder,
 For dem strax igien at bryde sønder,
 Men udødeligt er Kunstens Bærk;
 Og, vor Skaber! Du med grusom Kulde
 Selv dit Bærk tilintetgjøre skulde?
 Nei, dertil est Du for viis og stærk.

Læg, min Mand! dig roligt til at sove.
 I den lille Kirkegaardsalkove
 Følger du i Mulm ei Støvet ned.
 Baagnet — en fornøjet Ungdomsmorgen —
 Dig den Fryd, som nu dig er forborgen,
 Overraster med Guds Kiærlighed!

De fire Alteskealdere.

Hvilken Alder er vel skønnest?
 Barndomsvaaren yndiggrønnest
 Vinker med sit Trylleri.
 Phantasien let sig svinger;
 Som en Alf med smukke Binger
 Drengen gaaer ad eensom Sti.
 I den lille Phantasie
 Hvert et Billed dybt sig præger,
 Hiertet ingen Sorg bevæger.
 Træer og Maane, Sol og Skyer,
 Huse, Mennesker og Dyr,
 Alt fortæller Eventyr.

Al, men af en Taage dækkes
 Diet, Siælen er ei fri;
 Og naar vi af Drømmen vækkes,
 Er den søde Lyst forbi.

Fryd dig, unge Bryst! nu kommer
 Kiærlighedens vaagne Sommer,
 Rosen staaer, hvor Knuppen stod.
 Styrkens Vinge sig udbreder,
 Og til alle Muligheder
 Har det raske Hierte Mod;
 Banker med et kraftigt Blod.
 Selten vil kun Daurbær vinde;
 Og den glade Elskerinde
 Nævner ømt sin Beilers Navn,
 Trykker ham til henrykt Favn!
 Da har Glæden intet Savn.

Al men Blæden kan bedrage!
 Taarer følge tidt paa Emil;
 Og de skionne Rosendage
 Glee snelt som Amors Piiil.

Manddoms Gøst med gylden Grøde
 Bølger modent os imøde,
 Frugten dækker Træets Green.
 Manden fri, ved Bærk og Skrifter,
 Sindrig Daad og ved Bedrifter,
 Rister selv sin Bantasteen.
 Livets Kilde flyder reen.
 Muddret ei af Lidenskaber,
 Strømmen i en Sump sig taber.
 Styrket frem af Klippekiul,
 Knækker kiæk den Stammen huul,
 Driver stærke Møllehuul.

Al men mange hule Stammer
 Fældes ei, paa flade Mark;
 Skæbnelynet oftest rammes
 I den stærke Egebarf.

Blæd dig, Siæl! naar uden Fare
 Din Grindringsfrugt bevare
 Kan den sunde Winterkuld.
 Ingen Gede den fordærver;
 Oldingen vel ei erhverver,
 Men han eier Livets Guld.
 Børneklyngen, kiærlighuld,
 Sig som unge Roser flokker
 Om hans hvide Lilieloffer.
 See, som Biisdom, Gubben staae!
 Føl det gamle Hierte staae
 Barmt end for de hulde Smaae.

Al men snart har Ild og Tanke
 Til sit Siem tilbagevendt;
 Hjertet hører op at banke,
 Og — den hele Drøm er endt.

Blev jeg født kun for at giættes,
 For at standses og forskrækkes
 I mit halvfuldendte Bærf?
 Barndomstillid — for at daares?
 Ungdomsømhed — for at saares?
 Fiendskab — i min Manddom stærk!
 Skal jeg, klædt i Dødningsjærk,
 Tiene Ormen saa til Føde? —
 Nei — en salig Morgenrøde
 Straaler giennem Tidens Slud,
 Folder mine Binger ud,
 Svinger Haabet op til Gud!

Barndomsspøg og Ungdomsglæde,
 Manddomskraft og Oldingsro
 Væves til mit Straaleklæde
 I Udødeligheds Bo!

De fattige Fiskere i Aggersøgn.

Stands ei din Bogn
 Ved Aggersøgn,
 Hvis der forbi Du kører!
 Fra hullet Tag
 Du Nat og Dag
 Kun Suk og Klage hører.

Ved søvblaa Strand
 Naft Fiskermænd
 Ei længer der Du finder;
 Det Mod, som ildned Diet før,
 Det muntre Blik forsvinder,
 Og Sorgen sidder ved hans Dør,
 Med blegtindfaldne Kinder.

Hvad var hans Feil?
 Mon spændte Seil
 Ei turde Binden møde?
 Mon ræd han laa
 I lune Braa
 Og hørte Stormen støde?
 Ei længer stærk
 Til Helteværk
 Bag Dhyen han sig skjulte,
 Naar Havet slog sit hvide Skum,
 Og sine Bøver huulte,
 Og, med forfærdelige Brum,
 Op Østenvinden kulte?

Er sliq en Færd
 Vel Hielpen værd?
 Vi Ladhed understøtte?
 Lad feige Flok
 Da længe nok
 Gentæres i sin Hytte! — —
 Forsynd dig ei!
 Gaf ei din Bei,
 Fra Kummers mørke Bolig!
 Din Broder har din Ngt fortient,
 Han sad ei feig og volig;
 Men Gaabet blev til Smerte vendt,
 Og Nøden er utrolig.

Du Taler, hist!
 Din Tunge mist,
 Og prøv, om Du kan tale.
 Tab, Kunstner fiin,
 Dit Farveskrin,
 Og see, om Du kan male.
 Du rige Mand,
 Med Uforstand,
 Som ei vil Nøden lindre:
 En Thy tog Guldet af dit Skjul;
 Men est Du derfor mindre?
 Ustadiqt løber Lykkens Siul,
 Dets Flugt kan Ingen hindre.

Først W gir vild
 Ei Stimer Sild
 I Kar til dem lod komme;
 Hvi var han vred?
 Det Ingen veed;
 Men Garnene blev tomme.
 Saa Solens Mand
 I Jettebrand
 Kun hærged og fortærte;
 Pulsvaaden brændte Hedens Glød,
 Som stedse Rov begiærte;
 Og raadne Næt den sønderbrød,
 Der før en Hytte næрте.

Den Haand, som spandt,
 Ei Hampen fandt,
 Hvoraf den Næt kan tvinde;
 Thi, uden Skærv,
 Hvad er Erhverv
 Selv for en flittig Qvinde?

Ja, magre Ko
 Ved Fiskerbo
 Ei Melken gav den Spæde;
 Thi Solen svied tynde Græs,
 Den intet fandt at æde;
 Og paa det golde danske Næs
 Saae man den Kiække græde.

Med smeltet Vand
 Dplad din Saand!
 Din Broder hielp, den Arme!
 Thi ufortient
 Blev Kiække vendt
 Til Undergang og Sarme.
 Skal danske Mand
 Ved elste Strand
 Som Træl i Orken stønne?
 Er Fiskeren ei Kystens Pragt,
 Som Urt, ved Bækken grønne?
 Hil dig, som har ham Saanden raft!
 Alfader vil dig lønne!

Den modige Vandrer.

En lille Krog til fisker Borg
 Jeg ønskte mig saa gierne,
 Hvor der var ingen Næringsfjerg,
 Bekymringerne fierne;
 Hvor intet hyppigt Tvedragtsraab
 Forsthyred Sind og Tanke,
 Hvor intet tomt, feilslagent Haab
 Mig daared i min Stranke;

Hvor Armod længer ei min Vand
 Til Banghed skulde koble,
 Og hvor ei Lykken med sin Haand
 Kun greb en Sæbeboble!

Døden.

En saadan Krog jeg til dig veed
 Som du har længe savnet;
 Kom Vandrer! stig i Graven ned,
 Og ængst dig ei for Navnet.
 Hvad Herlighed dig venter hist, —
 Det kan dig Troen lære;
 Men det kan jeg dig love vist:
 Her vil i Fred du være!

Den danske Søgut til Havet.

Jeg elsker dig, du sølblaa Hav!
 Din Mark er let med Kiøl at pløie;
 Og skøndt den ingen Frugter gav,
 Det ta'er Matrosen ei saa nøie.
 Dens Dale verle brat med Høie;
 Og blev den end min visse Grav,
 Jeg siger dog med muntert Die:
 Jeg elsker dig, du sølblaa Hav!

Jeg agter høit det store Vand,
 Som mellem Verdens Dele rinder,
 Der, som en Flydebro, forbinder
 Selv China med mit Fædreland.

Jeg svømmer let fra Strand til Strand,
 Som Fisken, man i Bølgen finder.
 Skjøndt intet Mærke har dets Minder,
 Jeg agter høit det store Vand.

Mit Gierte slaaer for aabne Sø,
 Hvorhelst den møder mine Blikke;
 Endskjøndt paa den jeg finder ikke
 En Hustru, eller vene Nø;
 Endskjøndt den skænker intet Frø,
 Selv ei en Draabe Vand at drikke,
 Min største Fryd er dog at stifke
 Med Skuden i den aabne Sø.

Naar Vand og Himmel skiule Jord,
 Naar hist og her kun trætte Fugle
 Sig i det sorte Tougværk smugle,
 Og, uden Pas, gaae med ombord;
 Naar Solens røde Skive stor
 Bortjager Maanens blege Kugle,
 Naar Stormen hylar som en Ugle,
 Og Skummets Ræmpelilie groer; —

Da føler Siælen fordums Roes;
 Oldtids Bedrift bli'er ei forgiattet;
 End er mig Dannebrog forjettat,
 Og Vren er sin egen Guds,
 Saavidt som denne Jord beboes.
 Og bli'er mig end ei Krandsen flettet,
 Og surres end mit Liig til Brættet —
 Jeg døer dog som en dansk Matros!

Jule-Cantate.

En Stemme.

Hvad ruger ud den stille Vintermorgen?
 Hvi viger Kirkehallens dybe Mørke
 For muntre Kiærter i de blanke Stager?
 Hvi sammenstimler Menighedens Flok
 Med Bøn og Andagt? Gaabets søde Trøst
 I hvert et Blik, paa hver en Læbe smiler.
 Skjøndt Vintren strenges, blomstrer dog Violer:
 En Rosensommerfest i Snee og Is!
 Op til et deiligt Barn sig vender Diet
 Med inderlig Tilbedelse, — til Gud!

Sang.

Min Siæl henrykkes! Brødre, følger
 Fiernt over Land og Havets Bølger.
 O seer I hisset Hytten staae?
 Der sidder Sun, som har ham baaret,
 Med Sløret om Kastagnehaaret,
 Halv purpurflædt, halv himmelblaa.
 Det store Die kjærligt brænder.
 Sun folder sine hvide Hænder,
 Og stirrer hen fra dunkle Braa.

Chor.

Taget aabnes, Løftet viger,
 Sølvbrænnemet Sky nedstiger,
 Gabriel paa Jord vi see.
 Gyldenloftet Herrens Engel
 Silser med sin Liliestængel,
 Folder sine Fingers Snee.

En Stemme.

Himmelft Duft sig trindt udbreder —
 Sun tilbeder. —
 Men han hæver front fra Jord
 Josephs Brud, og hør hans Ord:

Gabriel.

Hil dig, Benaadede!
 Herren med dig, Du Velsignede,
 Bedste blandt Qvinder!
 See, Du skal føde din Søn!
 See, Du skal kalde ham Jesus.
 Stor skal han vorde, thi Gud er hans Fader,
 Drot skal han vorde for Konger paa Jord,
 Evtigt hans Rige!
 Den Helligaands Magt kommer over dig,
 Den Høiestes Kraft overskygger dig.
 Hil dig, Maria,
 Salige Liv!

Maria.

Miu Siæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i
 Gud!
 Han har min Ringhed velsignet, alt ved sit himmelfte
 Bud.
 Nu skal mig Slægterne prise! Hans Arm har httret
 sin Magt.
 Hovmodighed har Han ydmyget, og høit den Ydmyge
 bragt.
 Den Mægtige drog Han af Stolen og satte den Ringe
 derpaa,
 Den Hungrige Gaver han skænkte! Den Rige kan dem
 ei naae.

Han har min Ringhed velsignet, alt ved sit himmelske
 Bud.
 Min Siæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i
 Gud!

Chor.

Min Siæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder
 Gud!

En Stemme.

Hvi klinger Drglets gyldne Stierne?
 Betyder den det Himmells,ys,
 De Bise saae, som drog fra Østerland,
 At finde Jesusbarnet i en Kribbe?

De hellige tre Konger.

lys og kling, o Stierne!
 Helligt fra det Fierne,
 Led os paa vor Bei!
 Svæv for os paa Himlen,
 Som et Tegn i Brimlen,
 Maanen er der ei.
 Gne Du
 Os leder nu;
 Men dit klare Svæv ei truer.
 Hiertet her ei gruer.

Ukiendt for hinanden,
 Hver, fra fierne Stranden,
 Drog ad samme Kant;
 Alle vil det samme!
 Stiernens rene Flamme
 Hieterne forbandt.

Støvets Drot
 Er Tiener blot.
 Salighed til Maalet leder.
 Knæler og tilbeder!

Chor.

Knæler og tilbeder!

Zacharias og Elisabeth.

Zacharias.

Fleer store Mænd skal Verden skue,
 Min Søn skal ogsaa vorde stor.

Elisabeth.

Med Herrens Kraft hans Mand skal lue,
 Til Styrke for den svage Jord.

Zacharias.

Dg mangen Siæl han skal omvende
 Til Evigheden at erkiende;
 I Orken lyde skal hans Røst.

Begge.

O søde Fader-, Moder-Trøst!

Elisabeth.

Men, høie Jesus! ei hans Vinge
 Dog naaer til din fra Støvets Dei.

Zacharias.

At løse dig din Fodsaals Tvinge,
 Fortiener min Johannes ei.

Begge.

Thi, skøndt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Choral.

Nei, hør Jesus! Støvets Vinge
Ei naaer til din fra Støvets Bei.
At løse dig din Fodsaals Tvinge
Fortiene Jordens Søner ei.
Thi, skøndt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Herodes.

Hvordan? Jeg knæle for en indbildt Magt?
Et Barn mig vriste Spiret af min Saand?
En Almuqvindes Net
Fordunkle mine Stammefædres Skjold?
Hans Lallen overgaae min Vaabenlarm?
Hans Læbers Ord, hans Djes fromme Blik
Mig standse mine Stridsmænds Hellebarder?
Hvad Sværmeri! Dyd vorde Livets Drot?
Guldsalighed og Wiisdom kve Stolthed?
Fordømt! — Nei, aldrig! Kun Herodes bøier
Sit Knæ for Victorøren, ei for Ham.
Op, mine Stridsmænd! henter mig hans Liig.
Jeg har ei Noe, før Han ei aander meer.

Op, mine Bødler! hærjer med Sværdet,
Udøser Blodet, bringer mig Trøst!
Nysfødte Noer gjør Kæmpen forfærdet;
Skaaner ei Barnet ved Moderens Bryst!
Iler til Hytterne! Dræber!
I Dyrger mig Ligene slæber!

Mødrene græde, Fædrene bede —
 Intet dog kiøle Bødlernes Hede.
 Kun Eders Myrden mig trøster.
 Aldrig J dræbe mig nok!
 Fallende Slut ved skiælvende Bryster,
 Legende Dreng paa Tærskelens Blok.

En Stemme.

Barbar! Uffindige! Du snyser?
 Forgiæves — Ufskyld Du ei dræbe kan.
 Den skiælver ei, den kiender ingen Fare.
 O Moder, Fader, vaandes ei! O seer!
 Did flyve de som Engle jo til Himlen.
 Det røde Blod blev lette Purpurvinger,
 Og Eders Taarer sprængte dem med Solv.
 O Julen er Ufskyldighedens Fest,
 Og Jordens, Himlens Engle feire den.

Hyrderne paa Marken.

Hvad Under? Himmel —
 Nys var det mørke Midienat;
 Med Stjerners Brimmel
 Bar sorte Svælvving trindt besat;
 Med Armen slynget
 Omkring vor Hyrdestav, vi laae;
 Og dybt i Lyngen
 Sov vore Hiorde, store, smaae.
 Nu brat, ved Røsten
 Af høien Sang, vi vækkes op.
 Ei rødmer Østen,
 Men Luften over Jssens Top.
 En Kreds sig breder
 Af Purpurstjer, meer og meer:
 O Saligheder!
 O Skionhed, som mit Die seer!

En Kreds af Engle
 Medsvæver i en Hvirvelvind,
 Med Liliestængle,
 Med Binger, og med Smil paa Kind.
 Op, Hyrder! kaster
 Med Andagt Jer i Støvet ned!
 Hvo sig formaster
 At stirre paa Guds Herlighed?

Englene.

Frygter ei, Hyrder, vor venlige Skare!
 Vi aabenbare
 Eder en Glæde, som Alle skal nyde;
 Tusinde Bække fra Kilden skal flyde.
 Lyset udmaaler
 Glæden i Straaler.
 Saligheds-glandsen til fierneste Zoner
 Klinger i Toner.
 Halleluja!
 Eder er i Dag en Frelser født,
 Som er den Herre Kristus af Davids Stad.
 Og dette skal vorde Jert Tegn:
 Et Barn skal I finde
 Svøbt i en Kribbe.

Chor af Engle og Hyrder.

Halleluja! Hosanna!
 Være være Gud i det Høie!
 Fred paa Jorden,
 Og i alle Hierter Salighed.
 Amen!

Min Faders ældste Portrait.

Du hænger der igien, du gamle Billed!
 Min Fader sidder munter, venlig, tryg;
 Som smuk ung Mand jeg seer ham forestillet:
 Graa Kiøle, rødlig Vest og hvid Paruk.

Saaledes saae jeg Billedet paa Borgen,
 I fiirti Aar paa Fredriksberg det hang;
 Naar Glæden var der, naar os trykte Sorgen,
 Ved Vinterstorm, ved Nattergalens Sang.

Som lille Dreng jeg skued dig saa gierne,
 Som voksen Knøs og som den yngre Mand;
 Du forekom mig daglig som en Stjerne,
 Hvis Blink og Stilling intet rokke kan.

I mangt et Aar du saae den gamle Foged
 Dig nær, ei meer saa smuk som i sin Baar;
 Han Nynker fik, og han blev stiv og kroget,
 Men kraftig dog endnu, med eget Haar.

Nu pusler han ei meer i Trøien, Frakken,
 Længst tog han Døden i sin kolde Favn.
 Du med den Gamle maatte ned af Bakken,
 Han i sin Grav, og du til Kiøbenhavn.

Lidt efter lidt du seer hans Søn at graane —
 Selv altid ung, med Haanden i din Vest.
 Lidt, naar paa dig henstraaler Aftnens Maane,
 Jeg drømmer mig hen i min Barndoms Fæst.

Naar jeg er død, skal du min Æt tilhøre;
 Og paa dens Børn du atter rolig seer. —
 Men dette Qvad vil deres Hierte røre,
 Naar Du er der — og Skialden ikke meer.

Min Kakkelvorn.

Åk min Trøst, min Elskerinde,
 Svor din Ynde lokker mig!
 Altid her i Stuen inde
 Ventende jeg finder dig.

Ålderen paa dig ei tager,
 Skjøndt din Ungdom ligger fiern;
 Og dit Hierte mig behager,
 Skjøndt det hamret er af Jern.

Kold du est vel af Naturen,
 Men du let kan vorde heed;
 Naar kun bruges Bøgefuren,
 Strax du føler Kiærlighed.

Da mit mørke Vinterkammer
 Livner du med munter Brand,
 Og din Mund — med Heimdals Flamme —
 Viser mig sin Gyltentand.

Da med roligtstille Hierte
 Stirrer hen jeg, uden Ord,
 Drømmer ved din Tryllekierte,
 Til der kommer Æs paa Bord.

Svert et Barndomsminde hitter,
 Som en Alf i Stuen ind,
 Mens derude Maanen titter
 Fra sin Sky, med blege Kind.

Ingen Beemod, kolde Maane!
 Den er Livet ei til Gavn;
 Hift hvor dine Straaler blaane,
 Drømmer Længsel kun og Gavn.

Her, ved Kaffelovnens Lue
 Synes Verden mig saa smuk,
 Og i dæmringsløste Stue
 Leger Alf en Blindebuk.

Den blinde Floitespiller.

D Lys, som paa Algodheds Bud
 Svang Mørket til at svinde,
 Du skionne Dag, fremkaldt af Gud,
 Dig skuer ei den Blinde.

Han raver i en evig Nat,
 Hvorhen ei Straalen vækker;
 Dog har ei Glæden ham forladt,
 Skændt Mulmet ham bebækker.

Vel aldrig han i lette Skyer
 Seer Sol og Maane stige,
 Og kun et deiligt Eventyr
 Er ham Naturens Nige.

Den grønne Baar, den sølvblaa Bæk
 Han kun af Nygtet kiender;
 Men Rosen paa den friske Gæf
 Ham dog sin Bellugt sender.

Dg Stormen naaer, med stærke Tag,
 Høitideligt hans Dre,
 Dg Nattergalens hulde Slag
 I Træet, kan han høre.

O ædle Sands! Frhd i min Bee,
 Du er mig dobbelt givet;
 Hvis jeg var døv og kunde see,
 Mørkt var mig hele Livet.

Vel er min døve Broder ei
 Med Dyret meer beslægtet;
 Dog mere lykkelig er jeg,
 Skiondt Synet blev mig nægtet.

Ja søde Toner, Nattens Frhd!
 I komme som Beninder,
 Som Engle, der med Himmellhd
 Os qvæger og forsvinder.

O I som see, o, Du som fri
 Mangfoldig Glæde nyder,
 O, troer mig, Tonernes Magie
 Saa stærkt ei Eder frhder.

Os klinge de ei blot som Klang,
 Vi dem som Farver finde;
 Dg skionne Former mangengang
 Da vækkes i vort Minde.

Thi vi har ogsaa seet hos Gud,
 Og vi skal atter skue,
 Naar Mørket flygter ved hans Bud,
 For Evighedens Lue.

Fædrelands-Sang.

“Ille terrarum mihi præter omnes
 Angulus ridet.”

Hor.

Der er et yndigt Land,
 Det staaer med brede Bøge
 Nær salten Østerstrand;
 Det bugter sig i Bakke, Dal,
 Det hedder gamle Danmark,
 Og det er Freias Sal.

Der sad i fordums Tid
 De harniskklædte Kæmper,
 Udhvilede fra Strid;
 Saa drog de frem til Fienders Meen;
 Nu hvile deres Bene
 Bag Høiens Bautasteen.

Det Land endnu er skönt,
 Thi blaa sig Søen belter,
 Og Lovet staaer saa grønt;
 Og ædle Qvinder, skønne Møer,
 Og Mænd og raske Evende
 Beboe de Danskes Der.

Et venligt End i Nord
 Er, grønne Danarige!
 Din arbejlsdædte Jord.
 Og Snekken gaaer sin stolte Bei.
 Hvor Ploug og Kislen furer,
 Der svigter Haabet ei.

Bort Dannebrog er smukt,
 Det vifter hen ad Havet
 Med Flagets røde Bugt.
 Og stedse bar sin Farve hvid
 Dit hellige Kors i Blodet,
 O Dannebrog, i Strid.

Hil Drot og Fædreland!
 Hil hver en Daneborger,
 Som virker hvad han kan.
 Bort gamle Danmark skal bestaae,
 Saalænge Bøgen speiler
 Sin Top i Bølgen blaa.

